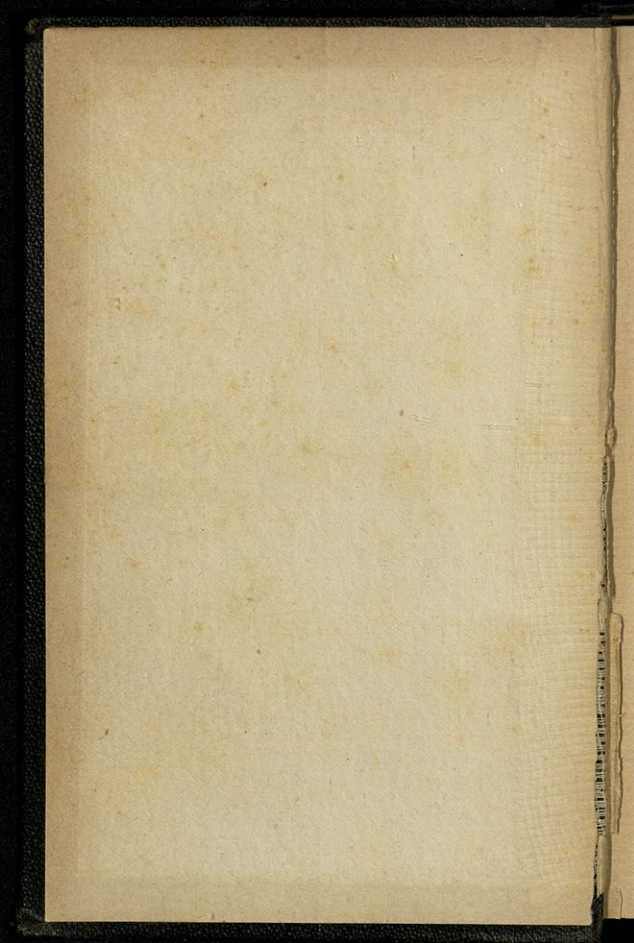

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

109078

VI
ON

I. Kayimian ^{Sup} Podkrajec

NOVI ZAKON

GOSPODA IN ZVELIČARJA NAŠEGA

JEZUSA KRISTUSA.

870301

ČVETERI EVANGELJI, DEJANJA APOSTELJNOV,

IN

LIST RIMLJANOM, KORINČANOM IN GALATOM.

POLEG GRŠKEGA IZVIRNIKA.

NA DUNAJI.

ZALOŽILA BRITANSKA IN INOZEMSKA SVETOPISEMSKA DRUŽBA.

1879.

109078

109078

FLC 3872

1951

EVANGELJ PO SV. MATEVŽU.

I. POGlavJE.

Bukve rodú Jezusa Kristusa, sina Davidovega, sina Abrahamovega.

2. Abraham je rodil Izaka; Izak je pa rodil Jakoba; Jakob je pa rodil Juda in brate njegove.

3. Juda je pa rodil Faresa in Zara s Tamaro; Fares je pa rodil Ezroma; Ezrom je pa rodil Arama.

4. Aram je pa rodil Aminadaba; Aminadab je pa rodil Naasona; Naason je pa rodil Salmona.

5. Salmon je pa rodil Booza z Rahabo; Booz je pa rodil Obeda z Ruto; Obed je pa rodil Jeseja.

6. A Jesej je rodil Davida kralja. David kralj je pa rodil Solomona z Urijevo.

7. Solomon je pa rodil Roboama; Roboam je pa rodil Abija; Abija je pa rodil Aza.

8. Aza je pa rodil Jozafata; Jozafat je pa rodil Jorama; Joram je pa rodil Ozija.

9. Ozija je pa rodil Joatama; Joatam je pa rodil Ahaza; Ahaz je pa rodil Ezehija.

10. Ezehija je pa rodil Manaseja; Manasej je pa rodil Amona; Amon je pa rodil Jozija.

11. A Jozija je rodil Jehonija in brate njegove, za selitve Babilonske.

12. Po selitvi Babilonske pa: Jehonija je rodil Salatijela; Salatijel je pa rodil Zorobabeljna.

13. Zorobabelj je pa rodil Abijuda; Abijud je pa

rodil Elijahima; Elijahim je pa rodil Azorja.

14. Azor je pa rodil Sadoka; Sadok je pa rodil Ahima; Ahim je pa rodil Elijuda.

15. Elijud je pa rodil Eleazarja; Eleazar je pa rodil Matana; Matan je pa rodil Jakoba.

16. A Jakob je rodil Jožefa moža Marije, iz katere se je rodil Jezus, ki se imenuje Kristus.

17. Vseh rodov torej od Abrahama do Davida, štirinajst rodov; in od Davida do selitve Babilonske, štirinajst rodov; in od selitve Babilonske do Kristusa, štirinajst rodov.

18. Jezus Kristusovo rojstvo je bilo pa tako: Ko je bila namreč mati njegova Marija zaročena Jožefu, predno sta se sešla, najde se, da je noseča od svetega Duha.

19. Jožef pa mož njen, ker je bil pravičen in je ni hotel očitno sramotiti, hotel jo je skrivaj popustiti.

20. In ko je to pomislil, glej, prikaže mu se v spa-

nji angelj Gospodov, govoreč: Jožef, sin Davidov! ne boj se vzeti Marije žene svoje; kajti kar se je v njej začelo, od Duha je svetega.

21. Rodila bo pa sina, in imenuj ime njegovo Jezus; kajti on bo odrešil ljudstvo svoje njih grehov.

22. Vse to se je pa zgodilo, da se izpolni, kar je rekel Gospod po preroku, kateri pravi:

23. „Glej, devica bo noseča, in rodila bo sina, in imenovali bodo ime njegovo Emanuel,“ kar se tolmači: Bog z nami.

24. Prebudivši se pa Jožef iz spanja, stori, kakor mu je angelj Gospodov ukazal, in vzeme ženo svojo.

25. In ni je poznal, dokler ni rodila sina svojega prvenca; in dá mu ime Jezus.

II. POGLAVJE.

Ko se je pa Jezus v Betlehemu Judejskem rodil, v dnéh Heroda kralja,

glej, pridejo od vzhoda modrijani v Jeruzalem,

2. Govoreč: Kje je kralj Judovski, ki se je rodil? Kajti videli smo zvezdo njegovo na vzhodu, pa smo prišli, da mu se poklonimo.

3. Slišavši pa to kralj Herod, prestraši se, in ves Jeruzalem ž njim.

4. In zbravši vse vélike duhovne in ljudske pismarje, povpraševal jih je, kje se ima Kristus roditi.

5. Oni mu pa rekó: V Betlehemu Judejskem; kajti tako je napisal prerok:

6. „In ti, Betlehem, zemlja Judova, nikakor nisi najmanji med knezi Judovimi; kajti iz tebe bo izšel vojvoda, kateri bo pasel narod moj Izraelski.“

7. Tedaj pokliče Herod skrivaj modrijane, in pozvé od njih na tanko, kedaj se je zvezda prikazala.

8. In poslavši jih v Betlehem, reče: Pojdite in na tanko izprašajte za dete; a ko ga najdete, sporočite mi, da tudi jaz pridem in mu se poklonim.

9. Oni pa, zaslišavši

kralja, odidejo. In glej, zvezda, katero so bili videli na vzhodu, šla je pred njimi, dokler ni prišla in se ustavila nad *mestom*, kjer je bilo dete.

10. Ko pa ugledajo zvezdo, razveselé se z zeló velikim veseljem.

11. In pridejo v hišo, in najdejo dete z Marijo materjo njegovo; in padejo, ter mu se poklonijo; in odpró zaklade svoje, ter mu prinesó darove: zlato in kadilo in miro.

12. In opomenjeni v spanji, naj se ne vračajo k Herodu, odidejo po drugej poti v svoj kraj.

13. Ko so pa oni odpovali, glej, prikaže se angelj Gospodov Jožefu v spanji, govoreč: Vstani in vzemi dete in mater njegovo, pa beži v Egipet, in bodi tam, dokler ti ne povem; kajti Herod bo iskal deteta, da bi ga pogubil.

14. On pa vstane in vzeme dete in mater njegovo po noči, in odide v Egipet.

15. In bil je tam do He-

rodove smrti; da se izpolni, kar je rekel Gospod po preroku, kateri pravi: „Iz Egipta sem poklical sina svojega.“

16. Tedaj se Herod, videvši, da so ga modrijani prekanili, zelo raztogotí, ter pošlje in pomorí po Betlehemu in po vseh predelih njegovih vse otročiče po dve leti in niže, po času, ki ga je na tanko pozvedel od modrijanov.

17. Tedaj se je izpolnilo, kar je rekel prerok Jeremija, govoreč:

18. „Glas se je slišal v Rami, mnogo jokú in veka in krika; Rahel je plakala za svojimi otroci, in ni se hotela utolažiti, ker jih ni.“

19. Ko je pa Herod umrl, glej, prikaže se v spanji angelj Gospodov Jožefu v Egiptu,

20. Govoreč: Vstani in vzemi dete in mater njegovo, in pojdi v zemljo Izraelsko; kajti pomrli so, kateri so iskali detetove duše.

21. On pa vstane in vzeme dete in mater nje-

govo, in pride v zemljo Izraelsko.

22. Slišavši pa, da kraljuje v Judeji Arhelaj mesto Heroda očeta svojega, zbojí se tje iti; opomenjen pa v spanji, odide v predele Galilejske.

23. In prišedši tje, nastani se v mestu, katero se imenuje Nazaret; da se izpolni, kar je rečeno po prerokih: „Nazarečan se bo imenoval.“

III. POGlavJE.

V tistih dnéh pa pride Janez Krstnik, ter je v puščavi Judejskeje oznañeval,

2. In govoril: Spokorite se; kajti približalo se je nebeško kraljestvo.

3. Kajti ta je, za kogar je povedal prerok Izaija, govoreč: „Glas vpijočega v puščavi: Pripravite pot Gospodu; poravnajte steze njegove.“

4. On pa, Janez, imel je obleko svojo iz kamelje dlake, in pas usnjat okoli ledja svojega; a živež njegov je bil: kobilice in med divji.

5. Tedaj je izhajal k njemu ves Jeruzalem in vsa Judeja in vsa okolica Jordanska.

6. In on jih je krščeval v Jordanu, in izpovedovali so grehe svoje.

7. Ko pa vidi mnogo Farizejev in Saducejev, da gredó h krstu njegovemu, reče jim: Gadja zalega! kdo vam je pokazal, kako ubežite prihodnjej jezi?

8. Rodite torej vreden sad pokore.

9. In ne domišljujte si, da bigovorili v sebi: Abrahamama imamo za očeta; kajti pravim vam, da more Bog iz tega kamenja obuditi Abrahamu sinove.

10. Uže pa stojí tudi sekira drevju pri korenini: vsako drevo torej, katero ne rodi dobrega sadú, posekalo se bo in vrglo na ogenj.

11. Jaz vas krščujem z vodo za pokoro; a ta, ki gre za menoj, močnejši je od mene, kteremu nisem vreden obutala ponesti. On vas bo krstil z Duhom svetim in ognjem.

12. Njemu je lopata v roki njegovej, in očedil

bo gumno svoje, in pospravil bo pšenico svojo v žitnico, a plevo bo spalil z neugasljivim ognjem.

13. Tedaj pride Jezus iz Galileje k Janezu na Jordan, da ga on krsti.

14. Janez mu je pa branil, govoreč: Meni je treba, da me ti krstiš, pa hodiš ti k meni?

15. Jezus pa odgovori in mu reče: Pusti sedaj! kajti tako nam je treba izpolniti vsako pravico. Tedaj ga pusti.

16. In krstivši se Jezus, stopi precej iz vode; in glej, nebesa mu se odpró, in Duha Božjega vidi, da shaja ko golob, in pride na-nj.

17. In glej, glas z nebes, govoreč: Tajesin moj ljubljeni, kteri je po mojej volji.

IV. POGlavJE.

Tedaj odpelje Duh Jezusa v puščavo, da ga izkuša hudič.

2. In postivši se štirideset dni in štirideset nočí, postane naposled lačen.

3. Pa pristopi k njemu izkušnjavec, in reče: Če

si sin Božji, reci, naj postane to kamenje kruh.

4. On pa odgovori in reče: Pisano je: „Ne bo živel človek o samem kruhu, nego o vsakej besedi, ktera izhaja iz ust Božjih.“

5. Tedaj ga vzeme hudič v sveto mesto, in postavi ga na vrh tempeljna,

6. In reče mu: Če si sin Božji, vrzi se dol; kajti pisano je: „Angeljem svojim bo zapovedal za te, in vzeli te bodo na roke, da se kje z nogo svojo ne udariš o kamen.“

7. Reče mu Jezus: Zopet je pisano: „Ne izkušaj Gospoda Boga svojega.“

8. Zopet ga vzeme hudič na zeló visoko goro, in pokaže mu vsa kraljestva sveta in njih slavo,

9. In reče mu: Vse to bom tebi dal, če padeš in mi se pokloniš.

10. Tedaj mu reče Jezus: Poberi se, satan! kajti pisano je: „Poklanjaj se Gospodu Bogu svojemu, in njemu edinemu služi.“

11. Tedaj ga hudič pusti; in glej, angelji pristopijo, ter so mu stregli.

12. Slišavši pa Jezus, da je Janez izdan, odide v Galilejo.

13. In zapustivši Nazaret, pride in se nastani v Kapernaumu pri morji, v predelih Zabulona in Nef-talima.

14. Da se izpolni, kar je rečeno po preroku Izaiji, kateri pravi:

15. „Zemlja Zabulonova in zemlja Neftalimova, na poti k morju za Jordanom, poganska Galileja,

16. Narod, ki je sedel v temi, videl je veliko svetlobo; in kateri so sedeli v smrtnej deželi in senci, zasvetila jim je luč.“

17. Odtlej je jel Jezus učiti in praviti: Spokorite se; kajti približalo se je nebeško kraljestvo.

18. Hodé pa Jezus ob morji Galilejskem, ugle-da dva brata, Simona, ki se imenuje Peter, in Andreja brata njegovega, da mečeta mreže v morje; bila sta namreč ribiča.

19. In reče jima: Pojdita za menoj, in naredil bom, da bosta lovca ljudi.

20. Ona pa precej popustita mreže, in odideta za njim.

21. In odšedši odtod dalje, ugleda druga dva brata, Jakoba sina Zebedejevega, in Janeza brata njegovega, v ladji z Zebedejem nju očetom, da krpata mreže svoje; in pokliče ju.

22. Ona pa precej popustita ladjo in očeta svojega, in odideta za njim.

23. In hodil je Jezus okoli po vsej Galileji, učeč po njih shajališčih, in oznanjujoč evangelj kraljestva, in uzdravljajoč vsako bolezen in vsako slabost med narodom.

24. In glas o njem izide po vsej Siriji, in prinesó mu vse bolnike, z različnimi boleznimi in mukami, in obsedence, in mesečne, in mrtvoudne; in ozdravi jih.

25. In za njim je šlo mnogo ljudstva iz Galileje, in iz Deseterih mest, in iz Jeruzalema, in iz Judeje, in z one strani Jordana.

V. POGlavJE.

Ko pa vidi ljudstvo, stopi na goro; in ko se je usedel, pristopijo k njemu učenci njegovi.

2. Pa odpre usta svoja, ter jih je učil, govoreč:

3. Blagor ubogim v duhu; ker njih je nebeško kraljestvo.

4. Blagor jim, kateri žalujejo; ker oni se bodo utolažili.

5. Blagor krotkim; ker oni bodo podedovali zemljo.

6. Blagor lačnim in žejnim pravice; ker oni se bodo nasitili.

7. Blagor usmiljenim; ker oni bodo usmiljenje našli.

8. Blagor jim, kateri so čistega srca; ker oni bodo Boga videli.

9. Blagor mirovitim; ker oni se bodo sinovi Božji imenovali.

10. Blagor pregnanim za voljo pravice; ker njih je nebeško kraljestvo.

11. Blagor vam, kedar vas zasramoté in preženó

in rekó vse hudo zoper vas, za voljo mene, pa lažejo.

12. Radujte se in vese-lite, ker je plačilo vaše v nebesih veliko. Kajti tako so pregnali preroke, ki so bili pred vami.

13. Vi ste sol zemlji. Če pa sol znorí, s čim se bo osolila? Za nič večni, razen da se iztrese ven, in jo ljudjé poteptajo.

14. Vi ste svetilo svetu. Mesto, ktero stojí vrhu gore, ne more se skriti.

15. Tudi ne užigajo sve-če in jo devljejo pod mer-nik, nego na svečnik: ter sveti vsem, kateri so v hiši.

16. Tako naj se sveti vaše svetilo pred ljudmí, da vidijo vaša dobra dela, in slavé očeta vašega, ki je na nebesih.

17. Ne mislite, da sem prišel podirat postavo ali preroke; nisem prišel po-dirat, nego izpolnjevati.

18. Resnično vam pra-vim: Dokler ne prejde nebo in zemlja, ne bo izgi-nila ne najmanja črka ali pičica iz postave, dokler se vse ne zgodí.

19. Kdorkoli torej eno

najmanjih teh zapovedi popači, in ljudí tako naučí, imenoval se bo v nebeškem kraljestvu najmanji; kdorkoli jo pa izpolni, in naučí, ta se bo velik imeno-val v nebeškem kraljestvu.

20. Kajti pravim vam, da če ne bo pravičnost vaša večja, nego pismarjev in Farizejev, ne boste prišli v nebeško kraljestvo.

21. Slišali ste, da je reče-no starim: Ne ubij; kdor pa ubije, kriv bo sodbe.

22. A jaz vam pravim, da vsak, kdor se brez raz-loga jezí na brata svojega, kriv bo sodbe; kdorkoli pa reče bratu svojemu: Raka! kriv bo zborá; a kdorkoli reče: Prismoda! kriv bo peklenškega ognja.

23. Če torej prineseš dar svoj k oltarju, in se tam spomeniš, da ima brat tvoj nekaj zoper tebe:

24. Pusti dar svoj tam pred oltarjem, pa pojdi, pomiri se poprej z bratom svojim, in potem pridi in prinesi dar svoj.

25. Sprijazni se z zoper-nikom svojim naglo, dokler si ž njim na poti, da

te zopernik ne izroči sodniku, in te sodnik ne izroči hlapcu, in ne boš vržen v ječo.

26. Resnično ti pravim: Ne boš izšel odtod, dokler ne plačaš zadnjega solda.

27. Slišali ste, da je rečeno starim: Ne prešestvuj.

28. A jaz vam pravim, da vsak, kdor pogleda na ženo, da je poželi, prešestvoval je uže ž njo v srcu svojem.

29. Če te pa oko tvoje desno pohujšuje, izderi ga, in vrzi od sebe; kajti bolje ti je, da pogine eden udov tvojih, nego da bo vse telo tvoje vrženo v pekel.

30. In če te desna tvoja roka pohujšuje, odseci jo, in vrzi od sebe; kajti bolje ti je, da pogine eden udov tvojih, nego da bo vse telo tvoje vrženo v pekel.

31. Rečeno je pa: Kdorkoli popustí ženo svojo, naj jej dá ločivno pismo.

32. A jaz vam pravim, da kdorkoli popustí ženo svojo, razen za voljo prešestvovanja, zapeljuje jo v prešestvovanje; in kdor-

koli popuščeno vzeme, prešestvuje.

33. Zopet ste slišali, da je rečeno starim: Ne prisegaj po krivem; izpolni pa Gospodu prisege svoje.

34. A jaz vam pravim, da ne prisegajte nikakor: ne pri nebu, ker je prestol Božji;

35. Ne pri zemlji, ker je podnožje nogam njegovim; ne pri Jeruzalemu, ker je mesto vélikega kralja.

36. Tudi pri glavi svoje ne prisegaj, ker ne moreš ne enega lasú narediti belega ali črnega.

37. Govorica vaša pa bodi: Dà, dà; ne, ne. Kar je pa več od tega, to je od hudega.

38. Slišali ste, da je rečeno starim: Oko za oko, in zob za zob.

39. A jaz vam pravim, da se ne upirajte hudemu; nego če te kdo udari po desnem licu, nastavi mu tudi drugo;

40. In kdor se hoče s teboj pravdati, in sukno tvojo vzeti, pusti mu tudi plašč;

41. In če tekdo prisili eno miljo, pojdi ž njim dve.

42. Kdor te prosi, daj mu; in kdor hoče od tebe na posodbo, ne odreci mu.

43. Slišali ste, da je rečeno: Ljubi bližnjega svojega, in sovraži sovražnika svojega.

44. A jaz vam pravim: Ljubite sovražnike svoje; blagoslovite tiste, kateri vas preklinjajo; delajte dobro tistim, kateri vas mrzé; in molite za tiste, kateri vas stiskajo in preganjajo:

45. Da boste sinovi očeta svojega, ki je na nebesih. Kajti on vелеva solncu svojemu, da vzhaja nad hudobnimi in dobrimi, in daje dež pravičnim in nepravičnim.

46. Kajti če ljubite tiste, kateri ljubijo vas, kakošno plačilo boste imeli? Ne delajo li tega tudi mitarji?

47. In če ljubite samo brate svoje, kaj delate preveč? Ne delajo li tudi mitarji tako?

48. Bodite vi torej popolni, kakor je popoln oče vaš, ki je na nebesih.

VI. POGlavJE.

Pazite, da ne boste dali miloščine svoje pred ljudmi, da bi vas oni videli; sicer nimate plačila pri očetu svojem, ki je na nebesih.

2. Kedar torej daješ miloščino, ne trobi pred seboj, kakor delajo hinavci po shajališčih in po ulicah, da jih hvalijo ljudje. Resnično vam pravim: Prejeli so plačilo svoje.

3. Ti pa, kedar daješ miloščino, ne vé naj levica tvoja, kaj dela desnica tvoja:

4. Da bo miloščina tvoja na skrivnem. In oče tvoj, ki vidi na skrivnem, on ti bo povrnil očitno.

5. In kedar moliš, ne bodi kakor hinavci, da radi po shajališčih in po uličnih ogljih stojé in molijo, da se pokažejo ljudem. Resnično vam pravim, da so prejeli plačilo svoje.

6. Ti pa, kedar moliš, vni v hram svoj, in zapri duri svoje, ter se pomoli očetu svojemu na skriv-

nem. In oče tvoj, ki vidi na skrivnem, povrnil ti bo očitno.

7. Kedar pa molite, ne govorite mnogo, kakor pogani; kajti oni mislijo, da bodo uslišani za voljo obilnih besed svojih.

8. Ne primerjajte se torej njim; kajti oče vaš vé, česa vam je treba, predno ga vi prosite.

9. Zatorej molite vi tako: Oče naš, ki si na nebesih; posveti se ime tvoje;

10. Pridi kraljestvo tvoje; zgodi se volja tvoja, kakor na nebu, tudi na zemlji;

11. Kruh naš vsakdanji daj nam danes;

12. In odpusti nam dolge naše, kakor tudi mi odpuščamo dolžnikom svojim;

13. In ne vpelji nas v izkušnjava, nego reši nas zlega: ker tvoje je kraljestvo in moč in slava na vekomaj. Amen.

14. Kajti če odpuščate ljudém njih grehe, odpustil bo tudi vam oče vaš nebeški.

15. Če pa ne odpuščate ljudém njih grehov, tudi

oče vaš ne bo odpustil vaših grehov.

16. Kedar se pa postite, ne bodite žalostni, kakor hinavci; ker grdé obraze svoje, da se pokažejo ljudém, da se postijo. Resnično vam pravim, da so prejeli plačilo svoje.

17. Ti pa, kedar se postiš, namaži glavo svojo, in obraz svoj umij:

18. Da te ne bodo videli ljudjé, da se postiš, nego oče tvoj, ki je na skrivnem. In oče tvoj, ki vidi na skrivnem, povrnil ti bo očitno.

19. Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer molj in rja razjeda, in kjer tatovi podkopujejo in kra-dejo.

20. Nego nabirajte si zaklade na nebu, kjer ne molj ne rja ne razjeda, in kjer tatovi ne podkopujejo in ne kra-dejo.

21. Kajti kjer je zaklad vaš, tam bo tudi srce vaše.

22. Sveča telesu je oko. Če je torej oko tvoje prosto, svetlo bo vse telo tvoje;

23. Če je pa oko tvoje hudobno, temno bo vse telo tvoje. Če je torej luč,

ki je v tebi, tema, kakošna bo ta tema?

24. Nikdor ne more dvema gospodoma služiti: kajti ali bo enega mrzil, in drugega ljubil; ali enega cenil, in drugega zaničeval. Ne morete Bogu služiti in mamonu.

25. Za to vam pravim: Ne skrbite za življenje svoje, kaj boste jedli in kaj boste pili; tudi ne za telo svoje, kaj boste oblekli. Mar ni življenje več, kakor hrana; in telo več, kakor obleka?

26. Poglejte na tice nebeške, da ne sejejo in ne žanjejo in tudi ne spravljajo v žitnice, in oče vaš nebeški jih živi. Mar niste vi mnogo bolji od njih?

27. Kdo od vas pa skrbeč, more postavi svoje primakniti en komolec?

28. In za obleko kaj skrbite? Poglejte na limbarje na polji, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo.

29. Pravim vam pa, da se tudi Solomon v vsej slavi svoje ni oblekel, kakor teh eden.

30. Če pa travo na polji, ktera danes stoji, in jutri se meče v peč, Bog tako oblači, mar ne mnogo bolj vas, maloverni?

31. Ne skrbite torej, in ne govorite: Kaj bomo jedli? ali kaj bomo pili? ali kaj bomo oblekli?

32. Kajti vsega tega iščejo pogani. Saj oče vaš nebeški vé, da vsega tega potrebujete.

33. Nego iščite najprej kraljestva Božjega in pravice njegove, in vse to vam se bo pridalo.

34. Ne skrbite torej za jutri; kajti jutri bo skrbel za svoje. Dosti ima dan svojega zlega.

VII. POGlavJE.

Ne sodite, da vam se ne bo sodilo.

2. Kajti s kakoršno sodbo sodite, sodili bodo vam; in s kakoršno mero merite, odmerjalo se bo vam.

3. Kaj pa vidiš troho v očesu brata svojega, bruna pa v očesu svojem ne čutiš?

4. Ali kako porečeš bratu svojemu: Čaj, da izderem troho iz očesa tvo-

jega, in glej, bruno je v očesu tvojem?

5. Hinavec! izderi poprej bruno iz očesa svojega, in tedaj boš videl izdreti troho iz očesa brata svojega.

6. Ne dajte svetega psom; in ne pomečite biserjev svojih pred svinje, da jih nepoteptajo z nogami svojimi, in se obrnejo, ter vas raztrgajo.

7. Prosite, in dalo vam se bo; iščite, in našli boste; trkajte, in odprlo vam se bo.

8. Kajti vsak, kdor prosi, prejema; in kdor išče, nahaja; in kdor trka, odpiralo mu se bo.

9. Ali kdo izmed vas je človek, kogar če prosi sin njegov kruha, da mu bo dal kamen?

10. In če prosi ribe, da mu bo dal kačo?

11. Če torej vi, ki ste hudobni, znate dobre darove dajati otrokom svojim, koliko več bo dal oče vaš, ki je na nebesih, dobrega tistim, kateri ga prosijo?

12. Vse torej, kar hočete,

da ljudje vam storé, tako storite tudi vi njim; kajti to je postava in preroki.

13. Vnidite skozi tesna vrata. Kajti prostorna so vrata, in široka je pot, ktera pelje v pogubo, in mnogo jih je, kateri po njej hodijo.

14. Kajti tesna so vrata, in ozka je pot, ktera pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo.

15. Varujte se palažnjivih prerokov, kateri prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotrej so pa grabljivi volkovi.

16. Po njih sadovih jih boste poznali. Bere li se s trnja grozdje, ali z osata smokve?

17. Tako vsako dobro drevo dober sad rodi; slabo drevo pa slab sad rodi.

18. Dobro drevo ne more slabega sadú roditi, in slabo drevo *ne more* dobrega sadú roditi.

19. Vsako drevo, ktero ne rodi dobrega sadú, posekalo se bo in vrglo na ogenj.

20. Torej po njih sado-
vih jih boste poznali.

21. Ne bo prišel vsak,
kdor mi pravi: Gospod!
Gospod! v nebeško kra-
ljjestvo; nego kdor izpol-
njuje voljo očeta mojega,
ki je na nebesih.

22. Veliko mi jih po-
reče tisti dan: Gospod!
Gospod! ali nismo v tvoje
ime prerokovali, in s tvo-
jim imenom hudičev iz-
ganjali, in s tvojim ime-
nom mnogo čudežev sto-
rili?

23. In tedaj jim bom
povedal: Nikoli vas nisem
poznal; pojdite od mene,
hudodelniki!

24. Vsak torej, kdor sliši
te moje besede in po njih
dela, njega bom primeril
modremu možu, kateri je
sezidal hišo svojo na skali.

25. In padla je ploha, in
prišle so reke, in zapu-
hali so vetrovi in se zá-
gnali v tisto hišo, in ni
padla: kajti bila je po-
stavljena na skalo.

26. In vsak, kdor sliši te
moje besede, in po njih ne
dela, podoben bo neum-
nemu možu, kateri je sezi-

dal hišo svojo na pesku.

27. In padla je ploha, in
prišle so reke, in zapu-
hali so vetrovi in udarili
v tisto hišo, in padla je:
in pad nje je bil grozen.

28. In zgodí se, ko je
končal Jezus te besede,
čudilo se je ljudstvo nauku
njegovemu;

29. Kajti učil jih je, kakor
kdor ima oblast, a ne ka-
kor pismarji.

VIII. POGlavJE.

In ko je stopil z gore,
šlo je za njim mnogo ljud-
stva.

2. In glej, gobavec pride,
ter mu se je poklanjal,
govoreč: Gospod! če ho-
češ, moreš me očistiti.

3. In stegnivši Jezus
roko, dotakne se ga, go-
voreč: Hočem, očisti se! In
precej mu se je očistila
goba.

4. In reče mu Jezus:
Glej, da nikomur ne po-
veš; nego pojdi, pokaži se
duhovnu, in prinesi dar.
ki ga je ukazal Mojzes,
njim za pričo.

5. Ko pa vnide Jezus v

Kapernaum, pristopi k njemu stotnik, proseč ga,

6. In govoreč: Gospod! hlapec moj leži domá božjasten in se grozno muči.

7. In Jezus mu reče: Jaz bom prišel in ga bom ozdravil.

8. In stotnik odgovorí, in reče: Gospod! nisem vreden, da vnideš pod streho mojo; nego reci le besedo, in hlapec moj bo ozdravel.

9. Kajti tudi jaz sem človek pod oblastjo, in imam pod seboj vojake. Pa velim temu: Pojdi! in gre; in drugemu: Pridi! in pride; in hlapcu svojemu: Stori to! in stori.

10. Slišavši pa *to* Jezus, začudi se, in reče tistim, ki so šli za njim: Resnično vam pravim, tudi v Izraelu nisem našel tolike vere.

11. Pravim vam pa, da jih bo mnogo prišlo od vzhoda in zahoda, in sedeli bodo z Abrahamom in Izakom v nebeškem kraljestvu;

12. A sinovi kraljestva se bodo izgnali v najkraj-

njo temo: tam bo jok in škripanje z zobmi.

13. In Jezus reče stotniku: Pojdi, in kakor si veroval, naj ti se zgodi. In hlapec njegov je ozdravel od tega časa.

14. In Jezus pride v Petrov dom, in vidi taščo njegovo, da leži in jo trese mrzlica.

15. In dotakne se njene roke, in mrzlica jo pustí; in vstala je, ter jim je stregla.

16. Ko se je pa zvečevalo, prinesó mu mnogo obsedencev; pa izžene duhove z besedo, in ozdravi vse bolnike.

17. Da se izpolni, kar je rečeno po preroku Izaiji, kateri pravi: „On je vzelslabosti naše, in ponesel je bolezní.“

18. Ko pa vidi Jezus mnogo ljudstva okoli sebe, ukaže iti na drugo stran.

19. Pa pristopi k njemu en pismar in mu reče: Učenik! šel bom za teboj, kamorkoli odideš.

20. In reče mu Jezus: Lisice imajo brloge, in tice nebeške gnezda; a sin

človečji nima kje glave nasloniti.

21. A nekdo drugi učencev njegovih mu reče: Gospod! dovoli mi najprej, da grem in pokopljem očeta svojega.

22. Jezus mu pa reče: Pojdizamenoj, in pusti, naj mrličiči pokopljejo mrličiče svoje.

23. Ter stopi v ladjo, in za njim vstopijo učenci njegovi.

24. In glej, vihar velik vstane na morji, tolik, da zakrijejo valovi ladjo; on je pa spal.

25. In pristopivši učenci njegovi, zbudé ga, govoreč: Gospod! otmi nas; pogiblremo.

26. In reče jim: Kaj ste boječi, maloverni? Tedaj vstane, zapretí vetrovom in morju, in velika tihota nastane.

27. Ljudjé se pa začudijo, in rekó: Kdo neki je ta, da so mu tudi vetrovi in morje pokorni?

28. In ko pride na drugo stran, v pokrajino Gergezensko, srečata ga dva obsedenca, ktera sta

prišla iz grobov in sta bila tako huda, da ni mogel nihče po tistej poti mimo iti.

29. In glej, pa zakričita, in rečeta: Kaj imaš z nami, Jezus, sin Božji? Si li sém prišel, da bi nas pred časom mučil?

30. In daleč od nju se je pasla velika čreda svinj.

31. Hudiči so ga pa prosili, govoreč: Če nas izganjaš, dovoli nam, da odidemo v čredo svinj.

32. In reče jim: Pojdite! In oni izidejo, ter odidejo v čredo svinj. In glej, vsa čreda se zakadí z brega v morje, in potonejo v vodi.

33. Pastirji pa zbežé, in prišedši v mesto, naznajo vse, in za obsedence.

34. In glej, vse mesto izide Jezusu naproti. In ko ga ugledajo, zaprosijo, naj odide iz njih krajev.

IX. POGlavJE.

In stopivši v ladjo, prepelje se, in pride v svoje mesto.

2. In glej, prinesó mu

mrtvoudnega, kateri je ležal na postelji. In videč Jezus njih vero, reče mrtvoudnemu: Zaupaj, sin! odpuščajo ti se grehi tvoji.

3. In glej, nekteri od pismarjev rekó v sebi: Ta preklinja Boga.

4. In videč Jezus njih misli, reče: Za kaj mislite hudobno v srcih svojih?

5. Kaj je namreč laže, reči: Odpuščajo ti se grehi; ali reči: Vstani, in hodi?

6. Da boste pa vedeli, da ima sin človečji oblast odpuščati na zemlji grehe, (tedaj velí mrtvoudnemu:) Vstani in vzemi svojo posteljo, in pojdi na dom svoj.

7. Pa vstane in odide na dom svoj.

8. Ko pa ljudstvo *to* vidi, začudijo se, in hvalijo Boga, ki je dal ljudém tako oblast.

9. In gredé dalje odtod, ugleda človeka, da sedi na mitnici, Matevža po imenu, in reče mu: Pojdi za menoj! Pa vstane in odide za njim.

10. In zgodí se, ko je se-

del v hiši za mizo, in glej, mnogo mitarjev in grešnikov je prišlo, in sedeli so z Jezusom in učenci njegovimi.

11. In ko Farizeji *to* vidijo, rekó učencem njegovim: Za kaj učenik vaš z mitarji in grešniki jé?

12. Slišavši pa *to* Jezus, reče jim: Ne potrebujejo zdravi zdravnika, nego bolni.

13. Pojdite pa, in naučite se, kaj se pravi: „Milosti hočem, in ne darú.“ Nisem prišel namreč klicat pravičnih, nego grešnike na pokoro.

14. Tedaj pristopijo k njemu Janezovi učenci, govoreč: Za kaj se mi in Farizeji mnogo postimo, tvoji se pa učenci ne postijo?

15. In reče jim Jezus: Morejo li svatje jokati, dokler je ženin ž njimi? Prišli bodo pa dnevi, ko jim se bo ženin odvezel, in tedaj se bodo postili.

16. Nikdor pa ne prišiva zaplate iz novega sukna na staro obleko; kajti zaplata njena bo odtrgla od ob-

leke še nekaj, in luknja bo večā.

17. In novega vina ne vlijajo v stare mehove; sicer mehovi popokajo, in vino se izlije, in mehovi se pokazé: nego novo vino vlijajo v nove mehove, in oboje se ohrani.

18. Ko jim je to govoril, glej, pride starešina, ter mu se je poklanjal, govoreč: Hči moja je ravno kar umrla; ali pridi, in položi na njo roko svojo, in oživela bo.

19. In Jezus vstane in odide za njim, *on* in učenci njegovi.

20. In glej, žena, ktera je imela krvotok dvanajst let, pristopi od zadi in se dotakne robú obleke njegove.

21. Kajti djala je sama pri sebi: Če se le obleke njegove dotaknem, ozdravela bom.

22. Jezus se pa obrne in jo ugleda, ter reče: Zaupaj, hčer! vera tvoja ti je pomagala. In žena je ozdravela od tega časa.

23. In prišedši Jezus v starešinovo hišo, ugleda

piskače in ljudstvo, ktero je hrumelo,

24. In reče jim: Odstopite! kajti deklica ni umrla, nego spí. In posmehovali so mu se.

25. Ko je pa ljudstvo izgnal, vnide in jo prime za roko; in deklica vstane.

26. In ta zgodba se razglasí po vsej tistej zemlji.

27. In ko je šel Jezus dalje odtod, šla sta za njim dva slepca, in vpila sta, govoreč: Usmili se naju, sin Davidov!

28. Ko pa pride v hišo, pristopita slepca k njemu. In Jezus jima reče: Verujeta li, da morem to storiti? Rečeta mu: Dā, gospod!

29. Tedaj se dotakne njunih očí, govoreč: Po vaju veri naj se vama zgodí!

30. In njune očí se odpró. In Jezus jima zapretí, in reče: Glejta, da nihče ne zvé.

31. Ona pa izideta in ga razglasita po vsej tistej zemlji.

32. Ko sta pa ona izšla,

glej, pripeljejo mu mutca, kateri je bil obseden.

33. In ko je hudiča izgnal, mutec spregovori. In ljudstvo se začudi, in reče: Nikoli se ni kaj takega v Izraelu videlo.

34. Farizeji so pa govorili: S poglavarjem hudičev izganja hudiče.

35. In hodil je Jezus po vseh mestih in vaséh, učeč ponjih shajališčih, in oznanjujoč evangelj kraljestva, in ozdravljajoč vsako bolezen in vsako slabost med narodom.

36. Ko pa vidi ljudstvo, zasmilijo mu se; kajti bili so zapuščeni in razkropljeni kakor ovce, ktere nimajo pastirja.

37. Tedaj reče učencem svojim: Žetve je mnogo, ali delavcev malo;

38. Prosite torej gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na žetev svojo.

X. POGlavJE.

In poklicavši svojih dvanajst učencev, dá jim oblast nad nečistimi duhovi, da jih izganjajo, in

da ozdravljajo vsako bolezen in vsako slabost.

2. Dvanajsterih apostelnov imena so pa ta: Prvi Simon, ki se imenuje Peter, in Andrej brat njegov; Jakob sin Zebedejev, in Janez brat njegov;

3. Filip, in Jernej; Tomaž, in Matevž mitar; Jakob sin Alfejev, in Lebej s priimkom Tadej.

4. Simon Kananičan, in Juda Iškarijan, kateri ga je tudi izdal.

5. Teh dvanajst pošlje Jezus, in zapové jim, govoreč: Ne hodite na pogansko pot, in ne vnidite v Samarijansko mesto,

6. Marveč pojdite k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.

7. Hodé pa oznanjujte, in pravite: Približalo se je nebeško kraljestvo.

8. Bolnike ozdravljajte, gobavce očiščajte, mrtve obujajte, hudiče izganjajte; zastonj ste prejeli, zastonj dajte.

9. Ne jemljite zlata, ne srebra, ne denarja v pasu svojem;

10. Ne torbe na pot, ne

dveh plaščev, ne obutala, ne palice: kajti vreden je delavec svoje hrane.

11. V katerokoli mesto ali vas pa vnidete, pozvedite, kdo v njej je vreden; in tam ostanite, dokler ne izidete.

12. Ko pa vnidete v hišo, pozdravite jo.

13. In če je hiša vredna, pride naj mir vaš na njo; če pa ni vredna, vrne naj se mir vaš k vam.

14. In če vas kdo ne sprejme, in tudi besed vaših ne posluša, izidite iz tiste hiše ali tistega mesta, in otresite prah z nog svojih.

15. Resnično vam pravim: Laže bo Sodomskej in Gomorskej zemlji v dan sodbe, nego tistemu mestu.

16. Glej, jaz vas pošiljam kakor ovce sred volkov: bodite torej razumni kakor kače, in priprosti kakor golobje.

17. Varujte se pa ljudi; kajti izročevali vas bodo sodnijam, in po shajališčih svojih vas bodo bičali.

18. Popeljejo vas pa tudi pred vladarje in kralje za

voljo mene, njim in narodom za pričo.

19. Kedar vas pa izročé, ne skrbite, kako in kaj bi govorili; kajti dalo vam se bo tisti čas, kako in kaj boste govorili.

20. Ker ne boste govorili vi, nego duh očeta vašega bo govoril v vas.

21. Izdajal bo pa brat brata v smrt, in oče sina; in otroci bodo vstali zoper roditelje, in morili jih bodo.

22. In sovražili vas bodo vsi za voljo imena mojega; kdor pa pretrpí do kraja, ta se bo zveličal.

23. Kedar vas pa v tem mestu preženó, bežite v drugo. Kajti resnično vam pravim: Ne boste prehodili mest Izraelovih dotlej, ko pride sin človečji.

24. Ni ga učenca nad učenika, tudi ne hlapca nad gospodarja svojega.

25. Dovolj je učencu, da postane kakor učenik njegov, in hlapec kakor gospodar njegov. Če so pa hišnega gospodarja imenovali Belzebula, koliko bolj domače njegove?

26. Ne bojte se jih torej: ker nič ni prikritega, kar se ne bo odkrilo; in skrivnega, kar se ne bo zvedelo.

27. Kar vam pravim v temi, povejte na svetlem; in kar slišite na uho, razglasite s streh.

28. In ne bojte se tistih, kateri ubijajo telo, duše pa ne morejo ubiti; bojte se pa marveč tistega, kateri more dušo in telo pogubiti v peklu.

29. Mar se ne prodajata dva vrabca za vinar? pa ne eden od nju ne pade na zemljo brez očeta vašega.

30. Vam so pa tudi lasje na glavi vsi prešteti.

31. Ne bojte se torej; vi ste bolji od mnogo vrabcev.

32. Vsak torej, kdor spozná mene pred ljudmi, spoznal bom tudi jaz njega pred očetom svojim, ki je na nebesih.

33. Kdorkoli pa zataji mene pred ljudmi, zatajil bom tudi jaz njega pred očetom svojim, ki je na nebesih.

34. Ne mislite, da sem prišel, da prinesem mir na zemljo; nisem prišel, da prinesem mir, nego meč.

35. Kajti prišel sem, da ločim človeka od očeta njegovega, in hčer od matere njene, in nevesto od tašče njene.

36. In sovražniki človeku bodo domačini njegovi.

37. Kdor ljubi očeta ali mater bolj nego mene, ni mene vreden; in kdor ljubi sina ali hčer bolj nego mene, ni mene vreden;

38. In kdor ne vzeme križa svojega, in gre za menoj, ni mene vreden.

39. Kdor življenje svoje najde, izgubil ga bo; in kdor življenje svoje izgubi za voljo mene, našel ga bo.

40. Kdor sprejema vas, sprejema mene; in kdor sprejema mene, sprejema tistega, kateri me je poslal.

41. Kdor sprejema preroka v ime preroka, prejel bo preroško plačilo; in kdor sprejema pravičnega v ime pravičnega, prejel bo plačilo pravičnega.

42. In če kdo napojí enega od teh malih samo s kupico studenčnice v ime učenca, resnično vam pravim, ne bo izgubil plačila svojega.

XI. POGlavJE.

In zgodí se, ko je nehal Jezus dvanajsterim učencem svojim naročati, odide odtod, da uči in oznanjuje po njih mestih.

2. Slišavši pa Janez v ječi Kristusova dela, pošlje dva svojih učencev,

3. Ter mu reče: Si li ti tisti, ki ima priti, ali naj čakamo drugega?

4. In Jezus odgovorí in jima reče: Pojdita, in sporočita Janezu, kar slišita in vidita.

5. Slepci spregledujejo, in hromi hodijo; gobavci se očiščajo, in gluhi slišijo; mrtvi vstajajo, in ubogim se oznanjuje evangelj:

6. In blagor mu, kdor se od mene ne pohujša.

7. In ko ta dva odideta, začne Jezus ljudstvu o Janezu govoriti: Kaj ste

izšli v puščavo, da vidite? Trst, ki ga veter maje?

8. Alikajste izšli, da vidite? Človeka oblečenega v mehka oblačila? Glej, kateri nosijo mehka oblačila, tisti so po kraljevih dvorih.

9. Ali kaj ste izšli, da vidite? Preroka? Dà, pravim vam, in več ko preroka.

10. Kajti ta je, za kogar je pisano: „Glej, jaz pošiljam angelja svojega pred obličjem tvojim, kateri bo pripravil pot tvojo pred teboj.“

11. Resnično vam pravim: Ni vstal izmed tistih, kateri so rojeni od žen, večí od Janeza Krstnika; kdor je pa v nebeškem kraljestvu najmanji, večí je od njega.

12. Od dní Janeza Krstnika doslej se pa nebeško kraljestvo s silo jemlje; in tisti, kateri ga s silo jemljó, pridobivajo ga.

13. Kajti vsi preroki in postava so prerokovali do Janeza.

14. In če hočete verovati, on je Elija, kateri ima priti.

15. Kdor ima učesa, da sliši, naj sliši!

16. Komu bom pa primeril ta rod? Podoben je otrokom, kateri po ulicah posedajo, in tovarišem svojim vpijejo,

17. In pravijo: Piskali smo vam, in niste plesali; tarnali smo, in niste jokali.

18. Kajti prišel je Janez, in ne jé in ne pije, pa pravijo: Hudiča ima!

19. Prišel je sin človečji, in jé in pije, pa pravijo: Glej človeka požeruha in pijanca, prijatelja mitarjev in grešnikov! In modrost so opravičili nje otroci.

20. Tedaj začne Jezus ponošati mestom, v kterih se je zgodilo največ njegovih čudežev, ker se niso spokorila.

21. Gorjé ti, Korazim! Gorjé ti Betsajda! Kajti ko bi se bili v Tiru in Sidonu zgodili čudeži, ki so se zgodili v vama, bila bi se davno vžaklji in pepelu spokorila.

22. Ali pravim vam: Tiru in Sidonu bo v dan sodbe laže, nego vama.

23. In ti, Kapernaum! ki si se do neba povzdignil,

zagnan boš noter do pekla; kajti ko bi se bili v Sodomi zgodili čudeži, ki so se zgodili v tebi, prebila bi bila do današnjega dne.

24. Ali pravim vam, da bo Sodomskej zemlji v dan sodbe laže, nego tebi.

25. V ta čas odgovorí Jezus in reče: Zahvaljujem ti, oče! gospodar neba in zemlje, da si to prikrl modrim in razumnim, in si je razodel nedoraslim.

26. Dà, Oče! ker tako je bila volja tvoja.

27. Vse mi je izročil oče moj: in nikdor ne pozna sina, razen oče; in tudi očeta ne pozna nikdor, razen sin, in komurkoli če sin razodeti.

28. Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste otovorjeni, in jaz vas bom upokojil.

29. Vzemite jarem moj na se, in naučite se od mene, ker sem krotek in pokoren s srcem: in našli boste pokoj dušam svojim.

30. Kajti jarem moj je blag, in breme moje je lahko.

XII. POGlavJE.

V tem času je šel Jezus v soboto skozi setve; učenci njegovi pa postanejo lačni, in začno klasje trgati in jesti.

2. Ko pa Farizeji to vidijo, rekó mu: Glej, učenci tvoji delajo, kar se v soboto ne sme delati.

3. On jim pa reče: Niste li brali, kaj je storil David, ko se je ulakotil on in kateri so bili ž njim?

4. Kako je šel v hišo Božjo in je snedel postavljene kruhe, katerih ni smel nihče jesti, razen edini duhovni?

5. Ali niste li brali v postavi, da skrunijo v soboto duhovni v tempeljno soboto, in niso krivi?

6. Pravim vam pa, da je tu veči od tempeljna.

7. Ko bi pa vedeli, kaj se pravi: „Milosti hočem, in ne darú,“ ne bi obsodjevali nedolžnih.

8. Kajti sin človečji je gospodar tudi sobote.

9. In odide odtod, in pride v njih shajališče.

10. In glej, bil je *tu* človek, kateri je imel suho roko. In vprašajo ga, govoreč: Ali se sme v soboto zdraviti? da bi ga zatožili.

11. On jim pa reče: Kdo med vami je človek, kateri ima eno ovco, in če mu ta pade v soboto v jamo, da je ne bo zgrabil in izvlekel?

12. In koliko bolji je človek od ovce? Zatorej se sme v soboto dobro delati.

13. Tedaj reče človeku: Stegni roko svojo! Pa stegne, in zdrava je bila kakor druga.

14. Farizeji pa izidejo in se posvetujejo za-nj, kako bi ga pogubili.

15. Jezus pa zvé, in odide odtod. In za njim je šlo mnogo ljudstva, in uzdravi *jih* vse.

16. In zapretí jim, naj ga ne razglasé.

17. Da se izpolni, kar je rečeno po preroku Izaiji, kateri pravi:

18. „Glej, hlapec moj, ki sem ga izvolil; ljubljeni moj, ki je duši mojej po volji: duh svoj bom polo-

žil na-nj, in oznanjeval bo sodbo narodom.

19. Ne bo se prepiral, ne vpil; in nikdor ne bo slišal glasú njegovega po ulicah.

20. Nalomljenega trsta ne bo prelomil, in vnetega lanú ne bo pogasil, dokler ne pridobí sodbi zmage.

21. In v ime njegovo bodo zaupali narodi.“

22. Tedaj mu pripeljejo obsedenca, kateri je bil slep in mutast. In uzdravi ga, da je slepec in mutec govoril in videl.

23. In vse ljudstvo se je zavzemalo, govoreč: Ali ni ta sin Davidov?

24. Slišavši pa *to* Farizeji, rekó: Ta ne izganja hudičev, razen z Belzebulom poglavarjem hudičev.

25. Jezus je pa vedel njih misli, in reče jim: Vsako kraljestvo, katero se je samo zoper sebe razdvojilo, opustelo bo; in vsako mesto ali dom, kateri se je sam zoper sebe razdvojil, ne bo obstal.

26. In če satan izganja sa-

tana, razdvojil se je sam zoper sebe: kako bo terej obstalo kraljestvo njegovo?

27. In če jaz z Belzebulom izganjam hudiče, s čegavo pomočjo izganjajo sinovi vaši? Za to vam bodo oni sodniki.

28. Če pa jaz s pomočjo Duha Božjega izganjam hudiče, prišlo je torej k vam kraljestvo Božje.

29. Ali kako more kdo močnemu priti v hišo in mu pohištvo pobrati, če močnega poprej ne zveže? in tedaj bo okradel hišo njegovo.

30. Kdor ni z menoj, proti meni je; in kdor z menoj ne zbira, razsiplje.

31. Za to vam pravim: Vsak greh in *vsaka* kletvina se bo odpustila ljudém; kletvina zoper Duha se pa ne bo odpustila ljudém.

32. In če reče kdo besedo zoper sina človečjega, odpustilo mu se bo; kdor pa reče zoper svetega Duha, ne bo mu se odpustilo, ne v tem veku ne v prihodnjem.

33. Ali vsadite dobro

drevo, in sad njegov *bo* dober; ali vsadite slabo drevo, in sad njegov *bo* slab: kajti drevo se pozná po sadu.

34. Gadja zalega! kako morete dobro govoriti, ko ste hudobni? kajti usta govore od preobilnosti srca.

35. Dober človek prinaša iz dobrega zaklada srca dobro; in hudoben človek prinaša iz hudobnega zaklada hudobno.

36. Pravim vam pa, da za vsako prazno besedo, kterokoli rekó ljudjé, dali bodo za njo odgovor v dan sodbe.

37. Kajti s svojimi besedami se boš opravičil, in s svojimi besedami se boš obsodil.

38. Tedaj mu odgovoré nekteri od pismarjev in Farizejev in rekó: Učenik! znamenje hočemo od tebe videti.

39. On pa odgovorí in jim reče: Hudobni in prešestni rod išče znamenja; ali ne bo mu se dalo znamenje, razen znamenje preroka Jonata.

40. Kakor je bil namreč

Jona v kitovem trebuhu tri dni in tri noči, tako bo sin človečji v srcu zemlje tri dni in tri noči.

41. Možjé Ninivljani bodo vstali na sodbo s tem rodом, in obsodili ga bodo; kajti spokorili so se po pridigi Jonata; in glej, tu je veči od Jonata.

42. Južna kraljica bo vstala na sodbo s tem rodом, in obsodila ga bo; kajti prišla je od kraja sveta, da sliši Solomonovo modrost; in glej, tu je veči od Solomona.

43. Izšedši pa duh nečisti iz človeka, hodi po suhih krajih, in išče pokoja; in ne najde ga.

44. Tedaj reče: Vrnil se bom v dom svoj, odkoder sem izšel. Ter pride, in najde praznega, očejenega in olepšanega.

45. Tedaj odide in vzeme s seboj sedem drugih duhov, hujih od sebe, ter vnidejo, in tu prebivajo: in poslednje bo temu človeku huje od prvega. Tako bo tudi temu hudobnemu rodu.

46. Ko je pa še ljudstvu govoril, glej, mati njegova in bratje njegovi so stali zunej, in radi bi bili ž njim govorili.

47. In nekdo mu reče: Glej, mati tvoja in bratje tvoji stojé zunej, in radi bi s teboj govorili.

48. On pa odgovorí, in reče tistemu, ki mu je povedal: Kdo je mati moja? in kdo so bratje moji?

49. In stegnivši roko svojo na učence svoje, reče: Glej, mati moja in bratje moji!

50. Kajti kdorkoli izpolni voljo očeta mojega, ki je na nebesih, on je brat moj in sestra in mati.

XIII. POGlavJE.

Tisti dan je pa izšel Jezus iz hiše, in sedel je pri morji.

2. In zbere se pri njem mnogo naroda, toliko, da stopi v ladjo in sede; in vse ljudstvo je stalo na bregu.

3. In pripoveda jim v prilikah mnogo, govoreč:

Glej, izšel je sejavec sejat.

4. In ko je sejal, padlo je nekaj *zrnja* poleg ceste; in priletele so tice in so *ga* pozobale.

5. Drugo je pa padlo na skalnata tla, kjer ni imelo mnogo zemlje; in precej je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje.

6. Ko je pa vzšlo solnce, ovenelo je; in ker ni imelo korenine, usahnilo je.

7. Drugo je pa padlo v trnje; in trnje je zraslo in *ga* udušilo.

8. Drugo je pa padlo na dobro zemljo, in dajalo je sad, nekaj po sto, nekaj pa po šestdeset, a nekaj po trideset.

9. Kdor ima ušesa, da sliši, naj sliši!

10. Pa pristopijo učenci in mu rekó: Za kaj jim v prilikah govoriš?

11. On pa odgovorí in jim reče: Vam je dano, da spoznate skrivnosti nebeškega kraljestva, njim pa ni dano.

12. Kajti kdor ima, dalo mu se bo, in preveč mu bo; kdor pa nima, odvzelo

mu se bo tudi to, kar ima.

13. Za to vam govorim v prilikah, ker tisti, kateri vidijo, ne vidijo, in tisti, kateri slišijo, ne slišijo, in ne umejo.

14. In na njih se izpolnjuje prerokovanje Izaija, katero pravi: „S sluhom boste slišali, in ne boste umeli; in z očmi boste gledali, in ne boste videli.“

15. Kajti temu ljudstvu je srce okamenelo, in z ušesi težko slišijo, in oči svoje so zatisnili: da ne bi kedaj z očmi videli, in z ušesi slišali, in s srcem umeli in se spreobrnili, in bi jih ozdravil.“

16. Blagor pa vašim očem, da vidijo, in vašim ušesom, da slišijo.

17. Kajti resnično vam pravim, da so mnogi preroki in pravični želeli videti, kar *vi* vidite, in niso videli; in slišati, kar *vi* slišite, in niso slišali.

18. Čujte torej vi priliko o sejavcu!

19. Vsakemu, kdor besedo o kraljestvu sliši, pa

je ne ume, pride hudoba, in ukrade, kar je posejano v srcu njegovem; ta je, ki je posejan poleg ceste.

20. Ki je pa posejan na skalnatih tléh, ta je, kdor besedo sliši in jo precej z veseljem sprejema;

21. Ali nima korenine v sebi, nego je nestanovit. Ko pa nastane stiska ali preganjanje za voljo besede, pohujšuje se precej.

22. Ki je pa posejan v trnji, ta je, kdor besedo sliši; ali skrb tega svetá in ničemurnost bogatstva uduší besedo, in brez sadú ostane.

23. Ki je pa posejan na dobro zemljo, ta je, kdor besedo sliši in ume; kdor torej rodi sad, in naša nekteri po sto, nekteri pa po šestdeset, a nekteri po trideset.

24. Predloží jim drugo priliko, govoreč: Nebeško kraljestvo je podobno človeku, kateri je posejal dobro seme na njivi svoje.

25. Ko so pa ljudjé spali, prišel je njegov sovražnik,

in posejal je kukolj po pšenici, in odšel.

26. Ko je pa zrastle trava in je donesla sad, pokaže se tudi kukolj.

27. Pa pridejo hišnega gospodarja hlapci in mu rekó: Gospod! nisi li dobrega semena posejal na svojej njivi? Odkod se je pa vzel kukolj?

28. On jim pa reče: Sovražnik človek je to storil. Hlapci mu pa rekó: Hočeš li, da gremo in ga izplevemo?

29. On pa reče: Ne! da ne bi kedaj, trgaje kukolj, izrovali ž njim vred pšenice.

30. Pustite, naj raste oboje skupaj do žetve; in v čas žetve porečem koscem: Poberite najprej kukolj, in povežite ga v snope, da ga sežgem; pšenico pa spravite v žitnico mojo.

31. Predloži jim drugo priliko, govoreč: Nebeško kraljestvo je podobno gorušičnemu zrnju, katero je človek vzel, in posejal na njivi svojej,

32. Ktero je res najdrobnejše od vseh semen: ke-

dar pa zraste, večje je od zelišč, in postane drevo, da prileté tice nebeške in se nastanjujejo po vejah njegovih.

33. Pové jim drugo priliko: Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, kterega je žena vzela in primesila trem mericam moke, dokler se vse ne skvasi.

34. Vse to je govoril Jezus ljudém v prilikah, in brez prilike jim ni govoril;

35. Da se izpolni, kar je rečeno po preroku, kteri pravi: „V prilikah bom odprl usta svoja; pripovedal bom skrivnosti od začetka sveta.“

36. Tedaj razpustí Jezus ljudstvo, in pride domú. Pa pristopijo k njemu učenci njegovi, govoreč: Razloži nam priliko o kukolji na njivi.

37. On pa odgovorí in jim reče: Sejavec dobrega semena je sin človečji.

38. Njiva je pa svet; a dobro seme, ti so sinovi kraljestva; kukolj so pa sinovi hudobije.

39. Sovražnik, kteri ga je

posejal, je hudič; žetev je pa konec svetá; a kosci so angelji.

40. Kakor se torej ukolj pobira, in v ognji sežiga, tako bo na koncu tega sveta.

41. Sin človečji bo poslal angelje svoje, in pobrali bodo vsa puhujšanja iz kraljestva njegovega in tiste, kateri delajo krivico,

42. In vrgli jih bodo v ognjeno peč: tam bo jok in škripanje z zobmi.

43. Tedaj se bodo zasvetili pravični kakor solnce v svojega očeta kraljestvu. Kdor ima ušesa, da sliši, naj sliši!

44. Zopet je nebeško kraljestvo podobno skritemu zakladu na polji, ktereга je človek našel in skrili; in od veselja svojega je šel in je prodal vse, kar je imel, in kupil je tisto polje.

45. Zopet je nebeško kraljestvo podobno človeku kupcu, kateri je iskal lepih biserjev.

46. In ko je našel en dragocen biser, šel je in je prodal vse, kar je imel, in ga je kupil.

47. Zopet je nebeško kraljestvo podobno saku, kateri se je vrgel v morje, in je zajel od vsakega rodú.

48. In ko se je napolnil, izvlekli so ga na kraj in so sedli, in kar je bilo dobro, pobrali so v posode, a kar je bilo slabo, vrgli so proč.

49. Tako bo na koncu sveta. Angelji pojdejo, in odločili bodo hudobne izsred pravičnih.

50. In vrgli jih bodo v ognjeno peč; tam bo jok in škripanje z zobmi.

51. Jezus jim reče: Ste li vse to umeli? Rekó mu: Dà, gospod!

52. On jim pa reče: Za to je vsak pismar, kateri se je naučil kraljestva nebeškega, podoben človeku gospodarju, kateri prinaša iz zaklada svojega novo in staro.

53. In zgodí se, ko Jezus te prilike končá, odide odtod.

54. In prišedši v domovino svojo, učil je v njih shajališči, da so se zavzemali in so govorili:

Odkod temu ta modrost in moči?

55. Ali ni ta tesarjev sin? ali se ne imenuje mati njegova Marija, in bratje njegovi Jakob in Judej in Simon in Juda?

56. In niso li vse sestre njegove pri nas? Odkod torej temu vse to?

57. In pohujševali so se nad njim. Jezus jim pa reče: Prerok ni brez časti, razen v domovini svoje, in na domu svojem.

58. In ni storil ondej mnogo čudežev, za voljo njih nevere.

XIV. POGLAVJE.

V tem času zasliši četrtnik Herod glas o Jezusu,

2. Ter reče hlapcem svojim: Ta je Janez Krstnik; on je vstal od mrtvih, in za to dela čudeže.

3. Kajti Herod je bil Janeza vjel in ga vklenil in posadil v ječo, za voljo Herodijade, svojega brata Filipa žene.

4. Kajti Janez mu je djal: Ni ti dovoljeno nje imeti.

5. In hotel ga je umoriti; ali zbal se je ljudstva, ker so ga imeli za preroka.

6. Ko je bil pa Herodovega rojstva dan, plesala je po sredi Herodijadina hči, in ugodila je Herodu.

7. Za to jej s prisego obreče dati, karkoli bi prosila.

8. Ona pa, naučena od matere svoje: Daj mi, reče, tu v skledi glavo Janeza Krstnika.

9. In kralju se užali. Pa za voljo prisege in gostov jej ukaže dati.

10. In pošlje, in odseka Janezu v ječi glavo.

11. Ter prinesó glavo njegovo v skledi, in dadó jo dekletu; in nese jo materi svoje.

12. In prišedši učenci njegovi, vzemó truplo in ga pokopljejo; ter pridejo in sporočé Jezusu.

13. In slišavši to Jezus, odrine odtod na ladji posebej na samotni kraj. In ko ljudstvo to sliši, odidejo peš za njim iz mest.

14. In Jezus izide in ugleda mnogo ljudstva;

in zasmilijo mu se, ter uzdravi njih bolnike.

15. Ko se je pa zvečerilo, pristopijo k njemu učenci njegovi, govoreč: Kraj je samotен, in ura uže pozná; razpústi ljudstvo, da odidejo v vasí in si kupijo živeža.

16. Jezus jim pa reče: Ni jim treba oditi; dajte jim vi jesti.

17. Oni mu pa rekó: Nimamo več tu nego pet hlebov in dve ribi.

18. On pa reče: Prinesite jih sem!

19. Ter ukaže ljudstvu, naj sedejo po travi, in vzeme petere hlebe in tisti dve ribi, in pogledavši na nebo, blagoslovi; ter prelomi in dá hlebe učencem, učenci pa ljudstvu.

20. In jedli so vsi, in nasitili so se; in pobrali so ostanke koscev, dvanajst košev polnih.

21. Bilo jih je pa, kateri so jedli, kakih pet tisoči móž, brez žen in otrók.

22. In precej prisili Jezus učence svoje, naj stopijo v ladjo, in gredó na-

prej na drugo stran, dokler ne razpustí ljudstva.

23. In razpustivši ljudstvo, odide sam posebej na goro molit. Ko se je pa zvečerilo, bil je sam tu.

24. Ladja je bila pa uže sredi morja, in valovi so jo metali; kajti bil je veter nasproti

25. O četrtej straži ponoči pa odide Jezus k njim, hodé po morji.

26. In ko ga učenci ugledajo, da hodi po morji, ustrašijo se in rekó: Príkazen je! in od strahú zakričé.

27. Jezus jih pa precej odgovorí, in reče: Bodite srčni! Jaz sem; ne bojte se.

28. Peter mu pa odgovorí in reče: Gospod! če si ti, ukaži mi, naj pridem k tebi po vodi.

29. On pa reče: Pridi! In stopivši Peter iz ladje, hodil je po vodi, da pride k Jezusu.

30. Ko pa vidi, da je veter močán, uplaši se; in ko se začne potapljati, zavpije, govoreč: Gospod, otmime!

31. Jezus pa precej stegne roko in ga prime, ter

mu reče: Maloverni! po kaj si dvomil?

32. In ko stopita v ladjo, veter utihne.

33. Tisti pa, ki so bili v ladji, pristopijo, ter mu se poklonijo, govoreč: Resnično si sin Božji!

34. In prepeljavši se, pridejo v zemljo Genezaretsko.

35. In ko ga tega kraja možjé spoznajo, pošljejo po vsej tistej okolici; in prinesó mu vse bolnike.

36. In prosili so ga, da bi se le robú obleke njegove dotaknili. In katerikoli so se dotaknili, ozdraveli so.

XV. POGlavJE.

Tedaj pristopijo k Jezusu pismarji in Farizeji iz Jeruzalema, govoreč:

2. Za kaj prestopajo učenci tvoji izročilo starijih? Ker ne umivajo rok svojih, kedar jedó kruh.

3. On pa odgovorí in jim reče: Za kaj prestopate tudi vi zapoved Božjo za voljo izročila svojega?

4. Bog namreč je zapovedal, in rekel: „Spoštuj očeta svojega, in mater;“ in: „Kdor pa prekolne očeta ali mater, pogine naj s smrtjo.“

5. Vi pa pravite: Če reče kdo očetu ali materi: Dar je, s čimer ti jaz pomorem, in če *prav* ne spoštuje očeta svojega ali matere svoje.

6. In zavrgli ste zapoved Božjo za voljo izročila svojega.

7. Hinavci! lepo je za vas prerokoval Izaija, govoreč:

8. „To ljudstvo mi se približuje z ustmi svojimi, in spoštuje me z ustnicami svojimi: srce njih je pa daleč od mene.“

9. Ali zastonj me časté, učeč nauke, zapovedi človeške.“

10. In poklicavši ljudstvo, reče jim: Poslušajte in umejte!

11. Ne skruni človeka to, kar prihaja v usta; nego kar izhaja iz ust, to skruni človeka.

12. Tedaj pristopijo učenci njegovi in mu rekó:

Véš li, da so se Farizeji, slišavši besedo, pohujšali?

13. On pa odgovori in reče: Vsaka rastlina, ktere ni vsadil oče moj nebeški, izrovala se bo.

14. Pustite jih; oni so slepcem slepi vodniki. Če pa slepec slepca vodi, padla bosta oba v jamo.

15. Peter pa odgovori in mu reče: Razloži nam to priliko!

16. Jezus pa reče: Ali ste še tudi vi nerazumni?

17. Ne umete li, da gre vse, kar prihaja v usta, v trebuh in se meče ven?

18. Kar pa izhaja iz ust, izhaja iz srca, in to skruni človeka.

19. Kajti iz srca izhajajo hudobne misli, poboji, prešestva, kurbarije, tatvine, krive priče, kletvine.

20. To je, kar človeka skruni; z neumitimi rokami pa jesti ne skruni človeka.

21. In Jezus izide od tod, in odide v Tirske in Sidonske predele.

22. In glej, žena Kananičanka izide iz teh krajev, ter zavpije in mu reče:

Usmili se me, gospod, sin Davidov! moja hčer hudič zeló muči.

23. On jej pa ne odgovori besede. In pristopivši učenci njegovi, prosili so ga, govoreč: Odpodi jo! ko kriči za nami.

24. On pa odgovori in reče: Nisem poslan, razen k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.

25. Ona pa pristopi, ter mu se pokloni, govoreč: Gospod, pomagaj mi!

26. On pa odgovori in reče: Ní lepo, da se vzeme kruh otrokom in se vrže psom.

27. Ona pa reče: Da, gospod! ali tudi psi jedó od drobtin, ktere padajo z mize njih gospodarjev.

28. Tedaj odgovori Jezus in jej reče: O žena, velika je vera tvoja! Zgodí naj ti se, kakor hočeš. In hčer njena je ozdravela od tega časa.

29. In Jezus odide od tod, in pride k morju Galilejskemu; in stopivši na goro, usede se.

30. In k njemu pride mnogo ljudí, kateri so imeli

s seboj hrome, slepce, mutce, polomljene in mnogo drugih, ter jih položé k nogam Jezusovim; in uzdravi jih.

31. Da se ljudstvo začudi, ko je videlo, da mutci govoré, in so polomljeni zdravi, in hromi hodijo, in slepci vidijo. In hvalili so Boga Izraelskega.

32. Poklicavši pa Jezus učence svoje, reče: Ljudstvo mi se smili; ker užetri dni so pri meni, in nimajo kaj jesti. A lačnih jih ne čem odpraviti, da na poti ne omagajo.

33. Pa mu rekó učenci njegovi: Odkod bi mi vzeli v puščavi toliko kruha, da bi toliko ljudstva nasitili?

34. In reče jim Jezus: Koliko hlebov imate? Oni pa rekó: Sedem, in malo ribic.

35. Pa ukaže ljudstvu, naj sedejo po tléh.

36. In vzeme sedmere hlebe in ribe, in blagoslovi, ter prelomi in dá učencem svojim, učenci pa ljudstvu.

37. In jedli so vsi, in nasitili so se; in pobrali so

ostanke koscev, sedem košev polnih.

38. Bilo jih je pa, kateri so jedli, štiri tisoči, brez žen in otrók.

39. Razpustivši pa ljudstvo, stopi v ladjo, in pride v Magdalske predele.

XVI. POGLAVJE.

Pa pristopijo k njemu Farizeji in Saducej, in izkušajoč ga, zaprosijo ga, naj jim pokaže znamenje z neba.

2. On pa odgovorí in jim reče: Ko se zvečeri, pravite: Vedro *bo!* kajti žarí se nebo.

3. In zjutraj: Danes *bo* veter! kajti nebo se žarí in oblačí. Hinavci! nebeško lice znate razločevati, znamenj časom pa ne morete?

4. Hudobni in prešestni rod išče znamenja; ali ne bo mu se dalo znamenje, razen znamenje preroka Jonata. Ter tih pustí, in odide.

5. In ko se prepeljejo učenci njegovi na drugo stran, pozabili so vzeti kruha.

6. Jezus jim pa reče: Glejte, in varujte se kvasú Farizejskega in Saducejskega!

7. Oni so pa sami pri sebi mislili in djali: Kruha nismo vzeli.

8. Ko pa Jezus to spazi, reče jim: Kaj mislite v sebi, maloverni! da niste vzeli kruha?

9. Ali še ne umete in se ne spominjate petih hlebov petim tisočim, in koliko košev ste nabrali?

10. Tudi ne sedmih hlebov štirim tisočim, in koliko košev ste nabrali?

11. Kako ne umete, da nisem rekel za kruh, da se varujte Farizejskega in Saducejskega kvasú?

12. Tedaj spoznajo, da ni rekel, naj se varujejo kruhovega kvasú, nego Farizejskega in Saducejskega uka.

13. Ko je pa prišel Jezus v predele Cezareje Filipove, vpraševal je učence svoje, govoreč: Kdo pravijo ljudjé, da sem jaz, sin človečji?

14. Oni pa rekó: Nekteri, da si Janez Krstnik; drugi

pa, da si Elija; a drugi, da si Jeremija, ali eden od prerokov.

15. Reče jim: Kdo pa pravite vi, da sem jaz?

16. Simon Peter pa odgovorí in reče: Ti si Kristus, sin živega Boga.

17. In Jezus odgovorí in mu reče: Blagor ti, Simon, Jonov sin! ker meso in kri ti nista tega razodela, nego oče moj, ki je na nebesih.

18. Pravim pa tudi jaz tebi, da si ti Peter; in na tej skali bom sezidal cerkev svojo, in vrata peklenška je ne bodo premagala.

19. In dal ti bom ključé nebeškega kraljestva: in karkoli zvežeš na zemlji, zvezano bo na nebesih; in karkoli razvežeš na zemlji, razvezano bo na nebesih.

20. Tedaj zapretí učencem svojim, naj nikomur ne povedó, da je on Jezus Kristus.

21. Odtlej je jel Jezus učencem svojim praviti, da mora v Jeruzalem iti, in mnogo pretrpeti od starešin in vélikih duhovnov in pismarjev, in umorjen

biti, in tretji dan od smrti vstati.

22. In Peter ga vzeme k sebi in ga začne odvrčati, govoreč: Smili se sam sebi, gospod! To ti se nima zgoditi.

23. On se pa obrne, in reče Petru: Poberi se od mene, satan! Za pohujšanje si mi; ker ne misliš, kar je Božje, nego kar je človeško.

24. Tedaj reče Jezus učencem svojim: Če kdo hoče za menoj iti, zatajij naj samega sebe, in vzeme križ svoj, in gre za menoj.

25. Kajti kdor hoče življenje svoje ohraniti, izgubil ga bo; kdor pa izgubi življenje svoje za voljo mene, našel ga bo.

26. Kaj namreč pomaga človeku, če ves svet pridobi, duši svoje pa škoduje? Ali kaj bo dal človek v zameno za dušo svojo?

27. Kajti sin človečji ima priti v slavi očeta svojega z angelji svojimi; in tedaj bo povrnil vsakemu po delih njegovih.

28. Resnično vam pravim: Nekteri so med temi, ki stojé tu, kateri ne bodo okusili smrti, dokler ne vidijo sina človečjega, da gre v kraljestvu svojem.

XVII. POGlavJE.

In čez šest dnî vzeme Jezus Petra in Jakoba in Janeza brata njegovega, ter jih odpelje same posebej na visoko goro,

2. In se pred njimi premení. In obraz njegov se zasveti kakor solnce, a oblačila njegova postanejo bela kakor luč.

3. In glej, prikažeta jim se Mojzes in Elija, ter sta ž njim govorila.

4. Peter pa odgovorí in reče Jezusu: Gospod! dobro nam je tu biti. Če hočeš, naredili bomo tu tri šatore, tebi enega, in Mojzesu enega, in Eliju enega.

5. Ko je še govoril, glej, zakrije jih svetel oblak; in glej, glas iz oblaka, govoreč: Ta je sin moj ljubljeni, kateri je po mojej volji; njega poslušajte.

6. In slišavši *to* učenci, padejo na obraz svoj in se zeló uplašijo.

7. In pristopivši Jezus, dotakne se jih, in reče: Vstanite, in ne bojte se!

8. Ko so pa oči svoje povzdignili, niso nikogar videli, razen Jezusa, samega.

9. In ko so stopali z gore, zapové jim Jezus, govoreč: Ne povejte nikomur, kar ste videli, dokler sin človečji ne vstane od mrtvih.

10. In učenci njegovi ga vprašajo, govoreč: Kaj pravijo torej pismarji, da mora Elija poprej priti?

11. Jezus pa odgovorí in jim reče: Elija bo prišel res poprej in bo vse uravnal;

12. Ali pravim vam, da je uže Elija prišel in ga niso poznali, nego storili so ž njim, kar so hoteli: tako bo tudi sin človečji od njih trpel.

13. Tedaj spoznajo učenci, da jim je rekel *to* za Janeza Krstnika.

14. In ko pridejo k ljudstvu, pristopi k njemu človek in pred njim poklekne,

15. In reče: Gospod, usmili se sina mojega! ker je mesečen in grozno trpi. Velikokrat namreč pade v ogenj, in velikokrat v vodo.

16. In pripeljal sem ga učencem tvojim; in niso *ga* mogli uzdraviti.

17. Jezus pa odgovorí in reče: O neverni in popačeni rod! doklej bom z vami? doklej vas bom trpel? Pripeljite mi *ga* sèm!

18. In Jezus mu zapretí; in hudič izide iz njega, in mladenič je ozdravel od tega časa.

19. Tedaj pristopijo učenci k Jezusu in mu reko na samem: Za kaj *ga* nismo mogli mi izgnati?

20. Jezus jim pa reče: Za voljo nevere vaše. Kajti resnično vam pravim: Če imate za gorušično zrno vere, porečete tej gori: Premakni se odtod tje! in premaknila se bo; in nič vam ne bo nemogoče.

21. Ta rod pa ne izide, razen z molitvijo in postom.

22. Ko so pa hodili po Galileji, reče jim Je-

zus: Sin človečji bo izdan ljudém v roke;

23. In umorili ga bodo, in tretji dan bo vstal od smrti. In bili so zeló žalostni.

24. Ko pa pridejo v Kapernaum, pristopijo k Petru tisti, ki so pobirali davek, in rekó: Ali vaš učenik ne plačuje davka?

25. Reče: Dà. In ko vniđe v hišo, prehití ga Jezus, govoreč: Kaj ti se zdí, Simon? Od katerih pobirajo zemeljski kralji colnino ali davek? od sinov svojih, ali od tujcev?

26. Peter mu pravi: Od tujcev. Jezus mu reče: Torej so sinovi svobodni.

27. Da jih pa ne pohujšamo, pojdi k morju in nastavi trnik; in prvo ribo, ki se vjeme, vzemi in jej odpri usta, in našel boš groš: vzemi ga, in daj jim za me in za se.

XVIII. POGLAVJE.

V tem času pristopijo učenci k Jezusu, govoreč: Kdo je torej v nebeškem kraljestvu največi?

2. In Jezus pokliče otroka in ga postavi sred njih,

3. In reče: Resnično vam pravim, če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne boste prišli v nebeško kraljestvo.

4. Kdor se torej poniža kakor ta otrok, ta bo v nebeškem kraljestvu največi.

5. In kdorkoli sprejme enega takošnega otroka v ime moje, sprejema mene.

6. Kdor pa pohujša enega teh malih, ki verujejo v me, bilo bi mu bolje, da bi mu se obesil mlinsk kamen na vrat, in bi se utopil v morskeji globočini.

7. Gorjé svetu za voljo pohujšanja! Pohujšanje sicer mora priti; ali gorjé tistemu človeku, po katerem pohujšanje pride.

8. Če te pa roka tvoja ali noga tvoja pohujšuje, odseci ji, in vrzi od sebe; bolje ti je hromemu ali brez roke priti v življenje, nego dve roki in dve nogi imeti, in vrženemu biti v večni ogenj.

9. In če te pohujšuje oko tvoje, izderi ga, in vrzi od sebe; bolje ti je z enim očesom priti v življenje, nego dve očesi imeti, in vrženemu biti v peklenški ogenj.

10. Glejte, da ne boste prezirali enega teh malih; kajti resnično vam pravim, da gledajo njih angeљи na nebesih vsakedaj obličje očeta mojega, ki je na nebesih.

11. Kajti sin človečji je prišel, da zveliča, kar se je izgubilo.

12. Kaj se vam zdí? Če ima en človek sto ovâc, in ena od njih zajde: ne popustí li devet in devetdeseterih, pa gre na gore, in išče tiste, ki je zašla?

13. In če se zgodí, da jo najde, resnično vam pravim, da se nad njo bolj veselí, nego nad devet in devetdeseterimi, ktere niso zašle.

14. Tako ni volja očeta vašega, ki je na nebesih, da bi poginil eden od teh malih.

15. Če se pa pregreší

brat tvoj zoper tebe, pojdi, in ograjaj ga med seboj in njim samim; če te posluša, pridobil si brata svojega.

16. Če pa ne posluša, vzemi seboj še enega ali dva, da ostane vsaka beseda v ustih dveh ali treh prič.

17. Če jih pa ne posluša, povej cerkvi; če pa tudi cerkve ne posluša, naj ti bo ko pogan in mitar.

18. Resnično vam pravim: Karkoli zvežete na zemlji, zvezano bo na nebesih; in karkoli razvežete na zemlji, razvezano bo na nebesih.

19. Zopet vam pravim, da če se dva od vas zedinita na zemlji o čemerkoli, kar prosita, zgodilo jima se bo od očeta mojega, ki je na nebesih.

20. Kajti, kjer sta dva ali trije zbrani v ime moje, tam sem jaz sredi njih.

21. Tedaj pristopi k njemu Peter in reče: Gospod! kolikokrat se bo pregrešil brat moj zoper mene in mu bom odpustil? do sedemkrat?

22. Jezus mu reče: Ne pravim ti, do sedemkrat, nego do sedemdesetkrat sedemkrat.

23. Za to je nebeško kraljestvo podobno človeku kralju, kateri je hotel s hlapci svojimi račun napraviti.

24. In ko je jel računati, pripeljejo mu enega, kateri je bil dolžen tisoč talentov.

25. Ker pa ni imel, da bi plačal, ukaže gospodar njegov prodati njega, in ženo njegovo in otroke, in vse, kar je imel, in naj mu se plača.

26. Hlapec pa pade, ter mu se je poklanjal, govoreč: Gospod! potrpi me, in vse ti bom plačal.

27. Gospodarju se pa ta hlapec zasmili: in prizanesse mu, in dolg mu odpustí.

28. Ko pa ta hlapec izide, najde enega svojih tovarišev, kateri mu je bil sto grošev dolžen; in zgrabivši ga, davil ga je, govoreč: Plačaj mi, kar si dolžen!

29. Tovariš njegov pa pade k nogam njegovim, ter

ga je prosil, govoreč: Potrpi me, in vse ti bom plačal.

30. On pa ni hotel; nego odide in ga vrže v ječo, dokler ne plača dolga.

31. Videvši pa tovariši njegovi, kar se je zgodilo, užali jim se zeló; ter pridejo in povedó gospodarju svojemu vse, kar se je zgodilo.

32. Tedaj ga gospodar njegov pokliče in mu reče: Hudobni hlapec! odpustil sem ti ves tisti dolg, ker si me prosil.

33. Ali se nisi imel tudi ti tovariša svojega usmiliti, kakor sem se tudi jaz tebe usmilil?

34. In gospodar njegov se ujezí in ga izročí trinogom, dokler ne poplača vsega, kar mu je bil dolžen.

35. Tako bo storil tudi oče moj nebeški vam, če ne odpustite vsak bratu svojemu iz srca svojega njih pregreh.

XIX. POGlavJE.

In zgodí se, ko končá Jezus te besede, odide iz

Galijeje, in pride v predele Judejske onkraj Jordana.

2. In za njim je šlo mnogo ljudstva, in uzdravili jih tu.

3. Pa pristopijo k njemu Farizeji, izkušaje ga, in mu rekó: Je li dovoljeno človeku popustiti ženo svojo za voljo vsakega vzroka?

4. On pa odgovorí in jim reče: Niste li brali, da ju je tisti, ki je v začetku ustvaril človeka, ustvaril moža in ženo?

5. In rekel: „Za to bo zapustil človek očeta in mater; in pridružil se bo ženi svoje, in dva bosta eno telo?“

6. Tako nista več dva nego eno telo. Kar je torej Bog združil, naj človek ne razdružuje.

7. Rekó mu: Za kaj je torej zapovedal Mojzes dati ločivno pismo, in pustiti jo?

8. Reče jim: Ker vam je Mojzes za voljo trdosrčnosti vaše dovolil popuščati žene svoje; v začetku pa ni bilo tako.

9. Pravim vam pa, da kdorkoli ženo svojo popuští razen za voljo kurbanja, in se oženi z drugo, prešestvuje; in kdor popuščeno vzeme, prešestvuje.

10. Rekó mu učenci njegovi: Če je tako človekova reč z ženo, ni se dobro ženiti.

11. On jim pa reče: Te besede ne zapopadajo vsi, nego katerim je dano.

12. Ker so skopljenci, kateri so se iz materinega telesa tako rodili; in so skopljenci, ktere so ljudje skopili; in so skopljenci, kateri so se sami skopili, za voljo nebeškega kraljestva. Kdor more zapopasti, naj zapopade!

13. Tedaj prinesó k njemu otroke, naj položí na njih roke, in moli; učenci jim pa zabranijo.

14. Jezus pa reče: Pustite otročiče, in ne branite jim priti k meni; kajti takih je nebeško kraljestvo.

15. In položivši na njih roke, odide odtod.

16. In glej, eden pristopi in mu reče: Dobri učeni! kaj dobrega naj

storim, do bom imel večno življenje.

17. On mu pa odgovori: Kaj me imenuješ dobrega? Nikdor ni dober, razen eden, Bog. Če pa hočeš vniti v življenje, izpolni zapovedi.

18. Reče mu: Ktere? Jezus pa reče: Ne ubij, ne prešestvuj; ne ukradi; ne pričaj po krivem;

19. Spoštuj očeta svojega in mater; in ljubi bližnjega svojega kakor samega sebe.

20. Mladenič mu reče: Vse to sem izpolnil od mladosti svoje; česa mi je še treba?

21. Jezus mu reče: Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj premoženje svoje, in daj ubogim: in imel boš zaklad na nebu. Ter pridi, in pojdi za menoj!

22. Slišavši pa mladenič besedo, odide žalosten; kajti imel je mnogo premoženja.

23. Jezus pa reče učencem svojim: Resnično vam pravim, da težko bogatin vnide v nebeško kraljestvo.

24. Zopet vam pravim: Laže je priti kameli skozi igleno uho, nego bogatinu priti v kraljestvo Božje.

25. Slišavši pa *to* učenci njegovi, zavzemó se zeló, in rekó: Kdo se torej more zveličati?

26. Jezus pa pogleda *vane* in jim reče: Pri ljudéh je to nemogoče, ali pri Bogu je vse mogoče.

27. Tedaj odgovori Peter in mu reče: Glej, mi smo zapustili vse in smo šli za teboj; kaj bo torej nam?

28. Jezus jim pa reče: Resnično vam pravim, da vi, ki ste šli za menoj, o drugem rojstvu, ko se bo usedel sin človečji na prestol svoje slave, sedli boste tudi vi na dvanajst prestolov, in sodili boste dvanajstere rodove Izraelove.

29. In vsak, kdor je zapustil hiše, ali brate, ali sestre, ali očeta, ali mater, ali ženo, ali otroke, ali njive, za voljo imena mojega, prejel bo stokrat več, in zadobil bo večno življenje.

30. A mnogi prvi bodo zadnji, in zadnji prvi.

XX. POGlavJE.

Kajtinebeškokraljestvo je podobno človeku gospodarju, kateri je zjutraj zgodaj izšel, danajeme delavcev v vinograd svoj.

2. In pogodivši se z delavci po groši na dan, pošlje jih v vinograd svoj.

3. In ko izide okoli tretje ure, ugleda druge, da stojé na trgu brez dela.

4. In reče jim; Pojdite tudi vi v moj vinograd, in karkoli bo prav, dal vam bom.

5. Oni pa odidejo. Ko izide zopet o šestej in devetej uri, storí ravno tako.

6. Ko pa izide okoli enajste ure, najde druge, da stojé brez dela. In reče jim: Kaj stojite tu ves dan brez dela?

7. Rekó mu: Ker nas ni nihče najel. In velí jim: Pojdite tudi vi v moj vinograd, in karkoli bo prav, boste prejeli.

8. Ko se je pa zvečerilo, velí gospodar vinograda

pristavniku svojemu: Pokličí delavce, in daj jim plačilo, počenši od zadnjih do prvih.

9. In prišedši tisti, kateri so bili najeti okoli enajste ure, prejmo po groši.

10. Ko pa pridejo prvi, mislijo, do bodo prejeli več; in tudi oni prejmo po groši.

11. Prejemši pa, godrnjali so nad gospodarjem,

12. Govoreč: Ti poslednji so delali eno uro, in naredil si jih enake nam, ki smo prenesli breme vsega dné in vročino.

13. On pa odgovorí in reče enemu od njih: Prijatelj! ne delam ti krivice. Ali se nisi pogodil z menoj po groši?

14. Vzemi svoje in pojdi! Hočem pa dati temu poslednjemu, kakortudi tebi.

15. Ali mar ne smem jaz s svojim storiti, kar hočem? Je li oko tvoje hudobno, ker sem jaz dober?

16. Tako bodo zadnji prvi, in prvi zadnji; kajti mnogo je poklicanih, a malo izvoljenih.

17. In ko je šel Jezus v Jeruzalem, vzeme po poti dvanajstere učence na stran in jim reče:

18. Glej, v Jeruzalem gremo, in sin človečji bo izdan vélikim duhovnom in pismarjem; in obsodili ga bodo na smrt.

19. In izročili ga bodo poganom, najgazasmehujejo, in bičajo, in križajo; in tretji dan bo vstal od smrti.

20. Tedaj pristopi k njemu mati Zebedejevih sinov s svojima sinoma, ter mu se je poklanjala in ga nekaj prosila.

21. On ji pa reče: Kaj hočeš? Reče mu: Reci, naj sedeta ta dva moja sina, eden tebi na desno, in eden tebi na levo v kraljestvu tvojem.

22. Jezus pa odgovorí in reče: Ne vésta, kaj prosita. Moreta li piti kelih, ki ga bom jaz pil, in krstiti se s krstom, s katerim se jaz krstim? Rečeta mu: Moreva.

23. In reče jima: Kelih moj bosta torej pila, in s krstom, s katerim se jaz kr-

stim, bosta se krstila; ali da bi sedla meni na desno in meni na levo, ne morem jaz dati, nego *to se bo dalo tistim*, katerim je pripravljeno od očeta mojega.

24. In slišavši *to* deseteri, ujezé se nad *tema* dvema bratoma.

25. Jezus jih pa pokliče in reče: Véste, da knezi narodov nad temi gospodujejo, in poglavarji jim vladajo.

26. Ne bo pa tako med vami: nego kdor hoče velik postati med vami, bodi vam služabnik;

27. In kdor hoče prvi biti med vami, bodi vam hlapec.

28. Kakor sin človečji ni prišel, da bi mu služili, nego da služi, in dá življenje svoje v odkup za mnoge.

29. In ko so šli iz Jerihe, šlo je za njim mnogo ljudstva.

30. In glej, dva slepca sta sedela kraj poti, in slišavši, da gre Jezus mimo, zakričita, govoreč: Usmili se naju, gospod, sin Davidov!

31. Ljudstvo jima pa zapretí, naj umolkmeta. Ona dva pa še bolj zavpijeta, govoreč: Usmili se naju, gospod, sin Davidov!

32. In Jezus se ustavi in ju pokliče, ter reče: Kaj hočeta, da vama storim?

33. Rečeta mu: Gospod! da se nama oči odpró.

34. Jezusu se pa zasmitila, in dotakne se njunih očí. In precej so spregledale njune očí, in šla sta za njim.

XXI. POGLAVJE.

In ko se približajo Jeruzalemu, in pridejo v Betfago k Oljskej gori, tedaj pošlje Jezus dva učenca,

2. In reče jima: Pojdita v vas, ki vama je nasproti; in precej bosta našla oslicco privezано, in žrebe ž njjo: odvežita ji, in pripeljita k meni.

3. In če vama kdo kaj reče, porečeta: Gospod ji potrebuje; in precej ji bo poslal.

4. Vse to se je pa zgodilo, da se izpolni, kar je rečeno po preroku, kateri pravi:

5. „Recite Sionskej hčeri: Glej, kralj tvoj gre k tebi, krotek, in sedí na oslici in žrebetu sinu *oslice* pod jarmom.“

6. Učenca pa odideta in storita, kakor jima je Jezus ukazal.

7. In pripeljeta oslicco in žrebe, ter položé na nji oblačila svoja in ga posadé na nji.

8. Mnogo ljudstva pa pogrne oblačila svoja po poti; a drugi so sekali veje z dreves, ter *jih* stlali po poti.

9. A ljudstvo, ktero je šlo pred njim in za njim, vpilo je, govoreč: Hosana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, kateri gre v imenu Gospodovem! Hosana na višavah!

10. In ko vnide v Jeruzalem, zgane se vse mesto, govoreč: Kdo je ta?

11. Ljudstvo je pa pravilo: Ta je prerok Jezus, iz Nazareta Galilejskega.

12. In Jezus vnide v tempelj Božji, in izžene vse, kateri so v tempeljnu prodajali in kupovali, in prevrne mize menjavcem, in klopí tistim, kateri so prodajali golobe.

13. In reče jim: Pisano je: „Dom moj se imenuje dom molitve;“ a vi ste naredili iz njega „jamo razbojniško.“

14. Pa pristopijo k njemu v tempeljnu slepci in hromi; in uzdravi jih.

15. Ko pa vidijo véliki duhovni in pismarji čudeže, katere storí, in otroke, da vpijejo v tempeljnu, in govore: Hosana sinu Davidovemu! razjéz se.

16. In rekó mu: Slišiš li, kaj ti pravijo? Jezus jim pa reče: Dà! Niste li nikoli brali: „Iz ust nedoraslih in dojencev napravil si hvalo?“

17. Ter jih pustí in odide iz mesta v Betanijo, in tu prenočí.

18. Zjutraj pa, vračajoč se v mesto, postane lačen.

19. In ugledavši kraj poti eno smokvo, pride k

njej, in ničesar ne najde na njej, razen samo listje; in reče jej: Nikoli več naj ne bo na tebi sadú na vekomaj! In usahnila je smokva precej.

20. In videvši *to* učenci, začudijo se, govoreč: Kako precej je usahnila smokva!

21. Jezus pa odgovorí in jim reče: Resnično vam pravim: Če imate vero in ne dvomite, ne boste storili *tega* samo smokvi, nego če tudi rečete tej gori: Vzdigni se, in vrzi se v morje! zgodilo se bo.

22. In vse, karkoli v molitvi prosite, če verujete, boste prejeli.

23. In ko je prišel v tempelj in je učil, pristopijo k njemu véliki duhovni in ljudski pismarji, govoreč: S kakošno oblastjo delaš to? in kdo ti je dal to oblast?

24. Jezus pa odgovorí in jim reče: Vprašal vas bom tudi jaz eno besedo; in če mi jo poveste, povedal bom tudi jaz vam, s kakošno oblastjo to delam.

25. Odkod je bil krst Janezov? z neba, ali od ljudi?

26. Oni so pa sami s seboj premišljevali, govoreč: Če rečemo: Z neba, poreče nam: Zakaj mu torej niste verovali? Če pa rečemo: Od ljudi, bojimo se ljudstva; kajti vsi imajo Janeza za preroka.

27. Ter odgovoré Jezusu in rekó: Ne vémo. Tudi on jim reče: Tudi jaz vam ne povem, s kakošno oblastjo to delam.

28. Kaj se vam pa zdí? Imel je človek dva sina. In pristopivši k prvemu, reče: Sin, pojdi, delaj danes v vinogradu mojem.

29. On pa odgovorí in reče: Ne čem. Potem se pa razkesá, in odide.

30. In pristopivši k drugemu, reče ravno tako. On pa odgovorí in reče: Pojdem, gospod! In ni šel.

31. Kteri teh dveh je očetu voljo izpolnil? Rekó mu: Prvi. Jezus jim reče: Resnično vam pravim, da pojdejo mitarji in kurbe

pred vami v kraljestvo Božje.

32. Kajti prišel je k vam Janez po poti pravice, in niste mu verjeli; mitarji in kurbe so mu pa verjeli. In ko ste vi to videli, niste se potem razkesali, da bi mu bili verjeli.

33. Čujte drugo priliko! Bil je neki človek gospodar, kateri je zasadil vinograd, in ga ogradil s plotom, in izkopal v njem klet, in sezidal stolp, ter ga izročil vinogradnikom, in odpotoval.

34. Ko se pa približa čas sadu, pošlje hlapce svoje k vinogradnikom, da prejmeó sad njegov.

35. In vinogradniki zgrabijo hlapce, in enega pretepó, enega pa ubijejo, a enega kamenjajo.

36. Zopet pošlje druge hlapce, katerih je bilo več od prvih, in ž njimi storé ravno tako.

37. Potem pa pošlje k njim sina svojega, govoreč: Sina se bodo bali.

38. Ko pa ugledajo vinogradniki sina, rekó med seboj: Ta je dedič. Pri-

dite, ubijmo ga, in prilastimo si dedovino njegovo!

39. Ter ga zgrabijo in vržejo ven iz vinograda, in ubijejo.

40. Kedar pride torej gospodar vinograda, kaj bo storil tem vinogradnikom?

41. Rekó mu: Hudobneže, njih bo hudo pogubil, in vinograd svoj bo izročil drugim vinogradnikom, kateri mu bodo dajali sad o svojem času.

42. Jezus jim reče: Niste li nikoli v pismu brali: „Kamen, kterega sozidarji zavrgli, on je postal glava oglu; od Gospoda se je zgodilo to, in čudno je v očéh naših.“

43. Za to vam pravim, de se bo vam kraljestvo Božje odvzelo, in dalo se bo narodu, kateri donáša njegove sadove.

44. In kdor na ta kamen pade, razbil se bo; ana kogar *on* pade, razdrobil ga bo.

45. In slišavši véliki duhovni in Farizeji prilike njegove, spoznajo, da o njih govóri.

46. In gledali so, da bi ga vjeli; ali zbojé se ljudstva, ker so ga imeli za preroka.

XXII. POGlavJE.

In Jezus jim odgovóri in reče zopet v prilikah, govoreč:

2. Nebeško kraljestvo je podobno človeku kralju, kateri je napravil sinu svojemu svatovščino.

3. In poslal je služabnike svoje, naj pokličejo tiste, kateri so bili na svatovščino povabljeni; in niso hoteli priti.

4. Zopet je poslal druge služabnike, govoreč: Recite povabljenecem: Glej, pojedinjo sem pripravil, junci moji in pitanci so poklani, in vse je pripravljeno; pridite na svatovščino.

5. Oni pa niso marali, in odšli so, nekteri na polje svoje, nekteri pa po kupčiji svoje.

6. Drugi so pa služabnike njegove zgrabili in zasramotili, in pobili.

7. Slišavši pa *to* kralj, razjezí se; ter pošlje vojske

svoje, in tiste ubijavce pogubi, in njih mesto razdene.

8. Tedaj velí služabnikom svojim: Svatovščina je pripravljena, ali povabljeni niso bili vredni.

9. Pojdite torej na razpotja, in kogarkoli najdete, pokličite *ga* na svatovščino.

10. In ti služabniki odidejo na razpotja, in zberó vse, ktere koli najdejo, hudobne in dobre; in svatovščina se napolni z gosti.

11. Ko pa kralj izide, da pogleda goste, ugleda tu človeka, kateri ni bil oblečen v svatovsko obleko.

12. In reče mu: Prijatelj! kako si prišel sèm, ko nimaš svatovske obleke? On pa umolkne.

13. Tedaj reče kralj služabnikom svojim: Zvežite mu noge in roke, ter ga vzemite in vrzite v najkrajnjo temo: tam bo jok in škripanje z zobmi.

14. Kajti mnogo je poklicanih, ali malo izvoljenih.

15. Tedaj odidejo Farizeji in se posvetujejo, kako bi *ga* v besedi vjeli.

16. In pošljejo k njemu učence svoje s Herodovci, govoreč: Učenik! vémo, da si pravičen in pot Božjo v resnici učiš, in ti ni mar nobenega, ker ne gledaš ljudém na lice.

17. Povej nam torej, kaj ti se zdí? Ali se sme dati cesarju davek, ali ne?

18. Jezus pa spozná njih zvijačo, in reče: Kaj me izkušate, hinavci?

19. Pokažite mi davkovski denar. In oni mu prinesó denar.

20. In reče jim: Čegava je ta podoba in napis?

21. Reko mu: Cesarjeva. Tedaj jim reče: Dajte torej, kar je cesarjevega, cesarju; in kar je Božjega, Bogu.

22. In slišavši *to*, začudijo se; ter *ga* pusté, in odidejo.

23. Tisti dan pristopijo k njemu Saduceji, kateri pravijo, da ni vstajanja, in vprašajo *ga*,

24. Govoreč: Učenik! Mojzes je rekel: Če kdo umre, in nima otrók, naj vzeme brat njegov ženo njegovo, in zbudí seme bratu svojemu.

25. Bilo je pa pri nas sedem bratov. In prvi se je oženil, in umrl; in ne imevši semena, zapustil je ženo svojo bratu svojemu.

26. Ravno tako tudi drugi, in tretji, noter do sedmega.

27. Na zadnje za vsemi je pa umrla tudi žena.

28. O vstajanji torej, čegava od sedmerih bo žena? kajti vsi so jo imeli.

29. Jezus pa odgovori in jim reče: Motite se, ker ne znate ne pisma, ne moči Božje.

30. O vstajanji namreč se ne ženijo, in ne možé, nego so kakor angelji Božji na nebu.

31. Za vstajanje pa mrtvih, niste li brali, kar vam je rekel Bog, govoreč:

32. „Jaz sem Bog Abrahamov, in Bog Izakov, in Bog Jakobov?“ Ni Bog Bog mrtvih, nego živih.

33. In slišavši to ljudstvo, strmeli so nad naukom njegovim.

34. Ko pa Farizeji slišijo, da je Saduceje osramotil, zberó se vkupej.

35. Pa vpraša en učenik postave izmed njih, izkušaje ga, in reče:

36. Učenik! ktera zapoved je v postavi največa?

37. Jezus mu pa reče: „Ljubi Gospoda Boga svojega iz vsega srca svojega, in iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje.“

38. Ta je prva in največa zapoved.

39. Druga je pa tej podobna: „Ljubi bližnjega svojega kakor samega sebe.“

40. O teh dveh zapovedih visi vsa postava in preroki.

41. Ko se pa Farizeji snidejo, vpraša jih Jezus,

42. Govoreč: Kaj se vam zdí za Kristusa? Čegav sin je? Rekó mu: Davidov.

43. Reče jim: Kako ga torej David v duhu imenuje gospoda, ko pravi:

44. „Rekel je Gospod gospodu mojemu: Sedi meni na desno, dokler ne položim sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje?“

45. Če ga torej David imenuje gospoda, kako je sin njegov?

46. In nihče mu ni mogel besede odgovoriti; in od tega dné ga ni upal nihče več vprašati.

XXIII. POGlavJE.

Tedaj reče Jezus ljudstvu in učencem svojim,

2. Govoreč: Na Mojzesov stol so se usedli pismarji in Farizeji.

3. Vse torej, karkoli vam rekó izpolnjevati, izpolnajte in delajte. Po njih delih pa ne delajte; ker govore, pa ne delajo.

4. Vežejo namreč težke in neprenesljive butare; in nakladajo jih ljudém na pleča: a s svojim prstom jih ne té ganiti.

5. Vsa svoja dela pa delajo, da jih vidijo ljudjé. Razširjajo si namreč napise, in delajo velike robove oblačilom svojim.

6. In ljubijo prve prostore na gostijah, in prve stole po shajališčih,

7. In pozdrave po ulicah, in da jih ljudjé imenujejo: Rabi! Rabi!

8. Vi se pa ne imenujte rabi; kajti eden je vaš moj-

ster, Kristus: vsi vi ste pa bratje.

9. In ne imenujte na zemlji *nikogar* očeta svojega; kajti eden je vaš oče, kateri je na nebesih.

10. Ne imenujte se tudi ne učenike; kajti eden je vaš učenik, Kristus.

11. A kdor je največi med vami, bodi vam služabnik.

12. Kdor se pa povišuje, ponižal se bo; in kdor se ponižuje, povišal se bo.

13. Gorjé pa vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da zapirate nebeško kraljestvo pred ljudmí; vi namreč ne greste va-nj, in tudi tistim, kateri hočejo, ne puščate vniti.

14. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da požirate vdovam hiše, in na videz dolgo molite: za to boste prejeli ostrejo sodbo.

15. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da prehodite morje in zemljo, da pridobite enega, kateri se pojudi; in ko se je pojubil, naredite iž njega pekenskega sinú, dvakrat hujega od sebe.

16. Gorjé vam, slepi vodniki! kateri pravite: Če priseže kdo pri tempeljnu, *to* ni nič; če pa priseže kdo pri tempeljnovem zlatu, kriv je.

17. Bebci in slepci! Kaj pa je več, zlato, ali tempelj, kateri posvečuje zlato?

18. In: Če priseže kdo pri oltarji, *to* ni nič; če pa priseže kdo pri daru, ki je na njem, kriv je.

19. Bebci in slepci! Kaj pa je več, dar, ali oltar, kateri posvečuje dar?

20. Kdor torej priseže pri oltarji, prisega pri njem in pri vsem, kar je na njem.

21. In kdor priseže pri nebu, prisega pri njem in pri tistem, kateri sedi na njem.

22. In kdor priseže pri tempeljnu, prisega pri njem in pri tistem, kateri prebiva v njem.

23. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da dajete desetino od mete, in kopra, in kumine, opustili ste pa, kar je najvažnejše v postavi: sodbo in milost in vero. To je bilo treba storiti, in onega ne opustiti.

24. Slepi vodniki! kateri ocejate komarja, kamelo pa požirate.

25. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da čistite sklenico in skledo zunej, znotrej ste pa polni ropa in nepravčnosti.

26. Slepi Farizej! očisti poprej sklenico in skledo znotrej, da boste tudi zunej čisti.

27. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da ste podobni pobeljenim grobom, kateri se zdé zunej lepi, znotrej so pa polni mrtvaških kosti in vse nesnage.

28. Tako se kažete tudi vi ljudém zunej pravične, znotrej ste pa polni hinavstva in hudobije.

29. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da zidate prerokom grobe, in lepšate pravičnim spomenike,

30. In pravite: Da smo bili v dnéh očetov svojih, ne bi bili njih deležniki bili pri krvi prerokov.

31. Tako pričate sami zoper sebe, da ste sinovi teh, kateri so pomorili preroke.

32. In vi ste napolnili mero očetov svojih.

33. Kače! gadja zalega! kako boste ubežali sodbi peklenškega ognja?

34. Za to, glej, pošiljam jaz k vam preroke in modre in pismarje; in *nektere* od njih boste pomorili in razpeli na križ, in *nektere* od njih boste po shajališčih svojih bičali, in preganjali od mesta do mesta.

35. Da pride na vas vsa pravična kri, ktera se je prelila na zemlji, od krvi pravičnega Abeljna noter do krvi Zaharija Baruhijevega sina, kterega ste umorili med tempeljnomo in oltarjem.

36. Resnično vam pravim: Vse to bo prišlo na ta rod.

37. Jeruzalem, Jeruzalem, kteri ubijaš preroke in kamenjuješ tiste, kteri so k tebi poslani! Kolikrat sem hotel zbrati otroke tvoje, kakor zbira kokoš piščeta svoja pod peruti, in niste hoteli.

38. Glej, zapušča vam se hiša vaša pusta.

39. Kajti resnično vam pravim: Ne boste me vi-

deli odslej, dokler ne rečete: Blagoslovljen, kteri gre v imenu Gospodovem!

XXIV. POGlavJE.

In izšedši Jezus, šel je od tempeljna. Pa pristopijo učenci njegovi, da mu pokažejo zidine tempeljna.

2. Jezus jim pa reče: Ne vidite li vsega tega? Resnično vam pravim: Tu ne bo ostal kamen na kamenu, kteri se ne bi podrl.

3. Ko je pa sedel na Oljskej gori, pristopijo posebej k njemu učenci, govoreč: Povej nam, kedaj bo to? In kaj bo znamenje prihodu tvojemu in koncu sveta?

4. In Jezus odgovori in jim reče: Varujte se, da vas kdo ne premoti!

5. Kajti mnogo jih bo prišlo v ime moje, govoreč: Jaz sem Kristus. In mnogo jih bodo premotili.

6. Slišali boste boje in glasove o bojih. Glejte, ne ustrašite se! kajti to mora vse biti. Ali tedaj še ni konec.

7. Kajti vstal bo narod na narod, in kraljestvo na kraljestvo; in lakote bodo in kuge in potresi po krajih.

8. Vse to je pa začetek nadlogam.

9. Tedaj vas bodo izročili stiski, in morili vas bodo; in sovražili vas bodo vsi narodi za voljo imena mojega.

10. In tedaj se bodo pohujšali mnogi; in drug drugega bodo izdajali, in drug drugega sovražili.

11. In mnogo lažnjivih prerokov bo vstalo; in premotili jih bodo veliko.

12. In da se hudobnost razmnoži, omrznila bo mnogim ljubezen.

13. Kdor pa pretrpi do konca, ta se bo zveličal.

14. In ta evangelj se bo oznanil po vsem svetu, vsem narodom za pričo; in tedaj bo prišel konec.

15. Kedar torej ugledate „gnjusobo razdevanja,“ za katero je povedal prerok Danijel, da stoji na svetem prostoru: (kdor bere, naj ume!)

16. Tedaj naj tisti, kateri so v Judeji, zbežé na gore.

17. In kdor *je* na strehi, ne stopa naj dol, da vzeme kaj iz hiše svoje.

18. In kdor *je* na polji, ne vrača naj se nazaj, da vzeme plašč svoj.

19. Gorjé pa nosečim in doječim v tistih dnéh!

20. Molite pa, da ne bo vaš beg po zimi, in ne v soboto.

21. Kajti tedaj bo velika stiska, kakoršne ni bilo od začetka sveta noter doslej, in je tudi ne bo.

22. In ko se ne bi tisti dnevi prikrajšali, ne bi se nihče zveličal; ali za voljo izvoljencev se bodo prikrajšali tisti dnevi.

23. Če vam tedaj kdo reče: Glej, tu je Kristus, ali tam: ne verujte.

24. Kajti vstali bodo lažnjivi kristusi in lažnjivi preroki, in kazali bodo velika znamenja in čudeže, da bi premotili, ko bi bilo mogoče, tudi izvoljence.

25. Glej, povedal sem vam naprej.

26. Če vam torej rekó: Glej, v puščavi je! ne ho-

dite ven: Glej, v izbah je! ne verujte.

27. Kajti kakor izhaja blisk od vzhoda in se sveti do zahoda, tako bo tudi prihod sinú človečjega.

28. Kjerkoli namreč je mrhovina, tam se bodo zbirali orli.

29. Precej po stiski tistih dnî bo pa solnce otemnelo, in mesec ne bo dajal svetlobe svoje, in zvezde bodo padale z neba, in sile nebeške se bodo pregibale.

30. In tedaj se bo pokazalo na nebu znamenje sina človečjega; in tedaj bodo zajokali vsi rodovi zemlje, in videli bodo sina človečjega, da gre na nebeških oblakih z veliko močjó in slavo.

31. In poslal bo angelje svoje z močnim glasom trobente, in zbrali bodo izvoljence njegove od čveterih vetrov od konca nebes do njih kraja.

32. Od smokve se pa naučite priliko: Kedar se veje njene omladé, in

poženó listje, véste, da je blizu pomlad.

33. Tako tudi vi, ko vse to ugledate, véдите, da je blizu pri vratih.

34. Resnično vam pravim: Ne bo prešel ta rod, dokler se vse to ne zgodi.

35. Nebo in zemlja bosta prešla, a besede moje ne bodo prešle.

36. Za tisti dan in uro pa nikdor ne vé, tudi ne angelji nebeški, nego oče moj sam.

37. Kakor pa v dnéh Noeta, tako bo tudi o prihodu sina človečjega.

38. Kakor so namreč v dnéh pred potopom žrli in pili, ženili se in možili, do tistega dné, ko je stopil Noe v barko,

39. In niso zvedeli, dokler ni prišla voda in vseh pobrala: tako bo tudi o prihodu sina človečjega.

40. Tedaj bosta dva na njivi; eden se bo vzel, in eden pustil.

41. Dve boste mleli na mlinu; ena se bo vzela, in ena pustila.

42. Čujte torej! ker ne

véste, obklej bo prišel gospod vaš.

43. Védite pa to, da ko bi hišni gospodar vedel, okterej straži bo prišel tat, čul bi, in ne bi dal hiše svoje podkopati.

44. Za to bodite tudi vi pripravljeni; kajti sin človečji bo prišel ob uri, ko se vam ne zdí.

45. Kdo je torej zvesti in modri hlapec, kterega je postavil gospodar njegov nad svojimi posli, da jim daje hrano o svojem času?

46. Blagor tistemu hlapcu, kterega bo našel gospodar njegov, kedar pride, da tako dela.

47. Resnično vam pravim, da ga bo postavil nad vsem svojim premoženjem.

48. Če pa reče ta hudobni hlapec v srcu svojem: Gospodar moj se mudí in še ne bo prišel.

49. In začne sohlapce pretepati, in jesti in piti s pijanci:

50. Prišel bo gospodar tega hlapca, kedar ne pri-

čakuje, in ob uri, ktere ne vé.

51. In presekal ga bo, in položil bo del njegov s hinavci: tam bo jok in škripanje z zobmi.

XXV. POGlavJE.

Tedaj bo nebeško kraljestvo podobno desetim devicam, ktere so vzele svetilnice svoje in so šle ženinu naproti.

2. Pet od njih je bilo modrih, in pet trapastih.

3. Tiste, ktere so bile trapaste, vzele so svetilnice svoje, in olja niso vzele s seboj.

4. Modre so pa vzele olje v posodah svojih s svetilnicami svojimi vred.

5. Ko se je pa ženin mudil, podremale so vse in pospale.

6. O polnoči pa nastane hrup: Glej, ženin gre; izidite mu naproti.

7. Tedaj vstanejo vse te device, in olepšajo svetilnice svoje.

8. Trapaste pa rekó modrim: Dajte nam od olja

svojega, ker naše svetilnice gasnejo.

9. Modre jim pa odgovoré in rekó: Da zmanjka nam in vam: Pa pojdite rajše k prodajavcem in si kupite.

10. Ko so pa odšle, kupovat, pride ženin; in tiste, ktere so bile pripravljene, vnidejo ž njim na svatovščino: in vrata se zapró.

11. Poslej pa pridejo tudi druge device, govoreč: Gospod, gospod, odprini nam!

12. On pa odgovorí in reče: Resnično vam pravim, ne poznam vas.

13. Čujte torej, ker ne véste ne dneva ne ure, obkolej pride sin človečji.

14. Kakor je namreč človek, odpravljajoč se na pot, poklical hlapce svoje, in jim je izročil premoženje svoje,

15. In dal enemu pet talentov, enemu pa dva, a enemu enega, vsakemu po njegovej moči, in precej odpotoval.

16. Tisti pa, ki je prejel pet talentov, šel je in je ž

njimi gospodaril, in napravil je pet drugih talentov.

17. Tako je tudi tisti, ki je prejel dva, tudi on dva druga pridobil.

18. Tisti pa, ki je prejel enega, šel je in ga je zakopal v zemljo, in skrnil srebro gospodarja svojega.

19. Črez mnogo časa pa pride gospodar teh hlapcev, in začne ž njimi računiti.

20. Pa pristopi tisti, ki je prejel pet talentov, in prinese pet drugih talentov, govoreč: Gospod! pet talentov si mi dal; glej, pridobil sem ž njimi pet drugih talentov.

21. Gospod njegov mu pa reče: Dobro, vrli in zvesti hlapec! v majhnem si bil zvest, postavil te bom nad veliko; vnidi v veselje gospodarja svojega.

22. Pristopi pa tudi tisti, ki je prejel dva talenta, in reče: Gospod! dva talenta si mi dal; glej, pridobil sem ž njima dva druga talenta.

23. Gospodar njegov mu reče: Dobro, vrli in zve-

sti hlapec! v majhnem si bil zvest, postavil te bom nad veliko; vnidi v veselje gospodarja svojega.

24. Pristopi pa tudi tisti, ki je prejel eden talent, in reče: Gospod! vedel sem te, da si trd človek, in žanješ, kjer nisi posejal, in pobiraš, kjer nisi raztresel.

25. Pa sem se zbal, in šel sem, in skril sem talent tvoj v zemljo; glej, *tu* imaš svoje.

26. Gospodar njegov mu pa odgovori in reče: Hudoobni in leni hlapec! vedel si, da žanjem, kjer nisem posejal, in pobiram, kjer nisem raztresel;

27. Torej bi bil moral ti dati srebro moje menjavcem: in kedar bi bil jaz prišel, vzel bi bil svoje z dobičkom.

28. Vzemite mu torej talent, in dajte tistemu, kateri ima deset talentov.

29. Kajti vsakemu, kdor ima, dalo se bo, in preveč mu bo; kdor pa nima, odvzelo mu se bo tudi to, kar ima.

30. In nepridnega hlapca vrzite v najkrajnjo temo: tam bo jok in škripanje z zobmi.

31. Kedar pa pride sin človečji v slavi svoje, in vsi sveti angelji ž njim, tedaj se bo usedel na prestol svoje slave.

32. In pred njim se bodo zbrali vsi narodi; in ločil jih bo enega od drugega, kakor odločuje pastir ovce od kozlov.

33. In postavil bo ovce sebi na desno, a kozle na levo.

34. Tedaj poreče kralj tistim na desnici svoje: Pridite, blagoslovljeni očeta mojega! prejmite kraljestvo, ktero vam je pripravljeno od začetka sveta.

35. Kajti lačen sem bil, in dali ste mi jesti; žejen, in napojili ste me; gost sem bil, in sprejeli ste me;

36. Nag, in oblekli ste me; bolen, in obiskali ste me; v ječi sem bil, in prišli ste k meni.

37. Tedaj mu bodo odgovorili pravični, govoreč: Gospod! kedaj smo

te videli lačnega, in smo te nasitili? ali žejnega, in smo te napojili?

38. Kedaj smo te pa videli gosta, in smo te sprejeli? ali nagega, in smo te oblekli?

39. Kedaj smo te pa videli bolnega, ali v ječi, in smo prišli k tebi?

40. In kralj bo odgovoril in jim poreče: Resnično vam pravim, karkoli ste storili enemu teh najmanjih mojih bratov, storili ste meni.

41. Tedaj poreče tudi tistim na levici: Pojdite od mene, prekleti! v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in angeljem njegovim.

42. Kajti lačen sem bil, in niste mi dali jesti; žejen, in niste me napojili; gost sem bil, in niste me sprejeli;

43. Nag, in niste me oblekli; bolen, in v ječi, in niste me obiskali.

44. Tedaj mu bodo odgovorili tudi oni, govoreč: Gospod! kedaj smo te videli lačnega, ali žejnega, ali gosta, ali nage-

ga, ali bolnega, ali v ječi, in ti nismo postregli?

45. Tedaj jim bo odgovoril, govoreč: Resnično vam pravim, karkoli niste storili enemu teh najmanjih, niste meni storili.

46. In ti pojdejo v večno trpljenje; pravični pa v večno življenje.

XXVI. POGlavJE.

In zgodí se, ko je Jezus vse te besede končal, reče učencem svojim:

2. Véste, da bo čez dva dni velika noč, in sin človečji bo izdan, da ga križajo.

3. Tedaj se zberó véliki duhovni in pismarji in starešine naroda na dvoru vélikega duhovna, kteremu je bilo ime Kajfa.

4. In posvetujejo se, da bi Jezusa z zvijačo vjeli in umorili.

5. Govorili so pa: Ne na praznik, da se narod ne spunta.

6. Ko je bil pa Jezus v Betaniji v hiši Simona gobavca,

7. Pristopi k njemu žena, ktera je imela sklenico dragocene mire, in *jo* izlije na glavo njegovo, ko je sedel za mizo.

8. Ko pa učenci njegovi *to* vidijo, razhudé se, govoreč: čemu ta potrata?

9. Ta mira namreč bi se bila mogla za mnogo prodati, in dati se ubogim.

10. Ko pa Jezus *to* spazi, reče jim: Kaj delate ženi skrbí? kajti dobro delo je storila na meni.

11. Uboge namreč imate vselej s seboj; mene pa nimate vselej.

12. Kajti da je izlila *to* miro na telo moje, storila je *to* za pokop moj.

13. Resnično vam pravim: Kjerkoli po vsem svetu se bo oznanil ta evangelj, povedalo se bo tudi *to*, kar je ona storila, njej v spomin.

14. Tedaj odide eden od dvanajsterih, kteremu je bilo ime Juda Iškarijan, k vélikim duhovnom,

15. In reče: Kaj mi hočete dati, in jaz vam ga bom izdal? Oni mu pa obrekó trideset srebrnikov.

16. In odtlej je iskal priložnosti, da ga izdá.

17. Prvi dan presnih kruhov pa pristopijo učenci k Jezusu in mu rekó: Kje hočeš, da ti pripravimo, da boš jedel velikonočno jagnje?

18. On pa reče: Pojdite v mesto k temu in temu, in recite mu: Učenik pravi: Čas moj je blizu; pri tebi bom jedel velikonočno jagnje z učenci svojimi.

19. In učenci storé, kakor jim je Jezus ukazal, in pripravijo velikonočno jagnje.

20. Ko se je pa zvečerilo, sede za mizo z učenci svojimi.

21. In ko so jedli, reče: Resnično vam pravim, da me bo eden izmed vas izdal.

22. In zeló jim se užali, in začnó mu praviti vsak od njih: Ali sem jaz, gospod?

23. On pa odgovorí in reče: Ta, ki je omočil z menoj rokó v skledo, ta me bo izdal.

24. Sin človečji sicer gre, kakor je pisano za-nj; ali gorjé tistemu človeku, kte-

ri sina človečjega izdaja. Bolje bi mu bilo, da se ne bi bil tisti človek rodil.

25. Juda izdajavec njegov pa odgovori in reče: Ali sem jaz, rabi? Reče mu: Ti si rekel.

26. Ko so pa jedli, vzeme Jezus kruh, in blagoslovivši, prelomi, in dajal je učencem svojim, govoreč: Vzemite, jejte; to je telo moje.

27. In vzemši kelih, zahvali, in dá jim, govoreč: Pijte iz njega vsi;

28. Kajti to je kri moja novega zakona, ktera se prelija za mnoge v odpustčanje grehov.

29. Pravim vam pa, da odslej ne bom pil od tega trtnega rodú, do tistega dné, ko ga bom pil z vami novega v kraljestvu očeta svojega.

30. In ko so odpeli, odidejo na oljsko goro.

31. Tedaj jim reče Jezus: Vsivi se boste pohujšali to noč od mene. Kajti pisano je: „Pastirja bom udaril, in razkropile se bodo ovce črede.“

32. Po vstajanji svojem

pa pojdem pred vami v Galilejo.

33. Peter pa odgovori in mu reče: Če se tudi vsi od tebe pohujšajo, jaz se ne bom nikoli pohujšal.

34. Jezus mu reče: Resnično ti pravim, da to noč, predno bo petelin zapel, zatajil me boš trikrat.

35. Peter mu pravi: In ko bi moral s teboj umreti, ne bom te zatajil. Tako tudi vsi učenci rekó.

36. Tedaj pride ž njimi Jezus v vas imenovano Getsemane, in reče učencem: Usedite se tu dotlej, da grem in tam molim.

37. In vzemši Petra in Zebedejeva dva sina, začne žalovati in obupovati.

38. Tedaj jim reče: Žalostna je duša moja do smrti; ostanite tu, in čujte z menoj.

39. In odšedši malo dalje, pade na obraz svoj, in molil je, govoreč: Oče moj! če je mogoče, odide naj ta kelih od mene; ali ne kakor hočem jaz, nego kakor ti.

40. In prišedši k učen-

cem, najde jih, da spé; ter reče Petru: Tako niste mogli ene ure z menoj prečuti?

41. Čujte in molite, da ne zajdete v izkušnjava; duh je sicer krepek, ali telo je slabo.

42. Zopet odide drugoč; in molil je, govoreč: Oče moj! ako ne more ta kelih oditi od mene, če ga ne pijem, zgodi se volja tvoja.

43. In prišedši, najde jih zopet, da spé; bile so jim namreč oči otežale.

44. In pustivši jih, odide zopet; in molil je v tretje, govoreč iste besede.

45. Tedaj pride k učencem svojim, in reče jim: Spite dalje in počivajte! Glej, ura se je približala, in sin človečji se izdaja grešnikom v roke.

46. Vstanite, pojdimo! Glej, izdajavec moj se je približal.

47. In ko je še govoril, glej, pride Juda, eden od dvanajsterih, in ž njim mnogo ljudstva z meči in koli, od vélikih duhovnov in starešin naroda.

48. Izdajavec njegov jim

je pa dal znamenje, govoreč: Kogar bom poljubil, ta je; primite ga.

49. In precej pristopi k Jezusu, in reče: Zdrav bodi, rabi! in ga poljubi.

50. Jezus mu pa reče: Prijatelj! po kaj si prišel? Tedaj pristopijo in položé roke svoje na Jezusa in ga vjemó.

51. In glej, eden tistih, kateri so bili z Jezusom, stegne roko svojo in izdere meč svoj, in udari hlapca vélikega duhovna in mu odseka uho.

52. Tedaj mu velí Jezus: Vtakni meč svoj na mesto njegovo; kajti vsi, kateri primejo za meč, poginili bodo z mečem.

53. Ali misliš li, da ne moremsedajočeta svojega prositi, in poslal bi mi več nego dvanajst legijonov angeljev?

54. Kako bi se pa izpolnila pisma, da mora tako biti?

55. V ta čas reče Jezus ljudstvu: Kakor na razbojnika ste izšli na me z meči in koli? Vsak dan sem sedel pri vas,

učech v tempeljnu, in niste me zgrabili.

56. Ali vse to se je zgodilo, da se izpolnijo pisma prerokov. Tedaj ga vsi učenci pusté, in pobegnejo.

57. A tisti, kateri so Jezusa vjeli, odpeljejo *ga* k vélikemu duhovnu Kajfu, kjer so se pismarji in starešine zbrali.

58. A Peter je šel oddaleč za njim, noter do dvora vélikega duhovna; in stopivši noter, sede k hlapcem, da vidi konec.

59. Véliki duhovni in pismarji in ves zbor so pa iskali lažnjive pričé zoper Jezusa, da bi *ga* umorili.

60. In ne najdejo *je*. In da si ravno pristopimnogo lažnjivih pričé, ne najdejo. Naposled pa pristopite dve pričé,

61. In rečete: Ta je rekel: Jaz morem tempelj Božji podreti, in v treh dneh sezidati *ga*.

62. In véliki duhoven vstane in mu reče: Ne odgovarjaš li ničesar? Kaj pričajo ti zoper tebe?

63. Jezus je pa molčal. In véliki duhoven odgovorí in mu reče: Zaklinjam te pri živem Bogu, da nam povej, če si ti Kristus sin Božji?

64. Jezus mu reče: Ti si rekel. Ali pravim vam: Odslej boste videli sina človečjega, da sedí na desnici močí, in gre na nebeških oblakih.

65. Tedaj raztrga véliki duhoven oblačila svoja, govoreč: Boga je preklel; kaj nam je še treba pričé? Glej, ravnokar ste slišali kletvino njegovo.

66. Kaj se vam zdí? Oni pa odgovoré in rekó: Smrti je vreden.

67. Tedaj mu pljunejo v obraz, in bijejo *ga* za uho; a drugi *ga* bijejo s pestmí,

68. Govoreč: Prerokuj nam, Kristus! kdo je, ki te je udaril?

69. Peter je pa sedel zunej na dvoru. Pa pristopi knjemu ena dekla, in reče: Tudi ti si bil z Jezusom Galilejcem.

70. On pa utají pred vse-

mi, govoreč: Ne vém, kaj praviš,

71. Ko pa izide k vratom, ugleda ga druga, in reče tistim, kateri so bili tam: Tudi ta je bil z Jezusom Nazarečanom.

72. In zopet utají s prisego: Ne poznam tega človeka.

73. Malo potem pa pristopijo tisti, kateri so stali, in rekó Petru: Resnično, tudi ti si izmed njih; saj te tudi govorica tvoja izdaja.

74. Tedaj se začne rotiti in kleti: Ne poznam tega človeka. In precej zapoje petelin.

75. In Peter se spomene Jezusove besede, katero mu je rekel: Predno bo petelin zapel, zatajil me boš trikrat. Ter izide in se bitko razjoka.

XXVII. POGlavJE.

Ko pa napoči jutro, posvetujejo se vsi véliki duhovni in ljudski pismarji zoper Jezusa, da ga umoré.

2. Ter ga zvežejo in odpeljejo, in izročé ga po-

glavarju Ponciju Pilatu.

3. Tedaj se Juda izdajavec njegov, videvši, da so ga obsodili, razkesá, in vrne trideset srebrnikov vélikim duhovnom in starešinam,

4. Govoreč: Grešil sem, da sem izdal nedolžno kri. Oni pa rekó: Kaj nam za to? Ti glej!

5. In vrgši srebrnike v tempelj, izide; ter odide in se obesi.

6. Veliki duhovni pa, vzemši srebrnike, rekó: Ne smemo jih deti v crkveni zaklad, ker so krvav denar.

7. Posvetovavši se pa, kupijo za nje lončarjevo polje za pokopališče tujcem.

8. Za to se imenuje tisto polje Krvavo polje, do današnjega dné.

9. Tedaj se je izpolnilo, kar je rečeno po preroku Jeremiji, kateri pravi: „In vzeli so trideset srebrnikov, ceno cenjenega, kterega so cenili od sinov Izraelovih;

10. In dali so jih za lončarjevo polje, kakor mi je naročil Gospod.“

11. A Jezus je stal pred poglavarjem. In vpraša ga poglavar, govoreč: Ti si kralj Judovski? Jezus mu pa reče: Ti praviš.

12. In ko so ga véliki duhovni in starešine tožili, ni odgovarjal ničesar.

13. Tedaj mu reče Pilat: Ne slišiš li, kaj zoper te pričajo?

14. In ni mu odgovoril ne na eno besedo, da se je poglavar zeló čudil.

15. Na praznik je pa imel poglavar navado, da je izpuščal ljudstvu po enega jetnika, kterega so hoteli.

16. Imeli so pa tedaj glasovitega jetnika, kteremu je bilo ime Baraba.

17. Ko se torej zberó, reče jim Pilat: Kterega hočete, da vam izpustim? Baraba, ali Jezusa, ki se imenuje Kristus?

18. Kajti vedel je, da so ga iz nevošljivosti izdali.

19. Ko je pa sedel na sodišči, pošlje k njemu žena njegova, govoreč: Ne imej ničesar s tem pravičnim opraviti; kajti veliko sem pretrpela danes v spanji za voljo njega.

20. A véliki duhovni in starešine podpihajo ljudstvo, naj zahtevajo Baraba, Jezusa pa pogubé.

21. Poglavar pa odgovorí in jim reče: Kterega od teh dveh hočete, da vam izpustim? Oni pa rekó: Baraba!

22. Reče jim Pilat: Kaj bom pa storil z Jezusom, ki se imenuje Kristus? Vsi mu rekó: Razpne naj se!

23. Poglavar pa reče: Kaj hudega je pa storil? Oni so pa še bolj vpili: Razpne naj se!

24. Ko pa Pilat vidi, da nič ne pomaga, nego še večí šum nastaja, vzeme vodo in umije roke pred ljudstvom, govoreč: Nedolžen sem pri krvi tega pravičnega. Vi glejte!

25. In vse ljudstvo odgovorí in reče: Kri njegova na nas in na otroke naše!

26. Tedaj jim izpustí Baraba: Jezusa pa biča in ga izročí, naj ga križajo.

27. Tedaj vzemó poglavarjevi vojščaki Jezusa v sodnišnico, in zberó na-nj ves trop.

28. Ter ga slečejo, in oblečejo mu škrlaten plašč.

29. In spletó krono iz trnja in mu jo denejo na glavo, in trst v desnico njegovo. In pokleknivši pred njim, zasramovali so ga, govoreč: Zdrav bodi, kralj Judovski!

30. In pljunejo va-nj in vzemó trst, in bíli so ga po glavi.

31. In ko mu se nasmejajo, slečejo mu plašč, in oblečejo mu njegovo obleko: ter ga odpeljejo, da ga križajo.

32. Greoč pavennajdejo človeka Cirenejca po imenu Simona; tega prisilijo, naj mu ponese križ.

33. In ko pridejo na mesto, katero se imenuje Golgata, kar se pravi: Mesto mrtvaške glave,

34. Dadó mu piti octa, zmešanega z žolčem; in ko je okusil, ni hotel piti.

35. Križavši ga pa, razdelé obleko njegovo, metaje kocko; da se izpolni, kar je rekel prerok: „Obleko mojo so si razdelili, in za oblačilo moje so vrgli kocko.“

36. Ter so tam sedeli in ga stražili.

37. In denejo mu nad glavo krivico njegovo napisano: Ta je Jezus kralj Judovski.

38. Tedaj križajo ž njim dva razbojnika, enega na desno in enega na levo.

39. A mimo hodeči so ga preklinjali, majaje z glavami svojimi,

40. In govoreč: Ti, ki podiraš tempelj in ga v treh dnéh postavljaš, pomagaj sam sebi! Če si sin Božji, snidi s križa!

41. Enako so ga pa tudi véliki hudovni s pismarji in starešinami zasramovali, in govorili so:

42. Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati. Če je kralj Izraelski, snide naj sedaj s križa, in verovali mu bomo.

43. Zaupal je v Boga; naj ga reši sedaj, če ga hoče. Rekel je bil namreč: Sin Božji sem.

44. Ravno tako sta ga pa zasramovala tudi razbojnika, ktera sta bila ž njim križana.

45. Od šeste ure pa

nastane tema po vsej zemlji noter do devete ure.

46. A okoli devete ure zavpije Jezus z močnim glasom, govoreč: Eli! Eli! lama sabahtani? to je: „Bog moj! Bog moj! za kaj si me zapustil?“

47. Slišavši pa *to* nekteri tistih, ki so tam stali, rekó: Elija kliče ta.

48. In precej steče eden izmed njih in vzeme gobo, in napolni *jo* z octom in natakne na trst, ter ga je napajal.

49. Drugi so pa govorili: Pojenjaj, da vidimo, če pride Elija in ga reši.

50. Jezus pa zopet z močnim glasom zavpije, in izpustí dušo.

51. In glej, pregrinjalo tempeljna se pretrga na dvoje od vrha do tál; in zemlja se potrese, in skale se razpokajo;

52. In grobi se odpró, in trupla mnogih, kateri so umrli, vstanejo;

53. In izšedši iz grobov, po vstajanji njegovem, pridejo v sveto mesto in se prikažejo mnogim.

54. Videvši pa stotnik in kateri so ž njim stražili Jezusa, potres in kar se je zgodilo, preplašijo se zeló, in rekó: Resnično je bil ta sin Božji.

55. Bile so pa tam in so od daleč gledale mnoge žene, ktere so bile prišle za Jezusom iz Galileje in so mu bile stregle.

56. Med njimi je bila Marija Magdalena, in Marija Jakobova in Jozejeva mati, in mati Zebedejevih sinov.

57. Ko se je pa zvečerilo, pride bogat človek iz Arimateje, po imenu Jožef, kateri je bil tudi sam Jezusov učenec.

58. Ta pristopi k Pilatu, in prosi za Jezusovo truplo. Tedaj zapové Pilat, naj *mu* dadó truplo.

59. In Jožef vzeme Jezusovo truplo in ga zavije v čisto platno,

60. In položí ga v novi svoj grob, ki ga je iztesal iz skale; in privalivši velik kamen grobu na vrata, odide.

61. Bil je pa tam Marija Magdalena, in druga Ma-

rija, in sedeli ste grobu nasproti.

62. Drugi dan pa, kateri je prvi po petku, zberó se véliki duhovni in Farizeji pri Pilatu,

63. Govoreč: Gospod! spomenili smo se, da je ta slepar, ko je še živel, djal: Čez tri dní bom vstal od smrti.

64. Zapovej torej, naj se grob zavaruje do tretjega dne, da ne pridejo kako učenci njegovi po noči in ga ukradejo, ter rekó ljudstvu: Vstal je od mrtvih. In zadnja sleparija bo huja od prve.

65. Pilat jim pa reče: Stražo imate; pojdite, zavarujte, kakor véste.

66. Oni pa odidejo in zavarujejo grob s stražo, in zapečatijo kamen.

XXVIII. POGlavJE.

Po sobotnem večeru pa, ko je svital prvi dan tedna, pride Marija Magdalena, in druga Marija, da pogledate grob.

2. In glej, potres velik vstane; kajti angelj Gospo-

dov je prišel z neba, in pristopivši, odvalil je kamen od vrat, in sedel je na njem.

3. Bilo je pa obličje njegovo kakor blisk, in obleka njegova bela kakor sneg.

4. Od strahú pa njegovega strepetajo stražarji, in postanejo kakor mrtvi.

5. Angelj pa odgovorí in reče ženama: Ne bojte se! ker vé m, da Jezusa križanega iščete.

6. Ní ga tu; kajti vstal je, kakor je rekel. Pridite, in pogledajte mesto, kjer je Gospod ležal.

7. In pojdite hitro, in povejte učencem njegovim, da je vstal od mrtvih; in glej, pred vami gre v Galilejo. Tam ga boste videli.

8. In izšedši naglo iz groba, s strahom in velikim veseljem, potečete, da sporočite učencem njegovim.

9. Ko ste pa šli, da sporočite učencem njegovim, glej, sreča ji Jezus, govoreč: Bodite zdravi! Oni pa pristopite in se oklenete nog njegovih, ter mu se poklonite.

10. Tedaj jima reče Jezus: Ne bojte se! Pojdite, sporočite učencem mojim, naj odidejo v Galilejo, in tam me bodo videli.

11. Ko ste pa šli, glej, pridejo nekteri od straže v mesto, da naznanijo velikim duhovnom vse, kar se je zgodilo.

12. In snidejo se s starešinami in se posvetujejo, in dadó vojakom mnogo denarja,

13. Govoreč: Recite, da so prišli po noči učenci njegovi in so ga ukradli, ko smo mi spali.

14. In če zvé to poglavar, pomirili ga bomo mi, da boste vi brez skrbí.

15. Oni pa vzemó denar in storé, kakor so bili na-

učeni. In razglasila se je ta beseda pri Judih noter do današnjega dné.

16. Enajsteri učenci pa odidejo v Galilejo, na goro, kamor jim je bil Jezus ukazal.

17. In ko ga ugledajo, poklonijo mu se; in nekteri dvomijo.

18. In pristopivši Jezus, reče jim, govoreč: Dala mi se je vsa oblast na nebu in na zemlji.

19. Pojdite torej, in naučite vse narode, krsteč jih v ime očeta in sina in Duha svetega;

20. Učeč jih, naj izpolnjujejo vse, kar sem vam ukazal; in glej, jaz sem z vami vse dní do konca sveta. Amen.

EVANGELJ PO SV. MARKU.

I. POGLAVJE.

Začetek evangelja Jezusa Kristusa, sina Božjega;

2. Kakor je pisano v

prerokih: „Glej, jaz pošiljam angelja svojega pred obličjem tvojim, kateri bo pripravil pot tvojo pred teboj.“

3. „Glas vpijočega v pu-

ščavi: Pripravite pot Gospodov; poravnajte steze njegovе.“

4. Krščeval je Janez v puščavi in oznanjeval krst pokore za odpuščanje grehov.

5. In izhajala je k njemu vsa Judejska dežela in Jeruzalemcı; in krščeval jih je vse v Jordanu reki, in izpovedovali so grehe svoje.

6. Bil je pa Janez oblečen v kameljo dlako, in pas usnat okoli ledja svojega; in jedel je kobilice in med divji.

7. In oznanjeval je, govoreč: Močnejši od mene gre za menoj, kteremu nisem vreden, pripognivši se, odvezati jermena na obutalu njegovem.

8. Jaz sem vas krstil z vodo; ali on vas bo krstil z Duhom svetim.

9. In zgodí se tiste dni, da pride Jezus iz Nazareta Galilejskega, in krsti ga Janez v Jordanu.

10. In precej, stopajoč iz vode, ugleda, da se odpirajo nebesa, in Duh ko golob shaja na-nj.

11. In glas se oglaší z nebes: Ti si sin moj ljubljeni, kteri je po mojej volji.

12. In precej ga izžene Duh v puščavo.

13. In bil je tam v puščavi štirideset dni, in izkušal ga je satan, in bil je z zverino; in angelji so mu stregli.

14. Ko so pa Janeza izročili *Herodu*, pride Jezus v Galilejo, oznanjujoč evangelj kraljestva Božjega,

15. In govoreč: Izpolnil se je čas, in približalo se je kraljestvo Božje; spokorite se, in verujte v evangelj.

16. Hodé pa ob morji Galilejskem, ugleda Simona in Andreja bratanjegovega, da mečeta mreže v morje; bila sta namreč ribiča.

17. In reče jima Jezus: Pojdita za menoj, in naredil bom, da bosta lovca ljudi.

18. In popustivši precej mreže svoje, odideta za njim.

19. In prišedši odtod malo dalje ugleda Jakoba

sina Zebedejevega, in Janeza brata njegovega, a ona krpata v ladji mreže.

20. In precej ju pokliče. In popustivši očeta svojega Zebedeja v ladji z najemniki, odideta za njim.

21. Ter vnidejo v Kapernaum; in precej v soboto vnide v shajališče, ter je učil.

22. In strmeli so nad naukom njegovim; kajti učil jih je, kakor kdor ima oblast, a ne kakor pismarji.

23. In bil je v njih shajališči človek, kateri je imel duhanečistega, in zavpije,

24. Govoreč: Pojenjaj, kaj imaš z nami, Jezus Nazarečan? Prišel si, da nas pogubiš? Poznam te, kdo si — svetnik Božji.

25. In zapretí mu Jezus, govoreč: Umolkni, in izidi iz njega.

26. In duh nečisti ga strese, in zakričí z močnim glasom, in izide iz njega.

27. In vsi se prestrašijo, tako, da so vpraševali eden drugega, govoreč: Kaj je to? kakošen je ta novi

nauk, da z oblastjo tudi duhovom nečistim ukaže, in pokorni so mu?

28. In precej izide glas o njem po vsej pokrajini Galilejskeje.

29. In izšedši precej iz shajališča, pridejo v hišo Simona in Andreja, z Jakobom in Janezom.

30. Taščapa Simonova ležala je mrzlična; in precej mu povedó za njo.

31. In pristopivši, vzdigne jo, prijemši jo za roko; in precej jo je pustila mrzlica, ter jim je stregla.

32. Zvečer pa, ko je solnce zatonilo, prinašali so k njemu vse bolnike in obsedence.

33. In vse mesto se je bilo zbralo k vratom.

34. In uzdravil je mnogo bolnikov od različnih bolezní; in hudičev je mnogo izgnal, in ni dal govoriti hudičem, ker so ga poznali.

35. In zjutraj zeló zgodaj vstane in izide, ter odide na samotni kraj, in tam je molil.

36. In za njim potekó

Simon in kateri so bili ž njim.

37. In ko ga najdejo, reko mu: Vsi te iščejo.

38. Pa jim reče: Pojdimo v bližnje trge, da bom tudi tam učil; kajti za to sem prišel.

39. In učil je po njih shajališčih, po vsej Galileji, in hudiče je izganjal.

40. Pa pride k njemu gobavec, proseč ga in klečeč pred njim, in govoreč mu: Če hočeš, moreš me očistiti.

41. In Jezusu se zasmili, in stegnivši roko, dotakne se ga in mu reče: Hočem, očisti se!

42. In ko je *to* rekel, precej je odšla od njega goba, in bil je očiščen.

43. In zapretivši mu, izžene ga precej,

44. In velí mu: Glej, da nikomur nič ne povéš; nego pojdi, pokaži se duhovnu, in prinesi za očiščenje svoje, kar je ukazal Mojzes, njim za pričo.

45. On pa, ko je izšel, jel je mnogo oznanjevati in reč razglaševati, tako, da ni mogel Jezus nič več

očitno v mesto vniti; nego zunej po samotnih krajih je bil, in prihajali so k njemu od vseh strani.

II. POGlavJE.

In zopet vnide v Kaper-naum čez *nekoliko* dni; in zasliši se, da je v hiši.

2. In precej se jih zbere mnogo, toliko, da niso imeli prostora tudi pred vratmi ne; in govoril jim je besedo.

3. Pa pridejo k njemu in prinesó mrtvoudnega, kterega so štirje nosili.

4. In ko mu se niso mogli približati za voljo ljudstva, odkrijejo streho, kjer je bil, in ko so *jo* predrli, spusté oder, na katerem je mrtvoudni ležal.

5. Videvši pa Jezus njih vero, reče mrtvoudnemu: Sin, odpuščajo ti se grehi tvoji.

6. Bili so pa tam nekteri od pismarjev, kateri so sedeli, in premišljevali v srcih svojih:

7. Kaj ta tako Boga preklinja? Kdo more od-

puščati grehe, razen eden, Bog?

8. In spoznavši Jezus precej z duhom svojim, da tako premišlujejo sami s seboj, reče jim: Kaj to premišlujete v srcih svojih?

9. Kaj je laže, reči mrtvoudnemu: Opuščajo ti se grehi? ali reči: Vstani in vzemi oder svoj, in hodi?

10. Da boste pa vedeli, da ima oblast sin človečji opuščati na zemlji grehe, (velí mrtvoudnemu:)

11. Tebi pravim: Vstani in vzemi oder svoj, in pojdi na dom svoj.

12. In precej vstane in vzeme oder, in izide pred vsemi, da so se vsi čudili in Boga hvalili, govoreč: Nikoli nismo kaj takega videli.

13. In zopet izide k morju. In vse ljudstvo je prihajalo k njemu, in učil jih je.

14. In mimo gredé ugleda Levija sina Alfejevega, da sedí na mitnici, in reče mu: Pojdi za menoj. Pa vstane in odide za njim.

15. In zgodí se, ko je sedel za mizo v hiši njego-

vej, da je tudi mnogo mitarjev in grešnikov sedelo z Jezusom in učenci njegovimi; kajti bilo jih je veliko, kateri so šli za njim.

16. Pismarji pa in Farizeji, videvši ga, da jé z mitarji in grešniki, govorili so učencem njegovim: Kaj je to, da z mitarji in grešniki jé in pije?

17. In slišavši to Jezus, reče jim: Ne potrebujejo zdravi zdravnika, nego bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, nego grešnike na pokoro.

18. A učenci Janezovi in Farizejski so se postili; ter pridejo in mu rekó: Za kaj se učenci Janezovi in Farizejski postijo, tvoji se pa učenci ne postijo?

19. Pa jim Jezus reče: Morejo li se svatje, kedar je ženin ž njimi, postiti? Dokler imajo s seboj ženina, ne morejo se postiti.

20. Prišli bodo pa dnevi, ko jim se bo ženin odvezel, in tedaj se bodo postili tiste dni.

21. In nikdor zaplate iz novega sukna ne prišiva

na staro obleko, sicer odtrga nova njena zaplata od starega *še nekaj*, in luknja bo večja.

22. In nikdor ne deva novega vina v stare mehove; sicer predere vino novo mehove, in vino se izlije, in mehovi se pokazé; nego novo vino je treba v nove mehove vlijati.

23. In zgodí se, da je šel v soboto skozi setve, in jeli so učenci njegovi po poti gredé trgati klasje.

24. Pa mu rekó Farizeji: Glej, kaj delajo v soboto, kar se ne smé?

25. In on jim reče: Niste li nikoli brali, kaj je storil David, ko je bil v sili in se je ulakotil, on in kateri so bili ž njim?

26. Kako je šel v hišo Božjo, ko je bil Abijatar véliki duhoven, ter je snedel postavljene kruhe, kterih ni smel nikdor jesti, razen duhovni, in dal je tudi tistim, kateri so bili ž njim?

27. In reče jim: Sobota je ustvarjena za voljo človeka, a ne človek za voljo sobote.

28. Za to je sin človečji gospodar tudi sobote.

III. POGlavJE.

In zopet vnide v shajališče, in bil je tam človek, kateri je imel suho roko.

2. In pazili so na-nj, čega bo uzdravil v soboto, da bi ga zatožili.

3. Pa reče človeku, kateri je imel suho roko: Stopi na sredo!

4. In reče jim: Ali se sme v soboto dobro storiti, ali hudo storiti? življenje oteti, ali pogubiti? Oni so pa molčali.

5. In pogledavši po njih okoli z jezo, milovaje trdovratnost njih srca, velí človeku: Stegni roko svojo! Pa stegne, in roka njegova je bila zdrava kakor druga.

6. In Farizeji izidejo, ter se precej s Herodovci za-nj posvetujejo, kako bi ga pogubili.

7. Ali Jezus odide z učenci svojimi k morju; in velika množica iz Galileje je šla za njim, in iz Judeje,

8. In iz Jeruzalema, in iz Idumeje, in z one strani

Jordana; in kateri so prebivali okoli Tira in Sidona: množica velika, ko so slišali, kakošne reči dela, prišli so k njemu.

9. Pa reče učencem svojim, naj mu bo ladjica pripravljena, za voljo ljudstva, da ga ne bi stiskali.

10. Kajti veliko jih je uzdravil, tako, da so padali na-nj, da bi se ga dotikali, katerikoli so imeli bolezní;

11. In nečisti duhovi, ko so ga videli, padali so pred njim, in kričali so, govoreč: Ti si sin Božji.

12. In zeló jim je pretil, naj ga ne razglasé.

13. In izide na goro, in pokliče k sebi, ktere je on hotel; ter pridejo k njemu.

14. In postavi jih dvanajst, da bi bili z njim, in da bi jih poslal oznanjevat;

15. In bi imeli oblast uzdravljati bolezní, in izganjati hudiče;

16. Simona, in dá mu ime Peter;

17. In Jakoba sina Zebedejevega, in Janeza bra-

ta Jakobovega; in dá jima ime Boanerges, to je: Sinova gromova.

18. In Andreja, in Filipa, in Jerneja, in Matevža, in Tomaža, in Jakoba sina Alfejevega, in Tadeja, in Simona Kananičana.

19. In Juda Iškarijana, kateri ga je tudi izdal.

20. In pridejo v hišo; in snide se zopet ljudstvo, tako, da še kruha niso mogli pojesti.

21. In slišavši to rojaki njegovi, šli so, da bi ga vjeli; kajti govorili so: Iz sebe je.

22. In pismarji, kateri so bili prišli iz Jeruzalema, pravili so: Belzebula ima, in: Spoglavarjem hudičev izganja hudiče.

23. In poklicavši jih k sebi, govoril jim je v prilikah: Kako more satan satana izganjati?

24. In če se kraljestvo samo zoper sebe razdvojí, ne more ostati to kraljestvo;

25. In če se dom sam zoper sebe razdvojí, ne more ostati ta dom;

26. In če je vstal satan

sam zoper sebe, in se je razdvojil, ne more ostati, nego po njem je.

27. Nikdor ne more močnemu vniti v hišo in mu posode pobrati, če poprej močnega ne zveže, in tedaj bo okradel hišo njegovo.

28. Resnično vam pravim, da se bodo vsi grehi odpustili sinovom človečjim, tudi kletvine, s kterimi koli bi prekleli Boga;

29. Kdor se pazarotí protisvetemu Duhu, nima odpuščanja na vekomaj, nego kriv je večne sodbe.

30. Kajti govorili so: Nečistega duha ima.

31. Ter pridejo bratje njegovi in mati njegova, in stoječ zunej, pošljejo k njemu, da ga pokličejo.

32. In sedelo je ljudstvo okoli njega; in rekó mu: Glej, mati tvoja in bratje tvoji te zunej iščejo.

33. In odgovorí jim, govoreč: Kdo je mati moja, ali bratje moji?

34. In ožrè se okrog po tistih, ki so sedeli okoli njega, in reče: Glej mati moja in bratje moji!

35. Kajti kdorkoli storí

voljo Božjo, on je brat moj in sestra moja in mati.

IV. POGlavJE.

In zopet začne učiti ob morji. In zbere se pri njem mnogo ljudstva, toliko, da stopi v ladjo, ter je sedel na morji; in vse ljudstvo je bilo ob morji na tléh.

2. In učil jih je v prilikah mnogo, in pravil jim je v nauku svojem:

3. Poslušajte! Glej, izšel je sejavec sejat.

4. In zgodí se, ko je sejajal, padlo je nekaj *zrnja* poleg ceste; in priletele so tice nebeške in ga pozobale.

5. A drugo je padlo na skalnata tlá, kjer ni imelo mnogo zemlje; in precej je pognalo, ker ni imelo globoke zemlje.

6. Ko je pa solnce vzšlo, ovenelo je; in ker ni imelo korenine, usahnilo je.

7. In drugo je padlo v trnje. In trnje je zrastle in ga udušilo; in ni dalo sadú.

8. In drugo je padlo na dobro zemljo; in dajalo je

sad, kateri je rasel in se množil, in rodilo je po trideset, in po šestdeset, in po sto.

9. In reče jim: Kdor ima ušesa, da sliši, naj sliši!

10. Ko je pa ostal sam, vprašajo ga tisti, kateri so bili pri njem z dvanajsternimi, za to priliko.

11. Pa jim reče: Vam je dano, da spoznate skrivnost kraljestva Božjega; onim pa, ki so zunej, godí se vse v prilikah;

12. Da vidijo in gledajo, pa ne ugledajo; in slišijo ter poslušajo, pa ne umejo: da se ne bi kedaj spreobrnil, in bi se jim odpustili grehi.

13. In reče jim: Neumete li te prilike? a kako boste vse prilike umeli?

14. Sejavec seje besedo.

15. Ti so pa, ki so poleg ceste: kjer se seje beseda, in so jo slišali, precej pride satan in vzeme besedo, ktera je posejana v njih srca.

16. In enako so ti, ki so na skalnata tlá posejani: kateri besedo, ki so jo slišali, precej z veseljem sprejmó;

17. Pa nimajo korenine v sebi, nego so nestanovitni; potem ko nastane stiska ali preganjanje za voljo besede, pohujšujejo se precej.

18. In ti so, ki so v trnje posejani: ti so, kateri besedo slišijo;

19. Pa skrbí tega sveta, in ničemurnost bogatstva, in druge slasti se prikrajdejo, in udušé besedo, in brez sadú je.

20. In ti so, ki so na dobro zemljo posejani: kateri besedo poslušajo in sprejemajo, ter prinašajo sad, po trideset, in po šestdeset, in po sto.

21. In reče jim: Prižiga li se sveča, da se pod merik postavi ali pod postelj? a ne, da se na svečnik postavi?

22. Kajti nič ni skrivnega, kar se ne bi razodelo; in nič ni tako skritega, da ne bi prišlo na svetlo.

23. Če ima kdo ušesa, da sliši, naj sliši!

24. In reče jim: Pomislite, kaj slišite! S kakoršno mero boste merili, merilo

se bo vam, in pridalo se bo vam, ki poslušate.

25. Kajti kdor ima, dalo mu se bo; a kdor nima, odvzelo mu se bo tudi to, kar ima.

26. In reče: Tako je kraljestvo Božje, kakor človek, če vrže seme v zemljo,

27. In spí in vstaja po noči in po dnevu, in seme poganja, in raste, da ne vé on.

28. Kajti zemlja sama od sebe rodi, najprej travo, potem klas, potem polno pšenico v klasu.

29. Ko pa sad dozori, precej pošlje srp; kajti nastala je žetev.

30. In reče: Komu bomo primerili kraljestvo Božje? ali v kakošnej priliki ga bomo upodobili?

31. *Ono je*, kakor zrno gorušično, katero je, ko se vseje v zemljo, manjše od vseh semen, ktera so na zemlji;

32. In ko je vsejano, raste, in postane večje od vseh zelišč, in dela velike veje, da se morejo pod

senco njegovo tice nebeske nastanjevati.

33. In v mnogih takošnih prilikah jim je govoril besedo, ko so jo mogli poslušati.

34. Brez prilike jim pa ni govoril; a posebej je učencem svojim razlagal vse.

35. In reče jim tisti dan, ko se je zvečerilo: Prepeljimo se na oni kraj.

36. In zapustivši ljudstvo, vzemó ga, kakor je bil v ladji; bile so pa tudi druge ladjice ž njim.

37. Kar nastane vélik vihar od vetra; in valovi so se vlivali v ladjo, da se je uže napolnjevala.

38. In on je bil na krmi, spé na vzglavji; in zbudé ga, in rekó mu: Učenik, ali ti ni nič mar, da pogibamo?

39. In vstavši, zapretí vetru, in reče morju: Umolkni, umiri se! In nehal je veter, in nastala je velika tihota.

40. In reče jim: Kaj ste tako plašni? Kako, da nimate vere?

41. In uplašili so se z

velikim strahom, in govorili so med seboj: Kdo vendar je ta, da sta mu tudi veter in morje pokorna?

V. POGlavJE.

Ter pridejo na drugo stran morja, v okolico Gadarensko.

2. In precej, ko stopi iz ladje, sreča ga človek iz grobov, kateri je imel nečistega duha,

3. In je prebivališče imel v grobih; in tudi z verigami ga ni mogel nihče zvezati:

4. Kajti bil je velikokrat z oklepami in verigami zvezan, pa je verige potrgal in oklepe polomil, in nihče ga ni mogel ukrotiti.

5. In vedno, po noči in po dnevu, bil je po gorah in po grobih, ter je kričal in se bil s kamenjem.

6. Ugledavši pa Jezusa oddaleč, steče, ter mu se pokloni.

7. In zakričavši z močnim glasom, reče: Kaj imam s teboj, Jezus, sin Boga najvišega? Zakli-

njam te pri Bogu, ne muči me!

8. (Govoril mu je namreč: Izidi, nečisti duh, iz tega človeka.)

9. In vpraša ga: Kako ti je ime? Pa odgovorí in reče: Legeon mi je ime, ker nas je mnogo.

10. In prosil ga je zeló, naj jih ne izžene iz tega kraja.

11. Bila je pa tam pri gorah velika čreda svinj, ktere so se pasle;

12. In zaprosijo ga vsi hudiči, govoreč: Dovolí nam, da vnidemo va-nje.

13. In Jezus jim precej dovoli. In duhovi nečisti izidejo in vnidejo v svinje; in zakadí se čreda z brega v morje — bilo jih je pa kaki dve tisoči — ter potonejo v morji.

14. Tisti pa, ki so svinje pasli, pobegnejo, in oznanijo po mestu in po vaséh. Pa izidejo, da pogledajo, kaj bi to bilo, kar se je zgodilo.

15. In pridejo k Jezusu, in ugledajo obsedenca, da sedí in je oblečen in pa-

meten, tistega, ki je imel legeon, in preplašijo se.

16. In povedó jim tisti, kateri so bili videli, kako se je zgodilo obsedencu, in o svinjah.

17. In začnó ga prositi, naj odide iz njih krajev.

18. In ko stopi na ladjo, prosil ga je obsedenec, da bi bil ž njim.

19. Jezus mu pa ne dopustí, nego mu reče: Pojdi na dom svoj k svojim, in naznani jim, kaj ti je Gospod storil, in *kako* se te je usmilil.

20. Ter odide in začne oznanjevati po Deseterih mestih, kaj mu je storil Jezus; in vsi so se čudili.

21. In ko se prepelje Jezus v ladji zopet na drugo stran, zbere se pri njem mnogo ljudstva; in bil je pri morji.

22. In glej, eden od starešin shajališča, po imenu Jair, pride in ko ga ugle-da, pade mu pred noge;

23. In prosil ga je zeló, govoreč: Hči mi umira; pridi, polóži na njo roké, da ozdravi in bo živa.

24. Pa odide ž njim; in šlo je za njim mnogo ljudstva, in stiskali so ga.

25. In neka žena, ktera je imela krvotok dvanajst let,

26. In je mnogo pretrpela od mnogih zdravnikov, in potrošila vse svoje, pa jej ni nič pomagalo, nego jej je še huje bilo:

27. Prišla je, slišavši za Jezusa, med ljudstvom od zadi in se je dotaknila obleke njegove.

28. Kajti djala je: Če se le obleke njegove dotaknem, ozdravela bom.

29. In precej je usahnil vir krvi njene, in spoznala je po životu, da je ozdravela od bolezni.

30. In začutivši Jezus precej po sebi, da je moč iz njega izšla, reče, obrnivši se med ljudstvom: Kdo se je dotaknil moje obleke?

31. Pa mu rekó učenci njegovi: *Saj* vidiš ljudstvo, da te stiska, pa praviš: Kdo se me je dotaknil?

32. In oziral se je okoli,

da bi ugledal tisto, ktera je to storila.

33. Žena pa, vedoč, kaj jej se je zgodilo, uplašena in trepetaje pristopi, in pred njim pade in mu pové vso resnico.

34. On jej pa reče: Hči, vera tvoja ti je pomogla; pojdi v miru, in bodi zdrava od nadloge svoje.

35. In ko je še govoril, pridejo od starešine shajališčnega, govoreč: Hči tvoja je umrla; čemu nadleguješ še učeniku?

36. Jezus pa precej ko je slišal besedo, ktero so povedali, reče starešini: Ne boj se, le veruj!

37. In ni pustil nikomur, da bi šel za njim, razen Petru in Jakobu in Janezu bratu Jakobovemu.

38. In pride v starešino hišo, in ugleda hrup in tiste, kateri so mnogo jokali in hrumeli.

39. In ko vnide, reče jim: Kaj hrumite in jokate? Deklica ni umrla, nego spí.

40. In posmehovali so mu se. On pa izžene

vse, in vzeme očeta in mater deklice, in te, kateri so bili ž njim, in vnide, kjer je deklica ležala.

41. In prijemši deklico za roko, velí jej: Talita, kumi! to se tolmači: Deklica, (pravim ti,) vstani!

42. In precej je vstala deklica in hodila; imela je pa dvanajst let: in začudijo se z velikim čudom.

43. In zapové jim zeló, naj nikdor ne zvé tega; in reče, naj jej dadó jesti.

VI. POGlavJE.

In izide odtod, in pride v domovino svojo; in za njim so šli učenci njegovi.

2. In ko je bila sobota, jel je v shajališči učiti; in mnogi poslušavci so strmeli, govoreč: Odkod temu to? in kakošna je ta modrost, ki mu je dana, da se tudi takošni čudeži z rokami njegovimi delajo?

3. Ali ni ta tesar, sin

Marijin, brat pa Jakobov in Jozejev in Judov in Simonov? in niso li sestre njegove tu med nami? In pohujševali so se nad njim.

4. Jezus jim pa reče: *Nikjer* ni prerok brez častí, razen v domovini svoje, in pri rodbini in na domu svojem.

5. In ni mogel ondej nobenega čudeža storiti, razen da je malo bolnikov, položivši na nje roke, uzdravil.

6. In čudil se je njih neveri; in hodil je okoli po vaséh in učil.

7. Pa pokliče k sebi dvanajstere, in začne jih razpošiljati po dva in dva, in dajal jim je oblast nad duhovi nečistimi.

8. In zapové jim, naj ničesar ne jemljó na pot razen same palice; ne torbe, ne kruha, ne v pasu denarja;

9. Nego da naj si obujejo opanke, in naj ne oblačijo dveh sukenj.

10. In govoril jim je: Kjerkoli vnidete v hišo,

tam ostanite, dokler ne izidete odondod.

11. In kterikoli vas ne bi sprejeli in vas ne poslušali, gredé odondod otrešite prah izpod nog svojih, njim za pričo. Resnično vam pravim: Laže bo Sodomi ali Gometri v dan sodbe, nego tistemu mestu.

12. In ko so odšli, oznanjevali so *ljudém*, naj se spokoré.

13. In izganjali so mnogo hudičev, in mazali z oljem mnogo bolnikov, in uzdravljali.

14. In slišal je *to* kralj Herod (kajti ime njegovo se je bilo razglasilo), in pravil je: Janez Krstnik je od mrtvih vstal, in za to se godé čudeži po njem.

15. Drugi so govorili: Elija je; a drugi so pravili: Prerok je, ali kakor kteri od prerokov.

16. Slišavši pa *to* Herod, reče: Ta je tisti Janez, kteremu sem jaz glavo odsekal, on je vstal od mrtvih.

17. Kajti ta Herod je bil

poslal in vjel Janeza, ter ga vklenil v ječi, za voljo Herodijade, svojega brata Filipa žene, da se je ž njo oženil,

18. Kajti Janez je djal Herodu: Ne smeš imeti svojega brata žene.

19. Herodijada ga je pa zalezovala, in hotela ga je umoriti; pa ni mogla.

20. Kajti Herod se je bal Janeza, vedoč, da je on pravičen in svet mož, ter ga je varoval; in mnogo je delal, kakor mu je on rekel, in rad ga je poslušal.

21. In ko je napočil priložen dan, da je Herod v spomin svojega rojstva večerjo napravil svojim knezom in stotnikom in Galilejskim prvakom,

22. Ter je prišla noter Herodijadina hči in plesala in se prikupila Herodu in gostom, reče kralj dekletu: Prosi me, karkoli hočeš, in dal ti bom.

23. In priseže jej: Karkoli me boš prosila, dal ti bom, noter do polovice kraljestva mojega.

24. Ona pa izide in reče

materi svojeji: Ktero reč ga bom prosila? Ona pa reče: Glavo Janeza Krstnika.

25. Ter vnide precej jadrno h kralju in ga zaprosi, govoreč: Hočem, da mi daj pri tej priči v skledi glavo Janeza Krstnika.

26. In kralj postane žalosten; pa za voljo prisege in gostov jej ni hotel odreči.

27. In precej pošlje kralj rabeljna, in zapové prinese glavo njegovo.

28. Ta pa odide in mu odseka v ječi glavo, in prinese glavo njegovo v skledi, in dá jo dekletu; a dekletu jo dá materi svojeji.

29. In slišavši to učenci njegovi, pridejo in vzemó truplo njegovo, ter ga denejo v grob.

30. In snidejo se aposteljni pri Jezusu in mu vse sporočé, in to, kar so storili in ljudí naučili.

31. Pa jim reče: Pojdite vi sami na samotni kraj, in malo počijte. Kajti bilo jih je veliko, kateri so prihajali in odhajali, in še jesti niso utegnili.

32. Ter odidejo na ladji v samoten kraj sami.

33. In videlo jih je ljudstvo, ko so odhajali, in spoznajo ga mnogi; in peš iz vseh mest potekó tje, in prehité jih, in snidejo se k njemu.

34. In izstopivši, zagleda Jezus mnogo ljudstva, in zasmilijo mu se; kajti bili so kakor ovce, ktere nimajo pastirja. In začne jih učiti mnogo reči.

35. In ko je bila ura uže pozna, pristopijo k njemu učenci njegovi, govoreč: Samoten je kraj in ura uže pozna;

36. Razpústi jih, da odidejo v okolne vasí in trge, ter si kupijo kruha, ker nimajo kaj jesti.

37. On pa odgovorí in jim reče: Dajte jim vi jesti. Pa mu rekó: Če odidemo in kupimo za dve sto grošev kruha, ter jim damo jesti?

38. On jim pa reče: Koliko hlebov imate? Pojdite in pogledjte! In zvedevši, rekó: Pet, in dve ribi.

39. In zapové jim, naj

posadé vse zaporedoma, omizje za omizjem, po zelenej travi.

40. In posedejo se v vrste, po sto in po petdeset.

41. In vzešši petere hlebe in tisti dve ribi, ozrè se proti nebu in blagoslovi; ter razlomi hlebe, in dajal je učencem svojim, naj položé pred nje. In dve ribi razdelí vsem.

42. In jedli so vsi, in nasitili so se.

43. In pobrali so koscev, dvanajst košev polnih, in *ostankov* od rib.

44. In bilo jih je, kteri so jedli hlebe, kakih pet tisoč móž.

45. In precej prisili učence svoje, naj vstopijo v ladjo in gredó naprej čez morje k Betsajdi, dokler ne razpustí ljudstva.

46. In ko jih je odpravil, odide na goro molit.

47. In ko se je zvečerilo, bila je ladja sredi morja, in on sam na zemlji.

48. In zagleda jih, da se mučijo z veslanjem; bil jim je namreč veter nasproti. In okoli četrte

straže po noči pride knjim, hodé po morji; in hotel je iti mimo njih.

49. Oni pa, videvši ga, da hodi po morji, menili so, da je prikazen, in zakričé;

50. Kajti vsi so ga zagledali in preplašili se. In precej jih ogovorí in jim reče: Zaupajte; jaz sem, ne bojte se!

51. In stopi k njim v ladjo, in veter utihne. In zeló so se zavzemali in čudili.

52. Ker niso umeli tega od hlebov; kajti srce njih je bilo okamenelo.

53. In ko se prepeljejo, pridejo na zemljo Genezaretsko in potisnejo ladjo h kraju.

54. In ko stopijo iz ladje, spoznajo ga precej;

55. Ter obletajo vso tisto okolico, in začnú na posteljah bolnike prinašati, kjer so slišali, da je on.

56. In kamorkoli je hodil, v trge ali v mesta ali v vasí, pokladali so po ulicah bolnike, in prosili so ga, da bi se le robú obleke njegove dotaknili; in

kterikoli so se ga dotikali, ozdravljeni so bili.

VII. POGlavJE.

In snidejo se pri njem Farizeji in nekteri od pismarjev, kateri so bili prišli iz Jeruzalema;

2. In videvši nektere učence njegove, da s priprostimi rokami, to je z neumitimi, jedó kruh, zavrnejo jih.

3. (Kajti Farizeji in vsi Judje ne jedó, dokler s pestjó ne umijejo rok, izpolnjevaje izročilo starijih.

4. In prišedši s trga, ne jedó, dokler se ne umijejo; in mnogo drugih je rečí, ktere so sprejeli, in jih izpolnjujejo: umivanje kupic in vrčev in kotlov in klopí.)

5. Na to ga vprašajo Farizeji in pismarji: Za kaj se učenci tvoji ne ravnaajo po izročilu starijih, nego z neumitimi rokami jedó kruh?

6. On jim pa odgovorí in reče: Lepo je prerokoval Izaija za vas hinavce, kakor je pisano: „To ljud-

stvo me z ustnicami spoštujte, srce njih je pa daleč od mene.

7. Ali zastonj me časté, učeč nauke, zapovedi človeške.“

8. Kajti opustivši zapoved Božjo, izpolnjujete postave človeške, umivanje vrčev in kupic, in mnogo drugih tém podobnih reči počinjate.

9. In reče jim: Lepo zametujete zapoved Božjo, da izročilo svoje ohranite.

10. Mojzes namreč je rekel: „Spoštuj očeta svojega in mater svojo.“ In: „Kdor preklinja očeta ali mater, naj s smrtjo pogine.“

11. Vi pa pravite: Če reče človek očetu ali materi: Korban! (to je: Dar je,) s čimer ti pomorem.

12. In ne puščate mu nič več storiti očetu svojemu ali materi svojej,

13. Zametovaje besedo Božjo za voljo postave svoje, ktero ste postavili; in mnogo tém podobnih reči počinjate.

14. In poklicavši vse ljud-

stvo, reče jim: Poslušajte me vsi, in umejte!

15. Nič ne more človeka oskruniti, kar od zunej v njega prihaja; nego to, kar izhaja iz njega, to je, kar skruni človeka.

16. Če ima kdo ušesa, da sliši, naj sliši!

17. In ko vnide od ljudstva proč v hišo, vpraševali so ga učenci njegovi za to priliko.

18. Pa jim reče: Ali ste tudi vi tako nerazumni? Ne umete li, da vse to, kar od zunej v človeka prihaja, ne more ga oskruniti?

19. Ker ne gre v srce njegovo, nego v trebuh; in izhaja ven, čisteč vse jedí.

20. Reče pa: Kar iz človeka izhaja, to ga skruni.

21. Kajti od znotrej, iz srca človeškega izhajajo hudobne misli, prešestva, kurbarije, poboji,

22. Kraje, lakomnost, hudobnost, zvijača, nečistost, hudobno oko, preklinjanje Boga, napuh, nespametnost.

23. Vse te hudobne reči

od znotrej izhajajo, in skrunijo človeka.

24. In vstavši odtod, odide v Tirske in Sidonske kraje. In vstopivši v hišo, ni hotel, da bi kdo zvedel *za-nj*; ali ni se mogel prikriti.

25. Kajti slišavši *za-nj* žena, ktere hči je imela duha nečistega, pride in mu pade pred noge.

26. Bila je pa žena Grkinja, Sirofeničanka po rodu; in prosila ga je, naj bi izgnal hudiča iz hčeri njene.

27. Jezus jej pa reče: Pojenjaj, naj se proprej nasitijo otroci; ker ni lepo, da se vzeme kruh otrokom, in se vrže psom.

28. Ona pa odgovorí in mu reče: Dà, gospod! ali tudi psi pod mizo jedó od drobtin otrók.

29. Pa jej reče: Za voljo té besede, pojdi; izšel je hudič iz hčeri tvoje.

30. In odšedši na dom svoj, našla je, da je izšel hudič iz nje, in hčer je ležala na postelji.

31. In Jezus izide zopet iz Tirskih in Sidonskih

predelov, in pride h Galilejskemu morju, po sredi predelov Deseterih mest.

32. In pripeljejo mu gluhega in mutastega, ter ga zaprosijo, naj bi položil *na-nj* roko.

33. In vzevši ga od ljudstva proč na stran, položi prste svoje v ušesa njegova, in pljune in se dotakne jezika njegovega.

34. In pogledavši na nebo, vzdihne in mu reče: Efata, to je: Odpri se!

35. In precej se odpró ušesa njegova; in razveže se vez jezika njegovega, in govoril je prav.

36. In zapové jim, naj nikomur ne povedó; ali bolj ko jim je prepovedoval, bolj so oznanjevali.

37. In presilno so se čudili, govoreč: Vse je dobro naredil; gluhim nareja, da slišijo, in mutastim, da govore.

VIII. POGLAVJE.

Tiste dní, ko je bilo vse polno ljudstva *pri njem*, in niso imeli kaj

jesti, pokliče Jezus učence svoje, in reče jim:

2. Ljudstvo mi se smili; kajti uže tri dni so pri meni, in nimajo kaj jesti;

3. In če jih pustim lačne na njih dom, oslabeli bodo na poti; kajti nekteri od njih so daleč prišli.

4. Pa mu odgovoré učenci njegovi: Odkod bi jih mogel kdo tu v puščavi nasititi s kruhom?

5. In vpraša jih: Koliko imate hlebov? Oni pa rekó: Sedem.

6. Pa zapové ljudstvu, naj se posedejo po tleh. In vzešči sedmere hlebe, zahvali, in prelomi, in dal je učencem svojim, naj položé *pred nje*; in položili so pred ljudstvo.

7. In imeli so malo rib; in blagoslovivši *jih*, reče, naj položé tudi té *pred nje*.

8. Ter so jedli in nasitili se; in pobrali so ostanke koscev, sedem košev.

9. Bilo jih je pa, kteri so jedli, kake štiri tisoči; in razpustí jih.

10. In precej vstopi v ladjo z učenci svojimi,

in pride v Dalmanutske kraje.

11. Pa izidejo Farizeji, in začnó se ž njim prepirati, in zahtevali so od njega znamenja z neba, izkušajoč ga.

12. In vzdihnivši z duhom svojim, reče: Kaj zahteva ta rod znamenja? Resnično vam pravim: Ne bo se dalo znamenje temu zrodu.

13. In pustivši jih, stopi precej v ladjo, in odide na drugo stran.

14. Pozabili so pa vzeti kruha, in niso imeli več kakor en hleb s seboj v ladji.

15. In naročal jim je, govoreč: Glejte, varujte se kvasú Farizejskega in kvasú Herodovega.

16. In premišljevali so sami s seboj, govoreč: Kruha nimamo.

17. In ko Jezus to spazi, reče jim: Kaj premišljujete, da nimate kruha? Ali še ne spoznate, in ne umete? ali imate še okamenjeno srce svoje?

18. Očí imate, in ne vidite? ušesa imate, in ne slišite? in ne pomnite li?

19. Ko sem pet hlebov razlomil med pet tisoči, koliko polnih košev ste nabrali drobtin? Rekó mu: Dvanajst.

20. Ko sem jih pa sedem med štiri tisoči, koliko polnih košev ste nabrali drobtin? Oni pa rekó: Sedem.

21. In reče jim: Kako ne umete?

22. In pride v Betsajdo. In pripeljejo mu slepca, in zaprosijo ga, naj se ga dotakne.

23. In prijemši slepca za roko, izpelje ga ven iz vasi; ter pljune v oči njegove, in položivši roke na-nj, vpraša ga, če kaj vidi?

24. Pa spregleda, in reče: Vidim ljudi, da kakor drevesa okoli hodijo.

25. Potem položi zopet roke na oči njegove, in reče mu, naj pogleda. In ozdravel je, in videl je bistro vse.

26. In odpravi ga na dom njegov, govoreč: Ne hodi ne v vas, in tudi nikomur v vasi ne povéj.

27. Ter izide Jezus in učenci njegovi v vasi Ce-

zareje Filipove; in po poti je vpraševal učence svoje, govoreč jim: Kdo pravijo ljudjé, da sem jaz?

28. Oni mu pa odgovoré: Janez Krstnik; in drugi: Elija; drugi pa: Eden od prerokov.

29. In on jim reče: Kdo pa pravite vi, da sem jaz? Peter pa odgovorí in mu reče: Ti si Kristus.

30. In zapretí jim, naj nikomur ne pripovedujejo za-nj.

31. In začne jih učiti, da mora sin človečji mnogo pretrpeti, in zavržen biti od starešin in vélikih duhovnov in pismarjev, in umorjen biti, in v treh dnéh od smrti vstati.

32. In to besedo je govoril srčno. In Peter ga prime, in začne ga odvráčati.

33. On se pa obrne, in pogledavši učence svoje, zapretí Petru, govoreč: Poberi se od mene, satan! ker ne misliš, kar je Božje, nego kar je človeško.

34. In poklicavši ljudstvo z učenci svojimi,

reče jim: Kdor hoče za menoj iti, zatají naj samega sebe, in vzeme križ svoj, in gre za menoj.

35. Kajti kdor hoče življenje svoje ohraniti, izgubil ga bo; kdor pa izgubi življenje svoje za voljo mene in evangelja, ta ga bo ohranil.

36. Kaj namreč pomaga človeku, če ves svet pridobi, duši svojej pa škoduje?

37. Ali kaj bo dal človek v zameno za dušo svojo?

38. Kajti kdor se sramuje mene in besed mojih v tem prešestnem in grešnem rodu, sramoval se bo tudi sin človečji njegga, kedar bo prišel v slavi očeta svojega z angelji svetimi.

IX. POGlavJE.

In reče jim: Resnično vam pravim, da so nekteri med temi, ki stojé tu, kteri ne bodo okusili smrti, dokler ne vidijo kraljestva Božjega, da je prišlo z močjó.

2. In črez šest dni vzeme Jezus Petra in Jakoba in Janeza, in odpelje jih na visoko goro same posebej; in premení se pred njimi.

3. In oblačila njegova postanejo svetla, zeló bela kakor sneg, kakor jih belivec na zemlji ne more ubeliti.

4. In prikaže jim se Elija z Mojzesom, in pogovarjala sta se z Jezusom.

5. In Peter odgovorí in reče Jezusu: Rabi, dobro nam je tu biti; bomo pa naredili tri šatore: tebi enega, in Mojzesu enega, in Eliju enega.

6. Ni namreč vedel, kaj govori; kajti bili so zeló uplašeni.

7. Pa nastane oblak in jih zakrije; in glas pride iz oblaka, govoreč: Ta je sin moj ljubljeni; njegga poslušajte.

8. In nagloma se ozró, in nikogar več niso videli, razen Jezusa samega s seboj.

9. Ko so pa stopali z gore, zapové jim, naj ni-

komur ne povedó, kar so videli, dokler sin človečji ne vstane od mrtvih.

10. In to besedo so ohranili v sebi, in vpraševali so, kaj bi to bilo; od mrtvih vstati?

11. In vpraševali so ga, govoreč: Saj pravijo pismarji, da mora Elija poprej priti?

12. On pa odgovorí in jim reče: Elija boprišel res poprej in bo vse uravnal; kakor je tudi pisano za sina človečjega, da mora mnogo pretrpeti in zaničevan biti;

13. Ali jaz vam pravim, da je tudi Elija prišel, in storili so mu, kar so hoteli, kakor je pisano za-nj.

14. In prišedši k učencem, ugleda mnogo ljudstva okoli njih, in pismarje, da se ž njimi prepirajo.

15. In precej vse ljudstvo, ko ga ugleda, ostrmí, in pritekši k njemu, pozdravljali so ga.

16. Pa vpraša pismarje: Kaj se prepirate ž njimi?

17. In odgovarjajoč eden

izmed ljudstva, reče: Učenik, pripeljal sem k tebi sina svojega, kateri ima duha mutastega.

18. In kedar ga zgrabi, lomi ga; in *on* se peni, in škriplje z zobmi svojimi, in suší se. Pa sem djál učencem tvojim, naj bi ga izgnali, in niso mogli.

19. On mu pa odgovorí in reče: O neverni rod, doklej bom z vami? doklej vas bom trpel? Peljite ga k meni!

20. In pripeljejo ga k njemu. In ko ga duh ugleda, precej ga strese; in padši na zemljo, valjal se je in penil.

21. Pa vpraša očeta njegovega: Koliko je časa, kar mu se je to zgodilo? On pa reče: Od mladih nóg.

22. In velikokrat ga tudi v ogenj vrže ali v vodo, da bi ga pogubil; ali če moreš kaj, pomagaj nam, usmili se nas.

23. Jezus mu pa reče: Če moreš to verovati, vse je mogoče tistemu, kateri veruje.

24. In precej zavpije oče

mladenčev, in s solzami reče: Verujem, gospod; pomagaj neveri mojej!

25. Videvši pa Jezus, da se steka ljudstvo, zapretí duhu nečistemu, govoreč mu: Duh mutasti in gluhi, jaz ti ukazujem, izidi iz njega, in ne vnidi več va-nj.

26. Pa zakričí in ga močno strese, in izide iz njega. In postal je kakor mrtev, tako, da so mnogi govorili, da je umrl.

27. Jezus ga pa prime za roko in ga vzdigne; in vstal je.

28. In ko vnide v hišo, vpraševali so ga učenci njegovi na samem! Za kaj ga mi nismo mogli izgnati?

29. Pa jim reče: Ta zaronod ne more iziti z ničimer, razen z molitvijo in postom.

30. In izšedši odtod, šli so skupaj skozi Galilejo; in ni hotel, da bi kdo zvedel.

31. Kajti učil je učence svoje, in pravil jim je: Sin človečji bo izdan v človeške roke, in umorili

ga bodo; in ko bo umorjen, vstal bo tretji dan od smrti.

32. Oni pa niso umeli govora, in bali so se vprašati ga.

33. In pride v Kapernaum; in ko je bil v hiši, vpraša jih: Kaj ste se po poti med seboj pričkali?

34. Oni so pa molčali; prepirali so se bili namreč po poti med seboj, kdo je največi.

35. In ko se je usedel, pokliče dyanajstere, in reče jim: Če kdo hoče biti prvi, naj bo najzadnji od vseh, in vsem služabnik.

36. In vzemši otročiča, postavi ga sredi njih; in objemši ga, reče jim:

37. Kdor enega takih otročičev sprejme v ime moje, mene sprejema: in kdor mene sprejme, ne sprejema mene, nego tega, kateri me je poslal.

38. Pa mu odgovorí Janez in reče: Učenik, videli smo nekoga, da je z imenom tvojim izganjal hudiče, kateri ne hodi za nami; in zabranili smo mu, ker ne hodi za nami.

39. Jezus mu pa reče: Ne branite mu; kajti nikogar ni, kateri bi storil čudež z imenom mojim, in bi mogel brž slabo govoriti o meni.

40. Kajti kdor ni zoper nas, z nami je.

41. Kdorkoli namreč vas napojí s kupico vode v ime moje, ker ste Kristusovi, resnično vam pravim, ne bo izgubil plačila svojega.

42. In kdor pohujša enega teh malih, kateri verujejo v me, bilo bi mu bolje, da bi mu se obesil kamen mlinski na vrat, in bi bil vržen v morje.

43. In če te pohujšuje roka tvoja, odseci jo; bolje ti je brez roke viniti v življenje, nego obe roki imeti, in oditi v pekel, v ogenj neugasljivi,

44. Kjer njih črv ne umira, in ogenj ne gasne.

45. In če te noga tvoja pohujšuje, odseci jo; bolje ti je hromemu viniti v življenje, nego obe nogi imeti, in vrženemu biti v pekel, v neugasljivi ogenj,

46. Kjer njih črv ne umira, in ogenj ne gasne.

47. In če te oko tvoje pohujšuje, izderi ga; bolje ti je z enim očesom viniti v kraljestvo Božje, nego obe očesi imeti, in vrženemu biti v pekel ognjeni,

48. Kjer njih črv ne umira, in ogenj ne gasne.

49. Kajti vsak se bo z ognjem osolil, in vsaka žrtva se bo s soljo osolila.

50. Dobra je sol; če pa sol neslana postane, s čim jo boste osolili? Imejte v sebi sol, in mir imejte med seboj.

X. POGlavJE.

In vstavši odtod, pride v kraje Judejske, skozi pokrajino za Jordanom; in snide se zopet ljudstvo k njemu; in kakor je imel navado, zopet jih je učil.

2. Pa pristopijo Farizeji in vprašajo ga, če je dovoljeno možu ženo popustiti, izkušajoč ga.

3. On pa odgovori in jim reče: Kaj vam je zapovedal Mojzes?

4. Oni pa rekó: Mojzes je dopustil ločivno pismo napisati, in pustiti jo.

5. Pa odgovorí Jezus in jim reče: Za voljo trdosrčnosti vaše vam je napisal to postavo;

6. V začetku stvarjenja pa, moža in ženo, ustvaril ju je Bog.

7. „Za to bo zapustil človek očeta svojega in mater; in pridružil se bo ženi svojej.

8. In dva bosta eno telo.“ Tako nista več dva, nego eno telo.

9. Kar je torej Bog združil, naj človek ne razdružuje.

10. In v hiši ga zopet učenci njegovi za to vprašajo.

11. Pa jim reče: Kdor popustí ženo svojo in se oženi z drugo, prešestvuje proti njej;

12. In če žena popustí moža svojega in se omoži z drugim, prešestvuje.

13. In prinašali so k njemu otročiče, naj bi se jih dotaknil; učenci so pa branili tém, kateri so jih prinašali.

14. Videvši pa to Jezus, razhudi se, in reče jim: Pustite otročiče, naj pridejo k meni, in ne branite jim; kajti takih je kraljestvo Božje.

15. Resničnovam pravim: Kdor ne sprejme kraljestva Božjega kakor otrok, ne bo prišel va-nj.

16. In objemši jih, položi na nje roke in jih blagoslovi.

17. In ko izide na cesto, pribeží nekdo k njemu, in pokleknivši pred njim, vpraša ga: Dobri učenik, kaj naj storim, da zadbom večno življenje?

18. Jezus mu pa reče: Kaj me imenuješ dobrega? Nihče ni dober, razen eden, Bog.

19. Zapovedi znaš: Ne prešestvuj; ne ubij; ne ukradi; ne pričaj po krivem; ne goljufaj; spoštúj očeta svojega in mater.

20. On pa odgovorí in mu reče: Učenik, vse to sem izpolnil od mladosti svoje.

21. Jezus pa pogledavši na-nj, poljubi ga in mu

reče: Enega ti je še treba; pojdi, prodaj, karkoli imaš, in daj ubogim, in imel boš zaklad na nebu: ter pridi, vzemi križ, in pojdi za menoj.

22. On pa postane žalosten za voljo te besede, in odide otožen; kajti imel je mnogo premoženja.

23. In Jezus pogleda okoli, in reče učencem svojim: Kako težko bodo prišli tisti, kateri imajo bogatstvo, v kraljestvo Božje!

24. Učenci so se pa zavzemali nad besedami njegovimi. Jezus pa zopet odgovori in jim reče: Otroci, kako težko je tistim, kateri zaupajo bogatstvu, v kraljestvo Božje viniti!

25. Laže je priti kameli skozi igelno ušesce, nego bogatemu viniti v kraljestvo Božje.

26. Oni so se pa na vso moč čudili, govoreč med seboj: In kdo se more zveličati?

27. Jezus pa pogleda na nje, in reče: Pri ljudéh je nemogoče, ali ne pri

Bogu: kajti vse je mogoče pri Bogu.

28. In začne mu Peter praviti: Glej, mi smo zapustili vse in smo šli za teboj.

29. Jezus pa odgovori in reče: Resnično vam pravim, nikogar ni, kateri je zapustil hišo, ali brate, ali sestre, ali očeta, ali mater, ali ženo, ali otroke, ali njive, za voljo mene in evangelja,

30. Da ne bi prejel sedaj na tem svetu stokrat toliko, hiš in bratov in sester in mater in otrok in njiv, s preganjanjem, na drugem pa večnega življenja.

31. Mnogi pa, kateri so prvi, bodo zadnji, in kateri so zadnji, prvi.

32. Bili so pa na poti, gredoč v Jeruzalem; in Jezus je šel pred njimi, in oni so se čudili, in gredoč za njim, bali so se. In vzevši zopet dvanajestere, začne jim praviti, kaj mu se ima zgoditi:

33. Glej, v Jeruzalem gremo, in sin človečji bo izdan velikim duhov-

nom in pismarjem, in ob-
sodili ga bodo na smrt,
in izročili nevernikom,

34. In zasramovali ga
bodo, in bičali ga, in plju-
vali na-nj, in umorili ga
bodo; a tretji dan bo vstal
od smrti.

35. Pa pristopita k njemu
Jakob in Janez, sina Ze-
bedejeva, govoreč: Uče-
nik! hočeva, da nama sto-
ri, kar bova prosila.

36. On jima pa reče:
Kaj hočeta, da naj vama
storim?

37. Ona mu pa rečeta:
Daj nama, da sedeva
eden tebi na desno, in
eden tebi na levo v slavi
tvojej.

38. Jezus jima pa reče:
Ne vésta, kaj prosita. Mo-
reta li piti kelih, kterega
jaz pijem, in krstiti se s
krstom, s kterim se jaz
krstim?

39. Ona mu pa rečeta:
Moreva. In Jezus jima re-
če: Kelih, kterega jaz pi-
jem, bosta pila; in s
krstom, s kterim se jaz
krstim, bosta se krstila.

40. Da bi pa sedla
meni na desno in meni na

na levo, ne morem jaz
dati, nego *to se bo dalo*
tém, kterim je priprav-
ljeno.

41. In slišavši *to* dese-
teri, začnó se jeziti nad
Jakobom in Janezom.

42. Jezus jih pa pokliče,
in reče jim: Véste, da
tisti, kteri menijo vladati
nad narodi, nad njimi
gospodujejo; a poglavar-
ji njih imajo oblast nad
njimi.

43. Ne bo pa tako med
vami: nego kdorkoli hoče
velik postati med vami,
naj vam bo služabnik;

44. In kdorkoli od vas
hoče postati prvi, bodi
vsem hlapec.

45. Kajti tudi sin člo-
večji ni prišel, da bi mu
služili, nego da služi, in
dá življenje svoje za od-
kup mnogim.

46. In pridejo v Jeriho.
In ko so šli iz Jerihe, on
in učenci njegovi, in obil-
no ljudstva, sedel je sin
Timejev slepi Bartimej
kraj poti in je prosil.

47. In ko sliši, da je Je-
zus Nazarečan, začne vpiti

in govoriti: Sin Davidov, Jezus, usmili se me!

48. In mnogi so mu pretili, naj umolkne; on je pa še veliko bolj kričal: Sin Davidov, usmili se me!

49. In Jezus se ustavi, in reče, naj ga pokličejo. Pa pokličejo slepca, govoreč mu: Ne boj se! Vstani; kliče te.

50. On pa, zagnavši s sebe plašč svoj, vstane, in pride k Jezusu.

51. In Jezus odgovori in mu reče: Kaj hočeš, naj ti storim? Slepcec mu pa reče: Rabi, da spregledam!

52. Jezus mu pa reče: Pojdi; vera tvoja ti je pomagla. In precej je spregledal, in šel je za Jezusom po poti.

XI. POGLAVJE.

In ko so se približevali, Jeruzalemu, Betfagi in Betaniji pri Oljskeji gori, pošlje dva izmed učencev svojih.

2. In reče jima: Pojdita v vas, ki vama je nasproti; in precej, ko

prideta va-njo, našla bosta žrebe privezane, na katerem ni noben človek sedel: odvežita ga, in pripeljita.

3. In če vama kdo reče: Kaj delata to? recita: Gospod ga potrebuje; in precej ga bo poslal sèm.

4. Ter odideta, in najdeta žrebe privezane pri vratih zunej na razpotji, in odvežeta ga.

5. In nekteri tistih, ki so ondej stali, rekó jima: Kaj odvezujeta žrebe?

6. Ona jim pa rečeta, kakor je bil Jezus naročil: in pusté ju.

7. Ter pripeljeta žrebe k Jezusu, in denejo na-nj oblačila svoja: in usede se na-nj.

8. Mnogi pa pogrnejo oblačila svoja po cesti; a drugi so sekali veje z dreves, ter jih stlali po poti.

9. In kteri so šli pred njim, in kteri so šli za njim, vpili so, govoreč: Hosana! Blagoslovljen, kteri gre v imenu Gospodovem!

10. Blagoslovljeno kraljestvo očeta našega Da-

vida, katero gre v imenu Gospodovem! Hosana na višavah!

11. In Jezus vnide v Jeruzalem, in v tempelj; in ko je vse pregledal, odide, ker je bil uže večer, z dvanašterimi v Betanijo.

12. In ko so drugi dan šli iz Betanije, postane lačen.

13. In ugledavši od daleč smokvo, ktera je imela listje, pride, ako bi kaj našel na njej. Ali prišedši k njej, ne najde ničesar razen listje: ker ni bil čas za smokve.

14. In Jezus odgovori in jej reče: Naj na vekomaj nikoli nihče s tebe sadú ne jé! In slišali so ga učenci njegovi.

15. In pridejo v Jeruzalem. In ko stopi Jezus v tempelj, začne izganjati tiste, kateri so v tempeljnu prodajali in kupovali; in mize menjavcev in stole tistih, kateri so prodajali golobe, prevrne.

16. In ni pustil, da bi kdo nesel posodo skozi tempelj.

17. In učil je, govoreč

jim: Mar ni pisano: „Dom moj naj se imenuje dom molitve vsem narodom?“ A vi ste naredili iz njega „jamo razbojniško“.

18. In slišali so pismarji in véliki duhovni, in iskali so, kako bi ga pogubili; kajti bali so se ga, ker se je vse ljudstvo čudilo nauku njegovemu.

19. In ko se je zvečerilo, šel je ven iz mesta.

20. In gredoč zjutraj mimo, ugledajo smokvo, da se je posušila s korenino.

21. In spomene se Peter, in reče mu: Rabi, glej, smokva, ktero si preklel, posušila se je.

22. Pa odgovori Jezus in jim reče: Imejte vero Božjo!

23. Kajti resnično vam pravim: Če kdo reče tej gori: Vzdigni se, in vrzi se v morje! in ne dvomi v srcu svojem, nego veruje, da se bo zgodilo, kar pravi, zgodilo mu se bo, karkoli poreče.

24. Za to vam pravim: Vse, karkoli v molitvi svojej prosite, verujte, da

boste prejeli, in zgodilo vam se bo.

25. In kedar se vstopite k molitvi, odpustite, če zoper koga kaj imate; da tudi oče vaš, ki je na nebesih, odpusti vam vaše grehe.

26. Če pa vi ne odpuščate tudi vam ne bo odpustil oče vaš, ki je na nebesih, vaših grehov.

27. In pridejo zopet v Jeruzalem. In ko se je po tempeljnu sprehajal, pridejo k njemu veliki duhovni in pismarji in starešine,

28. In reko mu: S kakošno oblastjo delaš to? in kdo ti je dal to oblast, da to delaš?

29. Jezus pa odgovori in jim reče: Vprašal bom tudi jaz vas eno bosedo; in odgovorite mi, pa vam bom povedal, s kakošno oblastjo to delam.

30. Krst Janezov, je li bil z nebes, ali od ljudi? Odgovorite mi!

31. In premišljevali so sami s seboj, govoreč: Če rečemo: Z nebes, porече: Za kaj mu torej niste verovali?

32. Bi li rekli: Od ljudi? Bali so se ljudstva; kajti vsi so mislili za Janeza, da je bil res prerok.

33. Pa odgovoré in reko Jezusu: Ne vémo. In Jezus odgovori in jim reče: Tudi jaz vam ne povem, s kakošno oblastjo to delam.

XII. POGlavJE.

In začne jim v prilikah govoriti: Zasadil je človek vinograd, in ogradil ga je s plotom, in izkopal je klet in sezidal stolp, in izročil ga je vinogradnikom, ter je odpotoval.

2. In ko je bil čas, pošlje do vinogradnikov hlapca, da bi od vinogradnikov prejel od sadú vinogradovega.

3. Oni ga pa zgrabijo, in pretepó, in pošljejo praznega.

4. In zopet pošlje k njim drugega hlapca; in tega kamenjajo in mu razbijejo glavo, in pošljejo usramotenega.

5. In zopet pošlje drugega; in tega ubijejo. In mnogo drugih, od katerih

so nektere pretepli, a nektere pobili.

6. Imajoč torej še edinega sina svojega ljubljenega pošlje naposled tudi tega k njim, govoreč: Sina mojega se bodo bali.

7. Oni pa, vinogradniki, rekó med seboj: Ta je dedič. Pridite, ubijmo ga, in naš bo vinograd.

8. Ter ga zgrabijo in ubijejo, in vržejo ven iz vinograda.

9. Kaj bo torej storil gospodar vinograda? Prišel bo in bo vinogradnike pogubil, in vinograd bo izročil drugim.

10. Niste li tega pisma brali? „Kamen, ktereга so zidarji zavrgli, on je postal glava oglu;

11. Od Gospoda se je zgodilo to, in čudno je v očéh naših.“

12. In gledali so, da bi ga vjeli; ali zbojé se ljudstva. Spoznali so namreč, da je zoper njih priliko povedal. In pustivši ga, odidejo.

13. In pošljejo k njemu nekteri od Farizejev in

Herodovcev, da bi ga vjeli v besedi.

14. Oni pa pristopijo in mu rekó: Učenik! vémo, da si pravičen in ti ni nikogar mar, ker ne gledaš ljudém na lice, nego v resnici učiš pot Božjo. Ali se sme dati cesarju davek ali ne? bi li dali, ali ne bi dali?

15. On je pa poznal njih hinavstvo, in reče jim: Kaj me izkušate? Prinesite mi denar, da pogledam.

16. Oni pa prinesó. In reče jim: Čegava je ta podoba in napis? Oni mu pa rekó: Cesarjeva.

17. Pa odgovorí Jezus in jim reče: Dajte, kar je cesarjevega, cesarju, in kar je Božjega, Bogu. In začudijo mu se.

18. Pa pridejo k njemu Saduceji, kteri pravijo, da ni vstajanja. In vprašajo ga, govoreč:

19. Učenik! Mojzes nam je napisal: Če komu brat umre, in zapustí ženo, otrók pa ne zapustí, naj vzeme brat njegov ženo

njegovo, in zbudí seme bratu svojemu.

20. Bilo je pa sedem bratov; in prvi je vzel ženo, in umrl je, in ni zapustil semena.

21. In vzel jo je drugi in umrl je, in tudi ta ni zapustil semena. Tudi tretji tako.

22. In vzeli so jo sedmeri, in niso zapustili semena. Naposled za vsemi je umrla tudi žena.

23. O vstajanji torej, kedar vstanejo, čegava od njih bo žena? Kajti imeli so jo sedmeri za ženo.

24. Pa odgovorí Jezus in jim reče: Ne motite li se za to, ker ne znate pisem, ne močí Božje?

25. Kedar namreč od mrtvih vstanejo, ne ženijo se in ne možé, nego so kakor angelji na nebesih.

26. Za mrtve pa, da vstajajo, niste li brali v Mojzesovih bukvah, pri grmu, kako mu je Bog rekel, govoreč: „Jaz *sem* Bog Abrahamov, in Bog Izakov, in Bog Jakobov?“

27. Ni *Bog* Bog mrtvih,

nego Bog živih; vi se torej zeló motite.

28. In pristopivši eden od pismarjev, kateri je slišal, kako so se prepirali, in je videl, da jim je dobro odgovoril, vpraša ga: Ktera je prva zapoved od vseh?

29. Jezus mu pa odgovorí: Prva vseh zapovedi je: „Sliši, Izrael! Gospod naš Bog je edini Gospod.

30. In ljubi Gospoda Boga svojega iz vsega srca svojega, in iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje, in iz vse močí svoje.“ Ta je prva zapoved.

31. In druga podobna ta: „Ljubi bližnjega svojega kakor samega sebe.“ Veče od teh ni druge zapovedi.

32. Pa mu reče pismar: Dobro, učenik! Prav si povedal, da je Bog eden, in da ni drugega razen njega.

33. In ljubiti ga iz vsega srca, in iz vse pameti, in iz vse duše, in iz vse močí, in bližnjega ljubiti kakor samega sebe:

to je več od vseh žrtev in darov.

34. In Jezus videvši, da je on pametno odgovoril, reče mu: Nisi daleč od kraljestva Božjega. In nihče ga ni smel več vprašati.

35. In odgovarjajoč Jezus reče, učeč v tempeljnu: Kako pravijo pismarji, da je Kristus sin Davidov?

36. Kajti sam David je rekel v Duhu svetem: „Rekel je Gospod gospodu mojemu: Sedi meni na desno, dokler ne položim sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje.“

37. Sam David ga torej imenuje gospoda; in odkod je sin njegov? In obilno ljudstvo ga je rado poslušalo.

38. In govoril jim je v nauku svojem: Varujte se pismarjev, kateri hočejo v dolgih suknhah hoditi, in ljubijo pozdrave po ulicah,

39. In prve stole po shajališčih, in prve prostore na gostijah;

40. Kteri požirajo vdo-

vam hiše, in na videz dolgo molijo: ti bodo prejeli ostrejo sodbo.

41. In usede se Jezus cerkvenemu zakladu nasproti, in gledal je, kako meče ljudstvo denar v zakladnico; in veliko bogatih je metalo veliko.

42. In pride ena vdova uboga, in vrže dva denarca, kar je en vinar.

43. In poklicavši učence svoje, reče jim: Resnično vam pravim, da je ta vdova uboga vrgla več od vseh, kateri mečejo v zakladnico:

44. Kajti vsi so vrgli od obilnosti svoje; ta je pa od uboštva svojega vrgla vse, kar je imela, ves živž svoj.

XIII. POGlavJE.

In ko je šel iz tempelja, reče mu eden učencev njegovih: Učenik, glej, kakošno kamenje in kakošne zidine!

2. In odgovarjajoč Jezus, reče mu: Vidiš te-le zidine velike? Ne bo ostal

kamen na kamenu, kateri se ne bi podrl.

3. In ko je sedel na Oljskej gori tempeljnu nasproti, vpraševali so ga posebej Peter in Jakob in Janez in Andrej:

4. Povej nam, kedaj bo to? in kaj bo znamenje, kedar se ima vse to izpolniti?

5. Jezus jim pa odgovori in začne praviti: Varujte se, da vas kdo ne premoti!

6. Kajti veliko jih bo prišlo v ime moje, govoreč: Jaz sem *Kristus*; in veliko jih bodo premotili.

7. Kedar pa zaslišite boje in glasove o bojih, ne ustrašite se! Kajti *to* mora biti. Ali *to* še ni konec.

8. Kajti vstal bo narod na narod, in kraljestvo na kraljestvo; in potresi bodo po krajih, in lakote bodo in prekucije.

9. Začetek nadlogam je to. A vi se varujte! Kajti izročevali vas bodo sodnijam in shajališčem; bičali vas bodo, in pred vladarje in kralje vas po-

peljejo za voljo mene, njim za pričo.

10. In pri vseh narodih se mora poprej oznaniti evangelj.

11. Kedar vas pa popeljejo, da vas izročé, ne skrbite naprej, kaj bi govorili, in ne premišlujate; nego kar vam se bo dalo tisto uro, to govorite: ker ne boste govorili vi, nego Duh sveti.

12. Izdajal bo pa brat brata na smrt, in oče sina; in otroci bodo vstali zoper roditelje, in morili jih bodo.

13. In sovražili vas bodo vsi za voljo imena mojega; kdor pa pretrpi do konca, ta se bo zveličal.

14. A kedar ugledate „gnjusobo razdevanja“, za katero je povedal prerok Danijel, da stoji, kjer ne bi imela, (kdor bere, naj ume!) tedaj naj tisti, kateri so v Judeji, zbežé na gore.

15. A kdor je na strehi, ne stopaj dol v hišo, in ne hodi noter, da bi kaj vzел iz hiše svoje.

16. In kdor je na polji,

naj se ne vrača, da vzeme plašč svoj.

17. Gorjé pa nosečim in doječim v tistih dnéh!

18. Molite pa, naj ne bo beg vaš po zimi.

19. Kajti tisti dnevi bodo stiska, kakoršne ni bilo od začetka stvarjenja, ktero je stvaril Bog, doslej, in je tudi ne bo.

20. In ko ne bi bil Gospod prikrajšal dní, to se ne bi noben človek zveličal; ali za voljo izvoljencev, ktere je izvolil, prikrajšal je dní.

21. In če vam tedaj kdo reče: Glej, tu je Kristus; ali: Glej, ondej je, ne verjemite.

22. Kajti vstali bodo lažnjivi kristusi in lažnjivi preroki, in delali bodo znamenja in čudeže, da bi premotili, ko bi bilo mogoče, tudi izvoljence.

23. A vi se varujte; glej, povedal sem vam vse poprej.

24. Tiste dní pa, po tej stiski, otemnelo bo solnce in mesec ne bo dajal svetlobe svoje.

25. In zvezde nebeške

bodo padale, in sile, ktere so na nebesih, pregibale se bodo.

26. In tedaj bodo ugledali sina človečjega, da gre na oblakih z veliko močjó in slavo.

27. In tedaj bo poslal angelje svoje, in zbral bo izvoljence svoje od čveterih vetrov, od konca zemlje do kraja neba.

28. A od smokve se naučite priliko: Kedar se veja njena pomladí, in požene listje, véste, da je blizu pomlad;

29. Tako tudi vi, kedar ugledate, da se te rečí godé, véдите, da je blizu pri vratih.

30. Resnično vam pravim, da ne bo prešel ta rod, dokler se vse te rečí ne zgodé.

31. Nebo in zemlja bosta prešla; a besede moje ne bodo nikoli prešle.

32. Za tisti dan in uro pa nihče ne vé, tudi angelji na nebu ne, tudi sin ne, razen oče.

33. Pazite, čujte in molite, ker ne véste, kedaj je čas.

34. Kakor je človek, kateri je odpotoval, zapustil dom svoj, in dal hlapcem svojim oblast, in vsakemu svoje delo, in zapovedal vratarju, da naj čuje.

35. Čujte torej, (ker ne véste, kedaj bo prišel hišni gospodar zvečer, ali o polnoči, ali o petelinjem petji, ali zjutraj;)

36. Da ne pride nenadoma, in vas ne najde spéčih.

37. Kar pa vam pravim, pravim vsem: Čujte!

XIV. POGLAVJE.

Bila je pa velika noč in praznik presnih kruhov čez dva dni. In iskali so véliki duhovni in pismarji, kako bi ga z zvi-jačo vjeli, in umorili.

2. Govorili so pa: Ne na praznik, da se narod ne spunta.

3. In ko je bil v Betaniji, v hiši Simona go-bavca, in je sedel za mizo, pride žena, ktera je imela sklenico čiste dragocene nardove mire;

in razbije sklenico in mu izlije na glavo.

4. Bili so pa nekteri, kateri so se sami pri sebi hudovali, govoreč: Čemu se je ta potrata mire zgodila?

5. Kajti to bi se bilo moglo za več kakor sto grošev prodati, in dati se ubogim. In godrnjali so nad njo.

6. Jezus pa reče: Pustite jo; kaj jej delate skrbí? Dobro delo je storila na meni.

7. Kajti uboge imate vselej s seboj, in kedar hočete, morete jim dobro storiti; mene pa nimate vselej.

8. Kar je ona mogla, *to* je storila; prva je pomazilila telo moje za pokop.

9. Resnično vam pravim: Kjerkoli po vsem svetu se bo oznanil ta evangelj, povedalo se bo tudi to, kar je ta storila, njej v spomin.

10. In Juda Iškarijan, eden od dvanajsterih, odide k vélikim duhovnom, da jim ga izdá.

11. Oni pa, ko *to* slišijo,

razveselé se, in obrekó mu dati denarja; in iskal je, kako bi ga priložno izdal.

12. In prvi dan presnih kruhov, ko so velikonočno jagnje klali, rekó mu učenci njegovi: Kam hočeš, da gremo in pripravimo, da boš jedel velikonočno jagnje?

13. Pa pošlje dva izmed učencev svojih, in reče jima: Pojdita v mesto; in srečal vaju bo človek, kateri ponese vrč vode. Pojdita za njim,

14. In kjer vnide, recita gospodarju hiše: Učenik pravi: Kje je gostivnica, kjer bom z učenci svojimi jedel velikonočno jagnje?

15. In on vama bo pokazal veliko izbo, pogrnjeno in pripravljeno; tam nam priredita.

16. In učenca njegova izideta, in prideta v mesto, in najdeta, kakor jima je rekel, ter pripravita velikonočno jagnje.

17. In ko se zvečerí, pride z dvanajsterimi.

18. In ko so za mizo

sedeli in jedli, reče Jezus: Resnično vam pravim, da me bo eden izmed vas, kateri z menoj jé, izdal.

19. Oni se pa začnó žalostiti, in praviti mu eden za drugim: Ali jaz? in drugi: Ali jaz?

20. On pa odgovorí in jim reče: Eden od dvanajsterih, kateri omaka z menoj v skledo.

21. Sin človečji sicer gre, kakor je pisano za-nj; ali gorjé tistemu človeku, kateri sina človečjega izdaja. Bolje bi mu bilo, da se ne bi bil rodil tisti človek.

22. In ko so jedli, vzeme Jezus kruh, in blagoslovivši, prelomi, in dá jim, in reče: Vzemite, jejte; to je telo moje.

23. In vzemši kelih, zahvali, in dá jim; in pili so iš njega vsi.

24. In reče jim: To je kri moja novega zakona, ktera se prelija za mnoge.

25. Resnično vam pravim, da ne bom več pil od trtnega rodú, do tistega dne, ko ga bom pil

novega v kraljestvu Božjem.

26. In ko so odpeli, odidejo na Oljsko goro.

27. In reče jim Jezus: Vsi se boste pohujšali to noč od mene. Kajti pisano je: „Pastirja bom udaril, in razkropile se bodo ovce.“

28. Ali po vstajanji svojem pojdem pred vami v Galilejo.

29. Peter mu pa reče: In če se vsi pohujšajo, jaz ne.

30. Pa mu reče Jezus: Resnično ti pravim, da nočoj to noč, predno bo petelin dvakrat zapel, zatajil me boš trikrat.

31. On je pa še bolj pravil: Ko bi moral s teboj vred umreti, nikoli te ne bom zatajil. Tako so tudi vsi govorili.

32. In pridejo na mesto, kateremu je ime Getsemane; ter reče učencem svojim: Usedite se tu dotlej, da izmolim.

33. In vzeme Petra in Jakoba in Janeza s seboj. In začne žalovati in obupovati.

34. In reče jim: Žalostna je duša moja do smrti; ostanite tu, in čujte.

35. Ter odide malo dalje in pade na zemljo, in molil je, naj bi, če je mogoče, prešla ta ura od njega.

36. In govoril je: Aba, oče! vse je mogoče tebi. Prenesi ta kelih od mene; ali ne, kar jaz hočem, nego kar ti.

37. In pride, in najde jih, da spé, ter reče Petru: Simon, spíš? Ali nisi mogel ene ure prečuti?

38. Čujte in molite, da ne zajdete v izkušnjavo; duh je sicer krepek, ali telo je slabo.

39. In zopet odide, in molil je, govoreč iste besede.

40. In ko se vrne, najde jih zopet, da spé (kajti bile so jim oči otežale); in niso vedeli, kaj bi mu odgovorili.

41. In pride v tretje, in reče jim: Spíte dalje in počivajte! Dosti je; prišla je ura. Glej, sin človečji

se izdaja grešnikom v roke.

42. Vstanite, pojdimo! Glej, izdajavec moj se je približal.

43. In precej, ko je še govoril, pride Juda, kateri je bil eden od dvanajsterih, in ž njim mnogo ljudstva z meči in koli, od vélikih duhovnov in pismarjev in starešin.

44. Dal jim je pa izdajavec njegov znamenje, govoreč: Kogar bom poljubil, ta je; zgrabite ga, in odpeljite varno.

45. In prišedši, pristopi precej k njemu, in reče: Rabi! rabi! in ga poljubi.

46. Oni pa položé na-nj roke svoje in ga zgrabijo.

47. Eden tistih pa, kateri so zraven stali, izdere meč, in mahne hlapca vélikega duhovna in mu odseka uho.

48. In Jezus odgovorí in jim reče: Kakor na razbojnika ste izšli z meči in kôli, loviti me?

49. Vsak dan sem bil pri vas, učeč v tempeljnu,

in niste me zgrabili; ali da se izpolni pismo.

50. In zapustivši ga, vsi pobegnejo.

51. In šel je za njim neki mladenič, ogrnjen s platonom po nagem; in popadejo ga mladeniči.

52. On pa pustí platno, in odbeží nag od njih.

53. In Jezusa odpeljejo k vélikemu duhovnu. In snidejo se pri njem vsi véliki duhovni in starešine in pismarji.

54. In Peter je šel oddaleč za njim, noter na dvor vélikega duhovna; in sedel je s hlapci, ogrevaje se pri ognji.

55. A véliki duhovni in ves zbor so iskali zoper Jezusa priče, da bi ga umorili; ali ne najdejo je.

56. Kajti mnogi so pričali po krivem zoper njega, ali enaka niso bila pričevanja.

57. In vstavši nekteri, pričali so po krivem zoper njega, govoreč:

58. Mi smo ga slišali, da je djal: Jaz bom podrl ta tempelj, ki je narejen z rokami, in v treh dnéh

bom sezidal drugega, kteri ne bo narejen z rokami.

59. Ali tudi to njih pričevanje ni bilo enako.

60. In véliki duhoven stopi na sredo, in vpraša Jezusa, govoreč: Ne odgovarjaš li ničesar? Kaj pričajo ti zoper tebe?

61. On je pa molčal, in ničesar ni odgovoril. Zopet ga vpraša véliki duhoven, in reče mu: Ti si Kristus, sin blagoslovljenega?

62. Jezus pa reče: Jaz sem. In videli boste sina človečjega, da gre, sedeč na desnici moči, na nebeških oblakih.

63. Véliki duhoven pa raztrga oblačilo svoje, in reče: Kaj nam je še treba prič?

64. Slišali ste kletvino zoper Boga; kaj se vam zdí? Oni pa vsi razsodijo, da je vreden smrti.

65. In nekteri začno pljuvati na-nj, in zakrivati mu obraz, in bítiga za uho, in praviti mu: Prerokuj! In hlapci so ga bíli s pestmí.

66. In ko je bil Peter

doli na dvorišči, pride ena od dekel vélikega duhovna,

67. In videvši Petra, da se ogreva, pogleda na-nj, in reče: Tudi ti si z Nazarečanom Jezusom bil.

58. On pa utají, govoreč: Ne véim, in ne umem, kaj ti praviš. In izide ven na dvor: in petelin zapoje.

69. In dekla, videvši ga, začne zopet praviti tém, kteri so zraven stali: Ta je od njih.

70. On je pa zopet tajil. In malo potem so zopet tisti, ki so zraven stali, pravili Petru: Gotovo si od njih; kajti Galilejec si, in tudi govorica tvoja je podobna.

71. On se pa začne rotiti in kleti: Ne poznam tega človeka, za kogar pravite.

72. In drugoč petelin zapoje. In spomene se Peter besede, ktero mu je rekel Jezus: Predno bo petelin dvakrat zapel, zatajil me boš trikrat. In zavije se *v oblačilo*, in jokal je.

XV. POGLAVJE.

In precej zjutraj se posvetujejo véliki duhovni s starešinami in pismarji, in ves zbor, zvezavši Jezusa, odpeljejo ga in izročé Pilatu.

2. In vpraša ga Pilat: Ti si kralj Judovski? On pa odgovorí in mu reče: Ti praviš.

3. In tožili so ga véliki duhovni veliko.

4. Pilat ga pa zopet vpraša, govoreč: Ne odgovarjaš li ničesar? Glej, kaj zoper té pričajo.

5. Ali Jezus mu ni nič več odgovoril, tako, da se je Pilat čudil.

6. O prazniku jim je pa izpuščal po enega jetnika, ktereга so zahtevali.

7. Bil je pa, kteremu je bilo ime Baraba, s tovariši v ječi, kteri so bili o punku ubojstvo storili.

8. In zakričavši ljudstvo, začne zahtevati, *naj storí*, kakor jim je vselej storil.

9. Pilat jim pa odgovorí

in reče: Hočete li, da vam izpustím kralja Judovskega?

10. Vedel je namreč, da so ga bili iz nevošljivosti izročili véliki duhovni.

11. Véliki duhovni pa podpihajo ljudstvo, naj jim rajši Baraba izpustí.

12. Pilat pa zopet odgovorí in jim reče: Kaj torej hočete, da naj storim s tem, ki ga imenujete kralja Judovskega?

13. Oni pa zopet zakričé: Križaj ga!

14. Pilat jim pa reče: Kaj pa je hudega storil? Oni pa še bolj zavpijejo: Križaj ga!

15. Pilat pa, hoteč ljudstvu ustreči, izpustí jim Baraba; in Jezusa biča in izročí, naj ga križajo.

16. A vojaki ga odpeljejo noter na dvor, to je: v sodnišnico, in skličejo ves trop.

17. In oblečejo mu škrlaten plašč, in spletó krono iz trnja in jo denejo na-nj,

18. In začnó ga pozdravljati: Zdrav, kralj Judovski!

19. In bili so ga po glavi s trstom, in pljuvali so nanj, in pripogibali so kolena in priklanjali mu se.

20. In ko mu se nasmejajo, slečejo mu škrlatni plašč, in oblečejo mu lastno njegovo oblačilo; ter ga odpeljejo, da ga križajo.

21. In prisilijo nekega mimo gredočega Simona Cirenejca, kateri je šel s polja, očeta Aleksandrovega in Rufovega, naj mu ponese križ.

22. In pripeljejo ga na mesto Golgota, kar se tolmači: Mesto mrtvaške glave.

23. In dajali so mu piti vino z miro; ali on ni vzel.

24. In ko so ga na križ razpeli, delili so obleko njegovo, metaje kocko za njo, kdo bo kaj vzel.

25. Bila je pa ura tri, in razpnó ga na križ.

26. In bil je napis krivice njegove napisan: Kralj Judovski.

27. In ž njim križajo dva razbojnika, enega njemu na desno in enega na levo.

28. In izpolnilo se je pismo, katero pravi: „In hudodelnikom je prištét.“

29. In mimo gredoči so ga preklinjali, in majali so z glavami svojimi in govorili: Ahá, ki podiraš tempelj, in ga v treh dnéh postavljaš!

30. Pomagaj si, in snidi s križa!

31. Ravno tako so mu se pa tudi véliki duhovni posmehovali, in govorili so med seboj s pismarji: Drugim je pomagal, sam sebi ne more pomagati.

32. Kristus kralj Izraelski naj snide sedaj s križa, da bomo videli in verovali. Tudi ktera sta bila križana ž njim, zasramovala sta ga.

33. Ko je bila pa ura šest, nastane tema po vsej zemlji noter do devete ure.

34. In ob devetej uri zavpije Jezus z močnim glasom, govoreč: Eloí,

Eloi, lama sabahtani? kar se tolmači: Bog moj! Bog moj! za kaj si me zapustil?

35. In nekteri tistih, ki so zraven stali, slišati to, govorili so: Glej! Elija kliče.

36. Eden pa odbeží, in napolni gobo z octom, in natakniški na trst, napa-jal ga je, govoreč: Po-
jenjajte! bomo videli, če pride Elija, da ga sneme.

37. Jezus pa zavpije z močnim glasom, in izdahne.

38. In zagrinjalo temeljna se pretrga na dvoje, od vrha do tál.

39. Videvši pa stotnik, kateri je stal njemu nasproti, daje tako zakričavši izdahniti, reče: Resnično je ta človek sin Božji.

40. Bile so pa tudi žene, ktere so oddaleč gledale, med kterimi je bila tudi Marija Magdalena, in Marija Jakoba manjšega in Jozejeva mati, in Salome,

41. Ktere so tudi, ko je bil v Galileji, za njim hodile in mu služile; in

mnoge druge, ktere so bile ž njim prišle v Jeruzalem.

42. In ko se je uže zvečerilo, (ker je bil petek, to je: pred soboto,)

43. Pride Jožef Arimatejec, pošten svetovec, kateri je tudi pričakoval kraljestva Božjega; in vnide srčno k Pilatu, in zaprosi Jezusovo truplo.

44. Pilat se pa začudi, da je uže umrl; in poklicavši stotnika, vpraša ga, če je davno umrl.

45. In zvedevši od stotnika, podari truplo Jožefu.

46. In kupivši platna sneme ga, in zavije ga v platno, in položi ga v grob, kateri je bil iztesan iz kamena; in privali kamen grobu na vrata.

47. Marija Magdalena in Marija Jozejeva ste pa gledali, kje so ga pokladali.

XVI. POGlavJE.

In ko mine sobota, Marija Magdalena in Marija Jakobova in Salome

nakupijo dišav, da bi prišle in bi ga pomazilile.

2. In zjutraj zgodaj prvi dan po soboti pridejo k grobu, ko je solnce izšlo.

3. In pogovarjale so se med seboj: Kdo nam bo odvalil kamen od vrat grobnih?

4. In pogledavši, ugle-dajo, da je kamen odva-ljen; bil je namreč zelo velik.

5. In prišedši v grob, ugledajo mladeniča, da sedi na desnej strani in je ogrnjen z belim obla-čilom; in uplašijo se.

6. On jim pa reče: Ne bojte se: Jezusa iščete Nazarečana, ktere-ga so križali; vstal je, ni ga tu. Glej mesto, kamor so ga bili položili.

7. Ali pojdite, povejte učencem njegovim, in Petru, da je šel pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.

8. In izšedši naglo, zbe-žé od groba; kajti spre-letal jih je strah in groza; in nikomur niso

nič povedale, ker so se bale.

9. Vstavši pa zgodaj prvi dan po soboti, pri-kaže se najprej Mariji Magdaleni, iz ktere je bil izgnal sedem hudi-čev.

10. Ona odide in spo-ročí tem, kateri so bili ž njim, in so žalovali in jokali.

11. In ko slišijo, da živi in ga je ona videla, niso verovali.

12. Potem se pa pri-kaže dvema od njih na poti v drugej podobi, ko sta šla na polje.

13. In ona odideta in naznanita drugim; ali tu-di njima niso verovali.

14. Naposled se prikaže enajsterim, ko so sedeli za mizo, in ograja njih nevero in trdosrčnost, da niso verjeli tem, kateri so ga videli, da je vstal.

15. In reče jim: Poj-dite po vsem svetu, in oznanite evangelj vsemu stvarjenju.

16. Kdor bo veroval in se bo krstil, zveličal se

bo; a kdor ne bo veroval, pogubil se bo.

17. Znamenja pa tistim, kateri verujejo, bodo ta: Z imenom mojim bodo izganjali hudiče; govorili bodo nove jezike;

18. Kače bodo prijemale; in če kaj strupenega izpijó, ne bo jim škodovalo; na bolnike bodo

roke pokladali, in zdravi bodo.

19. In Gospod, ko jim je izgovoril, vzet je bil na nebo, in usedel se je Bogu na desno.

20. Oni so pa šli, in oznanjevali so povsodi, in Gospod jim je pomagal, in potrjeval je besedo s čudeži, kateri so se potem godili. Amen.

EVANGELJ PO SV. LUKU.

I. POGlavJE.

Ko so mnogi jeli opisovati reči, ktere so popolnoma gotove med nami,

2. Kakor so nam izročili, kateri so od začetka sami videli in so služabniki besede bili:

3. Namenil sem tudi jaz, ki sem vse od začetka na tanko pozvedel, po vrsti pisati tebi, častiti Teofil!

4. Da spoznaš gotovost reči, katerih si se naučil.

5. Bil je v dnéh Heroda kralja Judejskega neki duhoven po imenu Zaharija, od reda Abijevega; in žena njegova od hčerí Aronovih, in ime jej je *bilo* Elizabeta.

6. Bila sta pa oba pravična pred Bogom, in živela sta po vseh zapovedih in ustavah Gospodovih brez madeža.

7. In nista imela otrók, ker je bila Elizabeta nerodovitna, in oba sta se bila uže postarala.

8. Zgodí se pa, ko je po

vrsti reda svojega služil pred Bogom,

9. Po navadi duhovstva, zadene ga *opravilo*, naj vnide v tempelj Gospodov, da pokadí.

10. In vsa množiča ljudstva je bila zunej, in molila je v čas kajenja.

11. Prikaže pa mu se angelj Gospodov, stoječ na desnej strani kadilnega oltarja.

12. In Zaharija se ustraši, ko ga ugleda, in groza ga obide.

13. Angelj mu pa reče: Ne boj se, Zaharija! kajti uslišana je molitev tvoja, in žena tvoja Elizabeta ti bo rodila sina, in imenuj ime njegovo Janez.

14. In bo ti na radost in na veselje, in veliko se jih bo rojstvu njegovemu radovalo.

15. Kajti velik bo pred Gospodom; in vina in močne pijače ne bo pil, in napolnil se bo Duha svetega še v telesu matere svoje.

16. In veliko sinov Izraelskih bo obrnil h Gospodu Bogu njih.

17. In on pojde pred njim z duhom in močjó Elijevo, da obrne srca očetov k otrokom, in nevernike k razumnosti pravičnih: da pripravi Gospodu ljudstvo gotovo.

18. Pa reče Zaharija angelju: Po čem bom poznal to? kajti jaz sem star, in žena moja se je postarala.

19. In odgovarjajoč angelj, reče mu: Jaz sem Gabrijel, ki stojim pred Bogom, in poslan sem, naj s teboj govorim, in ti to veselje oznanim.

20. In glej, mutast boš in ne boš mogel govoriti do dné, ko se bo to zgodilo; ker nisi veroval besedam mojim, ktere se bodo izpolnile o svojem času.

21. In čakalo je ljudstvo Zaharija; in čudili so se, da se tako dolgo mudí v tempeljnu.

22. Ko pa izide, ni jim mogel govoriti; in spoznajo, da je videl prikazen v tempeljnu: in on jim je pomigaval, in ostal je mutast.

23. In zgodí se, ko se

izpolnijo dnevi službe njegove, odide na dom svoj.

24. A po teh dnéh je Elizabeta žena njegova spočela, in skrivala se je pet mesecev, govoreč:

25. Tako mi je storil Gospod v dnéh, ko se je ozrl *na me*, da odvzeme oponos moj med ljudmi.

26. A šesti mesec pošlje Bog angelja Gabrijela v mesto Galilejsko, kteremu je ime Nazaret,

27. K devici zaročenej možu, kteremu je bilo ime Jožef, iz hiše Davidove; in devici *je bilo* ime Marija.

28. In angelj vnide k njej, in reče: Zdrava, z milostjo obdarovana! Gospod *je s teboj*; blagoslovljena *si ti* med ženami.

29. Ona pa, ko *ga* ugleda, prestraši se od besede njegove, in premišljevala je, kakošen bi bil ta pozdrav.

30. Pa jej angelj reče: Ne boj se, Marija! našla si namreč milost pri Bogu.

31. In glej, spočela boš v telesu, in rodila boš

sina, in imenuj ime njegovo Jezus.

32. Ta bo velik, in imenoval se bo sin najvišega; in dal mu bo Gospod Bog prestol Davida očeta njegovega,

33. In kraljeval bo v hiši Jakobovej vekomaj, in kraljestvu njegovemu ne bo konca.

34. Marija pa reče angelju: Kako bo to, ko moža ne poznam?

35. In odgovarjajoč angelj, reče jej: Sveti Duh bo prišel na te, in moč najvišega te bo obsenčila; za to se bo sveto, katero se bo rodilo *iz tebe*, imenovalo sin Božji.

36. In glej, Elizabeta teta tvoja, tudi ona je spočela sina v starosti svoje; in ta mesec *jej* je šesti, njej, ki jo imenujejo nerodovitno:

37. Ker ne bo nobene besede pri Bogu, ktera se ne bi mogla izpolniti.

38. Marija pa reče: Glej, dekla *sem* Gospodova; zgôdi mi se po besedi tvoje. In angelj odide od nje.

39. Vstavši pa Marija v té dni, odide jadrno na gorenjo stran v mesto Judovo.

40. In vnide v hišo Zaharijevo, in pozdravi Elizabeto.

41. In zgodí se, ko sliši Elizabeta pozdrav Marijin, zaigra dete v telesu njenem; in Elizabeta se napolni Duha svetega,

42. In zavpije z močnim glasom, in reče: Blagoslovljena si ti med ženami, in blagoslovljen je sad telesa tvojega.

43. In odkod meni to, da je prišla mati gospoda mojega k meni?

44. Kajti glej, ko je prišel glas pozdrava tvojega v ušesa moja, zaigralo je dete radostno v telesu mojem.

45. In blagor jej, ktera je verovala; kajti zgodilo se bo, kar jej je rekel Gospod.

46. Pa reče Marija: Duša moja povelčuje Gospoda,

47. In duh moj se je oveselil v Bogu, zveličarji mojem:

48. Da se je ozrl na ponižanje dekle svoje. Kajti glej, odslej me bodo blagrovati vsi rodovi:

49. Ker mi je storil velike reči on, ki je mogočen, in ime njegovo sveto;

50. In usmiljenje njegovo od roda do roda tistim, kateri se ga bojé.

51. Pokazal je moč z roko svojo: razkropil je ošabne v mislih srca njih;

52. Vrgel je mogočne s prestola, in povišal je ponižne.

53. Lačne je napolnil z blagom, in bogate je odpravil prazne.

54. Sprejel je Izraela hlapca svojega, da se spomene usmiljenja svojega.

55. (Kakor je govoril očetom našim,) Abrahamu in semenu njegovemu na vekomaj.

56. Prebila je pa Marija ž njo kake tri mesece; in vrne se na dom svoj.

57. A Elizabeti se izpolni čas, da porodí, in rodí sina.

58. In sosedje in sorodniki njeni zaslišijo, da je

pokazal Gospod veliko usmiljenje svoje na njej; in radovali so se ž njo.

59. In zgodí se osmi dan, *da* pridejo deteta obrezovat; in klicali so ga po imenu očeta njegovega, Zaharija.

60. Ali odgovarjajo č mati njegova, reče: Ne, nego imenoval se bo Janez.

61. In rekó jej: Nikogar ni v rodovini tvojej, da bi mu bilo tako ime.

62. In pomigavali so očetu njegovemu, kako hoče, da bi ga imenovali.

63. In izprosi vsi tablico, napiše, govoreč: Janez mu je ime. In vsi se začudijo.

64. In odprla so se usta njegova pri tej priči in jezik njegov, in govoril je, hvaleč Boga.

65. In strah obide vse njih sosede; in po vsej gorenjej Judeji se razglasé vse te reči.

66. In vsi, kateri *jih* slišijo, položé *jih* v srce svoje, govoreč: Kaj neki bo iz tega otroka? In roka Gospodova je bila ž njim.

67. In Zaharija oče nje-

gov se napolni Duha svetega, in prerokuje, govoreč:

68. Blagoslovljen Gospod Bog Izraelov, da je obiskal in odrešil ljudstvo svoje;

69. In nam povzdignil rog zveličanja v hiši Davida hlapca svojega,

70. (Kakor je govoril z ustmi svetih prerokov svojih, ki so bili od nekdaj:)

71. Da *nas* bo rešil sovražnikov naših in iz rok vseh, kateri nas mrzé:

72. Da stori usmiljenje očetom našim, in se spomene svete zaveze svoje,

73. Prisega, katero je prisegel Abrahamu očetu našemu, da nam bo dal,

74. Da mu, rešeni iz rok sovražnikov svojih, brez straha služimo,

75. V svetosti in pravičnosti pred njim vse svoje žive dni.

76. In ti, otrok, imenoval se boš prerok najvišega; kajti šel boš pred obličjem Gospodovim, da mu pripraviš pot;

77. *In* daš razum zveli-

čanja ljudstvu njegovemu za odpuščanje njih grehov,

78. Po prisrčnem usmiljenji Boga našega, po katerem nas je obiskal vzhod z vižave:

79. Da obsije tiste, kateri sedé v temi in smrtnej senci; da naravná noge naše na pot mirú.

80. A dete je rastlo in se krepčalo v duhu; in bilo je v puščavah do dné, ko se pokaže Izraelu.

II. POGLAVJE.

Zgodí se pa tiste dní, da izide povelje od cesarja Avgusta, naj se popiše ves svet.

2. (To popisovanje prvo bilo je, ko je vladal v Siriji Cirenij.)

3. In šli so vsi, da se zapišejo, vsak v svoje mesto.

4. Napoti se pa tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v mesto Davidovo, katero se imenuje Betlehem, (ker je bil iz hiše in rodovine Davidove,)

5. Da se zapiše z Marijo zaročeno mu ženo, ktera je bila noseča.

6. Zgodí se pa, ko sta bila tam, da se izpolnijo dnevi, da porodí.

7. In rodí sina svojega prvenca, in povije ga v plenice, in položí ga v jasli: ker jima ni bilo prostora v gostivnici.

8. Bili so pa pastirji v tistem kraji, kateri so čuli in na ponočnih stražah bili pri čredi svoje.

9. In glej, angelj Gospodov pristopi k njim, in slava Gospodova jih obsije; in uplašijo se z velikim strahom.

10. Pa jim angelj reče: Ne bojte se! kajti glej, oznanjam vam veliko radost, ktera bo vsemu ljudstvu:

11. Da vam se je rodil danes zveličar, kateri je Kristus Gospod, v mestu Davidovem.

12. In to vam bo znamenje: Našli boste dete povito, da leží v jasliah.

13. In na hip se pokaže z angeljem množica ne-

beške vojske, kateri so Boga hvalili, govoreč:

14. Slava na višavah Bogu, in na zemlji mir; med ljudmi dobra volja.

15. In zgodí se, ko odidejo angelji od njih na nebo, pa rekó pastirji med seboj: Pojdimo do Betlehema, in poglejmo to reč, ki se je zgodila, ki nam jo je povedal Gospod.

16. In pridejo jadrno, in najdejo Marijo in Jožefa, in dete, da leží v jaslih.

17. Videvši pa, povedó, kar jim je bilo rečeno za to dete.

18. In vsi, kateri so slišali, začudijo se temu, kar so jim bili povedali pastirji.

19. A Marija je vse te besede varovala, in zlagala jih je v srcu svojem.

20. In vrnejo se pastirji, slaveč in hvaleč Boga za vse, kar so slišali in videli, kakor jim je bilo povedano.

21. In ko se izpolni osem dni, da dete obrežejo, pa mu dadó ime Jezus, ktero je bil imenoval angelj,

predno se je še začel v telesu.

22. In ko se izpolnijo dnevi očiščevanja njene-ga, po postavi Mojzesovej, prineseta ga v Jeruzalem, da ga postavita pred Gospoda,

23. (Kakor je pisano v postavi Gospodovej: „Vsak samec, kateri odprè maternico, posvetí naj se Gospodu.“)

24. In da dasta dar potem, kar je rečeno v postavi Gospodovej: „Dve grlici ali dva golobiča.“

25. In glej, bil je človek v Jeruzalemu, kteremu je bilo ime Simeon, in ta človek je bil pravičen in pobožen, in čakal je tolažbe Izraelove, in Duh sveti je bil v njem.

26. In razodel mu je bil sveti Duh, da ne bo videl smrti, dokler ne vidi Kristusa Gospoda.

27. In pride v Duhu v tempelj. In ko prineseta roditelja otroka Jezusa, da storita za-nj po šegi postave,

28. Pa ga on vzeme na

naročje svoje, in zahvali Boga, in reče:

29. Sedaj odpuščaš hlapca svojega, Gospod, po besedi svojeji v miru:

30. Ker so videle oči moje zveličanje tvoje,

31. Ktero si pripravil pred obličjem vseh narodov;

32. Luč za razsvetljenje poganov, in slavo naroda tvojega Izraelskega.

33. A Jožef in mati njegova sta se čudila temu, kar se je govorilo o njem.

34. In blagoslovi ju Simeon, in reče Mariji materi njegovej: Glej, ta je postavljen na pad in vstajenje mnogim v Izraelu, in za znamenje, kteremu se bo nasprotovalo:

35. (A tebi samej bo pa prebodel meč dušo!) da se odkrijejo iz mnogih src misli.

36. In bila je prerokinja Ana, hči Fanuelova, od rodú Azerjevega: ta je bila zeló stara, in sedem let je bila živela z možem po devištvu svojem;

37. In vdova okoli štiri

in osemdesetih let, ktera ni odhajala od tempeljna, in je s postom in molitvami služila Bogu noč in dan.

38. In ta ravno tisti čas pristopi, in hvalila je Gospoda, in govorila je o njem vsem, kteri so čakali odrešenja v Jeruzalemu.

39. In ko vse po postavi Gospodovej dopolnijo, vrnejo se v Galilejo, v mesto svoje Nazaret.

40. A dete je rastlo, in krepčalo se je v duhu, in napolnjevalo se je modrosti; in milost Božja je bila ž njim.

41. In hodila sta roditelja njegova vsako leto v Jeruzalem o velikonočnem prazniku.

42. In ko mu je bilo dvanajst let, in sta bila šla v Jeruzalem po navadi praznika,

43. In sta dní dokončala, ko sta se onadva vračala, ostal je deček Jezus v Jeruzalemu. In tega ni vedel Jožef in mati njegova.

44. Misleč pa, da je pri

družini, prešla sta dan hodá, in iskala sta ga pri sorodnikih in pri znan- cih.

45. In ko ga nista našla, vrnetá se v Jeruzalem, iskajoč ga.

46. In zgodí se po treh dnéh, *da* ga najdeta v tempeljnu, *da* sedí sredi učnikov, ter jih posluša, in jih vprašuje.

47. Čudili pa so se vsi, kateri so ga poslušali, raz- umu njegovemu in odgo- vorim njegovim.

48. In ko ga ugledata, zavzemeta se; in reče mu mati njegova: Sin, kaj si nama storil tako? Glej, oče tvoj in jaz sva te z žalostjo iskala.

49. Pa jima reče: Kaj, *da* sta me iskala? Nista li vedela, *da* moram biti v tem, kar je očeta mo- jega?

50. In ona nista razu- mela besede, katero jima je rekel.

51. Ter snide ž njima, in pride v Nazaret; in bil jima je pokoren. In mati njegova je varovala vse te besede v srcu svojem.

52. In Jezus je napre- doval v modrosti in rasti, in v milosti pri Bogu in ljudéh.

III. POGlavJE.

Petnajstega pa leta vla- de cesarja Tiberija, ko je bil Pontijski Pilat poglavar v Judeji, in Herod četrtnik v Galileji, a Filip brat nje- gov četrtnik v Itureji in Trahonitskej pokrajini, in Lizanija četrtnik v Abileni,

2. Za vélikih duhovnov Ana in Kajfa: reče Bog Janezu Zaharijevemu si- nu v puščavi,

3. Ter pride v vso oko- lico Jordansko, oznanju- joč krst pokore za odpu- ščanje grehov;

4. Kakor je pisano v bukvah govorov Izaija preroka, kateri pravi: „Glas vpijočega v puščavi: Pri- pravite pot Gospodov; poravnajte steze njegove.

5. Vsaka dolina naj se izpolni, in vsaka gora in grič naj se zniža; in kar je krivo, bodi raven *pot*, in ostra pota *naj bodo* gladka.

6. In vse človeštvo bo videlo zveličanje Božje.“

7. Govoril je torej množicam, ktere so izhajale, da bi jih krstil: Gadja zalega! kdo vam je pokazal, kako boste ubežali prihodnjaj jezi?

8. Rodite torej vreden sad pokore; in ne začelnajte govoriti v sebi: Za očeta imamo Abrahama; kajti pravim vam, da more Bog iz tega kamena obuditi Abrahamu sinove.

9. Uže pa tudi sekira drevju pri korenini stoji: vsako torej drevo, ktero ne rodi dobrega sadu, posekalo se bo in vrglo na ogenj.

10. In vpraševale so ga množice, govoreč: Kaj naj torej storimo?

11. Odgovarjajoč pa, veli jim: Kdor ima dve suknji, podá naj tistemu, kteri nima; in kdor ima hrane, stori naj enako.

12. Pridejo pa tudi mitarji, da bi jih krstil, in rekó mu: Učenik, kaj naj storimo?

13. On jim pa reče: Nič

več ne tirjajte, nego kar vam je ukazano.

14. Vpraševali so ga pa tudi vojaki, govoreč: In mi, kaj naj storimo? In reče jim: Nikogar ne bíte, in ne ovajajte; in bodite zadovoljni s plačo svojo.

15. Ko je pa ljudstvo čakalo, in so vsi premišljevali v srcih svojih za Janeza, če ni ne mara on Kristus,

16. Odgovori Janez vsem, govoreč: Jaz vas z vodo krščujem; gre pa močnej od mene, kteremu nisem vreden odvezati jermena na obutalu njegovem: On vas bo krstil z Duhom svetim in ognjem.

17. Komur je lopata v roki njegovej, in bo očedil gumno svoje; in pospravil bo pšenico v žitnico svojo, a plevo bo spalil z neugasljivim ognjem.

18. In tako je še veliko drugega napominjal in oznanjeval ljudstvu.

19. Herod pa četrtnik, ker ga je svaril za voljo Herodijade žene Filipa

brata njegovega, in za vse, kar je hudega storil Herod,

20. Stori vrh vsega tudi to, in zaprè Janeza v ječo.

21. Zgodilo se pa je, ko se je krščevalo vse ljudstvo, in se je Jezus krstil in je molil: da se je odprlo nebo,

22. In je sešel sveti Duh v telesnej podobi kogolob na-nj, in se je glas z neba oglasil, govoreč: Ti si sin moj ljubljeni, ti si po mojej volji.

23. In ta Jezus je pričeval kako trideseto leto, sin, kakor se je mislilo, Jožefa, *sina Heliјеvega,*

24. *Sina Matatovega, sina Levijevega, sina Melhijevega, sina Janovega, sina Jožefovega,*

25. *Sina Matatijevega, sina Amosovega, sina Naumovega, sina Eslijevega, sina Nangejevega,*

26. *Sina Maatovega, sina Matatijevega, sina Semijevega, sina Jožefovega, sina Judovega,*

27. *Sina Joanovega, sina Resovega, sina Zoro-*

babeljnovega, sina Salati-jelovega, sina Nerijevega,

28. *Sina Melhijevega, sina Adijevega, sina Kozamovega, sina Elmodamovega, sina Erovega,*

29. *Sina Jozejevega, sina Elijezerjevega, sina Jorimovega, sina Matatovega, sina Levijevega,*

30. *Sina Simeonovega, sina Judovega, sina Jožefovega, sina Jonanovega, sina Elijahimovega,*

31. *Sina Melejevega, sina Majnanovega, sina Matatajevega, sina Natanovega, sina Davidovega,*

32. *Sina Jesejevega, sina Obedovega, sina Boozovega, sina Salmonovega, sina Naasonovega,*

33. *Sina Aminadabovega, sina Aramovega, sina Ezronovega, sina Faresovega, sina Judovega,*

34. *Sina Jakobovega, sina Izakovega, sina Abrahamovega, sina Tarovega, sina Nahorovega,*

35. *Sina Saruhovega, sina Ragavovega, sina Falekovega, sina Eberjevega, sina Salovega,*

36. *Sina Kajnanovega, sina Arfaksadovega, sina Semovega, sina Noetovega, sina Lamehovega,*

37. *Sina Matuzalovega, sina Enohovega, sina Jaredovega, sina Maleleelovega, sina Kajnanovega,*

38. *Sina Enosovega, sina Setovega, sina Adamovega, in ta je bil Božji.*

IV. POGlavJE.

Jezus pa, svetega Duha poln, vrne se od Jordana; in odpelje ga Duh v puščavo.

2. In štirideset dni ga je izkušal hudič. In ničesar ni jedel v teh dneh; in ko minejo, potem postane lačen.

3. In reče mu hudič: Če si sin Božji, reci temu kamenu, naj postane kruh.

4. In odgovori mu Jezus, govoreč: Pisano je: „Ne bo živel človek o samem kruhu, nego o vsakej besedi Božjeje.“

5. In popeljavši ga hudič na visoko goro, pokaže mu vsa kraljestva sveta v pičici časa.

6. In reče mu hudič: Tebi bom dal vso to oblast in njih slavo; kajti meni je izročena, in dam jo, komurkoli jo hočem.

7. Ti torej če se pokloniš pred menoj, tvoje bo vse.

8. In odgovarjajoč, reče mu Jezus: Poberi se od mene, satan! Kajti pisano je: „Poklanjaj se Gospodu Bogu svojemu, in njemu edinemu služi.“

9. In pelje ga v Jeruzalem, in postavi ga na vrh tempeljna, in reče mu: Če si sin Božji, vrzi se odtod dol;

10. Kajti pisano je: „Angeljem svojim bo zapovedal za te, naj te varujejo;

11. In vzeli te bodo na roke, da se kje z nogo svojo ne udariš o kamen.“

12. In odgovarjajoč, reče mu Jezus: Povedano je: „Ne izkušaj Gospoda Boga svojega.“

13. In končavši hudič vso izkušnjava, odide od njega do časa.

14. In vrne se Jezus z močjó duhovno v Ga-

lilejo; in glas o njem izide po vsem okolnem kraji.

15. In on je učil po njih shajališčih, in vsi so ga slavili.

16. In pride v Nazaret, kjer je odrastel; in vnide po navadi svoje, v sobotni dan, v shajališče, in vstane da bere.

17. In dadó mu bukve Izaija preroka; in ko razgane bukve, najde mesto, kjer je bilo pisano:

18. „Duh Gospodov je na meni: za to, ker me je pomazilil; da oznanim evangelj ubogim, poslal me je, da uzdravim potrte v srcu, da oznanim jetnikom, *da se bodo izpustili*, in slepcem, *da bodo spregledali*, da izpustim sužnje v svobodo,

19. Da oznanim prijetno leto Gospodovo.“

20. In zgane bukve, in dá strežaju, in sede; in vsi v shajališči so gledali na-nj.

21. In začne jim govoriti: Danes se je izpolnilo to pismo v ušesih vaših.

22. In vsi so mu pričali, in čudili so se besedam

milosti, ktere so izhajale iz ust njegovih, in govorili so: Ali ni ta sin Jožefov?

23. In reče jim: Gotovo mi boste povedali to priliko: Zdravnik, uzdravi se sam! Karkoli smo slišali, da se je zgodilo v Kaper-naumu, stori tudi tu v domovini svoje.

24. Reče pa: Resnično vam pravim, da ni noben prerok prijeten v domovini svoje.

25. Ali v resnici vam pravim, *da je bilo veliko vdov v dnéh Elija v Izraelu*, ko se je nebo zaprlo tri leta in šest mesecev, tako, da je nastala velika lakota po vsej zemlji;

26. In k nobenej od njih ni bil poslan Elija, razen v Sarepto Sidonsko k ženi vdovi.

27. In veliko gobavcev je bilo za Eliseja preroka v Izraelu; in nobeden od njih se ni očistil, razen Naaman Sirijan.

28. In vsi v shajališči se napolnijo jeze, ko to slišijo.

29. In vstavši, izženó ga ven iz mesta, in odpeljejo

ga na vrh gore, na kterej je bilo njih mesto sezi-dano, da bi ga dol pahnili.

30. Ali on prejde posredi njih, in odide.

31. In snide v Kaper-naum mesto Galilejsko; in učil jih je ob sobotah.

32. In čudili so se nauku njegovemu, ker je bila beseda njegova silna.

33. In v shajališči je bil človek, kateri je imel nečistega duha hudičevega, in zakričí z močnim glasom,

34. Govoreč: Pojenjaj, kaj imaš z nami, Jezus Nazarečan? Prišel si, da bi nas pogubil? Poznam te, kdo si — svetnik Božji.

35. In zapretí mu Jezus, govoreč: Umolkni, in izidi iz njega! In trešči ga hudič na sredo, in izide iz njega, in nič ga ni oškodoval.

36. In obide *jih* groza vse, in pomenkovali so se med seboj, govoreč: Kakošna je ta beseda, da z oblastjo in močjó ukazuje nečistim duhovom, ter izhajajo?

37. In razglasí se glas o njem po vsem okolnem kraji.

38. Vstavši pa iz shajališča, vnide v hišo Simonovo. Tašča pa Simonova imela je hudo mrzlico; in zaprosijo ga za njo.

39. In stoječ nad njo, zapretí mrzlici, in pustí jo; in precej je vstala, ter jim je stregla.

40. Ko je pa solnce zahajalo, vsi, kateri so imeli bolnike z različnimi boleznimi, dovažali so jih k njemu; a on je na vsakega od njih pokladal roke, ter jih je uzdravljajal.

41. Izhajali pa so tudi hudiči iz mnogih, kričeč in govoreč: Ti si Kristus sin Božji. In grozeč se, ni jim dal govoriti, ker so vedeli, da je on Kristus.

42. Ko se pa zdani, izide, in odide na samotnen kraj; in ljudstvo ga je iskalo, in pridejo k njemu, in pridržavali so ga, da ne bi šel od njih.

43. On jim pa reče: Tudi drugim mestom moram oznanjevati evangelj o kraljestvu Božjem; kajti za to sem poslan.

44. In oznanjeval je po shajališčih Galilejskih.

V. POGlavJE.

Zgodí se pa, ko ga ljudstvo obsuje, da bi poslušali besedo Božjo, pa je on stal pri jezeru Genezaretskem.

2. In ugleda dve ladji, da stojite ob jezeru; a ribíči so bili izšli iz njih in so izpirali mreže.

3. In stopivši v eno od ladij, ktera je bila Simonova, zaprosi ga, naj malo odrine od kraja; ter sede, in učil je iz ladje ljudstvo.

4. A ko neha govoriti, reče Simonu: Odrini na globoko, in vrzite mreže svoje na lov.

5. In odgovarjajoč Simon, reče mu: Učenik, vso noč smo se trudili, in nič nisimo vjeli; ali po besedi tvojej vrgel bom mrežo.

6. In storivši to, zajemó veliko število rib; trgala pa jim se je mreža,

7. Ter pomignejo tovarišem, kateri so bili v drugej ladji, naj jim pridejo pomagat. Ter pridejo, in napolnijo obe ladji, da ste se topili.

8. Videvši pa to Simon Peter, pade h kolenom Jezusovim, govoreč: Izidi od mene, ker sem človek grešnik, gospod!

9. Kajti groza je bila obšla njega in vse, kateri so bili ž njim, od vlaka rib, ki so ga bili zajeli.

10. Ravno tako pa tudi Jakoba in Janeza, sinova Zebedejeva, ktera sta bila tovariša Simonova. Pa reče Jezus Simonu: Ne boj se! odslej boš ljudi lovil.

11. In potegnivši ladjo h kraju, popusté vse, in odidejo za njim.

12. In zgodí se, ko je bil v enem mestu, in glej, mož ves v gobi; in ugleдавši Jezusa, pade na obraz, in prosil ga je, govoreč: Gospod, če hočeš, moreš me očistiti.

13. In stegnivši roko, dotakne se ga, in reče: Hočem, očisti se! In precej je odšla goba od njega.

14. In on mu naročí, naj nikomur ne pové; nego pojdi, reče mu, pokaži se duhovnu, in prinesi za očiščenje svoje, kakor je

ukazal Mojzes, njim za pričo.

15. Ali razglaševala se je le še s tem bolj govornica o njem; in stekalo se je veliko ljudstva, da bi ga poslušali, in da bi jih uzdravljali od njih bolezni.

16. A on je odhajal v puščave in je molil.

17. In zgodí se en dan, in on je učil; in sedeli so tam Farizeji in učeniški postave, kateri so bili prišli iz vseh vasí Galilejskih in Judejskih in Jeruzalema; in moč Gospodova je bila, da jih je uzdravljala.

18. In glej, možjé prinesó na odru človeka, kateri je bil mrtvouden, in iskali so, kakobi ga vnesli in položili pred-nj.

19. In ko ne najdejo, kod bi ga vnesli, za voljo ljudstva, zlezejo na streho, in skozi skodle spusté ga z odrom na sredo pred Jezusa.

20. In videvši njih vero, reče mu: Človek, odpuščajó ti se grehi tvoji.

21. Pa začnó premišljati pismarji in Farizeji,

govoreč: Kdo je ta, da preklinja Boga? Kdo more odpuščati grehe, razen edini Bog!

22. Spoznavši pa Jezus njih misli, odgovorí in jim reče: Kaj premišljate v srcih svojih?

23. Kaj je laže, reči: Odpuščajó ti se grehi tvoji? ali reči: Vstani in hodi?

24. Da boste pa vedeli, da ima oblast sin človečji na zemlji odpuščati grehe, (reče mrtvoudnemu:) Tebi pravim, vstani in vzemi oder svoj, in pojdi na dom svoj.

25. In precej vstane pred njimi, in vzeme, na čemer je ležal, in odide na dom svoj, hvaleč Boga.

26. In groza obide vse, in hvalili so Boga, in napolnijo se strahú, govoreč: Čudne reči smo videli danes.

27. In po tem izide, in ugleda mitarja, po imenu Levija, da sedí na mitnici, in reče mu: Pojdi za menoj!

28. In pustivši vse, vstane in odide za njim.

29. In napravi mu Levij

veliko pojedinjo v hiši svoje; in bila je velika množica mitarjev, in drugih, kateri so ž njimi sedeli za mizo.

30. In godrnjali so pismarji in Farizeji, govoreč učencem njegovim: Za kaj z mitarji in grešniki jeste in pijete?

31. In odgovarjajoč Jezus, reče jim: Ne potrebujejo zdravi zdravnika, nego bolni.

32. Nisem prišel klicat pravičnih, nego grešnike na pokoro.

33. A oni mu rekó: Po kaj se učenci Janezovi pogostoma postijo, in molijo, tako tudi Farizejski; tvoji pa jedó in pijejo?

34. On jim pa reče: Morete li storiti, da bi se svatje, dokler je ženin ž njimi, postili?

35. Prišli bodo pa dnevi, in ko jim se bo ženin odvzel, tedaj se bodo postili v tistih dnéh.

36. Pravil jim je pa tudi priliko: Nikdor zaplate od nove obleke ne prišiva na staro obleko; sicer bo tudi novo razdrl, in starej se

ne prilega zaplata od nove.

37. In nikdor ne deva novega vina v stare mehove; sicer predere vino nove mehove, in ono se izlije, in mehovi se pokazé;

38. Nego novo vino se mora v nove mehove vlijati, in oboje se ohrani.

39. In kdor je pil staro, nikdar ne če precej novega; ker pravi: Staro je bolje.

VI. POGlavJE.

Zgodí se pa prvo soboto drugega dné, da je šel skozi setve; in trgali so učenci njegovi klasje, in meli so ga z rokami, ter jedli.

2. Nekteri pa od Farizejev rekó jim: Za kaj delate, kar se ne sme delati ob sobotah?

3. In odgovarjajoč, reče jim Jezus: Ali niste brali tega, kar je storil David, ko se je bil ulakotil on in kateri so bili ž njim?

4. Kako je šel v hišo Božjo, in je postavljene

kruhe vzel in snedel, in dal tudi tistim, kateri so bili z njim: katerih ne sme *nikdor* jesti, razen edini duhovni?

5. In reče jim: Sin človečji je gospodar tudi sobote.

6. Zgodí se pa tudi v drugo soboto, da vnide v shajališče, ter je učil. In bil je tam človek, in desna roka mu je bila suha.

7. Pismarji in Farizeji so pa pazili na-nj, če *ga* bo v soboto uzdravil: da bi našli tožbo zoper njega.

8. A on je vedel njih misli, in reče človeku, kateri je imel suho roko: Vstani, in stopi na sredo! In on vstane in se vstopi.

9. Tedaj jim Jezus reče: Vprašal vas bom, kaj veljá ob sobotah, dobro delati ali hudo delati? dušo oteti ali pogubiti?

10. In pogledavši na vse njih, reče človeku: Stegni roko svojo! In on stori tako. In zdrava je bila roka njegova kakor druga.

11. A oni postanejo to-

gote vsi neumni, in pomenkovali so se med seboj, kaj bi storili Jezusu.

12. Zgodí se pa v té dni, *da* izide na goro molit; in vso noč je premolil v molitvi Božjej.

13. In ko se zdani, pokliče učence svoje; in izvoli *jih* izmed njih dvanajst, katerim tudi ime aposteljni dá:

14. Simona, kteremu tudi dá ime Peter, in Andreja brata njegovega, Jakoba in Janeza, Filipa in Jerneja,

15. Matevža in Tomaža, Jakoba Alfejevega in Simona, ki se imenuje Zelot,

16. Juda Jakobovega, in Juda Iškarijana, kateri je tudi postal izdajavec.

17. Ter snide z njimi, in ustavi se na ravnem polji, in truma učencev njegovih, in velika množica ljudstva iz vse Judeje in iz Jeruzalema, in primorja Tirskega in Sidonskega, kateri so bili prišli, da bi ga slišali, in da bi jih uzdravil od njih bolezní,

18. In ktere so mučili nečisti duhovi; in ozdravljali so se.

19. In vse ljudstvo je iskalo, da bi se ga dotikali; kajti moč je iz njega izhajala, in ozdravljala je vse.

20. In on povzdignivši oči svoje na učence svoje, pravil je: Blagor vam ubogim, ker vaše je kraljestvo Božje.

21. Blagor vam, kateri ste sedaj lačni, ker se boste nasitili. Blagor vam, kateri sedaj jokate, ker se boste smejali.

22. Blago vam, kedar vas bodo ljudje mrzili, in kedar vas bodo izobčevali, in sramotili, in razglaševali ime vaše za hudobno, za voljo sinu človečjega.

23. Radujte se tisti dan in poskakujte; kajti veliko je plačilo vaše na nebu. Ravno tako namreč so delali prerokom očetje njih.

24. Ali gorjé vam bogatim! kajti prejeli ste tolažbo svojo.

25. Gorjé vam, kateri

ste nasiteni! kajti lačni boste. Gorjé vam, kateri se sedaj smejate! kajti žalovali boste in jokali.

26. Gorjé vam, kedar bodo dobro o vas govorili vsi ljudje! kajti ravno tako so delali lažnjivim prerokom očetje njih.

27. Ali vam, kateri poslušate, pravim: Ljubite sovražnike svoje; delajte dobro tém, kateri vas mrzé;

28. Blagoslovite té, kateri vas preklinjajo; in molite za té, kateri vas obrekujejo.

29. Kdor te udari po enem licu, nastavi mu tudi drugo; in kdor ti vzeme plašč, ne brani mu tudi suknje ne.

30. Vsakemu, kdor te prosi, daj: in od tega, kdor tvoje vzeme, ne tirjaj nazaj.

31. In kakor hočete, da bi ljudje vam storili, ravno tako storite tudi vi njim.

32. In če boste ljubili tiste, kateri ljubijo vas, kakošno boste imeli milost? Saj tudi grešniki

ljubijo tiste, kateri ljubijo njih.

33. In če boste dobro delali tistim, kateri dobro delajo vam, kakošno boste imeli milost? Saj tudi grešniki delajo ravno tako.

34. In če boste posojevali tistim, od katerih upate, da boste prejeli, kakošno boste imeli milost? Saj tudi grešniki grešnikom posojujejo, da prejme enako.

35. Nego ljubite sovražnike svoje, in delajte dobro in posojujte, ne pričakovaje ničesar; in veliko vam bo plačilo, in sinovi boste najvišega: kajti on je dobrotljiv *tudi* nehvaležnežem in hudobnežem.

36. Bodite torej usmiljeni, kakor je tudi oče vaš usmiljen.

37. In ne sodite, in ne bo vam se sodilo. Ne obsojajte, ter ne boste obsojeni. Opuščajte, in odpustilo vam se bo.

38. Dajajte, in dalo vam se bo: mero dobro, natičeno in potreseno in zvrhano, dali *vam* bodo

na naročje vaše. S kakoršno namreč mero merite, s takošno vam se bo odmerjalo.

39. In pové jim priliko: More li slepec slepca voditi? Ne bosta li oba v jamo padla?

40. Ni ga učenca nad učenika svojega; nego kdorkoli se izučí, bode kakor učenik njegov.

41. Kaj pa vidiš troho, ki je v očesu brata tvojega, bruna pa, ki je v očesu tvojem, ne čutiš?

42. Ali kako moreš reči bratu svojemu: Brat, čaj, da izderem troho, ki je v očesu tvojem, ko sam bruna, ki je v očesu tvojem, ne vidiš? Hinavec! izmi najprej bruno iz očesa svojega, in tedaj boš pregledal, da izmeš troho, ki je v očesu brata tvojega.

43. Ni ga namreč drevesa dobrega, da bi rodilo slab sad; tudi slabega drevesa ne, da bi rodilo dober sad.

44. Kajti vsako drevo se po sadu svojem pozná. S trnja namreč ne beró smo-

kev, in z robidja ne trgajo grozdja.

45. Dober človek prinaša iz dobrega zaklada srca svojega dobro; in hudoben človek prinaša iz hudobnega zaklada srca svojega hudobno: kajti usta njegova govore od preobilnosti srca.

46. Kaj pa me imenujete: Gospod, gospod! pa ne delate, kar pravim?

47. Vsak, kdor gre k meni in sliši moje besede in jih izpolnjuje, pokazal vam bom, komu je podoben.

48. Podoben je človeku, kateri je zidal hišo, in je izkopal in izdolbel, in postavil temelj na skalo; in ko je nastala povodenj, udarila je reka v tisto hišo, in ni je mogla premakniti: kajti bila je postavljena na skalo.

49. A kdor sliši in ne stori, podoben je človeku, kateri je sezidal hišo na zemlji brez temelja; na katero je udarila reka: in precej je padla, in bila je podrtija té hiše velika.

VII. POGlavJE.

A ko je končal vse té besede pred ljudstvom, vnide v Kapernaum.

2. Nekemu stotniku pa je bil hlapec bolan, kterega je rad imel, in je umiral.

3. In slišavši za Jezusa, pošlje k njemu starešine Judovske, proseč ga, naj bi prišel, da bi mu uzdravil hlapca.

4. Oni pa, ko so prišli k Jezusu, prosili so ga silno, govoreč: Gotovo je vreden, da mu to storiš;

5. Ker ljubi narod naš, in shajališče nam je sezidal on.

6. A Jezus je šel ž njimi. In ko uže ni bil daleč od hiše, pošlje k njemu stotnik prijatelje, govoreč mu: Gospod, ne trudi se! nisem namreč vreden, da vnideš pod streho mojo.

7. Za to tudi samega sebe nisem vrednega štel, da bi prišel k tebi: nego reci z besedo, in ozdravel bo hlapec moj.

8. Kajti tudi jaz sem

človek pod oblast postavljén, in imam pod seboj vojake; pa velim temu: Pojdi! in gre; in drugemu: Pridi! in pride; in hlapcu svojemu: Stori to! in stori.

9. Slišavši pa to Jezus, začudi mu se; in obrnivši se, reče ljudstvu, katero je šlo za njim: Pravim vam, da tudi v Izraelu nisem našel tolike vere.

10. In vrnivši se domú, kateri so bili poslani, najdejo hlapca, kateri je bil bolan, da je zdrav.

11. In zgodí se po tem, da je šel v mesto, katero se imenuje Nain; in šlo je ž njim veliko učencev njegovih, in veliko ljudstva.

12. Ko se pa približa vratom mestnim, in glej, nesli so ven mrliča, sina edinca matere njegove; in ona vdova; in ljudí iz mesta je bilo veliko ž njo.

13. In ko jo Gospod ugleda, zasmili mu se, in reče jej: Ne jokaj!

14. In pristopivši, dotakne se odra; (a tisti, kateri so nosili, ustavijo

se;) ter reče: Mladenič, tebi pravim, vstani!

15. In usede se mrlič, in začne govoriti: in dá ga materi njegovej.

16. Obide pa *jih* groza vse, in hvalili so Boga, govoreč: Prerok velik je vstal med nami; in: Obiskal je Bog ljudstvo svoje.

17. In razglasí se ta beseda o njem po vsej Judeji, in po vsem okolnem kraju.

18. In sporočili so Janezu učenci njegovi za vse to.

19. In poklicavši Janez dva od učencev svojih, pošlje k Jezusu, govoreč: Ti li si tisti, kateri ima priti, ali naj drugega čakamo?

20. Ko torej moža prideta k Jezusu, rečeta: Janez Krstnik naju je poslal k tebi, govoreč: Ti li si tisti, kateri ima priti, ali naj drugega čakamo?

21. Ravno ta čas pa u-zdravil jih je veliko od bo-lezni in muk in duhov

hudobnih, in mnogim slepcem je dal vid.

22. In odgovarjajoč Jezus, reče jima: Pojdita in sporočita Janezu, kar sta videla in slišala: da slepci spregledujejo, hromi hodijo, gobavci da se očiščajo, gluhi da slišijo, mrtvi da vstajajo, ubogim da se oznanjuje evangelj:

23. In blagor mu, kdor se ne pohujša od mene.

24. In ko sta poslanca Janezova odšla, začne govoriti ljudstvu o Janezu: Koga ste izšli v puščavo gledat? trst, ktereга veter maje?

25. Ali koga ste izšli gledat? človeka v mehko obleko oblečenega? Glej, kateri se v gosposko obleko oblačijo in v slasti živé, ti so po dvorih kraljevih.

26. Ali koga ste izšli gledat? preroka? Dà, pravim vam, in še več ko preroka.

27. Ta je, za kogar je pisano: „Glej, jaz pošiljam angelja svojega pred obličjem tvojim, kateri bo

pripravil pot tvojo pred teboj.“

28. Kajti pravim vam, da nobeden izmed rojenih od žen ni veči prerok od Janeza Krstnika; a kdor je najmanji v kraljestvu Božjem, veči je od njega.

29. In vsi ljudjé, kateri so to slišali, in mitarji, opravičili so Boga, krstivši se s krstom Janezovim.

30. A Farizeji in učeniški postave zavrgli so svét Božji sami zoper sebe, in niso se dali krstiti od njega.

31. Ter reče Gospod: Komu torej bom primeril ljudí tega rodú? in komu so podobni?

32. Podobni so otrokom, kateri po ulici posedajo, in vpijejo: Piskali smo vam, in niste plesali; tarnali smo vam, in niste jokali.

33. Kajti prišel je Janez Krstnik, in ne jé kruha in ne pije vina, pa pravite: Hudiča ima!

34. Prišel je sin človečji, in jé in pije, pa pravite:

Glej ga človeka požeruha in pijanca, prijatelja mitarjev in grešnikov!

35. In opravičili so modrost vsi nje otroci.

36. Prosil ga pa je eden od Farizejev, naj bi jedel z njim; ter vnide v hišo Farizejevo, in sede za mizo.

37. In glej, žena v mestu, ktera je bila grešnica, ko je bila zvedela, da sedi za mizo v hiši Farizejevej, prinese sklenico mire,

38. In stoječ zadej pri nogah njegovih, začne opirati noge njegove s solzami, in z lasmí z glave svoje *jih* je otirala, in poljubovala je noge njegove, in mazila *jih* je z miro.

39. Ko pa ugleda to Farizej, kteri ga je bil povabil, reče sams seboj, govoreč: Ta ko bi bil prerok, vedel bi, kdo in kakošna je žena, ktera se ga dotika; kajti grešnica je.

40. In odgovarjajoč Jezus, reče mu: Simon! imam ti nekaj povedati. On pa reče: Učenik, povéj!

41. Dva dolžnika je imel neki upnik; eden je bil

dolžen pet sto srebrnikov, a drugi petdeset.

42. Ker pa nista imela s čim plačati, odpustí *dolg* obema. Povéj torej, kteri od nju ga bo bolj ljubil?

43. Odgovarjajoč pa Simon, reče: Menim, da tisti, kteremu je več odpustil. On mu pa reče: Prav si odgovoril.

44. In obrnivši se k ženi, reče Simonu: Vidiš to ženo? Prišel sem v hišo, vode mi nisi podal na noge; a ta mi je s solzami oprala noge, in z lasmí z glave svoje *jih* je otrla.

45. Poljubca mi nisi dal; ta pa, odkar sem prišel noter, ni nehala poljubovati nog mojih.

46. Z oljem glave moje nisi pomazal; a ta mi je z miro pomazala noge.

47. Za to ti pravim: Odpuščajo jej se mnogi grehi njeni; kajti imela je veliko ljubezen: a komur se malo odpušča, malo ljubi.

48. In reče jej: Odpuščajo ti se grehi.

49. Pa začnó, kteri so ž

njim sedeli za mizo, govoriti v sebi: Kdo je ta, ki tudi grehe odpušča?

50. Ter reče ženi: Vera tvoja ti je pomogla; pojdi v miru.

VIII. POGLAVJE.

In zgodí se po tem, in on je hodil po mestih in vaséh, učeč in oznanjujoč evangelj o kraljestvu Božjem; in dvanajsteri ž njim,

2. In nektere žene, ktere so uzdravljene bile od duhov hudobnih in od bolezni, Marija, ki se imenuje Magdalena, iz ktere je bilo sedem hudičev izšlo,

3. Joana žena Huza pristavnika Herodovega, in Suzana, in drugih veliko, ktere so mu služile z imenjem svojim.

4. Ko se je pa veliko ljudstva sešlo, in tistih, kteri so iz mest prihajali k njemu, pové jim v priliki:

5. Izšel je sejavec sejati seme svoje; in ko je sejal, eno je padlo po-

leg ceste, in pogazilo se je, in tice nebeške so ga pozobale.

6. In drugo je padlo na skalo, in ko je pognalo, usahnilo je, ker ni imelo vlage.

7. In drugo je padlo sredi trnja, in trnje je zrastle, in udušilo ga je.

8. In drugo je padlo na dobro zemljo, in ko je pognalo, doneslo je stoteri sad. Ko je to pravil, klical je: Kdor ima ušesa, da sliši, naj sliši!

9. Vpraševali pa so ga učenci njegovi, govoreč: Kakošna bi bila ta prilika?

10. On pa reče: Vam je dano, da spoznate skrivnosti kraljestva Božjega; drugim pa v prilikah, da gledajo in ne vidijo, ter slišijo in ne umejo.

11. Ta prilika pa je: Seme je beseda Božja:

12. A kteri so poleg ceste *posejani*, ti so, kteri slišijo: *ali* potem pride hudič in vzeme besedo iz srca njih, da ne bi verovali in zveličali se.

13. A kateri so na skalo posejani, ti, kateri besedo, ko so jo slišali, z veseljem sprejemajo; in ti korenine nimajo, kateri nekaj časa verujejo, a v čas izkušnje odpadejo.

14. Kar je pa v trnje padlo, to so ti, kateri slišijo: ali ker za skrbmi in bogatstvom in slastmi življenja hodijo, uduše se, in ne donšajo sadú.

15. Kar je pa na dobro zemljo padlo, to so ti, kateri v dobrem in blagem srcu varujejo besedo, katero so slišali, in donšajo sad v trpljenji.

16. Nikdor pa sveče, ko jo prižgé, ne skrije pod mernik, ali dene pod posteljo; nego postavi jo na svečnik, da ti, kateri vha-jajo, vidijo luč.

17. Kajti nič ni prikritega, kar se ne bo razodelo; tudi skrivnega ne, kar se ne bo zvedelo in na svetlo prišlo.

18. Glejte torej, kako boste poslušali: kajti kdor imá, dalo mu se bo; a kdor nima, odvzelo mu se

bo tudi to, kar misli, da ima.

19. Pridejo pa k njemu mati njegova in bratje njegovi; ali za voljo ljudstva niso mogli priti do njega.

20. In sporočé mu, govoreč: Mati tvoja in bratje tvoji stojé zunej, in radi bi te videli.

21. On pa odgovarjajoč, reče jim: Mati moja in bratje moji so ti, kateri besedo Božjo poslušajo in delajo po njej.

22. In zgodí se en dan, in on stopi v ladjo in učenci njegovi; in reče jim: Prepeljimo se na oni kraj jezera! In odpeljejo se.

23. A ko so se peljali, zaspí. Kar snide vihar na jezero, in potapljali so se, in bili so v nevarnosti.

24. In pristopivši, zbudé ga, govoreč: Učenik! učenik! pogibamo! A on vstavši, zapretí vetru in valovju; in umirita se, in nastala je tihota.

25. In reče jim: Kje je vera vaša? A oni so se uplašili, in začudijo se, govoreč eden drugemu:

Kdo neki je ta, da tudi vetrovom zapoveduje in vodi, in poslušajo ga?

26. In preplavijo se v zemljo Gadarensko, ktera je Galileji nasproti.

27. Ko pa izide na zemljo, sreča ga en človek iz mesta, kateri je imel hudiča uže dolgo časa, in v obleko se ni oblačil, in v hiši ni prebival, nego v grobih.

28. A ko ugleda Jezusa, zakričí in pade pred-nj, in z močnim glasom reče: Kaj imaš z menoj, Jezus, sin Boga najvišega: Prosim te, nikar ne me muči!

29. Ukazal je bil namreč duhu nečistemu, naj izide iz človeka: kajti uže dolgo časa ga je bil metal, in vezali so ga z verigami in vezmi, ter so ga varovali; ali potrgal je vezí, in gonil ga je hudič po puščavah.

30. Vpraša pa ga Jezus, govoreč: Kako ti je ime? On pa reče: Množica; kajti obsedlo ga je bilo mnogo hudičev.

31. In prosili so ga, naj jim ne zapové iti v brezno.

32. Bila je pa tam velika čreda svinj, ktere so se pasle na gori; in prosili so ga, naj jim dovoli, da vnidejo va-nje. In dovoli jim.

33. In hudiči izidejo iz človeka in vnidejo v svinje; in zakadí se čreda z brega v jezero, in potonejo.

34. Videvši pa pastirji, kar se je zgodilo, pobegnejo, ter odidejo in sporočé po mestu in po vaséh.

35. Ter izidejo gledat, kaj se je zgodilo; in pridejo k Jezusu, in najdejo človeka, iz kterega so bili hudiči izšli, da je oblečen in pameten, in sedí pri nogah Jezusovih; in uplašijo se.

36. Sporočé pa jim tudi ti, kateri so bili videli, kako je obsedenec ozdravel.

37. In zaprosi ga vsa množica iz okolice Gadarenske, naj odide od njih; kajti strah velik jih je preletal. A on stopi v ladjo in se vrne.

38. Prosil pa ga je mož, iz kterega so bili izšli

hudiči, da bi bil ž njim; ali Jezus ga odpravi, govoreč:

39. Vrni se na dom svoj, in pripoveduj, kaj ti je storil Bog. Pa odide, po vsem mestu oznanjujoč, kaj mu je storil Jezus.

40. Zgodí se pa, ko se vrne Jezus, sprejme ga ljudstvo; kajti vsi so ga pričakovali.

41. In glej, *pa* pride mož, kteremu je bilo ime Jair, (in ta je bil starešina v shajališči,) in pade Jezusu pred noge, in prosil ga je, naj vnide v hišo njegovo;

42. Kajti imel je hčer edinico pri dvanajstih letih, in ta je umirala. A ko je šel, stiskalo ga je ljudstvo.

43. In žena, ktera je imela krvotok uže dvanajst let, in je bila vse imenje svoje potrošila na zdravnike, ktere ni mogel nobeden uzdraviti,

44. Pristopi od zadi in se dotakne robú obleke njegove; in precej se je ustavil vir krvi njene.

45. Pa reče Jezus: Kdo

se me je dotaknil? Ko so se pa vsi odgovarjali, reče Peter in kateri so bili ž njim: Učenik, ljudstvo te gnjete in stiska, pa praviš: Kdo se me je dotaknil?

46. Jezus pa reče: Nekdo se me je dotaknil; kajti jaz sem očutil, da je odšla moč od mene.

47. Videč pa žena, da se ni prikrila, pristopi drhtajoč, in pade pred-nj, in pové mu pred vsem ljudstvom, za kaj se ga je dotaknila, in kako je ozdravela precej.

48. On jej pa reče: Zaupaj, hčer! vera tvoja ti je pomogla; pojdi v miru.

49. Ko je še govoril, pride nekdo od starešina shajališčnega, govoreč mu: Umrla je hčer tvoja; ne trudi učenika.

50. Slišavši pa *to* Jezus, odgovorí mu, govoreč: Ne boj se! le veruj, in ozdravela bo.

51. Ko je pa prišel v hišo, ni dal nikomur vniti, razen Petru in Jakobu in Janezu, in očetu in materi deklice.

52. Vsi pa so jokali, in tarnali po njej. On pa reče: Ne jokajte! ni umrla, nego spí.

53. In posmehovali so mu se, vedoč, da je umrla.

54. On pa izgnavši vse, in prijemši jo za roko, zakliče, govoreč: Deklica, vstani!

55. In vrne se duh nje, in vstala je precej; in ukaže jim, naj jej dadó jesti.

56. In zavzemeta se roditelja njena; a on jima naročí, naj nikomur ne povesta, kar se je zgodilo.

IX. POGlavJE.

Sklicavši pa dvanajstere učence svoje, dá jim moč in oblast nad vsemi hudíči, in da naj uzdravljajo bolezní;

2. In odpošlje jih oznanjevat kraljestva Božjega, in uzdravljat bolnike.

3. In reče jim: Ničesar ne jemljite na pot; ne palice, ne torbe, ne kruha, ne denarja; tudi po dva plašča ne imejte.

4. In v kterokoli hišo

vnidete, tu prebivajte, in odtod izhajajte.

5. In kterikoli vas ne sprejmo, izidite iz tistega mesta, in otresite prag z nog svojih, za pričo zoper njih.

6. Ter izidejo, in hodili so po vaséh, oznanjuoč evangelj in uzdravljajoč povsodi.

7. Slišal je pa Herod četrtnik vse, kaj on dela; in ni se mogel načuditi, ker so nekteri pravili: Janez je vstal od mrtvih;

8. A drugi: Elija je prišel; drugi pa: Starih prerokov eden je vstal.

9. Pa reče Herod: Janeza sem jaz posekal; kdo pa je ta, za kogar jaz slišim takošne rečí? In želel ga je videti.

10. In vrnivši se aposteljní, povedó mu, kar so storili; in vzeme jih, in odide posebej na samotén kraj mesta, ktero se imenuje Betsajda.

11. Zvedevši pa *to* ljudstvo, odidejo za njim; in sprejme jih, in govoril jim je o kraljestvu Božjem, in

kteri so potrebovali zdravja, uzdravljal jih je.

12. A dan se je jel nagibati; in pristopivši dvanajsteri, rekó mu: Odpusti ljudstvo, da odidejo v okolne vasí in pristave, in tam prenočé, in najdejo živeža; kajti tu smo v samotnem kraji.

13. Pa jim reče: Dajte jim vi jesti. Oni pa rekó: Nimamo več, nego pet hlebov in dve ribi, razen če odidemo mi, da kupimo za vse to ljudstvo jedí.

14. Bilo jih je namreč kakih pet tisoči mož. Pa reče učencem svojim: Posadite jih po petdeset v vrsto.

15. In storé tako, in posadé vse.

16. Vzemši pa petere hlebe in tisti dve ribi, ozrè se na nebo in jih blagoslovi, ter prelomi, in dajal je učencem, naj položé pred ljudstvo.

17. In jedli so, in nasitili so se vsi; in pobrali so, kar jim je ostalo od koscev, dvanajst košev.

18. In zgodí se, ko je na samem molil, bili so ž

njim učenci; in vpraševal jih je, govoreč: Kdo pravijo ljudjé, da sem jaz?

19. Oni pa odgovarjajoč, rekó: Janez Krstnik; drugi pa Elija; a drugi, da je eden starih prerokov vstal.

20. Pa jim reče: Vi pa, kdo pravite, da sem jaz? Odgovarjajoč pa Peter, reče: Kristus Božji.

21. A on jim zapretí in naročí, naj nikomur ne povedó tega,

22. Govoreč: Sinu človečjemu je treba veliko pretrpeti, in zavrženemu biti od starešin in velikih duhovnov in pismarjev, in umorjenemu biti, in tretji dan vstati.

23. In pravil je vsem: Če kdo hoče za menoj iti, zatají naj samega sebe, in vzeme križ svoj vsak dan, in gre za menoj.

24. Kajti kdor hoče dušo svojo ohraniti, izgubil jo bo; kdor pa izgubi dušo svojo za voljo mene, ta jo bo ohranil.

25. Kaj namreč pomaga človeku, če pridobí ves svet, samega sebe pa

pogubí ali si škodo napraví?

26. Kdor se bo namreč sramoval mene in mojih besed, tega se bo tudi sin človečji sramoval, kedar pride v svojej in očetovej in svetih angeljev slavi.

27. Pravim vam pa resnično, *da* so nekteri med témi, ki stojé tu, kateri ne bodo okusili smrti, dokler ne vidijo kraljestva Božjega.

28. Zgodí se pa kakih osem dní po teh besedah, pa vzeme Petra in Jakoba in Janeza, in izide na goru molit.

29. In ko je molil, postane podoba obličja njegovega drugačna, in oblačilo njegovo belo in svetlo.

30. In glej, moža dva sta govorila ž njim, ktera sta bila Mojzes in Elija;

31. Ktera sta se prikazala v slavi in sta govorila o koncu njegovem, ki ga je imel dokončati v Jeruzalemu.

32. A Peter in ktera sta bila ž njim, bili so zaspali; a ko se prebudé, ugle-

dajo slavo njegovo, in oba moža, ktera sta ž njim stala.

33. In zgodí se, ko sta odhajala od njega, reče Peter Jezusu: Učenik, dobro nam je tu biti; bomo pa naredili tri šatore, enega tebi, in Mojzesu enega, in enega Eliju: ne vedoč, kaj govori.

34. Ko je pa to govoril, nastane oblak in ju zakrije; in zbojé se, ko vnide-ta v oblak.

35. In glas se oglasi iz oblaka, govoreč: Ta je sin moj ljubljeni; njega poslušajte.

36. In ko se je bil glas oglasil, najdejo Jezusa samega. In oni zamolčé, in nikomur niso tiste dni nič povedali od tega, kar so bili videli.

37. Zgodí se pa drugi dan, ko pridejo z gore, sreča ga veliko ljudstva.

38. In glej, mož iz ljudstva zavpije, govoreč; Učenik, prosim te, ozri se na sina mojega; kajti edinec mi je.

39. In glej, hudič ga napada, in precej kričí, in

lomi ga s peno, in komaj *potem* odide od njega, ko ga je zvil.

40. In prosil sem učence tvoje, naj bi ga izgnali, in niso mogli.

41. Odgovarjajoč pa Jezus, reče: O rod neverni in popačeni! doklej bom pri vas in vas bom trpel? pripelji sèm sina svojega!

42. In ko je še *k njemu* šel, zgrabi ga hudič in strese; a Jezus zapretí duhu nečistemu, in uzdravi dečka, in dá ga očetu njegovemu.

43. In vsi so se čudili veličastvu Božjemu. Ko so se pa vsi čudili vsemu, kar je storil Jezus, reče učencem svojim:

44. Ohranite vi v ušesih svojih te besede; kajti sin človečji bo izdan v roke človeške.

45. Oni pa niso umeli te besede, in bila jim je prikrita, da je niso razumeli; in bali so se, da bi ga vprašali za to besedo.

46. Všla je bila pa misel va-nje, kdo bi bil največi med njimi.

47. Jezus pa, vedoč misel

srca njih, vzeme otroka, in postavi ga pred se,

48. In reče jim: Kdorkoli sprejme tega otroka v ime moje, mene sprejema; a kdorkoli mene sprejme, sprejema tega, kdor me je poslal. Kdor je namreč najmanji med vami, ta bo velik.

49. Odgovarjajoč pa Janez, reče: Učenik, videli smo nekoga, kateri je z imenom tvojim izganjal hudiče; in zabranili smo mu, ker ne hodi z nami za teboj.

50. In reče mu Jezus: Ne branite! Kdor namreč ni zoper nas, on je z nami.

51. Zgodí se pa, ko so se dopolnjevali dnevi vzhoda njegovega, pa se on na ravnost v Jeruzalem nameri.

52. In pošlje poslance pred obličjem svojim; in *ti* odidejo in vnidejo v vas Samarijansko, da mu pripravijo *prenočišča*.

53. Ali niso ga hoteli sprejeti, ker so videli, da gre v Jeruzalem.

54. Videvši pa *to* učenca njegova Jakob in Janez,

rečeta: Gospod, hočeš li, da rečeva, naj ogenj snide z neba, in jih potrebi, kakor je tudi Elija storil?

55. Obrnivši se pa, zapretí jim, in reče: Ne véste, kakošnega duha ste vi;

56. Sin človečji namreč ni prišel duš človeških gubit, nego da *jih* zveliča. In šli so v drugo vas.

57. Zgodí se pa, ko so šli, reče mu nekdo po poti: Šel bom za teboj, kamorkoli odideš, gospod!

58. In reče mu Jezus: Lisice imajo brloge, in tice nebeške gnezda; a sin človečji nima kje glave nasloniti.

59. A drugemu reče: Pojdi za menoj! On pa reče: Gospod, dovoli mi, da prej odidem in pokopljem očeta svojega.

60. Ali Jezus mu reče: Pusti, naj mrličí pokopljejo mrličé svoje; ti pa pojdi in oznanjуй kraljestvo Božje.

61. Zopet drugi pa reče: Šel bom za teboj, gospod! ali dovoli mi, da se poprej poslovim z domačimi svojimi.

62. In reče mu Jezus: Nobeden ni pripraven za kraljestvo Božje, kdor položí roko svojo na plug, pa se ozira na to, kar je zadej.

X. POGlavJE.

Po tem pa izvoli Gospod še drugih sedemdeset, in pošlje jih po dva in dva pred obličjem svojim v vsako mesto in kraj, kamor je imel sam priti.

2. In pravil jim je: Žetve je sicer mnogo, ali delavcev malo; prosite torej gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na žetev svojo.

3. Pojdite; glej, jaz vas pošiljam kakor jagnjeta sredi volkov.

4. Ne nosite možnje, ne torbe, ne obutala; in nikogar na poti ne pozdravljajte.

5. V katerokoli pa hišo vnidete, najprej recite: Mir tej hiši!

6. In če bo tu sin mirú, ostal bo mir vaš na njem; če pa ne, vrnil se bo k vam.

7. A v tej hiši prebivajte, in jejte in pijte, kar imajo; kajti vreden je delavec plačila svojega. Ne prehajajte iz hiše v hišo.

8. In v katerokoli mesto pridete, in vas sprejmó, jejte, kar vam postavijo,

9. In uzdravljajte bolnike, kateri so v njej, in pravite jim: Približalo se je k vam kraljestvo Božje.

10. A v katerokoli mesto pridete, in vas ne sprejmó, izidite na ulice njegove in recite:

11. Tudi prah, ki se nas je v mestu vašem prijel, otresamo vam; ali vedite to, da se je približalo k vam kraljestvo Božje.

12. Pravim vam pa, da bo Sodomljanom tisti dan laže, nego temu mestu.

13. Gorjé ti, Korazin! gorjé ti, Betsajda! kajti ko bi se bili v Tiru in Sidonu zgodili čudeži, kateri so se zgodili v vama, bila bi se davno, v žaklji in pepelu sedeč, spokorila.

14. Ali Tiru in Sidonu bo laže na sodbi, nego vama.

15. In ti, Kapernaum, ki si se do neba povzdignil, zagnan boš do pekla.

16. Kdor posluša vas, posluša mene; in kdor se odreka vas, odreka se mene: a kdor se mene odreka, odreka se tega, kdor me je poslal.

17. Vrnejo pa se sedemdeseteri z radostjo, govoreč: Gospod, tudi hudiči so nam pokorni v imenu tvojem.

18. Pa jim reče: Videl sem satana, da je padel z neba kakor blisk.

19. Glej, dajem vam oblast stopati na kače in škorpionjone, in vso silo vražjo: in nič vam ne bo škodovalo.

20. Ali temu se ne radujte, da so vam hudiči pokorni; radujte se pa marveč, da so imena vašá zapisana na nebesih.

21. V ta čas se oveselí Jezus v duhu, in reče: Zahvaljujem ti, oče, gospodar neba in zemlje! da si to prikrl modrim in razumnim, in si je razodel nedoraslim; dà, oče: ker tako je bila volja tvoja.

22. Vse mi je izročil oče moj; in nikdor ne vé, kdo je sin, razen oče, in kdo je oče, razen sin, in komurkoli če sin razodeti.

23. In obrnivši se k učencem posebej, reče: Blagor očém, ktere vidijo, kar vi vidite.

24. Kajti pravim vam, da je veliko prerokov in kraljev želelo videti, kar vi vidite, in niso videli; in slišati, kar *vi* slišite, in niso slišali.

25. In glej, učenik postave vstane, in izkušajoč ga, reče: Učenik, kaj naj storim, da zadobóm večno življenje?

26. On mu pa reče: V zakonu kaj je pisano? kako bereš?

27. On pa odgovarjajoč, reče: „Ljubi Gospoda Boga svojega iz vsega srca svojega, in iz vse duše svoje, in iz vse moči svoje, in iz vse pameti svoje;“ in: „a bližnjega svojega kakor samega sebe.“

28. Pa mu reče: Prav si odgovoril; to delaj, in živel boš.

29. On pa, hoteč samega

sebe opravičiti, reče Jezusu: Kdo pa je bližnji moj?

30. Odgovarjajoč pa Jezus, reče: En človek je šel iz Jeruzalema v Jericho in je med razbojnike padel, kateri so, ko so ga bili slekli in ranili, odšli, pustivši *ga* na pol mrtvega.

31. Po naključbi pa je šel neki duhoven po tej poti, in videvši *ga* prejde mimo.

32. Enako pa tudi Levit, ko je bil na tem mestu, pride, in videvši *ga*, prejde mimo.

33. Neki Samarijan pa, kateri je šel po poti, pride do njega, in ko *ga* ugleda, zasmili mu se.

34. In pristopivši, obveže mu rane, in vlije olja in vina; in posadivši *ga* na svoje kljuse, pripelje *ga* v gostivnico, in poskrbi za-nj.

35. Drugi dan pa, ko je odhajal, vzeme dva srebrnika *iz mošnje*, in dá krčmarju, in reče mu: Skrbi za-nj; in karkoli več boš potrošil, povrnil

ti bom jaz, kedar se vrnem.

36. Kdo torej od teh tréh ti se zdí, da je bil bližnji temu, ki je padel med razbojnike?

37. On pa reče: Ta, kteri se ga je usmilil. Reče mu torej: Pojdi, tudi ti delaj enako.

38. Zgodí se pa, ko so šli, pa vnide on v eno vas; a neka žena po imenu Marta sprejme ga v hišo svojo.

39. In ta je imela sestro, ktera se je imenovala Marija, ktera je tudi sedeč pri nogah Jezusovih poslušala besedo njegovo.

40. A Marta si je dajala veliko opraviti s postrežbo; ter pristopi, in reče: Gospod, kaj ti ni mar, da me je sestra moja samo pustila, naj strežem? Reci jej torej, naj mi pomore.

41. Odgovarjajoč pa, reče jej Jezus: Marta! Marta! skrbiš in trudiš se za mnogo;

42. Ali le eno je potrebno. A Marija je dobri del

izvolila, kteri jej se ne bo odvezel.

XI. POGLAVJE.

In zgodí se, ko je na nekem kraju molil, potem ko je nehal, reče mu eden učencev njegovih: Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil učence svoje.

2. Pa jim reče: Kedar bostemolili, govorite: Oče naš, ki si na nebesih, posveti se ime tvoje; pridi kraljestvo tvoje; bodi volja tvoja, kakor na nebu, tudi na zemlji.

3. Kruh naš vsakdanji dáj nam vsak dan.

4. In odpusti nam grehe naše, ker tudi mi odpuščamo vsakemu dolžniku svojemu. In ne vpelji nas v izkušnjavo, nego reši naz zlega.

5. In reče jim: Kdo od vas ima prijatelja, in pojde k njemu o polnoči in mu poreče: Prijatelj, posodi mi tri hlebe,

6. Ker je prijatelj moj k meni prišel s pota, pa mu nimam kaj postaviti;

7. On pa, da odgovarja-
joč znotraj poreče: Ne
nadleguj mi; duri so uže
zaprte, in otroci moji so z
menoj v postelji; ne mo-
rem vstati, da bi ti dal.

8. Pravim vam, če tudi
ne bo vstal, da bi mu dal
za to, ker mu je prijatelj,
vstal bo vsaj za voljo ne-
sramnosti njegove, da mu
dá, kar mu je treba.

9. In jaz vam pravim:
Prosrite, in dalo vam se bo;
iščite, in našli boste; trkaj-
te, in odprlo vam se bo.

10. Kajti vsak, kdor pro-
si, prejema; in kdor išče,
nahaja; in kdor trka, od-
piralo mu se bo.

11. Kdo od vas je pa
oče, da če ga prosi sin
kruha, da mu bo dal
kamen? ali če *prosi* ribe,
da mu bo mesto ribe dal
kačo?

12. Ali če prosi jajca,
ba mu bo dal škorpijona?

13. Če torej vi, ki ste
hudobni, znate dobre da-
rove dajati otrokom svo-
jim, koliko več bo dal
oče nebeški Duha svetega
tém, kateri ga prosijo?

14. In izganjal je hudiča,

in ta je bil mutast; zgodi
se pa, ko je hudič izšel,
mutec pregovori: in ljud-
stvo se začudi.

15. A nekteri od njih re-
kó: Z Belzebulom pogla-
varjem hudičev izganja
hudiče.

16. Drugi pa, izkušajoč
ga, iskali so od njega zna-
menja z neba.

17. On pa, spoznavši njih
misli, reče jim: Vsako
kraljestvo, katero se je sa-
mo zoper sebe razdvojilo,
opustelo bo; in dom, *kteri*
se je sam zoper sebe raz-
dvojil, razpadel bo.

18. Če se je pa tudi sa-
tan sam zoper sebe raz-
dvojil, kako bo obstalo
kraljestvo njegovo? ko
pravite, da z Belzebulom
izganjam hudiče.

19. A če jaz z Belzebu-
lom izganjam hudiče, s
čegavo pomočjo izganjajo
sinovi vaši? Za to vam
bodo oni sodniki.

20. Če pa s prstom Bož-
jim izganjam hudiče, pri-
šlo je torej k vam kralje-
stvo Božje.

21. Kedar se močni obo-
roži, in varuje dvor svoj,

na miru bo imenje njegovo;

22. Je pa pride močnejši od njega in ga premaga, vzela bo vse orožje njegovo, kteremu je zaupal, in razdelila bo plen njegov.

23. Kdor ni z menoj, on je zoper mé; in kdor ne zbira z menoj, razsiplje.

24. Kedar nečisti duh izide iz človeka, hodi po suhih krajih in išče pokoja; in ko ga ne najde, pravi: Vrnil se bom v dom svoj, odkoder sem izšel.

25. In ko pride, najde pometenega in olepšanega.

26. Tedaj odide in vzeme sedem drugih duhov, hujih od sebe, in ko vničejo, prebivajo tu. In poslednje bo temu človeku huje od prvega.

27. Zgodí se pa, ko je govoril to, povzdigne neká žena glas izmed ljudstva, in reče mu: Blagor telesu, katero te je nosilo; in prsom, ktera si sisal.

28. On pa reče: Veliko bolj blagor tém, kteri besedo Božjo poslušajo in jo varujejo!

29. Ko se je pa ljudstvo zbiralo, začne jim govoriti: Ta rod je hudoben; znamenja išče, ali ne bo mu se dala znamenje, razen znamenje Jona preroka.

30. Kakor je bil namreč Jona znamenje Ninevljanom, tako bo tudi sin človečji temu rodu.

31. Kraljica južna bo vstala na sodbo z možmi tega roda, in obsodila jih bo; kajti prišla je od kraja sveta, poslušat modrost Solomonovo: in glej, tu je večí od Solomona.

32. Možjé Ninevljani bodo vstali na sodbo s tem rodom, in obsodili ga bodo; kajti spokorili so se po pridigi Jona; in glej, tu je večí od Jona.

33. Nikdor pa sveče, ko jo užge, ne dene na skrivno, tudi ne pod merlik; nego na svečnik, da tí, kteri vhaajajo, vidijo luč.

34. Sveča telesu je oko: kedar bo torej oko tvoje prosto, svetlo bo tudi vse telo tvoje; če bo pa hudobno, temno bo tudi telo tvoje.

35. Za to glej, da ne bo luč, ktera je v tebi, tema.

36. Če bo torej vse telo tvoje svetlo, da ne bo ime-lo nobenega uda temnega, svetlo bo vse, kakor ke-dar te sveča s svetlobo obsija.

37. Ko je pa izgovoril, prosil ga je neki Farizej, naj bi obedoval pri njem; ter vnide in sede za mizo.

38. A Farizej se začudi, videvši, da se ni prej umil pred obedom.

39. Gospod mu pa reče: Sedaj vi Farizeji čistite sklenico in skledo od zunej; a notranje vaše je polno ropa in hudobije.

40. Neumneži; mar ni ta, kdor je naredil to, kar je zunej, tudi tega, kar je znotrej, naredil?

41. Ali dajte miloščino od tega, kar je notri: in glej, vse vam bo čisto.

42. Ali gorjé vam Farizejem! da dajete desetino od mete in od rute in vsakega zelišča, izogibate pa se sodbe in ljubezni Božje: to je bilo treba storiti, in onega ne opustiti.

43. Gorjé vam Farizejem!

da ljubite prve stole po shajališčih, in pozdrave po ulicah.

44. Gorjé vam, pismarji in Farizeji, hinavci! da ste kakor pokriti grobi, po katerih ljudjé hodijo, in ne vedó *za-nje*.

45. Odgovarjajoč pa eden od učenikov postave, reče mu: Učenik, govoreč to, sramotiš tudi nas.

46. On pa reče: Gorjé tudi vam učnikom postave! da nakladate ljudém neprenesljive butare, a sami se ne z enim prstom svojim ne dotaknete butar.

47. Gorjé vam! da zidate grobe prerokom, a očetje vaši so jih pobili.

48. Za to pričate in potrjujete dela očetov svojih: kajti oni so jih pobili, a vi jim zidate grobe.

49. Za to je tudi modrost Božja rekla: Poslal jim bom preroke in aposteljne, in *nektere* od njih bodo pobili, a *druge* bodo pregnali:

50. Da se bo tirjala kri vseh prerokov, ktera se je prelila od začetka sveta, od tega rodú,

51. Od krvi Abeljnove do krvi Zaharijeve, kateri je poginil med oltarjem in tempeljnem. Dà, pravim vam, tirjala se bo od tega rodu.

52. Gorjé vam učenikom postave! da ste vzeli ključ od znanja; sami niste šli noter, a kateri so hoteli vnuti, tém ste zabranili.

53. Ko jim je pa to govoril, začno pismarji in Farizeji zeló pritiskati nanj, in vpraševati ga za veliko reči,

54. Prežeč na-nj, in iskajoč, da bi kaj vjeli iz ust njegovih, da bi ga zatožili.

XII. POGlavJE.

Med tem ko se je bilo zbralo na tisoče ljudstva, tako, da so eden po drugem gazili, začne govoriti učencem svojim: Najprej se varujte kvasú Farizejskega, kateri je hinavstvo.

2. Nič pa ni skritega, kar se ne bo odkrilo; in skrivnega, kar se ne bo zvedelo.

3. Za to se bo to, kar ste pravili v temi, sli-

šalo na svetlem; in kar ste na uho šepetali v kletih, oznanjevalo se bo na strehah.

4. Pravim pa vam prijateljem svojim: Ne bojte se jih, kateri ubijajo telo, a po tem ne morejo nič več storiti.

5. Pokazal pa vam bom, koga se bojte: bojte se tistega, kateri ima oblast, po tem ko je ubil, zagnati v pekel. Dà, pravim vam, tega se bojte.

6. Ne prodaja li se pet vrabcev za dva solda? in ne eden od njih ni pozabljen pred Bogom.

7. A vam so tudi lasjé na glavi vsi razšteti. Ne bojte se torej; vi ste bolji od mnogo vrabcev.

8. Pravim vam pa: Vsak kdor bo spoznal mene pred ljudmi, spoznal bo tudi sin človečji njega pred angelji Božjimi;

9. Kdor bo pa zatajil mene pred ljudmi, zatajil se bo pred angelji Božjimi.

10. In vsak, kdor reče besedo zoper sina človečjega, odpustila mu se bo; a kdor se zarotí zoper

Duha svetega, ne bo mu se odpustilo.

11. Kedar vas pa popeljejo v shajališča in h gosposki in pred oblasti, ne skrbite, kako ali kaj bi odgovorili, ali kaj bi povedali:

12. Kajti naučil vas bo Duh sveti tisti čas, kaj je treba reči.

13. Reče pa mu nekdo izmed ljudstva: Učenik, reci bratu mojemu, naj razdeli z menoj dedovino.

14. On mu pa reče: Človek, kdo me je postavil za sodnika ali delivca med vama?

15. In reče jim: Glejte in varujte se lakomnosti; kajti nikdor ne živi ob obilnosti imenja svojega.

16. Pové jim pa priliko, govoreč: Nekemu človeku bogatemu obrodila je njiva;

17. In premišljeval je v sebi, govoreč: Kaj bom storil, ko nimam kam spraviti letine svoje?

18. Pa reče: To bom storil; podrl bom žitnice svoje, in naredil bom večje, in spravil bom tu vse pri-

delke svoje in blago svoje,

19. Ter porečem duši svojej: Duša! veliko blaga imaš na veliko let; počivaj, jej, pij, veseli se.

20. Reče pa mu Bog: Neumnež! to noč bom tirjal dušo tvojo od tebe; a karsipripravil, čegavo bo?

21. Tako, kdor sebi zaklade nabira, pa se ne bogati v Bogu.

22. Reče pa učencem svojim: Za to vam pravim, da ne skrbite za življenje svoje, kaj boste jedli; tudi za telo svoje ne, kaj boste oblekli.

23. Življenje je več kakor hrana, in telo *več* kakor obleka.

24. Poglejte krokarje, da ne sejejo, in ne žanjejo; kateri nimajo kleti ne žitnice, in Bog jih živi: koliko bolji ste vi od tic?

25. Kdo od vas pa skrbeti, more postavi svojej primakniti en komolec?

26. Če torej tudi najmanjšega ne morete, čemu skrbite za drugo?

27. Poglejte limbarje, kako rastejo; ne trudijo se in ne predejo; pravim vam

pa: Tudi Solomon v vsej slavi svojeje se ni oblekel, kakor teh eden.

28. Če pa travo na polji, ktera danes stoji, a jutri se meče v peč, Bog tako oblači, koliko bolj vas, maloverni?

29. Tudi vi ne iščite, kaj boste jedli, ali kaj boste pili; in ne skrbite.

30. Kajti vsega tega iščejo pogani: a oče vaš vé, da tega potrebujete.

31. Nego iščite kraljestva Božjega, in vse to vam se bo pridalo.

32. Ne boj se, mala čreda! kajti volja je očeta vašega dati vam kraljestvo.

33. Prodajte imenje svoje, in dajte miloščino. Napravite si mošnje, ktere ne ostaré, zaklad na nebesih, kteri ne izgine, kjer se tat ne približuje, in tudi molj ne razjeda.

34. Kajti kjer je zaklad vaš, tam bo tudi srce vaše.

35. Bodi vam ledje opasano, in sveče prižgane;

36. In vi podobni ljudém, kteri pričakujejo gospodarja svojega, kedaj se bo vrnil z ženitnine, da mu,

kedar pride in potrka, precej odpró.

37. Blagor tistim hlapcem, ktere bo našel gospodar, kedar pride, da čujejo. Resnično vam pravim, da se bo opasal in jih bo posadil, ter bo pristopil in jim bo stregel.

38. In če pride o drugej straži, ali če o tretjej straži pride in bo našel tako, blagor tistim hlapcem.

39. Vedite pa to, da ko bi vedel gospodar, o kterej straži bo prišel tat, čul bi, in ne bi dal podkopati hiše svoje.

40. Za to bodite tudi vi pripravljeni; kajti sin človečji bo prišel ob uri, ko se vam ne bo dozdevalo.

41. Reče pa mu Peter: Gospod, praviš li to priliki nam, ali vsem?

42. Gospod pa reče: Kdo je torej zvesti in modri pristavnik, kterega je postavil gospodar nad družino svojo, naj jim daje hrano o svojem času?

43. Blagor tistemu hlapcu, kterega bo našel gospodar, kedar pride, da tako dela.

44. Resnično vam pravim, da ga bo postavil nad vsem imenjem svojim.

45. Če pa reče ta hlapec v srcu svojem: Gospodarja mojega še ne bo! in začne pretepati hlapce in dekle, ter jesti in piti in pijančevati:

46. Prišel bo gospodar tega hlapca o dnevu, ko ne pričakuje, in ob uri, ktere ne vé: in presekal ga bo, in del njegov bo položil z neverniki.

47. Tisti pa hlapec, kateri je voljo gospodarja svojega vedel, pa se ni pripravil in tudi ni storil po volji njegovej, tepen bo zeló;

48. A tisti, kateri ni vedel, pa je storil, kar je kazni vredno, tepen bo malo. Vsakemu pa, komur se je mnogo dalo, tirjalo se bo od njega mnogo; in komur so izročili mnogo, tirjali bodo od njega več.

49. Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo, in kaj hočem, če se je uže užgal?

50. Ali s krstom se imam krstiti, in kako britko mi je, dokler se ne dopolni!

51. Menite li, da sem pri-

šel, da dám na zemljo mir? Ne! pravim vam, nego razpor.

52. Kajti odslej jih bo pet v enej hiši razprtih, trije z dvema, in dva s tremi.

53. Oče se bo razprl s sinom, in sin z očetom; mati s hčerjo, in hčer z materjo; tašča s sneho svojo, in sneha s taščo svojo.

54. Pravil je pa tudi ljudstvu: Kedar vidite oblak, da vzhaja od zahoda, precej pravite: Dež bo! in zgodí se tako.

55. In kedar jug, da vleče, pravite: Vročje bo! in zgodí se.

56. Hinavci! lice zemlje in neba véste razločevati: tega časa pa kako ne razločujete?

57. Za kaj pa tudi sami od sebe ne sodite, kar je prav?

58. Kedar greš pa z zopernikom svojim k poglavarju, potruđi se po poti, da se ga rešiš: da te ne privleče k sodniku, in sodnik da te ne izročí beriču, in berič da te ne vrže v ječo.

59. Pravim ti: Ne boš iz-

šel odtod, dokler ne plačáš tudi zadnjega solda.

XIII. POGLAVJE.

Bili so pa ravno ta čas tu nekteri, kateri so mu poročali za Galilejce, katerih kri je zmešal Pilat ž njih daritvami.

2. In odgovarjajoč Jezus, reče jim: Menite li, da so bili ti Galilejci najgrešnijî od vseh Galilejcev, ker so to pretrpeli?

3. Ne! pravim vam; nego če se ne spokorite, poginili boste vsi tako.

4. Ali tistih osemnajst, na ktere je padel stolp Siloamski, in jih pobil: menite li, da so bili ti največ krivi izmed vseh ljudi, kateri so prebivali v Jeruzalemu?

5. Ne! pravim vam: nego če se ne spokorite, poginili boste vsi tako.

6. Pravil jim je pa to pri liko: Imel je nekdo smokvo vsajeno v vinogradu svojem; in prišel je iskat sadú na njej, in ni našel.

7. Ter reče vinogradniku: Glej, tri leta hodim

iskat sadú na tej smokvi, in ne nahajam. Posekaj jo torej! čemu še zemljo kazí?

8. On pa odgovarjajoč, reče mu: Gospod, pusti jo še to leto, da jo okopljem, in z gnojem ospém,

9. Da li bo rodila sad; če pa ne, posekal jo boš potem.

10. A v enem shajališčí je v soboto učil;

11. Inglej, bila je *tu* žena, ktera je duha slabosti imela osemnajst let, in je bila sključena, ter se nikakor ni mogla po konci skloniti.

12. Ugledavšijo pa Jezus, pokliče, in reče jej: Žena, rešena si slabosti svoje!

13. In položí na njo roke: in pri tej priči je vstala, ter je hvalila Boga.

14. Odgovarjajoč pa starešina shajališča, jezeč se, da je Jezus v soboto uzdravil, reče ljudstvu: Šest dnî je, v katerih veljá delati; té torej hodite in se zdravite, ne pa sobotni dan.

15. Gospod mu pa odgovorí in reče: Hinavec! vsak od vas, ali ne bo odvezal v soboto svojega vola ali

osla od jasli, in ga bo gnal napajat?

16. Te pa, hčeri Abrahamove, katero je bil zvezal hudič, glej, osemnajst let, ali je ni bilo treba rešiti iz te vezí v sobotni dan?

17. In ko je to govoril, sramovali so se vsi, kateri so munasprotovali; in vse ljudstvo se je radovalo slavnim delom njegovim, ktera so se godila.

18. Pravil je pa: Komu je podobno kraljestvo Božje? in komu ga bom primeril?

19. Podobno je gorušičnemu zrnu, katero je človek vzel in vrgel na vrt svoj; in zrastle je, in postalo je veliko drevo, in tice nebeške so se nastanile po vejah njegovih.

20. In zopet reče: Komu bom primeril kraljestvo Božje?

21. Podobno je kvasu, ktereга je žena vzela in skrila v tri merice moke, dokler se vse ne skvasi.

22. In hodil je po mestih in vaséh, učeč, in potujoč v Jeruzalem.

23. Reče pa mu nekdo:

Gospod! če je pač malo teh, kateri se bodo zveličali? On jim pa reče:

24. Podvizajte se, da vnidete skozi tesna vrata; kajti veliko, pravim vam, iskalo jih bo, da bi prišli noter, pa ne bodo mogli.

25. Kedar bo gospodar vstal, in bo zaprl vrata, in boste jeli zunej postajati, in na vrata trkati, govoreč: Gospod, Gospod, odpri nam! pa vam odgovarjajoč, poreče: Ne poznam vas, odkod ste:

26. Tedaj boste jeli praviti: Jedli smo pred teboj in pili, in po ulicah naših si učil.

27. Pa poreče: Pravim vam, ne poznam vas, odkod ste; odstopite od mene vsi, kateri delate krivico.

28. Tam bo jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama in Izaka in Jakoba in vse preroke v kraljestvu Božjem, sebe pa izgnane ven.

29. In prišli bodo od vzhoda in zahoda, in od severja in juga, in sedli bodo za mizo v kraljestvu Božjem.

30. In glej, so pa zadnji,

kteri bodo prvi; in prvi, kteri bodo zadnji.

31. Ravno ta dan pristopijo k njemu nekteri od Farizejev, veleč mu: Izidi in odidi odtod: kajti Herod te hoče ubiti.

32. Pa jim reče: Pojdite, povejte temu lisjaku: Glej, izganjal bom hudiče, in uzdravljal bom danes in jutri, a tretji dan bom končal.

33. Ali danes in jutri in pojutranjem moram iti: ker ni mogoče preroku umreti zunej Jeruzalema.

34. Jeruzalem, Jeruzalem, kteri ubijaš preroke in kamenjuješ té, kteri so k tebi poslani! kolikrat sem hotel zbrati otroke tvoje, kakor koklja piščeta svoja pod peruti, in niste hoteli!

35. Glej, zapušča vam se dom vaš pust. Ali resnično vam pravim, da me ne boste videli, dokler ne pride, da porečete: Blagoslovljen, kteri gre v imenu Gospodovem!

XIV. POGLAVJE.

In zgodí se, ko vnide v hišo enega od starešin Farizejskih v soboto kruh jest, pa so oni na-nj pazili.

2. In glej, neki človek vodeničen je bil pred njim.

3. In odgovarjajoč Jezus, reče učenikom postave in Farizejem, govoreč: Ali se sme v soboto zdraviti?

4. Oni pa umolknejo. In prijemši ga, uzdravi ga in odpustí.

5. In odgovarjajoč jim, reče: Komu od vas bo padel osel ali vol v vodnjak in ga ne bo izvlekel na sobotni dan?

6. In niso mu mogli odgovoriti na to.

7. Pravil je pa povabljenim priliko, opazivši, kako izbirajo prve prostore, govoreč jim:

8. Kedar te kdo povabi na svatovščino, ne sédaj na prve prostore, da ne bi bil med tistimi, kteri so povabljeni od njega, kdo pošteniji od tebe,

9. In ne pride ta, kteri je tebe in njega povabil,

in ti ne reče: Daj temu prostor! in ne boš tedaj sramoto sédel na zadnji prostor.

10. Nego kedar si povabljen in prideš, sédi na zadnji prostor, da ti ta, kateri te je povabil, kedar pride, poreče: Prijatelj, pomakni se više! tedaj ti bo čast pred tistimi, kateri séde s teboj.

11. Kajti vsak, kdor se povišuje, ponižal se bo; a kdor se ponižuje, povišal se bo.

12. Pravil je pa tudi temu, kateri ga je bil povabil: Kedar napraviš obed ali pojedinjjo, ne vabi prijateljev svojih, ne bratov svojih, ne sorodnikov svojih, ne sosedov bogatih: da te ne bi tudi oni povabili, in ti se ne bi vrnilo.

13. Nego, kedar napraviš gostijo, povabi siromake, polomljene, hrome, slepce:

14. In blagor ti, da ti nimajo s čim povrniti! povrnilo ti se bo namreč o vstajnji pravičnih.

15. Slišavši pa to nekdo od téh, kateri so ž njim sedeli za mizo, reče mu:

Blagor mu, kdor bo v kraljestvu Božjem jedel kruh!

16. On mu pa reče: Neki človek je napravil pojedinjjo, in povabil jih je veliko.

17. In poslal je hlapca svojega v čas pojedinjje, naj reče povablencem: Pridite, ker je uže vse pripravljeno!

18. In začno se vsi krati izgovarjati. Prvi mu reče: Njivo sem kupil, in silno mi je treba, da izidem in jo ogledam; prosim te, izgovori me.

19. A drugi reče: Pet jarmov volov sem kupil, in grem jih izkušat; prosim te, izgovori me.

20. Zopet drugi pa: Oženil sem se, in za to ne morem priti.

21. In ko ta hlapec pride, sporočí to gospodarju svojemu. Tedaj se gospodar razjezí, in reče hlapcu svojemu: Izidi naglo na razpotja in ulice mestne, in pripelji sèm siromake in polomljene in hrome in slepce.

22. In hlapec reče: Gospod, zgodilo se je, kakor si ukazal, in še je prostora.

23. Pa reče gospodar hlapcu: Pojdi na pota in med ograje, in prinudi, naj vnidejo, da se napolni hiša moja;

24. Kajti pravim vam, da ne bo nobeden onih móž, kateri so bili povabljeni, okusil pojedinje moje.

25. Shajalo se je pa veliko ljudstva; in obrnivši se, reče jim:

26. Če pride kdo k meni, pa ne sovraži očeta svojega in matere, in žene in otrok, in bratov in sester, in tudi lastne duše svoje, ne more moj učenec biti.

27. In kdor ne zadene križa svojega, in gre za menoj, ne more moj učenec biti.

28. Kdo namreč izmed vas, kedar hoče stolp zidati, ne bo poprej sédel in preračunal stroškov, če ima pač, da ga bo dozidal?

29. Da mu ne bi, ko bi postavil temelj, pa ne bi mogel dozidati, vsi, kateri bi to videli, jeli posmehovati se,

30. Govoreč: Ta človek je jel zidati, pa ni mogel dozidati!

31. Ali kateri kralj, kedar se gre z drugim kraljem vojskovat, ne bo sédel, in se poprej posvetoval, če se bo pač mogel z desetemi tisočmi srečati s tém, kateri gre z dvajsetemi tisočmi nad-nj?

32. In če ne, poslal bo, dokler je še ta daleč, poslance, ter bo prosil mirú.

33. Tako torej vsak izmed vas, kdor se ne odreče imenja svojega, ne more moj učenec biti.

34. Dobra je sol; če pa sol znorí, s čim se bo osolila?

35. Ne za v zemljo ne za v gnoj ni dobra; mečejo jo proč. Kdor ima ušesa, da sliši, naj sliši!

XV. POGlavJE.

Približevali so se pa k njemu vsi mitarji in grešniki, da bi ga poslušali.

2. In godrnjali so Farizeji in pismarji, govoreč: Ta sprejema grešnike, in ž njimi jé.

3. A on jim pové to-le priliko, govoreč:

4. Kdo izmed vas, ima-

joč sto ovâc, če eno od njih izgubi, ne pustí devet in devetdeseterih v puščavi, pa gre za izgubljeno, da jo najde?

5. In ko jo najde, zadene jo vesel na rame svoje,

6. In ko pride domú, skliče prijatelje in sosede, govoreč jim: Radujte se z menoj! kajti našel sem ovco svojo, ktera se je bila izgubila.

7. Pravim vam, da bo ravno tako radost na nebu za enega grešnika, kteri se spokori, *veča*, nego za devet in devetdeset pravičnih, kterim ni treba pokore.

8. Ali ktera žena, imajoč deset grošev, če izgubi en groš, ne prižgé sveče, in ne pomete hiše, in ne išče skrbno, dokler ne najde?

9. In ko najde, skliče prijateljice in sosedinje, govoreč: Radujte se z menoj! kajti našla sem groš, ktera sem bila izgubila.

10. Tako, pravim vam, *da* je tudi radost pred angeli Božjimi za enega grešnika, kteri se spokori.

11. In reče: Neki človek je imel dva sina.

12. Pa reče mlajši od nju očetu: Oče, daj mi del premoženja, kteri *mi* pripada. In razdelí jima premoženje.

13. In čez nekoliko dní zbere mlajši sin vse, in odpotuje v daljno deželo: in tu raztrosi vse premoženje, živeč samopašno.

14. In ko je bil vse porabil, nastane huda lakota po tej deželi, in on začne stradati.

15. In odide, in pridruži se enemu od meščanov te dežele; in *ta* ga pošlje na polje svoje svinje past.

16. In hrepenel je, da bi napolnil trebuh svoj z rožiči, ktere so jedle svinje; ali nikdor mu *jih* ni podajal.

17. A ko pride k sebi, reče: Koliko najemnikov očeta mojega ima obilno kruha, a jaz lakote pogibam!

18. Vstal bom, šel bom k očetu svojemu, in rekel mu bom: Oče, pregrešil sem se zoper nebo in pred teboj!

19. In nisem več vreden, da bi se sin tvoj imenoval; naredi me za enega najemnikov svojih.

20. In vstavši, odide k očetu svojemu. A ko je še daleč bil, ugleda ga oče njegov; in užali mu se, ter poletí, in oklene se vratú njegovega, in poljubi ga.

21. A sin mu reče: Oče, pregrešil sem se zoper nebo in pred teboj, in nisem več vreden, da bi se sin tvoj imenoval!

22. Pa reče oče hlapcem svojim: Prinesite najlepšo suktnjo, in oblecite ga, in podajte mu prstan na roko, in obutalo na noge;

23. In pripeljite tele pitano, in zakoljite ga; in jedoč, veselili se bomo:

24. Kajti ta sin moj je bil mrtev, in oživel je; in izgubljen je bil, in našel se je. In začno se veseliti.

25. A stariji sin njegov je bil na polji; in ko se gredoč približa hiši, zasliši petje in vrisk,

26. In poklicavši enega od hlapcev, vpraša, kaj bi to bilo.

27. On mu pa reče: Brat

tvoj je prišel; in zaklal je oče tvoj tele pitano, da ga je zdravega sprejel.

28. A on se ujezí, in ni hotel vniti. Tedaj izide oče njegov, ter ga je prosil.

29. On pa odgovarjajoč, reče očetu: Glej, toliko let ti služim, in nikoli nisem prelomil zapovedi tvoje, in meni nisi dal nikoli kozliča, da bi se s prijatelji svojimi razveselil.

30. Ko je pa prišel ta sin tvoj, kateri je premoženje tvoje s kurbami zažrl, zaklal si mu tele pitano.

31. On mu pa reče: Sin, ti si vsegdar z menoj, in vse moje je tvoje.

32. Treba pa se je bilo veseliti in radovati, ker je bil ta brat mrtev, in oživel je; in izgubljen je bil, in našel se je.

XVI. POGLAVJE.

Pravil pa je tudi učencem svojim: Bil je en človek bogat, kateri je imel pristavnika; in tega so bili ovadili pri njem, da mu razsiplje imenje.

2. In poklicavši ga, reče

mu: Kaj to slišim za te? Daj račun od gospodarstva svojega, ker ne moreš dalje gospodariti.

3. A pristavnik reče sam s seboj: Kaj bom storil, ko mi gospodar moj odjemlje gospodarstvo? Kopati ne morem, prositime je sram.

4. Vém, kaj bom storil, da me bodo, kedar bom odstavljen gospodarstva, sprejeli v hiše svoje.

5. In poklicavši vsakega posameznega od dolžnikov gospodarja svojega, reče prvemu: Koliko si dolžen gospodarju mojemu?

6. On pa reče: Sto mer olja. In reče mu: Vzemi svoje pismo, pa sedi hitro, in napiši petdeset.

7. Po tem reče drugemu: A ti koliko si dolžen? On pa reče: Sto korcev pšenice. In velí mu: Vzemi svoje pismo, in napiši osemdeset.

8. In gospodar pohvali krivičnega hlapca, da je pametno storil. Kajti sinovi tega sveta so pametniji od sinov svetlobe v svojem rodu.

9. Tudi jaz vam pravim:

Naredite si prijateljev s krivičnim bogatstvom, da vas, kedar ubožate, sprejmo v večna stanovališča.

10. Kdor je v najmanjem zvest, zvest je tudi v velikem; in kdor je v najmanjem krivičen, krivičen je tudi v velikem.

11. Če torej v krivičnem bogatstvu niste bili zvesti, kdo vam bo zaupal pravično?

12. In če v tujem niste bili zvesti, kdo vam bo dal, kar je vaše?

13. Noben hlapec ne more dvema gospodoma služiti: ali bo enega sovražil, in drugega ljubil; ali se bo enega držal, in drugega bo zaničeval. Ne morete Bogu služiti in mamonu.

14. Poslušali so pa vse to tudi Farizeji, kateri so srebro ljubili, ter so ga zasmehovali.

15. Pa jim reče: Vi ste tisti, kateri se delate pravične pred ljudmi; ali Bog pozná srca vaša: kajti kar je pri ljudéh visoko, gnjusoba je pred Bogom.

16. Zakon in preroki so do Janeza; odtlej se ozna-

njuje kraljestvo Božje, in vsak s silo va-nj tišči.

17. Laže je pa nebu in zemlji prejti, nego enej pičici iz zakona izpasti.

18. Vsak, kdor pustí ženo svojo in se oženi z drugo, prešestvuje; in vsak, kdor popuščeno od moža vzeme, prešestvuje.

19. Bil je pa neki človek bogat, in oblačil se je v škrlat in tančico, in razveseljeval se je vsak dan sijajno.

20. Bil je pa neki ubožec po imenu Lazar, kateri je ležal pred vratmi njegovimi, gnôjen,

21. In hrepeneč nasititi se z drobtinami, ktere so padale z mize bogatina; ali tudi psi so dohajali, ter so lizali gnoj njegov.

22. Zgodí se pa, da ubožec umré, in odnesó ga angelji na naročje Abrahamovo; umré pa tudi bogatin, in pokopljejo ga.

23. In v peklu, ko je bil v bolečinah, povzdigne oči svoje, in ugleda Abrahama od daleč, in Lazarja na naročji njegovem.

24. In on zaklicavši, reče:

Oče Abraham! usmili se me, in pošlji Lazarja, raj omoči konec prsta svojega v vodi, in mi jezik ohladí, ker se mučim v tem plamenu.

25. Abraham pa reče: Sin! spomeni se, da si ti prejel dobroto svojo v življenji svojem, in ravno tako Lazar slabo. Sedaj pa: on se tolaži, a ti se mučiš.

26. In vrh vsega tega, med nami in vami je postavljen prepad velik, da kateri hočejo odtod sniti k vam, ne morejo, in kateri odondod k nam, da ne prehajajo.

27. Pa reče: Prosim te torej, oče, da ga pošlji na mojega očeta dom,

28. Ker imam pet bratov: da jim *to* izpriča, da ne pridejo tudi oni na ta kraj trpljenja.

29. Velí mu Abraham: Mojzesa imajo in preroke; poslušajo naj jih.

30. On pa reče: Ne, oče Abraham! nego če kdo od mrtvih pride k njim, *potem* se bodo spokorili.

31. Pa mu reče: Če Mojzesa in prerokov ne poslu-

šajo, ne bodo verovali, če tudi kdo od mrtvih vstane.

XVII. POGLAVJE.

Reče pa učencem svojim: Ni mogoče, da pohujšanja ne bi prišla; ali gorje tistemu, po katerem prihajajo.

2. Bolje bi mu bilo, da bi mu se obesil kamen mlinski na vrat, ter bi bil vržen v morje, nego da enega teh malih pohujša.

3. Varujte se! Če se pregreši brat tvoj zoper tebe, popreti mu; in če se spokori, odpusti mu.

4. In če se pregreši sedemkrat na dan zoper tebe, pa se sedemkrat na dan obrne do tebe, govoreč: Kesam se! odpusti mu.

5. Pa rekó aposteljni Gospodu: Priloži nam vere!

6. Gospod pa reče: Ako bi imeli vere, kolikoršno je zrno gorušično, in bi rekli tej murvi: Izderi se, in vsadi se v morje! in poslušala bi vas.

7. Kdo izmed vas ima pa hlapca, kateri orje in pase, da bi mu, kedar pride s

polja, precej rekel: Pojdi, počij?

8. Ne poreče li mu marveč: Pripravi, kar bom večerjal, in opaši se in strezi mi, dokler se ne najem in napijem; a po tem jej in pij ti?

9. Ali bo mar zahvalil temu hlapcu, da je storil, kar mu se je bilo ukazalo? Ne verujem.

10. Tako tudi vi, kedar storite, kar vam je ukazano, recite: Nepotrebni hlapci smo; kajti storili smo, kar smo bili dolžni storiti.

11. In zgodí se, ko je šel v Jeruzalem, da je hodil med Samarijo in Galilejo.

12. In ko vnide v neko vas, sreča ga deset gobavih móž, kateri so stali od daleč.

13. In ti povzdignejo glas, govoreč: Jezus, učnik, usmili se nas!

14. In ugledavši jih, reče jim: Pojdite, pokažite se duhovnom! In zgodí se, ko so šli, očistijo se.

15. Eden pa izmed njih, videvši, da je ozdravel,

vrne se, hvaleč Boga z močnim glasom;

16. In pade na obraz pred noge njegove, in zahvali mu; in ta je bil Samarijan.

17. Odgovarjajoč pa Jezus, reče: Ali se jih ni deset očistilo? Onih devet pa, kje so?

18. Ali se ni našel, kateri bi se vrnil, da bi dal Bogu hvalo, razen ta tujec?

19. In reče mu: Vstani, pojdi! vera tvoja ti je pomogla.

20. Vprašan pa od Farizejev, kedaj bo prišlo kraljestvo Božje, odgovorí jim, in reče: Kraljestvo Božje ne bo prišlo s svetlostjo.

21. Tudi ne porekó: Glej, tu je! ali: Glej, tam je! Kajti glej, kraljestvo Božje je notri v vas.

22. Reče pa učencem: Prišli bodo dnevi, ko boste želeli enega od dní sinú človečjega videti, in ne boste videli.

23. In porekó vam: Glej, tu je! ali: Glej, tam je! Ne izidite, in tudi ne sledite ne!

24. Kajti kakor blisk, kateri šine in se svetlí iz *enega kraja* pod nebom do *drugega kraja* pod nebom, tako bo tudi sin človečji v dan svoj.

25. Ali poprej mu je treba veliko pretrpeti, in zavrženemu biti od tega rodú.

26. In kakor je bilo v dnéh Noeta, tako bo tudi v dnéh sinú človečjega.

27. Jedli so, pili so, ženili so se, možile so se, noter do dné, ko je stopil Noe v barko, ter je prišel potop in vse pogubil.

28. Enako tudi, kakor je bilo v dnéh Lota: jedli so, pili so, kupovali so, prodajali so, sadili so, zidali so;

29. Ali tisti dan, ko je izšel Lot iz Sodome, udaril je ogenj in žveplo z neba, in pogubil je vse.

30. Ravno tako bo tisti dan, ko se bo sin človečji razodel.

31. Tisti dan, kdor bo na strehi, a pohištvo njegovo v hiši, ne stopa naj dol, da ga vzeme; in kdor bo na polji, naj se ravno ta-

ko ne ozira na to, kar je zadej.

32. Spominjajte se žene Lotove!

33. Kdor bo gledal dušo svojo ohraniti, izgubil jo bo; a kdor jo bo izgubil, oživil jo bo.

34. Pravim vam: Tisto noč bosta dva na enej postelji: eden se bo vzel, a drugi pustil.

35. Dve boste mleli vkupej: ena se bo vzela, a druga pustila.

36. Dva bosta na njivi: eden se bo vzel, a drugi pustil.

37. In odgovarjajoč, rekó mu: Kje, gospod? A on jim reče: Kjer je truplo, tam se bodo zbirali orli.

XVIII. POGlavJE.

Pravil jim je pa tudi priliko, kako je treba vsegdar moliti, in ne naveličati se,

2. Govoreč: Bil je v nekem mestu en sodnik, kteri se ni bal Boga, in se ni sramoval ljudi.

3. Bila je pa v tem mestu neka vdova, in hodila je k njemu, govoreč: Ma-

ščuj me nad zopernikom mojim!

4. In *dolgo* časa ni hotel; po tem pareče sam s seboj:

Če se tudi boga ne bojim, in se ne sramujem ljudi:

5. Vendar za to, ker mi nadlego dela ta vdova, maščeval jo bom, da na posled ne pride in me ogluší.

6. Pa reče Gospod: Slišite, kaj pravi nepravični sodnik!

7. Bog pa, ali ne bo maščeval izvoljencev svojih, kateri vpijejo k njemu dan in noč, ako ravno jim odlaša?

8. Pravim vam, da jih bo kmalu maščeval. Ali sin človečji, kedar pride, našel li bo vero na zemlji?

9. Pové pa tudi nekterim, kateri so va-se zaupali, da so pravični, a druge so zaničevali, to priliko:

10. Dva človeka sta šla gori v tempelj molit; eden je bil Farizej, a drugi mitar.

11. Farizej se vstopi, in molil je sam s seboj to: Bog! zahvaljujem ti, da nisem kakor drugi ljudjé: razbojniki, krivičniki, pre-

šestniki, ali kakor ta-lemitar.

12. Postim se dvakrat na teden, desetino dajem od vsega, kar imam.

13. A mitar je od daleč stal, in še oči ni hotel povzdigniti na nebo; nego trkal je na prsi svoje, govoreč: Bog, milostljiv mi bodi grešniku!

14. Pravim vam: Ta je sešel opravičen na dom svoj, a ne on. Kajti vsak, kdor se povišuje, ponižal se bo; a kdor se ponižuje, povišal se bo.

15. Donašali so pa k njemu tudi otročiče, da bi se jih dotikal; videč pa to učenci njegovi, zapreté jim.

16. A Jezus jih pokliče, in reče: Pustite otročiče, naj dohajajo k meni, in ne branite jim! kajti teh je kraljestvo Božje.

17. Resnično vam pravim: Kdorkoli ne sprejme kraljestva Božjega kakor otrok, ne bo prišel vanj.

18. In vpraša ga en starešina, govoreč: Učenik dobri, kaj naj storim, da zadobóm večno življenje?

19. Jezus mu pa reče:

Kaj me imenuješ dobrega? Nikdor ni dober, razen eden, Bog.

20. Zapovedi znaš: Ne prešestvuj; ne ubij; ne ukradi; ne pričaj po krivem; spoštuj očeta svojega in mater svojo.

21. On pa reče: Vse to sem izpolnil od mladosti svoje.

22. Slišavši pa to Jezus, reče mu: Enega ti je še treba: prodaj vse, kar imaš, in razdaj ubogim, in imel boš zaklad na nebu; ter pridi, pojdi za menoj.

23. On pa, slišavši to, postane zeló žalosten; kajti bil je silno bogat.

24. Videvši ga pa Jezus, da je zeló žalosten postal, reče: Kako težko bodo, kateri imajo bogatstvo, prišli v kraljestvo Božje!

25. Laže je namreč priti kameli skozi igleno ušesce, nego bogatemu viniti v kraljestvo Božje.

26. Pa rekó, kateri so to slišali: In kdo se more zveličati?

27. On pa reče: Kar je pri ljudéh nemogoče, mogoče je pri Bogu.

28. A Peter reče: Glej mi smo zapustili vse, in šli smo za teboj.

29. On jim pa reče: Resnično vam pravim, da ni nikogar, kateri je zapustil dom, ali roditelje, ali brate, ali ženo, ali otroke, za voljo kraljestva Božjega:

30. Da ne bi prejel veliko več v tem času, a na drugem svetu večnega življenja.

31. Vzemši pa dvanajstere, reče jim: Glej, v Jeruzalem gremo, in dopolnilo se bo vse, kar so preroki napisali za sina človečjega.

32. Izročili ga bodo namreč poganom, in zasmehovali ga bodo in zasramovali, in pljuvali na-nj;

33. In bičali ga bodo, in po tem umorili; a tretji dan bo vstal.

34. In oni niso ničesar od tega umeli, in bila je ta beseda skrita pred njimi, in niso vedeli, kaj jim se je pravilo.

35. Zgodí se pa, ko se je bližal Jerihi, sedel je en slepec kraj poti.

36. In slišavši ljudstvo,

da gre mimo, vpraševal je, kaj bi to bilo.

37. In povedó mu: Jezus Nazarečan gre mimo.

38. Pa zavpije, govoreč: Jezus, sin Davidov, usmili se me!

39. In kateri so mimo šli, pretili so mu, naj umolkne; on je pa še bolj kričal: Sin Davidov, usmili se me!

40. Ustavivši se pa Jezus, ukaže, naj ga pripeljejo k njemu; in ko se približa, vpraša ga,

41. Govoreč: Kaj hočeš, naj ti storim? On pa reče: Gospod, da spregledam.

42. In Jezus mu reče: Spreglej! vera tvoja ti je pomogla.

43. In precej je spregledal, in šel je za njim, hvaleč Boga; in vse ljudstvo, ko je to videlo, dalo je Bogu hvalo.

XIX. POGlavJE.

In vnide, in šel je skozi Jeriho.

2. In glej, mož po imenu Zahej, in ta je bil starešina mitarjem, in bil je bogat,

3. In rad bi bil videl Jezusa, kdo da je; pa ni mogel za voljo ljudstva, ker je bil majhne postave.

4. In poletel je naprej, in zlezal je na murvo, da bi ga videl: ker je imel tudi mimo iti.

5. In Jezus, ko pride na to mesto, ozré se gor, in ugleda ga, in reče mu: Zahej, snidi hitro! kajti danes moram v tvojej hiši ostati.

6. Pa snide hitro in ga radosten sprejme.

7. In vsi so, ko so *to* videli, godrnjali, govoreč: Pri grešnem človeku se je navrnil!

8. Pristopivši pa Zahej, reče Gospodu: Glej, polovico premoženja svojega, gospod, dajem ubogim; in če sem koga ogoljufal, povrnil mu bom čvetero.

9. Jezus mu pa reče: Danes je prišlo zveličanje tej hiši, ker je tudi ta sin Abrahamov.

10. Kajti prišel je sin človečji iskat in zveličat, kar se je izgubilo.

11. Ko so pa to poslušali, pristavi in pové pri-

liko: za to, ker je bil blizu Jeruzalema, in so mislili, da se bo kraljestvo Božje precej razodelo.

12. In reče: Neki človek imenitnega rodú je šel v daljno deželo, da si vzeme kraljestvo, in da se vrne.

13. In poklicavši deset hlapcev, dá jim deset mošenj, in reče jim: Kupčujte, dokler se ne vrnem.

14. Meščani njegovi so ga pa sovražili, ter pošljejo poslance za njim, govoreč: Ne čemo, da bi nam ta kraljeval.

15. In zgodí se, ko je bil kraljestvo prejel in se je vrnil, pa reče, naj mu pokličejo te hlapce, katerim je bil dal srebro, da bi zvédel, kaj je kdo prikupčeval.

16. Pa pride prvi, govoreč: Gospod, mošnja tvoja je pridobila deset mošenj.

17. In reče mu: Dobro, vrli hlapec! ker si bil v najmanjem zvest, iméj oblast nad desetémi mesti.

18. In pride drugi, govoreč: Gospod, mošnja tvoja je napravila pet mošenj.

19. In tudi temu reče:

Tudi ti bodi nad petémi mesti.

20. In drugi pride, govoreč: Gospod, glej, *tu je* mošnja tvoja, katero sem imel v prtu spravljeno.

21. Kajti bal sem se te, ker si trd človek: jemlješ, česar nisi položil; žanješ, česar nisi posejal.

22. Pa mu reče: Sodil te bom po tvojih besedah, hudobni hlapec! Vedel si, da sem trd človek, in jemljem, česar nisem položil, in žanjem, česar nisem posejal;

23. In za kaj nisi dal srebra mojega kupcu, da bi ga bil, kedar bi se bil vrnil, prejel z dobičkom?

24. Ter reče tém, kateri so stali pred njim: Vzemite mu mošnjo, in dajte tistemu, kateri jih ima deset.

25. (Pamurekó: Gospod, deset mošenj ima!)

26. Pravim vam namreč, da vsakemu, kdor ima, dalo se bo; a kdor nima, odvzelo mu se bo tudi to, kar ima.

27. A tiste sovražnike moje, kateri niso hoteli, da bi jim kraljeval, pripeljite

sèm, in posekajte *jih* pred menoj.

28. In ko je bil to povedal, šel je dalje, gredoč gor v Jeruzalem.

29. In zgodí se, ko se približa Betfagi in Betaniji, pri gori, ktera se imenuje Oljska, pošlje dva izmed učencev svojih,

30. Govoreč: Pojdita v vas, ki je nasproti, v kateri bosta našla, kedar vnideta, žrebe privezano, na katero se ni nikoli noben človek usedel: odvežita ga, in pripeljita sèm.

31. In če vaju kdo vpraša: Po kaj odvezujeta? povejta mu tako: Gospod ga potrebuje.

32. In poslanca odideta in najdeta, kakor jima je bil rekel.

33. Ko sta pa žrebe odvezovala, rekó jima gospodarji njegovi: Kaj odvezujeta žrebe?

34. Ona pa rečeta: Gospod ga potrebuje.

35. In pripeljeta ga k Jezusu; in položivši svoja oblačila na žrebe, posadé Jezusa.

36. Ko je pašel, pogrinja-
li so oblačila svoja na pot.

37. In ko se je uže bližal
strmcu Oljske gore, začne
vsa množica učencev ra-
dostna Boga hvaliti z moč-
nim glasom za vse čudeže,
ktere so videli,

38. Govoreč: Blagoslov-
ljen kralj, kateri gre v ime-
nu Gospodovem! Mir na
nebu, in slava na višavah!

39. In nekteri Farizeji iz-
med ljudstva mu rekó: U-
čenik, popreti učencem
svojim!

40. In odgovarjajoč, reče
jim: Pravim vam, da če ti
umolknejo, vpilo bo ka-
menje.

41. In ko se približa in
ugleda mesto, razjoka se
nad njim,

42. Govoreč: Ko bi pač
tudi ti vedelo, vsaj ta dan
tvoj, kaj je za mir tvoj:
ali sedaj je skrito pred
očmi tvojimi.

43. Prišli bodo namreč
na te dnevi, ko te bodo ob-
dali sovražniki tvoji z na-
sipi, in te bodo oblegali, in
stiskali te od vseh straní;

44. In razbili bodo tebe
in otroke tvoje v tebi, in

ne kamena na kamenu ne
bodo pustili v tebi: za to,
ker nisi poznalo časa, v
kterim si bilo obiskano.

45. In ko vnide v tem-
pelj, začne izganjati tiste,
kteri so prodajali v njem
in kupovali,

46. Govoreč jim: Pisano
je: „Dom moj je dom mo-
litve;“ a vi ste naredili iz
njega „jamo razbojniško“.

47. In učil je vsak dan v
tempeljnu; a véliki du-
hovni in pismarji in prva-
ki ljudski so iskali, da bi
ga pogubili;

48. In niso nahajali, kaj
bi *mu* storili: kajti ljud-
stvo se ga je držalo vse,
poslušajoč ga.

XX. POGlavJE.

In zgodí se enega tistih
dní, ko je učil ljudstvo v
tempeljnu in je oznanje-
val evangelj, pridejo vé-
liki duhovni in pismarji s
starešinami,

2. In rekó mu, govoreč:
Povéj nam, s kakošno ob-
lastjo to delaš, ali kdo ti
je dal to oblast?

3. Odgovarjajoč pa, reče

jim: Vprašal bom tudi jaz vas eno besedo, in povejte mi:

4. Krst Janezov je li bil z neba, ali od ljudi?

5. A oni so pomišljevali v sebi govoreč: Če rečemo: Z neba, poreče: Za kaj mutorej niste verovali?

6. Če pa rečemo: Od ljudi, vse ljudstvo nas bo kamenjalo: kajti prepričano je, da je bil Janez prerok.

7. Ter odgovoré, da ne vedó, odkod.

8. Pa jim Jezus reče: Tudi jaz ne bom povedal vam, s kakošno oblastjo to delam.

9. A ljudstvu začne praviti to-le priliko: Neki človek je zasadil vinograd, in dal ga je vinogradnikom v najem, in odpotoval je na veliko časa.

10. In o svojem času pošlje k vinogradnikom hlapca, naj mu dadó od sadú vinogradovega; a vinogradniki ga pretepó, in odpošljejo praznega.

11. In zopet pošlje drugega hlapca; a oni tudi tega pretepó, in zasramoté, in odpošljejo praznega.

12. In zopet pošlje tretjega: in oni tudi tega ranijo, in izženó.

13. Tedaj reče gospodar vinograda: Kaj bom storil? Poslal bom sina svojega ljubljenega; ko bodo tega videli, ne mara, da se bodo bali.

14. Ko ga pa vinogradniki ugledajo, posvetovali so se med seboj, govoreč: Ta je dedič; pridite, ubijmo ga, da bodedovina naša.

15. In vržejo ga ven iz vinograda, in ubijejo. Kaj jim bo torej gospodar vinograda storil?

16. Prišel bo, in pogubil bo vinogradnike té, in dal bo vinograd drugim. Ko so pa to slišali, rekó: Bog ne daj!

17. On pa pogledavši nanje, reče: Kaj je torej to, kar je pisano: „Kamen, ktereга so zidarji zavrgli, on je postal glava oglu?“

18. Vsak, kdor pade na ta kamen, razbil se bo; na kogar pa *on* pade, razdrobil ga bo.

19. In iskali so véliki duhovni in pismarji, da bi položili na-nj roke v ta

čas; ali zbojé se ljudstva: kajti spoznali so, da je za-nje povedal to priliko.

20. In pazeč na-nj, pošljejo prežuhe, kateri naj bi se hlinili pravične, da bi ga vjeli v besedi in ga po tem izročili gosposki in oblasti poglavarjevej.

21. In vprašajo ga, govoreč: Učenik, vémo, da prav govoriš in učiš, in ne gledaš na lice, nego v resnici pot Božjo učiš:

22. Smemo li cesarju davek dajati, ali ne?

23. Spoznavši pa njih zvijačo, reče jim: Kaj me izkušate?

24. Pokažite denar. Čegavo podobo ima in napis? Odgovarjajoč pa reko: Cesarjevo.

25. A on jim reče: Dajte tedaj, kar je cesarjevega, cesarju, a kar je Božjega, Bogu.

26. In niso mogli besede njegove zavreči pred ljudstvom; in začudijo se odgovoru njegovemu, in umolknejo.

27. Pristopivši pa nekateri od Saducejev, kateri

pravijo, da ni vstajanja, vprašajo ga,

28. Govoreč: Učenik! Mojzes nam je napisal, da če komu umré brat, kateri ima ženo, in on brez otrok umré, naj vzeme brat njegov ženo, in vzbudí seme bratu svojemu.

29. Bilo je pa sedem bratov. In prvi je vzel ženo, in umrl je brez otrok;

30. In vzel je ženo drugi, in tudi ta je umrl brez otrok.

31. In vzel jo je tretji; in tako tudi vseh sedem: in niso pustili otrok, in pomrli so.

32. A naposled za vsemi umrla je tudi žena.

33. O vstajanjitorej, čegava od njih bo žena? kajti sedem jo jih je imelo za ženo.

34. In odgovarjajoč, reče jim Jezus: Sinovi tega sveta se ženijo in možé;

35. Ali ti, kateri bodo vredni, da zadobé drugi svet, in da vstanejo od mrtvih, ne bodo se ženili ne možile,

36. Ker tudi umreti ne morejo več: enaki so namreč angeljem, in sinovi so

Božji, ko so sinovi vstajanja.

37. Da pa mrtvi vstajajo, pokazal je tudi Mojzes pri grmu, ko imenuje Gospoda „Boga Abrahamovega in Boga Izakovega in Boga Jakobovega.“

38. Bog pa ni *Bog* mrtvih, nego živih; kajti njemu so vsi živi.

39. Odgovarjajoč pa nekteri od pismarjev, rekó: Učenik, dobro si povedal.

40. In nič več ga niso smeli vpraševati.

41. Reče jim pa: Kako pravijo, da je Kristus sin Davidov?

42. In sam David pravi v bukvah psalmov: „Rekel je Gospod gospodu mojemu: Sedi meni na desno,

43. Dokler ne položim sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje.“

44. David ga torej imenuje gospoda, in kako je sin njegov?

45. A ko ga je vse ljudstvo poslušalo, reče učencem svojim:

46. Varujte se pismarjev, kteri hočejo v dolgih oblačilih hoditi, in ljubijo

pozdrave poulicah, in prve stole poshajališčih, in prve prostore na gostijah;

47. Kteri požirajo hiše vdovam, in na videz dolgo molijo: ti bodo prejeli ostrejo sodbo.

XXI. POGlavJE.

Pogledavši pa gori, videl je bogatine, da mečejo darove svoje v zakladnico.

2. Videl je pa tudi eno vdovo ubogo, da je vrgla dva vinarja,

3. Ter reče: Resnično vam pravim, da je ta uboga vdova vrgla več od vseh:

4. Kajti vsi tí so vrgli od obilnosti svoje v dar Bogu, a ta je od uboštva svojega vrgla ves živež svoj, ktereга je imela.

5. In ko so nekteri pravili za tempelj, da je olepšan z lepim kamenjem in dragocenostmi, reče:

6. Prišli bodo dnevi, ko od tega, kar vidite, ne bo ostal kamen na kamenu, kteri ne bi razpadel.

7. In vprašajo ga, govoreč: Učenik, kedaj pa bo

to? in kaj bo znamenje, kedar se ima to zgoditi?

8. On pa reče: Varujte se, da vas ne premotijo! kajti veliko jih bo prišlo v ime moje, in porekó: Jaz sem! in: Čas se je približal! Ne hodite torej za njimi.

9. Kedar boste pa slišali vojske in vstaje, ne uplašite se; kajti to se mora najprej zgoditi: ali konca ne bo precej.

10. Tedaj jim je pravil: Vstal bo narod na narod, in kraljestvo na kraljestvo;

11. In veliki potresi bodo po krajih in lakote in kuge, groza in znamenja velika bodo na nebu.

12. A pred vsem tem bodo položili roke svoje na vas, in preganjali *vas* bodo in izdajali v shajališča in ječe, in vodili pred kralje in poglavarje, za voljo imena mojega.

13. A *to* vam se bo zgodilo na pričevanje.

14. Položite torej v srce svoje, da ne skrbite naprej, kako se boste zagovarjali;

15. Kajti jaz vam bom dal usta in modrost, kte-

rej ne bodo mogli nasprotovati, ne upirati se vsi nasprotniki vaši.

16. Izdajali vas bodo pa tudi roditelji in bratje in sorodniki in prijatelji, in *nekt*ere od vas bodo umorili.

17. In sovražili vas bodo vsi za voljo imena mojega.

18. Pa las z glave vam ne bo poginil.

19. S potrpljenjem svojim pridobivajte duše svoje.

20. Kedar boste pa videli, da Jeruzalem oblega vojska, tedaj vedite, da se je približalo razdejanje njegovo.

21. Tedaj naj, kateri so v Judeji, odbežé na gore: in kateri so sredi njega, izidejo naj na polje; in kateri so na polji, naj ne hodijo va-nj.

22. Kajti ti dnevi bodo *dnevi* maščevanja, da se izpolnijo vsa pisma.

23. Gorjé pa nosečim in doječim v tistih dnéh; kajti velika nadloga bo na zemlji, in jeza nad tem narodom.

24. In padali bodo od

ostrice meča, in gonili jih bodo v sužnost po vseh narodih, in Jeruzalem bodo gazili pogani, dokler se ne izpolnijo časi poganov.

25. In znamenja bodo v solncu in mesecu in zvezdah, in narodom na zemlji žalost od obupa, šuma morsklega in valovja;

26. Ljudje bodo mrli od strahu in pričakovanja tega, kar ima na zemljo priti: kajti sile nebeške se bodo pregibale.

27. In tedaj bodo ugleдали sina človečjega, da gre na oblaku z veliko močjó in slavo.

28. Ko se bo pato jelo goditi, ozrite se gor in povzdignite glave svoje, ker se približuje odrešenje vaše.

29. In pové jim priliko: Poglejte smokvo in vse drevje.

30. Kedar vidite, da je uže pognalo, sami véste, da je spomlad uže blizu.

31. Tako tudi vi, ko boste videli, da se to godí, véдите, da je blizu kraljestvo Božje.

32. Resnično vam pra-

vim, da ne bo prešel ta rod, dokler se vse ne zgodí.

33. Nebo in zemlja bosta prešla, a besede moje ne bodo prešle.

34. Varujte se pa, da vam ne otežajo srca s požrešnostjo in pijanstvom in skrbmí tega sveta, in vam ne pride ta dan iznenada.

35. Kajti prišel bo kakor zanka na vse, kateri prebivajo na lici vse zemlje.

36. Čujte torej vsak čas, in molite, da bi bili vredni ubežati vsemu temu, kar se ima zgoditi, in pred sinom človečjim stati.

37. In po dnevi je učil v tempeljnu; a po noči je izhajal prenočevatna goro, ktera se imenuje Oljska.

38. In dohajalo je vse ljudstvo zgodaj k njemu v tempelj poslušat ga!

XXII. POGlavJE.

Bližal se je pa praznik presnih kruhov, kateri se imenuje Velika noč.

2. In gledali so véliki duhovni in pismarji, kako bi ga umorili; kajti bali so se ljudstva.

3. Pa vnide satan v Juda s priimkom Iškarijana, kateri je bil iz števila dvanajsterih;

4. Ter odide, in pogovori se z velikimi duhovni in starešinami *tempeljna*, kako jim ga bo izdal.

5. In razveselé se, in obrekó mu dati denarja.

6. In obrekel se je, in iskal je pripravnega časa, da jim ga izdá brez ljudstva.

7. Pride pa dan presnih kruhov, ko je bilo treba velikonočno jagnje klati.

8. Ter pošlje Petra in Janeza, govoreč: Pojdita, pripravita nam velikonočno jagnje, da jemo.

9. Ona mu pa rečeta: Kje hočeš, da pripraviva?

10. A on jima reče: Glej, ko vnideta v mesto, srečal vaju bo človek, kateri ponesе vrč vode; pojdita za njim v hišo, v katero vnide,

11. In recita hišnemu gospodarju: Učenik ti pravi: Kje je gostivnica, kjer bom jedel velikonočno jagnje z učenci svojimi?

12. In on vama bo pokazal veliko izbo pogrnjeno; tam pripravita.

13. Ter odideta in najdeta, kakor jima je bil rekel; in pripravita velikonočno jagnje.

14. In ko pride čas, sede za mizo, in dvanajsteri aposteljni ž njim.

15. In reče jim: Željno sem hrepenel jesti to velikonočno jagnje z vami, predno bom trpel;

16. Kajti pravim vam, da ga ne bom več jedel, dokler se v kraljestvu Božjem ne dopolni.

17. In vzešši kelih, zahvali, in reče: Vzemite ga, in razdelite med seboj.

18. Kajti pravim vam, da ne bom pil od trtnega rodú, dokler ne pride kraljestvo Božje.

19. In vzešši kruh, zahvali, in prelomivši, dá jim, govoreč: To je telo moje, katero se za vas daje; to delajte za moj spomin.

20. Ravno tako tudi kelih po večerji, govoreč: Ta kelih je nova zaveza po krvi mojej, ktera se za vas prelija.

21. In glej, roka izdajav-

ca mojega je z menoj na mizi.

22. In sin človečji gre, kakor je odločeno; ali gorje človeku, kateri ga izdaja.

23. In oni začno iskati med seboj, kdo od njih bi bil, kateri bo to storil.

24. Vname se pa tudi prepir med njimi, kdo od njih da meni, da je veči.

25. On jim pa reče: Kralji narodov tem gospodujejo, a kateri imajo oblast, imenujejo se dobrotniki.

26. Vi pa ne tako: nego kdor je največi med vami, bodi kakor najmanji; in kdor je vodnik, bodi kakor služabnik.

27. Kajti kdo je veči: kdor sedi za mizo, ali kdor streže? Ali ne ta, kdor sedi za mizo? In jaz sem med vami, kakor kdor streže.

28. A vi ste, kateri ste prebili z menoj v izkušnjah mojih.

29. In jaz vam bom zapustil kraljestvo, kakor *ga* je meni oče moj zapustil,

30. Da boste jedli in pili za mizo mojo v kraljestvu mojem, in boste sedeli na prestolih in sodili

dvanajstere rodove Izraelove.

31. Reče pa Gospod: Simon! Simon! glej, satan vas je poželel, da bi vas presejal, kakor pšenico;

32. Ali jaz sem za te molil, naj ne izgine vera tvoja: in ti, kedar se spreobrneš, utrdi brate svoje.

33. On mu pa reče: Gospod, pripravljen sem s teboj iti v ječo in na smrt.

34. A on mu reče: Pravim ti, Pêter! nocoj ne bo zapel petelin, dokler trikrat ne utajiš, da me poznaš.

35. In reče jim: Ko sem vas poslal brez mošnje in torbe in obutala, ali vam je česa zmanjkalo? Oni pa rekó: Ničesar.

36. Reče jim torej: Ali sedaj, kdor ima mošnjo, vzeme naj *jo*, ravno tako tudi torbo; a kdor nima, prodá naj suktnjo svojo, in kupi meč.

37. Kajti pravim vam, da se mora še to pismo izpolniti na meni: „In hudo delnikom je bil prištet.“ Kajti to, kar je pisano za me, dopolnjuje se.

38. Oni pa rekó: Gospod, glej tu dva meča! A on jim reče: Dosti je!

39. Ter izide in odide po navadi na Oljsko goro; šli so pa za njim tudi učenci njegovi.

40. A ko pride na mesto, reče jim: Molite, da ne zajdete v izkušnjava.

41. In on odstopi od njih za lučaj kamena, in poklekniški na kolena, molil je,

42. Govoreč: Oče, ko bi hotel prenesti ta kelih mimo mene! ali ne moja volja, nego tvoja bodi.

43. Prikaže pa mu se angelj z neba, ter ga je krepčal.

44. In ko je bil v boji, molil je gorečnije. In bil je pot njegov kakor kaplje krvi, ktere so padale na zemljo.

45. In vstavši od molitve, pride k učencem svojim, in najde jih, da spé od žalosti,

46. In reče jim: Kaj spite? Vstanite! molite, da ne zajdete v izkušnjava.

47. A ko je še govoril, glej, ljudstvo; in eden dvanajsterih, kateri se je

imenoval Juda, šel je pred njim, in približa se Jezusu, da ga poljubi.

48. Jezus mu pa reče: Juda! s poljubom izdajaš sina človečjega?

49. Videč pa tí, kateri so bili okoli njega, kaj da bo, rekó mu: Gospod, ali naj udarimo z mečem?

50. In eden od njih udari hlapca vélikega duhovna, in odseka mu desno uho.

51. Odgovarjajoč pa Jezus, reče: Nehajte, dotlej! In dotakniški se ušesa njegovega, uzdravi ga.

52. A vélikim duhovnom in poglavarjem tempeljna in starešinam, kateri so bili prišli nad-nj, reče Jezus: Kakor na razbojnika ste izšli *nad me* z meči in koli?

53. Vsak dan sem bil z vami v tempeljnu, in niste iztegnili rok na me. Ali ta je vaša ura, in oblast teme.

54. In zgrabivši ga, odženó in peljejo ga v hišo vélikega duhovna; a Peter je od daleč šel za njim.

55. In ko so bili zanetili ogenj sredi dvorišča, in so

vkupelj sedli, sede Peter med-nje.

56. Ugledavši ga pa ena dekla, da sedí pri ognji, ozré se na-nj, in reče: Tudi ta je bil ž njim.

57. A on ga zatají, govoreč: Žena! nisem ga videl.

58. In malo po tem ga ugleda drugi, in reče: Tudi ti si izmed njih. A Peter reče: Človek! nisem.

59. In eno uro ali kaj po tem trdil je nekdo drugi, govoreč: Zares, tudi ta je bil ž njim; saj je tudi Galilejec.

60. Ali Peter reče: Človek! ne vém, kaj praviš. In precej, ko je še govoril, zapoje petelin.

61. In obrnivši se Gospod, pogleda na Petra; in spomene se Peter besede Gospodove, kakor mu je bil rekel: Predno bo petelin zapel, zatajil me boš trikrat.

62. In Peter izide ven, in razjoka se bitko.

63. In možjé, kateri so držali Jezusa, zasmehovali so ga in bíli.

64. In zakrivši ga, bíli so ga po obrazu, in vpraševali so ga, govoreč: Prerokuj, kdo te je udaril?

65. In drugega veliko so preklinjajoč govorili zoper njega.

66. In ko napoči jutro, zberó se starešine ljudstva, in véliki duhovni in pismarji, in odpeljejo ga v sodišče svoje, govoreč: Če si ti Kristus? povéj nam.

67. Pa jim reče: Če vam povem, nikakor ne boste verovali;

68. A če tudi vprašam, ne boste mi odgovorili, in tudi izpustili *me* ne boste.

69. Odslej bo sin človečji sedel na desnici močí Božje.

70. Pa rekó vsi: Ti si torej sin Božji? On jim pa reče: Vi pravite, da jaz sem.

71. A oni rekó: Kaj nam je še treba prič? saj smo sami slišali iz ust njegovih.

XXIII. POGLAVJE.

In vstavši vsa množica njih, odpeljejo ga k Pilatu.

2. In začnó ga tožiti, govoreč: Tega smo našli, da odvráča ljudstvo, in brani cesarju davek dajati, in pravi, da je on Kristus kralj.

3. A Pilat ga vpraša, govoreč: Ti si kralj Judovski? On pa odgovarja joč, reče mu: Ti praviš.

4. In Pilat reče vélikim duhovnom in ljudstvu: Na tem človeku ne nahajam nobene krivice.

5. Oni so pa še bolj sili-li, govoreč: Ljudstvo pun-ta, učeč po vsej Judeji, počenši od Galileje do sém.

6. Pilat pa, slišavši Gali-lejo, vpraša, če je ta člo-vek Galilejec.

7. In ko zvé, da je izpod oblasti Herodove, pošlje ga k Herodu, kateri je tudi bil te dní v Jeruzalemu.

8. Herod pa ugledavši Jezusa, razveselí se zeló; kajti uže davno ga je že-

lel videti, ker je bil veliko o njem slišal: in nadejal se je, da bo videl kakošen čudež od njega.

9. In vpraševal ga je ve-liko reči; ali on mu ni ni-česar odgovarjal.

10. A véliki duhovni in pismarji so stali, in trdo so ga tožili.

11. A zasramotivši ga Herod z vojaki svojimi, in nasmejavši mu se, obleče mu belo oblačilo, in pošlje ga nazaj k Pilatu.

12. In ta dan sta se Pi-lat in Herod sprijaznila med seboj; kajti poprej sta se bila sovražila.

13. A Pilat sklicavši vé-like duhovne in starešine in ljudstvo,

14. Reče jim: Pripeljali ste mi tega človeka, da odvráča ljudstvo; in glej jaz sem ga pred vami iz-prašal, in nobene krivice nisem našel na tem člo-veku v tem, za kar ga to-žite.

15. Pa tudi Herod ne; kajti poslal sem vas bil k njemu, in glej, nič ni storil, kar bi bilo smrti vre-dno.

16. Bičal ga bom torej in izpustil.

17. Moral je pa na vsak praznik *velikonočni* izpustiti jim enega *jetnika*,

18. Ali vse ljudstvo zavpije, govoreč: Vzemi tega, izpusti pa nam Baraba!

19. (Kteri je bil za voljo neke vstaje, ktera je bila v mestu, in za voljo umora vržen v ječo.)

20. Pilat *jih* torej zopet ogovori, hoteč izpustiti Jezusa.

21. Oni so pa vpili: Križaj ga! križaj!

22. In reče jim v tretje: Kaj pa je ta hudega storil? Nič smrti vrednega nisem našel na njem; bičal ga bom torej in izpustil.

23. A oni so tiščali *va-nj* z velikim vpitjem, zahtevajoč, naj se razpne na križ; in zmagovalo je vpitje njihovo in velikih duhovnov.

24. In Pilat razsodi, naj se zgodí, kar tirjajo.

25. In izpustí jim tega, kteri je bil za voljo vstaje in umora v ječo vržen, za kogar so prosili; a Jezusa izročí njih volji.

26. In ko so ga odpeljali, zgrabijo nekega Simona Cirenejca, kteri je šel s polja, in zadenejo mu križ, naj ponese za Jezusom.

27. Šla je pa za njim velika množica ljudstva, in žen, ktere so jokale in ternala za njim.

28. Obrnivši se pa Jezus k njim, reče: Hčeri Jeruzalemske, ne jokajte za menoj, nego za seboj jokajte in za otroci svojimi;

29. Kajti glej, prišli bodo dnevi, ko porekó: Blagor nerodovitnim, in telesom, ktera niso rodila, in prsom, ktera niso dojila!

30. Tedaj bodo jeli praviti goram: Padite na nas! in gričem: Pokrijte nas!

31. Kajte če se s sirovim lesom tako dela, kaj bo s suhim?

32. Peljali so pa ž njim vred tudi dva druga, razbojnika, da ju umoré.

33. In ko pridejo na mesto, ktero se imenuje Črepinjek, križajo tu njega, in razbojnika, enega na desno, a drugega na levo.

34. A Jezus je govoril:

Oče! odpusti jim; saj ne vedó, kaj delajo. Deleč pa obleko njegovo, vržejo kocko.

35. In stalo je ljudstvo, in gledalo je. Zasmehovali so ga pa ž njimi tudi starešine, govoreč: Drugim je pomogel; naj pomore sebi, če je ta Kristus, izvoljenec Božji.

36. Posmehovali so mu se pa tudi vojaki, in pristopali so in podajali mu ocet,

37. In govorili so: Če si ti kralj Judovski, pomagaj si!

38. Bil je pa tudi napis nad njim napisan z Grškimi in Latinskimi in Hebrejskimi pismeni: Ta je kralj Judovski.

39. A eden od razbojnikov, ktera sta visela, preklinjal ga je, govoreč: Če si ti Kristus, pomagaj sebi in nama!

40. Odgovarjajoč pa drugi, pretil mu je, govoreč: Ali se tudi ti nebojiš Boga, ko si sam tako obsojen?

41. In midva sicer *sva* po pravici *obsojena*; kajti prejel^a sva po delih svojih,

kar sva zaslužila: ta pa ni nič hudega storil.

42. In govoril je Jezusu: Spomeni se me, gospod, kedar prideš v kraljestvo svoje.

43. In reče mu Jezus: Resnično ti pravim, danes boš z menoj v raji.

44. Bilo je pa okoli šeste ure, in tema nastane po vsem svetu do devete ure.

45. In solnce otemní, in zagrinjalo tempeljna se pretrga na dvoje.

46. In zaklicavši Jezus z močnim glasom, reče: Oče! v roke tvoje izročam dušo svojo. In rekši to, izdahne.

47. Videvši pa stotnik, kar se je zgodilo, hvalil je Boga, govoreč: Zares, ta človek je bil pravičen.

48. In vse ljudstvo, katero se je bilo sešlo to gledat, ko so videli, kaj se godí, vrnejo se, trkajoč na prsi svoje.

49. Stali so pa od daleč vsi znanci njegovi, in žene, ktere so bile ž njim prišle iz Galileje, ter so gledali.

50. In glej, mož po ime-

nu Jožef, svetovavec, mož dober in pravičen,

51. (Ta se ni bil vjemal ž njih svetom, in njih dejanjem) iz Arimateje, mesta Judovskega, kateri je tudi sam pričakoval kraljestva Božjega:

52. Ta pristopi k Pilatu, in zaprosi truplo Jezusovo.

53. In sneme ga, in zavije ga v platno, in položi ga v grob iztesan, v katerem še nikoli nobeden ni bil položen.

54. In dan je bil petek, in svitala je sobota.

55. Šle so pa za njim tudi žene, ktere so bile ž njim prišle iz Galileje, in ogledale so grob, in kako je položeno truplo njegovo.

56. Vrnivši se pa, pripravijo dišav in mire; in v soboto odpočijejo, po zapovedi.

XXIV. POGlavJE.

A prvi dan tedna pridejo zeló zgodaj na grob, in prinesó, kar so bile pripravile dišav, in ne- ktere druge žene ž njimi.

2. Najdejo pa kamen odvaljen od groba,

3. Inko vniidejo, ne najdeja trupla Gospoda Jezusa.

4. In zgodí se, ko se niso mogle načuditi temu, in glej, dva moža se postavita poleg njih v svetlih oblačilih.

5. Ko so se pa bale, in so pobesile lice k zemlji, rečeta jim: Kaj iščete živega med mrtvimi?

6. Ni ga tu, nego vstal je; spomenite se, kako vam je povedal, ko je bil še v Galileji,

7. Govoreč: Treba je sinu človečjemu izdanemu biti v roke ljudí grešnikov, in križanemu biti, in tretji dan vstati.

8. In spomenejo se besed njegovih.

9. In vrnivši se od groba, sporočé vse to enajsterim in vsem drugim.

10. Bile so pa Marija Magdalena in Joana in Marija Jakobova, in druge ž njimi, ktere so to pravile aposteljnóm.

11. In zdele so jim se njih besede kakor laž, in niso jim verjeli.

12. A Peter vstane, in poletí h grobu, in sklonivši se, ugleda samo prte, da ležé, ter odide, čudeč se sam s seboj, kaj se je zgodilo.

13. In glej, dva od njih sta šla tisti dan v trg, kteri je bil šestdeset bežajev daleč od Jeruzalema, in mu je bilo ime Emaus.

14. In onadvasta se pogovarjala med seboj o vsem tem, kar se je zgodilo.

15. In zgodí se, ko sta se pogovarjala in eden drugega vpraševala: in sam Jezus se približa, in šel je ž njima.

16. Ali nju očí so se držale, da ga nista spoznala.

17. In reče jima: Kakošen pogovor je ta, ki ga imata med seboj po poti, in *po kaj* sta žalostna?

18. Odgovarjajoč pa eden, kteremu je bilo ime Kleopa, reče mu: Si li ti edini tujec v Jeruzalemu, da ne veš, kaj se je te dní v njem zgodilo?

19. Pa jima reče: Kaj? Onadva mu pa rečeta: Za Jezusa Nazarečana, kteri je bil mož prerok, silen v

dejanji in besedi pred Bogom in vsem ljudstvom:

20. Kako so ga naši véliki duhovni in starešine izdali in na smrt obsodili, in križali ga.

21. A mi smo se nadejali, da je on ta, ki ima odrešiti Izraela. Ali vrh vsega tega je danes tretji dan, kar se je to zgodilo.

22. Pa tudi neke žene izmed nas so nas uplašile, ktere so bile zgodaj na grobu;

23. In ko niso našle trupla njegovega, prišle so, govoreč, da so jim se prikazali angelji, kteri pravijo, da je živ.

24. In šli so nekteri od téh, kteri so z nami, na grob, in našli so tako, kakor so bile tudi žene povedale; ali njega niso videli.

25. In on jima reče: O nespametni in lenega srca za verovanje vsega, kar so povedali preroki!

26. Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to trpel, in šel v slavo Božjo?

27. In začenshi od Mojze-

sa in vseh prerokov, razlagal jima je vsa pisma, ktera so bila pisana za njega.

28. In približajo se trgu, v kterega sta šla; in on se je delal, kakor da bi hotel dalje iti.

29. In prinudita ga, govoreč: Ostani z nama, ker se večerí, in dan se je nagnil. Ter vnide, da ostane ž njima.

30. In zgodí se, ko je sedel za mizo ž njima, vzeme kruh in blagoslovi, in prelomi ga, ter jima je dajal.

31. In odpró se očí njune, in spoznata ga; a on izgine od nju.

32. In govorila sta eden drugemu: Ali ni srce gorelo v nama, ko nama je po poti govoril, in ko nama je razlagal pisma?

33. In vstala sta še tisto uro, in vrnila sta se v Jeruzalem, in našla sta enajstere zbrane in té, kteri so bili ž njimi.

34. Kteri so pravili: Res je vstal, in prikazal se je Simonu.

35. In onadva sta raz-

kladala, kaj je bilo na poti, in kako sta ga spoznala, ko je kruh prelomil.

36. Ko so pa to govorili, postavi se sam Jezus sredi njih, in reče jim: Mir vam!

37. In oni se uplašijo, in vsi prestrašeni, mislili so, da vidijo duha.

38. Pa jim reče: Kaj se plašite? in po kaj *takošne* misli vhajajo v srca vaša?

39. Vidite roke moje in noge moje, da sem jaz; potipljite me in pogledjte! Saj duh nima telesa in kostí, kakor vidite, da imam jaz.

40. In rekši to, pokaže jim roke in noge.

41. Ko so pa še od veselja dvomili, in so se čudili, reče jim: Imate tu kakošne jedí?

42. Oni mu pa dadó kos pečene ribe, in meda v satu.

43. In vzel je, in pojedel je pred njimi.

44. In reče jim: To so besede, ktere sem vam bil govoril, ko sem bil še z vami, da se mora izpolniti vse, kar je pisano za me

v postavi Mojzesovej in prerokih in psalmih.

45. Tedaj jim odpre um, da so umeli pisma.

46. In reče jim: Tako je pisano, in tako je moral Kristus trpeti, in vstati tretji dan od mrtvih;

47. In da naj se oznanjuje v ime njegovo pokora in odpuščanje grehov po vseh narodih, počenši od Jeruzalema.

48. A vi ste priče temu.

49. In glej, jaz bom poslal oblubo očeta svojega na vas; a vi sedite v me-

stu Jeruzalemu, dokler se ne oblečete v moč z višave.

50. In izpelje jih ven do Betanije; in povzdignivši roke svoje, blagoslovi jih.

51. In zgodí se, ko jih je blagoslovil: odstopi od njih, in bil je na nebo nesen.

52. In oni mu se poklonijo, in vrnejo se v Jeruzalem z veliko radostjo.

53. In bili so vseskozi v tempeljnu, hvaleč in blagosloveč Boga. Amen.

EVANGELJ PO SV. JANEZU.

I. POGlavJE.

V začetku je bila beseda, in beseda je bila pri Bogu, in Bog je bila beseda.

2. Ta je bila v začetku pri Bogu.

3. Vse je po njej postalo, in brez nje ni nič postalo, kar je postalo.

4. V njej je bilo življe-

nje, in življenje je bilo luč ljudém,

5. In luč v temi sveti, in tema je ni zapopadla.

6. Bil je človek poslan od Boga, kteremu je bilo ime Janez.

7. Ta pride na pričevanje, da priča za luč, da bi vsi verovali po njem.

8. On ni bil luč, nego da priča za luč.

9. Bila je prava luč, ktera razsvetljuje vsakega, kteri pride na svet.

10. Na svetu je bil, in svet je po njem postal, in svet ga ni poznal.

11. V svoje je prišel, in svoji ga niso sprejeli.

12. A kterikoli so ga sprejeli, dal jim je oblast, da postanejo sinovi Božji, kteri verujejo v ime njegovo;

13. Kteri se niso od krvi, ne od volje telesne, ne od volje možá, nego od Boga rodili.

14. In beseda je telo postala, in nastanila se je med nami, (in videli smo slavo njeno, slavo kakor edinorojenega od očeta,) polna milosti in resnice.

15. Janez pričuje za-nj, in vpije, govoreč: Ta je bil, za kogar sem rekel: Ta, ki bo prišel za menoj, postal je pred menoj; kajti bil je poprej, nego jaz.

16. In od polnosti njegove smo mi vsi prejeli, tudi milost za milost.

17. Kajti postava se je po Mojzesu dala, milost

in resnica je postala po Jezusu Kristusu.

18. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni sin, ki je na naročji očetovem, on *nam* je oznanil.

19. In to je pričevanje Janezovo, ko so pelsati Judje iz Jeruzalema duhovne in Levite, naj ga vprašajo: Kdo si ti?

20. In priznal je, in ni utajil; in prizna: Jaz nisem Kristus.

21. In vprašajo ga: Kaj si torej? Elija si ti? Pa reče: Nisem. Prerok si ti? Pa odgovorí: Ne.

22. Rekó mu torej: Kdo si? da odgovor dámo tém, kteri so nas poslali. Kaj praviš sam za-se?

23. Reče: Jaz *sem* „glas vpijočega v puščavi: Poravnajte pot Gospodov;“ kakor je povedal Izaija prerok.

24. Tí pa, kteri so bili poslani, bili so izmed Farizejev.

25. In vprašajo ga, in rekó mu: Za kaj torej krščuješ, če ti nisi Kristus, ne Elija, ne prerok?

26. Odgovorí jim Janez,

govoreč: Jaz krščujem z vodo; stoji pa med vami, kogar vi ne poznate.

27. On je, kateri ima za menoj priti; komur jaz nisem vreden odvezati jermena na obutalu njegovem.

28. To se je zgodilo v Betabari onkraj Jordana, kjer je Janez krščeval.

29. Drugi dan ugleda Janez Jezusa, da gre k njemu, ter reče: Glej, jagnje Božje, katero jemlje greh sveta.

30. Ta je, za kogar sem jaz rekel: Za menoj gre mož, kateri je pred menoj bil; kajti bil je poprej, nego jaz.

31. In jaz ga nisem poznal; ali da se razodene Izraelu, za to sem jaz prišel krščevat z vodo.

32. In pričeval je Janez, govoreč: Videl sem Duha, da shaja ko golob z neba, in ostal je na njem.

33. In jaz ga nisem poznal; ali kateri me je poslal krščevat z vodo, ta mi je rekel: Na kogar boš videl, da shaja Duh in ostane na njem, ta je, kte-

ri bo krščeval z Duhom svetim.

34. In jaz sem ga videl, in pričeval sem, da je ta sin Božji.

35. Drugi dan je zopet Janez stal, in dva od učencev njegovih.

36. In ko ugleda Jezusa, da gre, reče: Glej, jagnje Božje.

37. In slišala sta ga oba učenca, ko je govoril, ter odideta za Jezusom.

38. Obrnivši se pa Jezus, in ugledavši ju, da gresta za njim, reče jima:

39. Koga iščeta? Ona mu pa rečeta: Rabi, (kar se pravi, če raztolmačiš: Učenik,) kje stanuješ?

40. Velí jima: Pridita in poglejta. Šla sta, in vide-la sta, kje stanuje; in ostala sta tisti dan pri njem: bilo je pa okoli desete ure.

41. Eden od teh dveh, ktera sta bila slišala od Janeza, in sta bila šla za njim, bil je Andrej, brat Simona Petra.

42. Ta najde najprej brata svojega Simona, in reče

mu: Našli smo Mesija (kar se tolmači: Kristus).

43. In odpelja ga k Jezusu. Pogledavši pa na-nj Jezus, reče: Ti si Simon sin Jonov; ti se boš imenoval Kefa (kar se tolmači: Peter).

44. Drugi dan je hotel Jezus viniti v Galilejo; in najde Filipa, in reče mu: Pojdi za menoj.

45. Bil je pa Filip iz Bet-sajde, iz mesta Andrejevega in Petrovega.

46. Filip najde Natanaela, in reče mu: Našli smo ga, za kogar je pisal Mojzes v zakonu in preroki, Jezusa sina Jožefovega iz Nazareta.

47. Pa mu Natanael reče: Iz Nazareta da more kaj dobrega biti? Velí mu Filip: Pridi in poglej.

48. Jezus vidi Natanaela, da gre k njemu, ter reče za-nj: Glej, prav Izraelec, v katerem ni zvijače.

49. Reče mu Natanael: Odkod me poznaš? Jezus odgovorí in mu reče: Videl sem te, predno te je Filip poklical, ko si bil pod smokvo.

50. Natanael odgovorí in mu reče: Rabi, ti si sin Božji, ti si kralj Izraelov.

51. Jezus odgovorí in mu reče: Ker sem ti rekel: Videl sem te pod smokvo, veruješ. Videl boš več od tega.

52. In reče mu: Resnično resnično vam pravim: Odslej boste videli nebo odprto, in angelje Božje stopati gor in dol na sina človečjega.

II. POGLAVJE.

Intretji dan je bila ženitnina v Kani Galilejskej, in bila je mati Jezusova tam.

2. Povabljen je bil pa tudi Jezus in učenci njegovi na ženitnino.

3. In ko je zmanjkalo vina, reče mati Jezusova njemu: Vina nimajo.

4. Reče jej Jezus: Kaj imaš z menoj, žena? Ni še prišel čas moj.

5. Mati njegova velí služabnikom: Karkoli vam poreče, storite.

6. Bilo je pa tam šest vrčev kamenitnih postavljenih po očiščevanji Ju-

dovskem, kateri so držali po dve ali tri mere.

7. Velí jim Jezus: Napolnite vrče z vodo. In napolnijo jih do vrha.

8. In velí jim: Zajmite sedaj, in nesite starešini. Ter nesó.

9. Ko pa okusi starešina vodo, koja je postala vino, (ni pa vedel, odkod je; a služabniki so vedeli, kateri so bili zajeli vodo,) pokliče starešina ženina,

10. In reče mu: Vsak človek najprej dobro vino daje, in ko se opijanijo, tedaj tisto, ktero je slabše: a ti si prihranil dobro vino noter doslej.

11. Ta začetek čudežev je storil Jezus v Kani Galilejskej, in pokazal je slavo svojo; in verovali so va-nj učenci njegovi.

12. Po tem snide v Kapernaum, on in mati njegova in bratje njegovi, in učenci njegovi; in tu ostanejo ne veliko dní.

13. In bila je blizu Velika noč Judovska, in Jezus se napoti v Jeruzalem.

14. In najde v tempeljnu prodajavce volov in ovâc

in golobov, in menjavce, da sedé.

15. In naredivši bič iz vrvi, izžene vse iz tempeljna, tudi ovce in vole. In menjavcem raztrese denar, in mize prevrne.

16. In tém, kateri so prodajali golobe, reče: Odnosite to odtod; ne delajte iz hiše očeta mojega hiše trgovske.

17. Spómenejo pa se učenci njegovi, da je pisano: „Gorečnost za hišo tvojo me je snedla.“

18. Pa odgovoré Judje in mu rekó: Kakošno znamenje nam boš pokazal, da to delaš?

19. Jezus odgovorí in jim reče: Poderite ta tempelj, in v treh dnéh ga bom postavil.

20. Pa mu rekó Judje: Šest in štirideset let se je zidal ta tempelj, in ti ga boš v treh dnéh postavil?

21. Ali on je govoril za tempelj telesa svojega.

22. Ko je bil torej od mrtvih vstal, spomenili so se učenci njegovi, da jim je to pravil; in verovali so

pismu, in besedi, katero jim je Jezus povedal.

23. Ko je bil pa v Jeruzalemu o Velikej noči, na praznik, verovalo jih je veliko v ime njegovo, ko so videli znamenja njegova, ktera je delal.

24. Sam se jim pa Jezus ni zaupal, ker jih je vse poznal;

25. In ker mu ni bilo treba, da bi kdo pričal za človeka: ker je sam vedel, kaj je v človeku.

III. POGlavJE.

Bil je pa človek med Farizeji, Nikodem mu je bilo ime, starešina Judovski.

2. Ta pride k Jezusu ponoči, in reče mu: Rabi! vémo, da si od Boga prišel učenik; kajti nikdor ne more delati téh znamenj, ktera ti delaš, če ne bo Bog ž njim.

3. Jezus odgovorí in mu reče: Resnično resnično ti pravim: Če se kdo na novo ne rodi, ne more videti kraljestva Božjega.

4. Reče mu Nikodem:

Kako se more človek roditi, ko je star? Jeli more drugoč viniti v telo matere svoje in se roditi?

5. Jezus odgovorí: Resnično resnično ti pravim: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more viniti v kraljestvo Božje.

6. Kar se je rodilo iz telesa, telo je; in kar se je rodilo iz Duha, duh je.

7. Ne čudi se, da sem ti rekel: Treba vam se je na novo roditi.

8. Veter veje, kjer hoče, in glas njegov slišiš, pa ne véš, odkod prihaja in kam gre; tako je vsak, kdor se je rodil iz Duha.

9. Nikodem odgovorí in mu reče: Kako more to biti?

10. Jezus odgovorí in mu reče: Ti si učenik Izraelov, in tega ne véš?

11. Resnično resnično ti pravim, da kar vémo, govorimo; in kar smo videli, pričamo: ali pričevanja našega ne sprejemate.

12. Če vam pozemeljske reči pravim, in ne verujete: kako boste verovali,

če vam bom pravil nebeške?

13. In nikdor ni stopil na nebo, razen kdor je z neba sešel, sin človečji, ki je na nebu.

14. In kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako se mora tudi sin človečji povišati:

15. Da kdorkoli veruje va-nj, ne pogine, nego da ima večno življenje.

16. Kajti tako je Bog ljubil svet, da je sina svojega edinorojenega dal, da kdorkoli veruje va-nj, ne pogine, nego da ima večno življenje.

17. Bog namreč ni poslal sina svojega na svet, da bi svet sodil, nego da se svet zveliča po njem.

18. Kdor veruje va-nj, ne bo sojen; kdor pa ne veruje, sojen je uže, ker ne veruje v ime edinorojenega sina Božjega.

19. Sodba je pa to, da je luč prišla na svet; ali ljudje so bolj ljubili temo, nego luč: kajti njih dela so bila hudobna.

20. Vsak namreč, kdor dela hudobno, sovraži luč,

in ne hodi k luči, da se ne posvaré dela njegova;

21. Kdor pa dela resnico, hodi k luči, da se dela njegova razodenejo, ker so v Bogu storjena.

22. Po tem pride Jezus in učenci njegovi v Judejsko zemljo. In tu je prebival ž njimi in krščeval.

23. Krščeval je pa tudi Janez v Enonu blizu Salima, ker je bilo tam veliko vode; in dohajali so, in krščeval jih je.

24. Kajti Janez še ni bil vržen v ječo.

25. Vstane pa vprašanje med učenci Janezovimi in Judi ob očiščevanju.

26. Ter pridejo k Janezu in mu rekó: Rabi! ta, ki je bil s teboj onkraj Jordana, za kogar si ti pričal, glej, krščuje, in vsi gredó k njemu.

27. Janez odgovorí in reče: Človek ne more ničesar vzeti, če mu ne bo dano z neba.

28. Vi sami mi pričate, da sem rekel: Jaz nisem Kristus, nego poslan sem pred njim.

29. Kdor ima nevesto, ženin je; prijatelj pa ženinov, kateri stoji in ga posluša, z radostjo se raduje glasu ženinovemu. Ta torej radost moja se je izpolnila.

30. On mora rasti, a jaz manjšati se.

31. Kdor od zgoraj prihaja, ta je nad vsemi. Kdor je z zemlje, ta je od zemlje, in govori od zemlje; kdor je prišel z neba, ta je nad vsemi,

32. In kar je videl in slišal, to priča: ali pričevanja njegovega nikdor ne sprejema.

33. Kdor sprejme njegovo pričevanje, potrdil je, da je Bog resničen.

34. Kajti kogar je poslal Bog, besede Božje govori: Bog namreč ne daje Duha na mero.

35. Oče ljubi sina, in vse mu je dal v roko.

36. Kdor veruje v sina, ima večno življenje; a kdor ne veruje v sina, ne bo videl življenja, nego jeza Božja prebiva na njem.

IV. POGLAVJE.

Ko torej zvé Gospod, da so Farizeji slišali, da Jezus več učencev dobiva in krščuje, nego Janez,

2. (Da si ravno Jezus sam ni krščeval, nego učenci njegovi.)

3. Zapustí Judejo, in odide zopet v Galilejo.

4. Moral je pa iti skozi Samarijo.

5. Ter pride v mesto Samarijsko, katero se imenuje Sihar, blizu vasí, katero je dal Jakob Jožefu sinu svojemu.

6. Bil je pa tam studenec Jakobov. Jezus torej, truden od pota, sedel je tako na studencu. Bilo je okoli šeste ure.

7. Kar pride žena iz Samarije zajemat vodo. Velí jej Jezus: Daj mi piti.

8. (Kajti učenci njegovi so bili odšli v mesto, da kupijo živeža.)

9. Pa mu žena Samarijanka reče: Kako moreš ti, ko si Jud, mene, ki sem žena Samarijanka, prositi, naj ti dam piti?

(Kajti Judje se ne pečajo s Samarijani.)

10. Jezus odgovorí in jej reče: Ko bi vedela dar Božji, in kdo je ta, ki ti pravi: Daj mi piti! prosila bi ti njega, in dal bi ti žive vode.

11. Reče mu žena: Gospod! saj še zajeti nimaš s čim, in vodnjak je globok: odkod imaš torej živo vodo?

12. Jeli si ti večí od našega očeta Jakoba, kateri nam je dal vodnjak, in je sam iž njega pil, in sinovi njegovi, in živina njegova?

13. Jezus odgovorí in jej reče: Vsak, kdor pije od te vode, ožejal bo zopet.

14. Kdorkoli bo pa pil od vode, katero mu bom jaz dal, ne bo ožejal veekomaj; nego voda, katero mu bom dal, postala bo v njem studenec vode, ktera teče v večno življenje.

15. Velí mu žena: Gospod! daj mi té vode, da ne bom žejna, in ne bom sèm hodila zajemat.

16. Velí jej Jezus: Pojdi, pokličí moža svojega, in pridi sèm.

17. Žena odgovorí in reče: Nimam moža. Reče jej Jezus: Prav si povedala: Nimam moža.

18. Imela si namreč pet móž; in kogar sedaj imaš, ni mož tvoj: to si po pravici povedala.

19. Reče mu žena: Gospod! vidim, da si prerok.

20. Očetje naši so na tej gori molili; vi pa pravite, da je v Jeruzalemu kraj, kjer je treba moliti.

21. Reče jej Jezus: Žena! verjemi mi, da bo prišel čas, in sedaj je, ko ne boste ne na tej gori ne v Jeruzalemu molili očeta.

22. Vi molite, kar ne véste; mi molimo, kar vémo: kajti zveličanje je od Judov.

23. Ali prišel bo čas, in sedaj je, ko bodo pravi molivci molili očeta v duhu in resnici: saj oče tudi išče takošnih, da bi ga molili.

24. Bog je duh; in kateri ga molijo, morajo v duhu in resnici moliti.

25. Reče mu žena: Vém, da bo Mesija prišel (ki se imenuje Kristus); kedar on pride, oznanil nam bo vse.

26. Reče jej Jezus: Jaz sem, ki govorim s teboj.

27. In na to pridejo učenci njegovi, in začudijo se, da se z ženo pogovarja; vendar pa nobeden ni rekel: Kaj hočeš? ali: Kaj se pogovarjaš ž njo?

28. A žena pustí vrč, in odide v mesto, in velí ljudém:

29. Pojdite, pogledajte človeka, kateri mi je povedal vse, ka sem storila: jeli ni ta Kristus?

30. Ter izidejo iz mesta, in pridejo k njemu.

31. Med tem so ga pa učenci njegovi prosili, govoreč: Rabi, jej!

32. On jim pa reče: Jaz imam jed, da jém, za katero vi ne véste.

33. Učenci so se torej pomenkovali med seboj: Jeli mu je kdo prinesel jesti?

34. Reče jim Jezus: Moja jed je, da izpolnujem

voljo tega, kateri me je poslal, in dodelam njegovo delo.

35. Ne pravite li vi, da še štiri mesece, pa bo prišla žetev? Glej, pravim vam, povzdignite očí svoje, in pogledjte njive, kako užé rumené za žetev.

36. In kdor žanje, prejema plačilo, in zbira sad za večno življenje: da se radujeta oba ob enem, kdor seje in kdor žanje.

37. Kajti v tem je beseda resnična, da je drugi, kateri seje, in drugi, kateri kanje.

38. Jaz sem vas poslal žet, česar vi niste obdelali; drugi so obdelali, in vi ste v njihovo delo prišli.

39. Iz tega mesta jih je veliko verovalo va-nj od Samarijanov, za voljo besede žene, ktera je pričala: Povedal mi je vse, kar sem storila.

40. Ko pridejo torej Samarijani k njemu, prosili so ga, naj ostane pri njih; in ostal je tam dva dni.

41. In veliko več jih je verovalo za voljo njegove besede.

42. A ženi so pravili: Sedaj ne verujemo več za voljo tvoje besede, ker smo sami slišali, in vémo, da je ta resnično zveličar sveta, Kristus.

43. Po teh dveh dnéh pa izide odtod, in odide v Galilejo.

44. Kajti Jezus sam je pričal, da prerok v svojej domovini nima častí.

45. Ko pa pride v Galilejo, sprejmó ga Galilejci, kateri so bili videli vse, kar je storil v Jeruzalemu na praznik; kajti tudi oni so bili prišli na praznik.

46. In zopet pride Jezus v Kano Galilejsko, kjer je bil premenil vodo v vino. In bil je neki kraljev človek, kogar sin je bolen bil v Kapernaumu.

47. Ta, slišavši, da je prišel Jezus iz Judeje v Galilejo, odide k njemu, in prosil ga je, naj snide in mu uzdravi sina; imel je namreč umreti.

48. Reče mu torej Jezus:

Če znamenj in čudežev ne vidite, ne verujete.

49. Velí mu kraljev človek: Gospod! snidi, dokler ni umrl otrok moj.

50. Reče mu Jezus: Pojdi! sin tvoj je živ. In veroval je človek besedi, katero mu je Jezus rekel, in šel je.

51. A ko je še šel, srečajo ga hlapci njegovi, in sporočé, govoreč: Sin tvoj je živ.

52. In vpraša jih za uro, obklej mu je odleglo. In rekó mu: Včeraj ob sedmih ga je pustila mrzlica.

53. Tedaj spozná oče, da tisto uro, ko mu je Jezus rekel: Sin tvoj je živ. In veroval je on in vsa hiša njegova.

54. Tazopet, drugi čudež, storil je Jezus, ko je prišel iz Judeje v Galilejo.

V. POGlavJE.

Po tem je bil praznik Judovski, in Jezus se napoti v Jeruzalem.

2. Je pa v Jeruzalemu pri Ovčjih vratih kopel,

ktera se Hebrejski imenuje Betesda, in ima pet lop.

3. V teh je ležala velika množica bolnikov, slepih, hromih, polomljenih, kteri so pričakovali, kedaj se bo jela voda gibati.

4. Shajal je namreč angelj o svojem času v kopel, in kalil je vodo; in kdor je prvi vstopil, potem ko se je voda skalila, ozdravel je, kterokoli bolezen je imel.

5. Bil je pa en človek tam, kteri je bil osem in trideset let bolan.

6. Ko Jezus tega vidi, da leži, in zvé, da je uže dolgo časa bolan, reče mu: Hočeš li ozdraveti?

7. Odgovorí mu bolnik: Gospod, nimam človeka, da bi me, kedar se voda skalí, vrgel v kopel; a predno sam pridem, vstopi drugi pred menoj.

8. Velí mu Jezus: Vstani, vzemi oder svoj, in hodi.

9. In precej je človek ozdravel, in vzel oder svoj, in hodil. Bila je pa tisti dan sobota.

10. Za to so govorili

Judje uzdravljenemu: Sobota je; ne smeš odra nositi.

11. Odgovorí jim: Ta, ki me je uzdravil, rekel mi je: Vzemi oder svoj, in hodi?

12. Vprašajo ga torej: Kdo je ta človek, ki ti je rekel: Vzemi oder svoj, in hodi?

13. Uzdravljeni pa ni vedel, kdo je; kajti Jezus se je bil umaknil, ker je bilo veliko ljudstva na tem kraji.

14. Po tem ga najde Jezus v tempeljnu, in reče mu: Glej, ozdravel si; ne gréši več, da ti se kaj hujega ne prigodí.

15. Človek odide, in sporočí Judom, da je Jezus tisti, ki ga je uzdravil.

16. In za to so Judje Jezusa preganjali, in gledali so, da bi ga umorili, ker je to delal v soboto.

17. Jezus jim je pa odgovarjal: Oče moj doslej dela, tudi jaz delam.

18. Za to so pa Judje še bolj gledali, da bi ga umorili, ker ni samo sobote prelomil, nego tudi Boga

očeta svojega imenoval, delajoč se enakega Bogu.

19. Jezus pa odgovori in jim reče: Resnično resnično vam pravim, da ne more sin sam od sebe ničesar delati, razen kar vidi, da dela oče; karkoli namreč on dela, to tudi sin dela ravno tako.

20. Kajti oče sina ljubi, in vse mu prikazuje, kar sam dela; in pokazal mu bo še večja dela, nego ta, da se boste vi čudili.

21. Kakor namreč oče obuja mrtve, in oživlja, tako tudi sin, ktere hoče.

22. Kajti oče tudi nikogar ne sodi, nego vso sodbo je izročil sinu:

23. Da bi vsi spoštovali sina, kakor spoštujejo očeta. Kdor sina ne spoštuje, ne spoštuje očeta, kteri ga je poslal.

24. Resnično resnično vam pravim, da kdor mojo besedo posluša, in veruje temu, kteri me je poslal, ima večno življenje; in ne pride na sodbo, nego prešel je iz smrti v življenje.

25. Resnično resnično vam pravim, da bo prišel

čas, in sedaj je, ko bodo mrtvi slišali glas sina Božjega, in kteri bodo slišali, oživelci bodo.

26. Kakor ima namreč oče življenje v sebi, tako je dal tudi sinu, da ima življenje v sebi.

27. In dal mu je oblast tudi sodbo delati, ker je sin človečji.

28. Ne čudite se temu; kajti prišel bo čas, ko bodo vsi, kteri so v grobih, slišali glas njegov;

29. In izšli bodo, kteri so dobro delali, na vstajanje življenja, a kteri so hudo delali, na vstajanje sodbe.

30. Jas sam od sebe ne morem ničesar delati. Kakor slišim, sodim; in sodba moja je pravična: ker ne iščem svoje volje, nego voljo tega, kteri me je poslal.

31. Če jaz sam za sebe pričam, pričanje moje ni resnično.

32. Drugi je, kteri priča za-me, in vém, da je pričevanje, ktero za-me priča, resnično.

33. Vi ste poslali k Ja-

nezu, in pričal je po pravici;

34. Ali jaz ne sprejemam priče od človeka; nego pravim vam to, da bi se zveličali.

35. On je bil luč, ktera je gorela in svetila; a vi ste se hoteli nekoliko časa veseliti svetlobe njegove.

36. Ali jaz imam večo pričo, kakor Janez; dela namreč, ktera mi je oče izročil, naj jih dodelam: ta dela, ktera jaz delam, pričajo za-me, da me je oče poslal.

37. In oče, kteri me je poslal, pričal je sam za mene. Niste pa ne glasú njegovega slišali, ne obličja njegovega videli.

38. In besede njegove nimate, da bi prebivala v vas: ker temu, kogar je on poslal, ne verujete.

39. Preglejte pisma, ker vi mislite, da imate v njih življenje, in ta so, ktera pričajo za-me.

40. Pa ne čete priti k meni, da bi imeli življenje.

41. Slave od ljudí ne sprejemam.

42. Ali poznam vas, da

ljubezni Božje nimate v sebi.

43. Jaz sem prišel v ime očeta svojega, in ne sprejemate me; če drugi pride v svoje ime, njega boste sprejeli.

44. Kako morete vi verovati, ko sprejemate slavo eden od drugega, slave pa, ktera je od edinega Boga, ne iščete?

45. Ne mislite, da vas bom jaz tožil očetu; je, kteri vas toži, Mojzes, v kogar vi zaupate.

46. Ko bi namreč Mojzesu verovali, verovali bi meni: kajti on je pisal za mene.

47. Če pa njegovim pis-mom ne verujete, kako boste mojim besedam verovali?

VI. POGlavJE.

Po tem odide Jezus na oni kraj morja Galilejskega ali Tiberijadskega.

2. In šlo je za njim veliko ljudstva, ko so videli njegove čudeže, ki jih je delal na bolnikih.

3. Jezus pa izide na go-

ro, in tu je z učenci svojimi sedel.

4. Bila je pa blizu Velika noč, praznik Judovski.

5. Povzdignivši torej Jezus oči, in videvši, da veliko ljudstva k njemu dohaja, reče Filipu: Kje bomo kupili kruha, da bodo tí jedli?

6. (To je pa govoril, izkušajoč ga; kajti on je vedel, kaj bo storil.)

7. Odgovorí mu Filip: Za dve sto grošev kruha jim ni dosti, da bi vsakteri od njih kaj malega dobil.

8. Reče mu eden učencev njegovih Andrej brat Simona Petra:

9. En deček je tu, kteri ima pet hlebov ječmenovih in dve ribici; ali kaj je to med toliko?

10. Jezus pa reče: Dajte, posadite ljudi. Bilo je pa veliko trave na tem mestu. In posadé se možjé, kakih pet tisoči na število.

11. Tedaj Jezus vzeme hlebe, in zahvali, ter razdelí učencem, učenci pa tém, ki so sedeli; in ravno

tako tudi od ribic, kolikor so hoteli.

12. Ko so se pa nasitili, velí učencem svojim: Zberite ostanke koscev, da nič ne pogine.

13. Ter zberó, in napolnijo dvanajst košev koscev od petih hlebov ječmenovih, ki so preostali od téh, ktere so bili pojedli.

14. Ljudjé pa, ko so videli čudež, kterega je bil Jezus storil, govorili so: Ta je res prerok, kteri je imel priti na svet.

15. Jezus torej, vedoč, da bodo prišli in ga zgrabili, da ga naredé za kralja, umakne se zopet na goro on sam.

16. Ko se je pa zvečerilo, snidejo učenci njegovi na morje,

17. In stopivši v ladjo, šli so na oni kraj morja v Kapernaum. In uže se je mračilo, in Jezus ni bil k njim prišel,

18. In morje se je od velikega vetra vzdigalo.

19. Odplavivši se pa kakih pet in dvajset ali trideset bežajev, ugledajo Jezusa, da hodi po morji,

in se približuje ladji; in uplašijo se.

20. On jim pa reče: Jaz sem; ne bojte se!

21. In željno so ga vzeli v ladjo, in precej je bila ladja na zemlji, v katero so šli.

22. Drugi dan pa ljudstvo, katero je stalo onkraj morja, ko je videlo, da ni bilo tam druge ladje, razen tiste ene, v katero so bili stopili učenci njegovi, in da Jezus ni vstopil z učenci svojimi v ladjo, nego da so bili učenci njegovi sami odšli;

23. (Prišle so pa druge ladje iz Tiberijade blizu mesta, kjer so bili jedli kruh, ko je Gospod zahvalil;)

24. Ko je torej ljudstvo videlo, da Jezusa ni tu in tudi učencev njegovih ne: stopijo tudi oni v ladje, in pridejo v Kapernaum, iskajoč Jezusa.

25. In ko ga najdejo onkraj morja, rekó mu: Rabi, kedaj si prišel sèm?

26. Odgovorí jim Jezus in reče: Resnično resnično vam pravim, iščete me,

ne za to, ker ste videli čudeže, nego ker ste jedli hlebe in ste se nasitili.

27. Trudite se, ne za jed, ktera mine, nego za jed, ktera ostane za večno življenje, ktero vam bo sin človečji dal: kajti tega je potrdil oče Bog.

28. Rekó mu torej: Kaj naj storimo, da bomo delali dela Božja?

29. Odgovorí jim Jezus in reče: To je delo Božje, da verujete v tega, kterega je on poslal.

30. Pamurekó: Kakošno znamenje nam pokazuješ, da bi videli in ti verovali? kaj delaš?

31. Očetje naši so jedli mano v puščavi, kakor je pisano: „Kruh z neba jim je dal jesti.“

32. Pa jim Jezus reče: Resnično resnično vam pravim: Ni vam dal Mojzes kruha z neba; nego oče moj vam daje pravi kruh z neba.

33. Kajti kruh Božji je ta, kateri shaja z neba, in daje življenje svetu.

34. Rekó mu torej: Go-

spod, daj nam vsegdar tega kruha.

35. Jezus jim pa reče: Jaz sem kruh življenja; kdor k meni dohaja, ne bo nikoli lačen, in kdor veruje v mé, ne bo nikoli ožejal.

36. Ali povedal sem vam, da ste me tudi videli, in ne verujete.

37. Vse, kar mi oče dá, pride k meni; in kdor pride k meni, ne bom ga izgnal ven:

38. Kajti prišel sem z neba, ne da bi delal po svojej volji, nego po volji tega, kateri me je poslal.

39. Volja očeta, kateri me je poslal, je pa ta, da od tega, kar mi je dal, ničesar ne izgubim, nego da to poslednji dan obudim.

40. In volja tega, kateri me je poslal, je ta, da ima vsak, kdor vidi sina in veruje va-nj, večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.

41. Tedaj so Judje godrnjali nad njim, da je rekel: Jaz sem kruh, kateri je prišel z neba.

42. In govorili so: Kaj ni ta sin Jožefov, komur mi očeta in mater poznamo? Kako torej govori ta: Z neba sem prišel?

43. Jezus pa odgovori in jim reče: Ne godrnajte med seboj!

44. Nikdor ne more priti k meni, če ga oče, kateri me je poslal, ne privleče, in jaz ga bom obudil poslednji dan.

45. Pisano je v prerokih: „In vsi bodo učeni od Boga.“ Kdorkoli je torej slišal od očeta in se je naučil, dohaja k meni;

46. Ne da bi bil kdo očeta videl, razen tisti, kateri je od Boga: ta je videl Boga.

47. Resnično resnično vam pravim: Kdor veruje v mé, ima večno življenje.

48. Jaz sem kruh življenja.

49. Očetje vaši so jedli mano v puščavi, in pomrli so.

50. Taje kruh, kateri shaja z neba: da kdor od njega jé, ne umre.

51. Jaz sem živi kruh, kateri sem z neba prišel; če

kdo je od tega kruha, živel bo vekomaj. Kruh pa, ktereга bom jaz dal, je telo moje, ktero bom jaz dal za življenje sveta.

52. Judje so se pa prepirali med seboj, govoreč: Kako nam more ta dati telo jesti?

53. Pa jim Jezus reče: Resnično resnično vam pravim: Če ne boste jedli telesa sina človečjega, in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi.

54. Kdor je moje telo, in pije mojo kri, ima večno življenje, in jaz ga bom obudil poslednji dan.

55. Kajti telo moje je prava jed, in kri moja je prava pijača.

56. Kdor je moje telo, in pije mojo kri, prebiva v meni, in jaz v njem.

57. Kakor je mene poslal živi oče, in jaz za voljo očeta živim: tako bo tudi tisti, kateri mene je, živel, za voljo mene.

58. Ta je kruh, kateri je z neba prišel; ne kakor so očetje vaši jedli mano, in so pomrli: kdor ta kruh je, živel bo vekomaj.

59. To je povedal v shajališči, ko je učil v Kaper-naumu.

60. Veliko torej učencev njegovih, kateri so poslušali, reče: Trda je ta beseda; kdo jo more poslušati?

61. Vedoč pa Jezus sam v sebi, da učenci njegovi godrnjajo nad tem, reče jim: To vas pohujšuje?

62. Kaj pa, ko boste videli sina človečjega, da gre gor, kjer je poprej bil?

63. Duh je to, kar oživlja, telo nič ne pomaga; besede, ktere vam jaz govorim, duh so in življenje so.

64. So pa nekteri med vami, ktere ne verujejo. Jezus namreč je od začetka vedel, kateri so, da ne verujejo, in kdo je, kateri ga bo izdal.

65. In pravil je: Za to sem vam rekel, da ne more nihče k meni priti, če mu ne bo dano od očeta mojega.

66. Posihmal je veliko učencev njegovih zopet odšlo, in nič več niso ž njim hodili.

67. Tedaj reče Jezus

dvanajsterim: Ali hočete tudi vi oditi?

68. Pa mu odgovorí Simon Peter: Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš.

69. In mi smo verovali, in vémo, da si ti Kristus, sin živega Boga.

70. Odgovorí jim Jezus: Ali vas nisem jaz dvanajst izvolil, in eden od vas je hudič?

71. Govoril je pa za Juda Simonovega Iskarijana; kajta ta ga je imel izdati, in bil je eden od dvanajsterih.

VII. POGlavJE.

In po tem je Jezus hodil po Galileji; kajti po Judeji ni hotel hoditi, ker so Judje gledali, da bi ga umorili.

2. Bil je pa blizu praznik Judovski, postavljanje šatorov.

3. Za to mu rekó bratje njegovi: Odidi odtod, in pojdi v Jeruzalem, da bodo videli tudi učenci tvoji dela tvoja, ktera delaš.

4. Kajti kdor hoče ime-

niteno biti, ne dela nobeden nič na skrivnem. Če takošne reči delaš, pokaži se svetu.

5. Kajti tudi bratje njegovi niso verovali va-nj.

6. Pa jim Jezus reče: Moj čas še ni prišel; vaš čas je pa vsegdar gotov.

7. Vas ne more svet sovražiti; mene pa sovraži, ker jaz pričam za-nj, da so dela njegova hudobna.

8. Vi pojdite na ta praznik; jaz še ne pojdem na ta praznik, ker se čas moj še ni izpolnil.

9. In ko jim je to povedal, ostal je v Galileji.

10. Ko so pa bratje njegovi odšli, tedaj odide tudi on na praznik, ne očitno, nego kakor skrivaj.

11. Judje so ga torej na praznik iskali, in govorili so: Kje je on?

12. In bil je za-nj velik prepir med ljudstvom. Kajti nekteri so pravili: Dober je; drugi so pa govorili: Ne! nego ljudstvo slepari.

13. Vendar pa ni nihče očitno za-nj govoril, za voljo strahú Judovskega.

14. Ali uže o polovici praznika izide Jezus v tempelj, ter je učil.

15. In čudili so se Judje, govoreč: Kako ta pismo ume, ko se ni učil?

16. Odgovori jim Jezus in reče: Moj nauk ni moj, nego tega, kateri me je poslal.

17. Če kdo hoče njegovo voljo izpolnjevati, razpoznal bo, je li ta nauk od Boga, ali jaz sam od sebe govorim.

18. Kdor govori sam od sebe, išče lastne slave; kdor pa išče slave tega, kdor ga je poslal, ta je resničen, in nepravičnosti ni v vjem.

19. Vam li ni Mojzes dal postave, in nihče od vas ne izpolnjuje postave? Za kaj me gledate umoriti?

20. Ljudstvo odgovori in reče: Hudiča imaš; kdo te gleda umoriti?

21. Jezus odgovori in jim reče: Eno delo sem storil, in vsi se čudite.

22. In vendar vam je Mojzes dal obrezo, (ne da bi od Mojzesa bilo,

nego od očakov), in v soboto obrezujete človeka.

23. Če sprejme človek obrezo v soboto, da se postava Mojzesova ne prelomi: nad menoj pa se hudujete, da sem vsega človeka uzdravil v soboto?

24. Ne sodite po licu, nego pravično sodbo sodite.

25. Tedaj so nekteri od Jeruzalemcev govorili: Ali ni ta tisti, kterega gledajo umoriti?

26. In glej, očitno govori, in nič mu ne rekó. Ali so mar starešine spoznali, da je ta res Kristus?

27. To da za tega vémo, odkod je; Kristus pa, kedar pride, ne bo nihče vedel, odkod je.

28. Pa zavpije Jezus, učeč v tempeljnu, in reče: In mene poznate, in véste, odkod sem; in sam od sebe nisem prišel: je pa resničen, kateri me je poslal, kogar vi ne poznate.

29. A jaz ga poznam, ker sem od njega, in on me je poslal.

30. In gledali so, da bi

ga zgrabili; ali nihče ni položil na-nj roke, ker čas njegov še ni bil prišel.

31. Veliko izmed ljudstva pa jih je verovalo va-nj, in govorili so: Kristus, kedar pride, bode li več čudežev storil, nego jih je ta storil?

32. Farizeji zaslišijo, da se ljudstvo to za-nj pogovarja; in poslali so Farizeji in véliki duhovni hlapce, naj ga vjemó.

33. Reče jim torej Jezus: Še malo časa sem z vami, pa pojdem k temu, kateri me je poslal.

34. Iskali me boste, in ne boste *me* našli; in kjer sem jaz, *tje* vi ne morete priti.

35. Pa rekó Judje med seboj: Kam pojde ta, da ga mi ne bomo našli? Ali pojde med razkropljene Grke, in bo učil Grke?

36. Kakošna je ta beseda, katero je rekel: Iskali me boste, in ne boste *me* našli; in kjer sem jaz, *tje* vi ne morete priti?

37. A zadnji véliki dan praznika, stal je Jezus, in

vpil je, govoreč: Če je kdo žejen, pride naj k meni in pije.

38. Kdor veruje v mé, kakor pravi pismo, tekle bodo iz telesa njegovega reke žive vode.

39. (To je pa rekel za Duha, ki so ga imeli prejeti tí, kateri so verovali va-nj; kajti svetega Duha še ni bilo, ker Jezus še ni bil oslavljen.)

40. In veliko izmed ljudstva, ko so slišali besedo, govorilo jih je: Ta je zares prerok.

41. Drugi so pravili: Ta je Kristus. Drugi so pa govorili: Ali bo Jezus prišel iz Galileje?

42. Ali ne pravi pismo, da bo Kristus prišel iz semena Davidovega, in iz Betlehema, trga, kjer je David bil?

43. In med ljudstvom nastane razpor za voljo njega.

44. A nekteri od njih so ga hoteli zgrabiti; pa nihče ni položil na-nj rók.

45. In hlapci pridejo k vélikim duhovnom in Farizejem; in tí jim rekó:

Za kaj ga niste pripeljali?

46. Hlapci odgovoré: Nikoli noben človek ni tako govoril, kakor ta človek.

47. Pa jim Farizeji odgovoré: Ali ste tudi vi zapeljani?

48. Je li kdo izmed starešin veroval va-nj, ali izmed Farizejev?

49. Nego to ljudstvo, katero zakona ne zná: prekleti so!

50. Reče jim Nikodem, kateri je bil po noči prišel k njemu, in je bil eden od njih:

51. Ali postava naša sodi človeka, če se poprej ne sliši od njega, in zvé, kaj je storil?

52. Odgovoré in rekó mu: Nisi li tudi ti iz Galileje? Preglej in védi, da prerok iz Galileje ni vstal.

53. Ter odidejo vsak na svoj dom.

VIII. POGLAVJE.

Jezus je pa odšel na Oljsko goro.

2. A zjutraj pride zopet v tempelj, in vse ljudstvo

je šlo k njemu; ter sede in je učil.

3. Pripeljejo pa pismarji in Farizeji k njemu ženo, v prešestvu zasačeno, in postavivši jo na sredo,

4. Rekó mu: Učenik, ta žena je ravnokar v prešestvu zasačena;

5. Mojzes nam je pa v postavi zapovedal, naj takošne kamenjemo. Ti pa kaj praviš?

6. To so pa govorili, izkušajoč ga, da bi ga mogli zatožiti. A Jezus, sklonivši se dol, pisal je s prstom svojim po tléh.

7. Ko so ga pa le še vpraševali, skloni se kvišku, in reče jim: Kdor je med vami brez greha, naj prvi vrže kamen na njo.

8. In zopet se skloni dol, in pisal je po tléh.

9. Oni pa, ko so *to* slišali, in jih je vest tožila, odhajali so eden za drugim, počenši od starešin noter do zadnjih; in Jezus je ostal sam, in žena, stoječ na sredi.

10. Jezus pa, ko se po konci skloni, in razen žene nikogar ne vidi, reče

jej: Žena, kje so tisti tožniki tvoji? ali te ni nobeden odsodil?

11. Ona pa reče: Nobeden, gospod! A Jezus jej reče: Tudi jaz te ne bom odsodil; pojdi in ne greši več.

12. In Jezus jim zopet reče, govoreč: Jaz sem luč sveta; kdor gre za menoj, ne bo hodil po temi, nego imel bo luč življenja.

13. Pa mu rekó Farizeji: Ti sam za-se pričuješ; pričanje tvoje ni resnično.

14. Jezus odgovorí in jim reče: Če tudi jaz sam za-se pričam, pričanje moje je resnično; ker véim, odkod sem prišel, in kam grem: vi pa ne véste, odkod sem prišel, in kam grem.

15. Vi po telesu sodite; jaz ne sodim nikogar.

16. Pa če jaz tudi sodim, sodba moja je resnična; ker nisem sam, nego jaz in oče, kateri me je poslal.

17. Pisano pa je tudi v zakonu vašem, da je dveh človekov pričanje resnično.

18. Jaz sem, kateri sam

za-se pričam, in oče priča za-me, kateri me je poslal.

19. Tedaj so mu pravili: Kje je oče tvoj? Jezus odgovorí: Ne mene ne poznate, ne očeta mojega; ko bi mene poznali, poznali bi tudi očeta mojega.

20. Te besede je povedal Jezus pri zakladnici, učeč v tempeljnu; in nihče ga ni zgrabil, ker čas njegov še ni bil prišel.

21. In Jezus jim zopet reče: Jaz grem, in iskali me boste, in v grehu svojem boste pomrli. Kamor jaz grem, vi ne morete priti.

22. Govorili so torej Judje: Ali se bo sam umoril, ko pravi: Kamor jaz grem, vi ne morete priti?

23. Pa jim reče: Vi ste od zdolej, jaz sem od zgoraj; vi ste s tega sveta, jaz nisem s tega sveta.

24. Rekel sem vam pa, da boste pomrli v grehih svojih: če namreč ne boste verovali, da sem jaz, pomrli boste v grehih svojih.

25. Rekó mu torej: Kdosi

ti? In reče jim Jezus: *To*, kar vam od začetka pravim.

26. Veliko imam o vas govoriti in soditi; ali kateri me je poslal, ta je resničen; in jaz govorim to, kar sem od njega slišal.

27. Niso *pa* razpoznali, da jim je govoril za očeta.

28. Za to jim Jezus reče: Kedar boste sina človečjega povišali, tedaj boste razpoznali, da sem jaz, in da sam od sebe ničesar ne delam, nego kakor me je naučil oče moj, to govorim.

29. In kateri me je poslal, ta je z menoj; ni me pustil oče samega, ker jaz to, kar je njemu po godi, vsegdar delam.

30. Ko je to govoril, verovalo jih je veliko vanj.

31. In govoril je Jezus tistim Judom, kateri so mu verovali: Če vi ostanete v besedi mojej, boste zares učenci moji;

32. In razpoznali boste resnico, in resnica vas bo osvobodila.

33. Odgovoré mu: Seme Abrahamovo smo, in slu-

žili nismo nikoli nobenemu; kako govoriš ti: Svobodni boste postali?

34. Odgovorí jim Jezus: Resnično resnično vam pravim, da vsak, kdor dela greh, suženj je grehu.

35. Suženj pa ne ostane v hiši vekomaj; sin ostane vekomaj.

36. Če vas torej sin osvobodí, boste res svobodni.

37. Vém, da ste seme Abrahamovo; ali gledate me umoriti, ker moja beseda nima mesta v vas.

38. Jaz govorim, kar sem videl od očeta svojega: in vi delate, kar ste od svojega očeta videli.

39. Odgovoré in rekó mu: Oče naš je Abraham. Reče jim Jezus: Ko bi bili sinovi Abrahamovi, delali bi dela Abrahamova.

40. Sedaj pa gledate mene umoriti, človeka, kateri sem vam resnico povedal, ktero sem slišal od Boga; tega Abraham ni storil.

41. Vi delate dela svojega očeta. Pa mu rekó: Mi nismo iz kurbarije

rojeni; enega očeta imamo, Boga.

42. Jezus jim pa reče: Ko bi bil Bog vaš oče, ljubili bi me; kajti jaz sem od Boga izšel in prišel: ker tudi nisem sam od sebe prišel, nego on me je poslal.

43. Za kaj mojega govora ne umete? Ker ne morete moje besede poslušati.

44. Vi ste od očeta hudiča, in slasti očeta svojega hočete delati. On je bil ubijavec ljudî od začetka, in na resnici ne stoji: ker resnice ni v njem. Kedar govori laž, govori od svojega, ker je lažnik in oče laži.

45. Jaz pa, ker resnico govorim, ne verujete mi.

46. Kdo izmed vas me dolží greha? Če pa resnico govorim, za kaj mi vi ne verujete?

47. Kdor je od Boga, besedo Božjo posluša; za to vi ne poslušate, ker niste od Boga.

48. Judje pa odgovoré in mu rekó: Ali ne pravimo mi prav, da si ti

Samarijan, in imaš hudiča?

49. Jezus odgovorí: Jaz nimam hudiča, nego spoštujem očeta svojega; a vi me zasramujete.

50. Pa jaz ne iščem svoje slave; je, kateri *jo* išče in sodi.

51. Resnično resnično vam pravim: če kdo mojo besedo ohrani, ne bo videl smrti vekomaj.

52. Rekó mu torej Judje: Sedaj smo razpoznali, da hudiča imaš; Abraham je umrl in preroki, a ti praviš: Če kdo mojo besedo ohrani, ne bo okusil smrti vekomaj.

53. Kaj si ne mara ti večí od našega očeta Abrahama, kateri je umrl? Tudi preroki so pomrli: koga se ti sam delaš?

54. Jezus odgovorí: Če se jaz sam slavim, slava moja ni nič; oče moj je, kateri me slavi, za kogar vi pravite, da je vaš Bog.

55. In ne poznate ga, a jaz ga poznam; in ko bi rekel, da ga ne poznam, enak bi bil vam, lažnji-

vec: ali poznam ga, in besedo njegovo izpolnujem.

56. Abraham, oče vaš, oveselil se je, da bo videl moj dan; in videl je, in radoval se je.

57. Rekó mu torej Judje: Petdeset let še nimaš, in videl si Abrahama?

58. Reče jim Jezus: Resnično resnično vam pravim: Jaz sem, predno se je Abraham rodil.

59. Tedaj zgrabijo kameenje, da bi vrgli na-nj; ali Jezus se skrije, in prejde po sredi njih, in izide iz tempeljna: in tako je odšel.

IX. POGLAVJE.

In gredoč mimo, ugleda človeka, kateri je bil slep od rojstva.

2. In vprašajo ga učenci njegovi, govoreč: Rabi, kdo je grešil, ta ali roditelji njegovi, da se je slep rodil?

3. Jezus odgovorí: Ne ta ni grešil, ne roditelji njegovi; nego da se razodenejo dela Božja na njem.

4. Jaz moram delati dela tega, kateri me je poslal,

dokler je dan; prišla bo noč, ko ne bo nihče mogel delati.

5. Dokler sem na svetu, luč sem svetu.

6. Rekši to, pljune na zemljo, in napravi blato od sline, in pomaže z blatom slepcu oči.

7. In reče mu: Pojdi, umij se v kopeli Siloamskeje (kar se tolmači: Poslan). Ter odide in se umije, in vrne se videč.

8. A sosodje, in kateri so ga bili poprej videli, da je slep, govorili so: Ali ni ta tisti, ki je sedel in prosil?

9. Nekteri so pravili: On je; drugi pa: Podoben mu je. On je pravil: Jaz sem.

10. Rekó mu torej: Kako so ti se odprle oči?

11. On odgovorí in reče: Človek, ki se imenuje Jezus, napravil je blato, in pomazal mi je oči, in rekel mi je: Pojdi v kopel Siloamsko, in umij se. In ko sem odšel, in sem se umil, spregledal sem.

12. Pa mu rekó: Kje je on? Reče: Ne vém.

13. Peljejo ga k Farizejem, tega, ki je nekedaj slep bil.

14. Bila je pa sobota, ko je Jezus blato napravil in mu odprl oči.

15. In vpraševali so ga zopet tudi Farizeji, kako je spregledal. On jim pa reče: Blato mi je del na oči, in umil sem se, ter vidim.

16. Tedaj so nekteri od Farizejev govorili: Ta človek ni od Boga, ko sobote ne svetí. Drugi so govorili: Kako more grešen človek takošne čudeže delati? In bil je razpor med njimi.

17. Zopet rekó slepcu: Kaj ti praviš za-nj, da ti je odprl oči? On pa reče: Da je prerok.

18. Judje pa niso verovali za-nj, da je slep bil in je spregledal, dokler niso roditeljev tega, ki je spregledal, poklicali,

19. In jih vprašali, govoreč: Je li ta sin vaš, za kogar pravite, da se je slep rodil? Kako pa sedaj vidi?

20. Odgovoré jim rodi-

telji njegovi in rekó: Vémo, da je ta sin naš, in da se je slep rodil;

21. Kako pa sedaj vidi, ne vémo; ali kdo mu je oči odprl, mi ne vémo. On ima leta; njega vprašajte, on bo sam govoril za-se.

22. To so rekli roditelji njegovi za to, ker so se bali Judov; kajti Judje so se bili uže dogovorili, da bodo vsakega, kdor ga bo pripoznal za Kristusa, izpahnili iz shajališča.

23. Za to so roditelji njegovi rekli: *Saj* ima leta; njega vprašajte.

24. Tedaj drugoč pokličejo človeka, kateri je slep bil, in rekó mu: Daj Bogu hvalo; in vémo, da je ta človek grešnik.

25. On pa odgovorí in reče: Če je grešnik, ne vém; samo vém, da sem slep bil, in sedaj vidim.

26. Rekó mu torej zopet: Kaj ti je storil? Kako ti je odprl oči?

27. Odgovorí jim: Povedal sem vam uže, in niste slišali; kaj hočete zopet slišati? Ali hočete tudi

vi njegovi učenci postati?

28. Oni pa ga opsujejo, in rekó: Ti si njegov učenec; mi smo Mojzesovi učenci.

29. Mi vémo, da je z Mojzesom govoril Bog; za tega pa ne vémo, odkod je.

30. Človek odgovorí in jim reče: To je pač res čudno, da vi ne véste, odkod je, in odprl mi je oči.

31. Vémo pa, da grešnikov Bog ne poslušá; nego če kdo spoštuje Boga, in voljo njegovo izpolnjuje, tega poslušá.

32. Od vekomaj se ni slišalo, da bi bil kdo od rojstva slepemu oči odprl.

33. Ko ta ne bi bil od Boga, ne bi mogel ničesar storiti.

34. Odgovoré in rekó mu: Ves v grehah si se rodil, pa boš ti nas učil? In izženó ga ven.

35. Jezus zasliši, da so ga izgnali ven; in ko ga najde, reče mu: Veruješ li v sina Božjega?

36. On odgovorí in reče: Kdo je, gospod, da bom veroval va-nj?

37. Jezus mu pa reče: In videl si ga, in kateri s teboj govori, ta je.

38. On pa reče: Verujem, gospod! In pokloni mu se.

39. In Jezus reče: Jaz sem prišel na sodbo na ta svet, da kateri ne vidijo, spregledajo, in kateri vidijo, oslepé.

40. In slišali so to nekteri izmed Farizejev, kateri so bili ž njim, in rekó mu: Ali smo tudi mi slepi?

41. Reče jim Jezus: Ko bi bili slepi, ne bi imeli greha; sedaj pa pravite: Vidimo: za to greh vaš ostane.

X. POGlavJE.

Resnično resnično vam pravim: Kdor ne vhaja skozi vrata v ovčji hlev, nego prelazi drugod, ta je tat in razbojnik.

2. Kdor pa vhaja skozi vrata, ta je pastir ovâc.

3. Temu vratar odpira, in ovce glas njegov poslušajo, in svoje ovce kliče po imenu, in izganja jih.

4. In ko ovce svoje izžene, gre pred njimi; in ovce

gredó za njim, ker pozna-
jo glas njegov;

5. A za tujcem ne gredó,
nego odbežé od njega: ker
ne poznajo tujega glasú.

6. To priliki jim je Je-
zus povedal; ali oni niso
razumeli, kaj bi to bilo,
kar jim je pravil.

7. Tedaj jim Jezus zopet
reče: Resnično resnično
vam pravim, da sem jaz
vrata ovcam.

8. Vsi, kolikorkoli jih je
prišlo pred menoj, tatjé
so in razbojniki: ali ovce
jih niso poslušale.

9. Jaz sem vrata; skozi
mene če kdo vnide, zveli-
čal se bo, in pojde noter in
izšel bo, in našel bo pašo.

10. Tat ne vnide, razen da
ukrade in ubije in pogubí;
jaz sem prišel, da bi živ-
ljenje imeli, in obilno
imeli.

11. Jaz sem dober pastir;
dober pastir poklada du-
šo svojo za ovce.

12. Najemnik pa, in kdor
ni pastir, komur niso ovce
lastne, vidi volka, da gre,
pa popustí ovce, in odbeží:
in volk jih razgrabi, in
razpodí ovce.

13. Najemnik pa odbeží,
ker je najemnik, in ne
mara za ovce.

14. Jaz sem dober pastir;
in poznam svoje, in moje
poznajo mene:

15. Kakor oče mene po-
zná, in jaz očeta poznam.
In dušo svojo pokladam
za ovce.

16. Tudi drugih ovác
imam, ktere niso iz tega
hleva; tudi té moram pri-
peljati, in poslušale bodo
glas moj: in ena čreda
bo, eden pastir.

17. Za to me oče ljubi,
ker jaz dušo svojo pokla-
dam, da jo zopet vzemem.

18. Nihče je ne jemlje
od mene, nego sam od
sebe jo pokladam. Oblast
imam, da položim; in
oblast imam, da jo zopet
vzemem. To zapoved sem
prejel od očeta svojega.

19. In med Judi nastane
zopet razpor za voljo teh
besed.

20. Govorilo pa jih je
veliko od njih: Hudiča
ima in neumen je: kaj ga
poslušate?

21. Drugi so pravili:
Kdor ima hudiča, ne go-

vorí tako; ali more hudič slepcem odpirati oči?

22. Bil je pa praznik obnovenja v Jeruzalemu, in bila je zima.

23. In sprehajal se je Jezus po lopi Solomonovej.

24. In obstopijo ga Judje, in govorili so mu: Doklej nas v nevednosti pustiš? Če si ti Kristus, povej nam na ravnost.

25. Odgovorí jim Jezus: Povedal sem vam, pa ne verujete. Dela, ktera jaz delam v ime očeta svojega, ta pričajo za-me.

26. To da vi ne verujete: ker niste od mojih ovâc, kakor sem vam povedal.

27. Moje ovce poslušajo glas moj, in jaz jih poznam; in za menoj gredó,

28. In jaz jim bom dal večno življenje; in na vekomaj ne bodo poginile, in nihče jih ne bo iztrgal iz moje roke.

29. Oče moj, kteri mi *jih* je dal, večí je od vseh, in nihče *jih* ne more iztrgati iz roke očeta mojega.

30. Jaz in oče sva eno.

31. In zopet zgrabijo

Judje kamenje, da bi ga kamenjali.

32. Odgovorí jim Jezus: Veliko dobrih del sem vam pokazal od očeta svojega; za ktero od teh del me boste kamenjali?

33. Odgovoré mu Judjé, govoreč: Za dobro delo te ne bomo kamenjali, nego za kletvino, in ker se ti, ki si človek, delaš Boga.

34. Odgovorí jim Jezus: Ni li pisano v zakonu vašem: „Jaz sem rekel: bogovi ste?“

35. Če je tiste imenoval bogove, kterim je beseda Božja bila (in pismo se ne more razvezati,):

36. *Kaj meni pa*, ki me je oče posvetil in na svet poslal, pravite vi: Preklinjaš! ker sem rekel: Sin Božji sem?

37. Če ne delam del očeta svojega, ne verujete mi;

38. Če pa delam, če tudi meni ne verujete, verujte delom: da razpoznate in boste verovali, da je oče v meni, in jaz v njem.

39. In zopet so ga gle-

dali prijeti; ali izmakne jim se iz rók.

40. In odide zopet na oni kraj Jordana, na kraj, kjer je proprej Janez bil, ko je krstil; in ostane tu.

41. In veliko jih pride k njemu; in pravili so: Janez res ni nobenega čudeža storil! ali karkoli je Janez povedal za tega, bilo je vse resnično.

42. In veliko jih je tu verovalo va-nj.

XI. POGlavJE.

Bil je pa en bolnik, Lazar iz Betanije, iz vasí Marije in Marte sestre njene.

2. (A Marija, ktere brat Lazar je bolan bil, bila je ta, ki je pomazilila Gospoda z miro, in otrla noge njegove z lasmi svojimi.)

3. Sestri torej pošljete knjemu, govoreč: Gospod, glej, kogar ljubiš, bolan je.

4. Ko pa Jezus sliši, reče: Ta bolezen ni na smrt, nego na slavo Božjo, da se sin Božji po njej oslavi.

5. Jezus je pa Marto in sestro njeno in Lazarja ljubil.

6. Ko je torej slišal, da je bolan, tedaj je ostal dva dni na tistem mestu, kjer je bil.

7. Po tem pa reče učencem svojim: Pojdimo zopet v Judejo.

8. Učenci mu rekó: Rabi, ravnokar so te Judje hoteli kamenjati, pa greš zopet tje?

9. Jezus odgovorí: Nima li dan dvanajst ur? Če kdo po dnevu hodi, ne spotiče se, ker vidi luč tega sveta.

10. Če pa kdo po noči hodi, spotiče se, ker ni luči v njem.

11. To je povedal, in po tem reče: Lazar prijatelj naš je zaspal; pa grem, da ga zbudim.

12. Rekó mu tedaj učenci njegovi: Gospod, če je zaspal, ozdravel bo.

13. Rekel je pa Jezus za smrt njegovo; a oni so mislili, da pravi za spanje sna.

14. Tedaj jim Jezus razločno pové: Lazar je umrl.

15. In radujem se za voljo vas, da nisem tam bil,

da boste verovali; pa poj-
dimo k njemu.

16. Tedaj reče Tomaž
(ki se imenuje Dvojček,
součencem: Pojdimo še
mi, da umremo ž njim.

17. Ko pa pride Jezus,
najde ga, da je uže štiri
dni v grobu bil.

18. (Bila je pa Betanija
blizu Jeruzalema, kakih
petnajst bežajev.)

19. In veliko izmed Ju-
dov jih je bilo prišlo k
Marti in Mariji, da bi ji
tolažili po njenem bratu.

20. Ko pa Marta zasliši,
da Jezus gre, odide mu
naproti; a Marija je domá
sedela.

21. Marta tedaj reče Je-
zusu: Gospod, ko bi bil tu
bil, brat moj ne bi bil umrl.

22. Pa tudi sedaj vé m,
da karkoli boš od Boga
prosil, da ti bo dal Bog.

23. Reče jej Jezus: Vstal
bo brat tvoj.

24. Marta mu reče: Vé m,
da bo vstal, o vstajanji
poslednji dan.

25. Reče jej Jezus: Jaz
sem vstavanje in življenje;
kdor v mene veruje, živel
bo, če tudi umre.

26. In vsak, kdor žíví in
veruje v mé, ne bo umrl
vekomaj. Veruješ li to?

27. Reče mu: Dà, gos-
pod! jaz verujem, da si
ti Kristus, sin Božji, ki
je imel na svet priti.

28. In rekši to, odide, in
pokliče skrivaj Marijo se-
stro svojo, govoreč: Uče-
nik je tu in te kliče.

29. Ona, ko zasliši, hitro
vstane in odide k njemu.

30. (Ni pa še Jezus pri-
šel v vas; nego bil je na
mestu, kjer ga je bila
Marta srečala.)

31. Ko so pa Judje, kateri
so bili ž njo v hiši in so
jo tolažili, videli, da je
Marija hitro vstala in iz-
šla, odidejo za njo, govo-
reč: Na grob gre, da bo
tam jokala.

32. Marija pa, ko pride
tje, kjer je Jezus bil, in
ga ugleda, pade mu pred
noge, govoreč mu: Gos-
pod, ko bi bil tu bil,
brat moj ne bi bil umrl.

33. Jezus pa, ko jo vidi,
da joka, in Jude, kateri so
bili ž njo prišli, da joka-
jo, zgrozí se v duhu, in po-
stane sam žalosten,

34. In reče: Kam ste ga položili? Rekó mu: Gospod, pridi in poglej!

35. Jezus se zajoka.

36. Judje so tedaj govorili: Glej, kako ga je ljubil!

37. A nekteri od njih rekó: Ali ni mogel ta, ki je slepemu očí odprl, storiti, da tudi ta ne bi bil umrl?

38. In Jezus se zopet zgrozí v sebi, in pride na grob. Bila je pa jama, in kamen je ležal na njej.

39. Jezus velí: Vzdignite kamen! Reče mu sestra ranjkega, Marta: Gospod, uže smrdí; kajti štiri dní je v grobu.

40. Velí jej Jezus: Ali ti nisem rekel, da če boš verovala, videla boš slavo Božjo?

41. Tedaj vzdignejo kamen, kjer je mrtvi ležal. A Jezus povzdigne očí kvišku, in reče: Oče, zahvaljujem ti, da si me uslišal.

42. Pa jaz sem vedel, da me vsegdar poslušáš; ali rekel sem za voljo ljudstva, ktero okoli stojí, da

bodo verovali, da si me ti poslal.

43. In ko je to rekel, zakliče z močnim glasom; Lazar, pojdi ven!

44. In mrtvi izide, povezan na nogah in rokah s povoji, in obraz njegov je bil obezan s prtom. Velí jim Jezus: Razvežite ga, in pustite, naj odide.

45. In od Judov, kateri so bili prišli k Mariji, in so videli, kaj je Jezus storil, verovalo jih je veliko van-nj.

46. A nekteri od njih odidejo k Farizejem, in povedó jim, kaj je Jezus storil.

47. In véliki duhovni in Farizeji zberó zbor, in govorili so: Kaj bomo storili? kajti ta človek dela velike čudeže.

48. Če ga tako pustimo, verovali bodo vsi va-nj; in prišli bodo Rimljani, in vzeli nam bodo zemljo in narod.

49. A eden od njih, neki Kajfa, kateri je bil tisto leto véliki duhoven, reče jim: Vi nič ne véste;

50. In tudi ne mislite,

da nam je bolje, da eden človek umre za ljudstvo, nego da bi ves narod poginil.

51. Tega pa ni rekel sam od sebe; temveč ker je bil tisto leto véliki duhoven, prerokoval je, da mora Jezus za ves narod umreti;

52. In ne samo za narod, nego da tudi razkropljene otroke Božje zbere v eno čredo.

53. Od tega dné torej so sklenili, da ga bodo umorili.

54. Jezus pa ni več očitno hodil med Judi, nego odšel je odtod v kraj blizu puščave, v mesto, katero se imenuje Efraim, in tu je prebival z učenci svojimi.

55. Bila je pa blizu Velika noč Judovska; in veliko iz tega kraja jih pride v Jeruzalem pred Veliko nočjó, da se očistijo.

56. In iskali so Jezusa, in pogovarjali so se med seboj, stoječ v tempeljnu: Kaj vam se zdí, da ne pride na praznik?

57. Dali so bili pa véliki duhovni in Farizeji zapoved, da če kdo zvé, kje da

je, naj pové, da ga zgrabijo.

XII. POGLAVJE.

^vSest dní pred Veliko nočjó pa pride Jezus v Betanijo, kjer je Lazar bil, kateri je bil umrl, in ga je obudil iz mrtvih.

2. In napravijo mu tu pojedinjó, in Marta je stregla; a Lazar je bil eden od teh, kateri so ž njim sedeli za mizo.

3. Marija pa, vzemši funt prave dragocene nardove mire, pomazili noge Jezusove, in otre mu z lasmi svojimi noge; in hiša se napolni vonja od mire.

4. Tedaj reče eden od učencev njegovih, Juda Simonov Iškarijan, kateri ga je imel izdati:

5. Za kaj se ni prodala ta mira za tri sto grošev, in dala ubogim?

6. Rekel je pa to, ne da bi mu bilo skrb za uboge, nego ker je tat bil, in imel je mošnjo, in nosil je, kar se je metalo *va-njo*.

7. Jezus pa mu reče: Pusti jo; za dan pogre-

ba mojega je to prihranila.

8. Kajti uboge imate vsegdar s seboj, a mene nimate vsegdar.

9. Zvedelo je pa veliko ljudstva izmed Judov, da je tu; ter pridejo ne samo za voljo Jezusa, nego da bi tudi Lazarja videli, kterega je bil obudil iz mrtvih.

10. Veliki duhovni pa se posvetujejo, da bi tudi Lazarja umorili;

11. Ker jih je za voljo njega veliko izmed Judov odhajalo, in verovali so v Jezusa.

12. Drugi dan pa veliko ljudstva, ktero je bilo prišlo na praznik, slišavši, da gre Jezus v Jeruzalem,

13. Vzemó palmove veje, in izidejo mu naproti, in vpili so: Hosana! Blagoslovljen, kteri gre v imenu Gospodovem, kralj Izraelov!

14. In Jezus najde osliča, in usede se na-nj, kakor je pisano:

15. „Ne boj se, hči Sionska! glej, kralj tvoj gre, sedeč na žrebetu oslice.“

16. Tega pa učenci njegovi poprej niso razumeli; nego ko se je Jezus oslavlil, tedaj so se spomenili, da je bilo to za njega pisano, in da so mu to storili.

17. A ljudstvo je pričevalo, ktero je bilo ž njim, ko je Lazarja poklical iz groba, in ga obudil iz mrtvih.

18. Za to mu je tudi ljudstvo naproti prišlo, ker je slišalo, da je ta čudež storil.

19. Farizeji tedaj rekó med seboj: Vidite, da nič ne opravite! Glej, svet je odšel za njim.

20. Bili so pa med tistimi, ki so dohajali, da bi molili na praznik, nekteri Grki.

21. Ti torej pristopijo k Filipu, ki je bil iz Bet-sajde Galilejske, in prosili so ga, govoreč: Gospod, Jezusa bi radi videli.

22. Filip pride in pové Andreju; in Andrej in Filip povesta Jezusu.

23. Jezus pa jima odgovorí, govoreč: Prišel je čas, da se sin človečji oslavi.

24. Resnično resnično vam pravim: Zrno pšenič-

no, če pade na zemljo in ne umré, ono bo samo ostalo; če pa umré, obrodi veliko sadú.

25. Kdor dušo svojo ljubi, izgubil jo bo; a kdor dušo svojo sovraži, ohranil jo bo za večno življenje.

26. Če kdo meni služi, naj gre za menoj; in kjer bom jaz, tam bo tudi služabnik moj; in če kdo meni služi, njega bo oče ljubil.

27. Sedaj je duša moja žalostna; in kaj hočem reči? Oče, reši me te ure! Pa za to sem prišel na to uro.

28. Oče, oslavi ime svoje! In glas se oglasi z neba: Oslavil sem *ga*, in zopet *ga* bom oslavlil.

29. Ljudstvo torej, katero je stalo in je slišalo, pravilo je, da je zagrmelo. Drugi so pravili: Angelj mu je govoril.

30. Jezus odgovorí in reče: Ta glas se ni oglašil za voljo mene, nego za voljo vas.

31. Sedaj je sodba tega sveta; sedaj bo vojvoda tega sveta izgnan ven.

32. In jaz, kedar bom

povišan od zemlje, potegnili bom vse k sebi.

33. (To je pa pravil, da je na znanje dal, s kakošno smrtjo bo umrl.)

34. Odgovorí mu ljudstvo: Mi smo slišali iz zakona, da bo Kristus ostal vekomaj; in kako praviš ti: Sin človečji mora biti povišan? Kdo je ta sin človečji?

35. Reče jim torej Jezus: Še malo časa je luč z vami. Hodite, dokler imate luč, da vas ne objeme tema; in kdor po temi hodi, ne vé, kam gre.

36. Dokler luč imate, verujte v luč, da boste sinovi luči. To je Jezus povedal, in odšel je, in skrilo se je od njih.

37. In da si ravno je toliko čudežev storil pred njimi, niso verovali vanj;

38. Da se izpolni beseda Izaija preroka, katero je rekel: „Gospod, kdo je veroval našej besedi! In roka Gospodova komu se je razodela?“

39. Verovati pa za to niso mogli, ker je zopet rekel Izaija:

40. „Oslepil jim je oči, in okamenil jim je srce: da ne bi z očmi videli, in s srcem umeli in se spreobrnili, in bi jih uzdravil.“

41. To je rekel Izaija, ko je videl slavo njegovo, in je govoril o njem.

42. Vendar jih je pa tudi veliko izmed knezov verovalo va-nj; pa za voljo Farizejev niso priznavali, da ne bi bili izpahnjeni iz shajališč:

43. Kajti ljubili so slavo človeško bolj, nego slavo Božjo.

44. Jezus pa zavpije in reče: Kdor veruje v mé, ne veruje v mé, nego v tega, kateri me je poslal.

45. In kdor mene vidi, vidi tega, kateri me je poslal.

46. Jaz sem prišel luč na svet, da vsak, kdor veruje v mé, ne ostane v temi.

47. In če kdo moje besede sliši, in ne veruje, jaz ga ne bom sodil; ker nisem prišel, da bi svet sodil, nego da svet zveličam.

48. Kdor se mene odreka, in besed mojih ne

sprejema, ima ga, kateri ga bo sodil: beseda, katero sem govoril, ona ga bo sodila poslednji dan.

49. Kajti jaz nisem sam od sebe govoril; nego oče, kateri me je poslal, on mi je zapoved dal, kaj da naj povém in kaj naj govorim.

50. In vém, da je zapoved njegova večno življenje. Kar torej jaz govorim, govorim tako, kakor mi je oče povedal.

XIII. POGLAVJE.

Pred praznikom veliko-nočnim pa, ko je vedel Jezus, da je njegov čas prišel, da prejde s tega sveta k očetu: ker je ljubil svoje, kateri so bili na svetu, ljubil jih je do konca.

2. In po večerji, (ko je bil uže hudič Judu Simonovemu Iškarijanu položil v srce, naj ga izdá,)

3. Vedoč Jezus, da mu je dal oče vse v roke, in da je od Boga izšel in k Bogu gre,

4. Vstane od večerje, in sleče oblačilo, in vzeme opasnik, ter se opaše.

5. Po tem vlije v umivalnico vode, in začne umivati učencem noge, in otirati z opasnikom, s katerim je bil opasan.

6. Ter pride k Simonu Petru; in on mu reče: Gospod, ti mi boš umival noge?

7. Jezus odgovori in mu reče: Kar jaz delam, ti sedaj ne véš; ali zvedel boš po tem.

8. Reče mu Peter: Ne boš mi umival nog na vekomaj ne! Odgovori mu Jezus: Če te ne umijem, ne boš imel deleža z menoj.

9. Reče mu Simon Peter: Gospod, ne samo nog mojih, nego tudi roke in glavo.

10. Reče mu Jezus: Kdor je umit, ne potrebuje, razen da noge umije, ker je ves čist; in vi ste čisti, ali ne vsi.

11. Poznal je namreč izdajavca svojega; za to je rekel: Niste vsi čisti.

12. Ko jim je pa umil noge, in je oblačilo svoje vzela, usede se zopet, in reče jim: Véste li, kaj sem vam storil?

13. Vi me imenujete: Učenik! in: Gospod! in prav pravite; ker sem.

14. Če sem pa jaz, gospod in učenik, umil vam noge, dolžni ste tudi vi eden drugemu umivati noge.

15. Izgled sem vam dal namreč, da kakor sem jaz storil, tudi vi delajte tako.

16. Resnično resnično vam pravim: Hlapec ni večji od gospodarja svojega; tudi poslanec ni večji, kakor tisti, kateri ga je poslal.

17. Če to véste, blagor vam, če je storite.

18. Ne pravim za vse vas; jaz véim, ktere sem izvolil: ali da se izpolni pismo: „Ta, ki z menoj kruh jé, vzdignil je peto svojo zoper mé.“

19. Uže sedaj vam pravim, predno se je zgodilo, da kedar se zgodí, verujete, da sam jaz.

20. Resnično resnično vam pravim: Če koga pošljem, kdor *ga* sprejme, sprejme mene; kdor pa mene sprejme, sprejme tega, kateri me je poslal.

21. Ko je Jezus to povedal, postane žalosten v duhu, in zatrdi in reče: Resnično resnično vam pravim, da me bo eden od vas izdal.

22. Učenci njegovi so se torej pogledovali med seboj, pomišljevale, za ktere ga da pravi.

23. Slonel je pa za mizo eden učencev njegovih na naročji Jezusovem, ktere ga je Jezus ljubil.

24. Simon Peter torej namigne temu, da naj vpraša, kdo da bi bil, za kogar pravi.

25. In on leže Jezusu na prsi, in reče mu: Gospod, kdo je?

26. Jezus odgovori: Taje, komur bom jaz, omočivši, grižljeje podal. In omočivši grižljeje, podá Judu Simonovemu Iškarijanu.

27. In po grižljeji, tedaj vnide va-nj satan. In Jezus mu reče: Kar delaš, stori hitro.

28. Tegapani razumel nobeden od teh, kteri so sedeli za mizo, čemu mu je rekel.

29. Nekteri namreč so mislili, ker je Juda mošnjo

imel, da mu Jezus pravi: Nakupi, kar nam je treba za praznik; ali, da naj dá kaj ubogim.

30. In on vzeme mošnjo, in izide; bila je pa noč.

31. Ko je pa izšel, reče Jezus: Sedaj se je sin človečji oslavlil, in Bog se je oslavlil v njem.

32. Če se je Bog oslavlil v njem, oslavlil bo tudi Bog njega v sebi, in precej ga bo oslavlil.

33. Sinčeki? še malo sem z vami. Iskali me boste, in kakor sem Judom povedal: Kamor jaz grem, vi ne morete priti, pravim sedaj tudi vam.

34. Novo zapoved vam dajem, da se ljubíte med seboj; kakor sem jaz vas ljubil, da se tudi vi ljubíte med seboj.

35. V tem vas bodo poznali vsi, da ste moji učenci, če boste imeli ljubezen eden do drugega.

36. Reče mu Simon Peter: Gospod, kam greš? Odgovori mu Jezus: Kamor grem, ne moreš sedaj za menoj iti; prišel boš pa pozneje za menoj.

37. Reče mu Peter: Gospod, za kaj ne morem sedaj za teboj iti? dušo svojo bom položil za-te.

38. Odgovori mu Jezus: Dušo svojo boš položil za-me? Resnično resnično ti pravim: Ne bo zapel petelin, dokler me trikrat ne zatajiš.

XIV. POGLAVJE.

Ne bodi vam srce plašno! Verujte v Boga, in v mé verujte.

2. V hiši očeta mojega je veliko stanovališč; a če ne, povedal bi vam. Grem vam pripravljat prostora.

3. In ko odidem in vam prostor pripravim, prišel bom zopet, in vzel vas bom k sebi: da boste tudi vi tam, kjer bom jaz.

4. In kam jaz grem, véste, tudi pot véste.

5. Reče mu Tomaž: Gospod, ne vémo, kam greš; in kako moremo vedeti pot?

6. Reče mu Jezus: Jaz sem pot in resnica in življenje; nihče ne pride k očetu, razen po meni.

7. Ko bi mene poznali, poznali bi tudi očeta mojega; in odsihmal ga poznate, in videli ste ga.

8. Reče mu Filip: Gospod! pokaži nam očeta, in dosti nam je.

9. Reče mu Jezus: Toliko časa sem z vami, in nisi me poznal, Filip? Kdor je mene videl, videl je očeta: in kako praviš ti: Pokaži nam očeta?

10. Ne veruješ li, da sem jaz v očetu, in oče v meni? Besed, ktere vam jaz pravim, ne govorim sam od sebe; nego oče, kateri v meni prebiva, on dela dela.

11. Verujte mi, da sem jaz v očetu, in oče v meni; a če ne, verujte mi vsaj za voljo del.

12. Resnično resnično vam pravim: Kdor veruje v mé, tudi on bo delal dela, ktera jaz delam, in delal bo večja od teh: kajti jaz grem k očetu.

13. In karkoli boste v ime moje prosili, to bom storil: da se oslavi oče v sinu.

14. Če boste kaj prosili v ime moje, jaz bom storil.

15. Če me ljubite, izpolnjujte zapovedi moje.

16. In jaz bom prosil očeta, in drugega tolažnika vam bo dal, da ostane z vami vekomaj,

17. Duha resnice, ktere-ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi, in ga tudi ne pozna; vi ga pa poznate, ker v vas prebiva, in v vas bo.

18. Ne bom vas pustil sirot; prišel bom k vam.

19. Še malo, in svet me ne bo videl; a vi me boste videli: ker jaz živim, živeli boste tudi vi.

20. Tisti dan boste vi razpoznali, da sem jaz v očetu svojem, in vi v meni, in jaz v vas.

21. Kdor zapovedi moje ima in jih izpolnjuje, on je ta, ki me ljubi; kdor pa mene ljubi, ljubil ga bo oče moj: in jaz ga bom ljubil, in razodel mu se bom sam.

22. Reče mu Juda, ne Iškarijan: Gospod! kako je to, da se boš nam razodel, in ne svetu?

23. Jezus odgovorí in mu reče: Če me kdo ljubi,

izpolnjeval bo besedo mo-jo, in oče moj ga bo lju-bil, in prišli bomo k nje-mu, in nastanili se bomo pri njem.

24. Kdor me ne ljubi, ta besed mojih ne izpol-njuje; in beseda, ktero sli-šite, ni moja, nego očeta, kateri me je poslal.

25. To sem vam povedal, dokler sem z vami.

26. Tolažnik pa, Duh sveti, ktere-ga vam bo oče v ime moje poslal, on vas bo vse učil, in spominjal vas bo vsega, kar sem vam povedal.

27. Mir vam zapuščam, mir svoj vam dajem; ne dajem vam jaz, kakor svet daje. Ne bodi vam srce plašno in boječe!

28. Slišali ste, da sem vam jaz rekel: Grem, in prišel bom k vam. Ko bi me ljubili, veselili bi se, da sem rekel: K očetu grem; kajti oče moj je večí od mene.

29. In povedal sem vam sedaj, predno se je zgo-dilo, da kedar se zgodí, da boste verovali.

30. Ne bom več veliko

z vami govoril; grenam reč vojvoda tega sveta, in na meni nima ničesar:

31. Nego da svet spozna, da ljubim očeta, in delam tako, kakor mi je oče zapovedal. Vstanite, pojdi-mo odtod!

XV. POGlavJE.

Jaz sem prava trta, in oče moj je vinogradnik.

2. Vsako mladiko na meni, ktera ne rodi sadú, njo bo odrezal; in vsako, ktera rodi sad, očistil jo bo, da bo več sadú rodila.

3. Vi ste uže čisti, za voljo besede, ktero sem vam govoril.

4. Ostanite v meni, in jaz bom v vas. Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadú, če ne ostane na trti: tako tudi vi, če ne ostanete v meni.

5. Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni, in jaz v njem, ta bo rodil veliko sadú: kajti brez mene ne morete ničesar storiti.

6. Kdor ne ostane v meni, vržen bo ven kakor mladika, in osuší se, in

zberó jih in vržejo na ogenj, in zgoré.

7. Če ostanete v meni, in besede moje v vas ostanajo: prosite, karkoli hočete, in zgodilo vam se bo.

8. S tem se bo oče moj oslavlil, da obrodite veliko sadú; in moji učenci boste.

9. Kakor je oče mene ljubil, ljubim tudi jaz vas; ostanite v ljubezni mojej.

10. Če boste zapovedi moje izpolnjevali, ostali boste v ljubezni mojej; kakor sem jaz zapovedi očeta svojega izpolnil, in prebivam v ljubezni njegovej.

11. To sem vam povedal, da moja radost ostane v vas, in da se vaša radost dopolni.

12. Moja zapoved je ta, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.

13. Veče ljubezni od té nima nikdor, da kdo dušo svojo položi za prijatelje svoje.

14. Vi ste prijatelji moji, ako delate, kar vam ukazujem.

15. Ne imenujem vas več hlapcev, ker hlapec

ne vé, kaj dela gospodar njegov; nego imenoval sem vas prijatelje, ker sem vam vse, kar sem slišal od očeta svojega, oznanil.

16. Niste izvolili vi mene, nego jaz sem izvolil vas, in postavil sem vas, da vi greste in obrodite sad, in da sad vaš ostane: da karkoli boste očeta v moje ime prosili, da vam bo dal.

17. To vam zapovedujem, da se ljubíte med seboj.

18. Če vas svet sovraži, véдите, da je mene poprej sovražil, nego vas.

19. Ko bi bili od sveta, svet bi svoje ljubil; ker pa niste od sveta, nego sem vas jaz odbral od sveta, za to vas svet sovraži.

20. Spominjajte se besede, katero sem vam jaz rekel: Hlapec ni večji od gospodarja svojega. Če so mene pregnali, pregnali bodo tudi vas; če so mojo besedo ohranili, ohranili bo tudi vašo.

21. Ali to vse vam bodo delali za voljo imena mojega, ker ne poznajo tega, kateri me je poslal.

22. Ko ne bi bil prišel, in jim ne bi bil govoril, ne bi imeli greha; sedaj pa nimajo izgovora za grehe svoje.

23. Kdor mene sovraži, sovraži tudi očeta mojega.

24. Ko ne bi bil del storil med njimi, ne bi imeli greha; sedaj so pa videli, in sovražijo mene in očeta mojega.

25. Pa da se izpolni beseda, ktera je pisana v zakonu njih: „Sovražili so me zastonj.“

26. Kedar pa pride tolažnik, kterega vam bom jaz poslal od očeta, Duh resnice, kateri izhaja od očeta, on bo za-me pričal;

27. Pa tudi vi boste pričali, ker ste od začetka z menoj.

XVI. POGlavJE.

To sem vam povedal, da se ne pohujšate.

2. Izganjali vas bodo iz shajališč; prišel pa bo čas, da bo vsak, kdor vas bo moril, menil, da Bogu služi.

3. In to vam bodo delali,

ker niso poznali očeta ne mene.

4. Ali to sem vam povedal, da se boste, kedar ta čas pride, spomenili tega, da sem vam jaz povedal; tega vam pa od začetka nisem povedal, ker sem z vami bil.

5. A sedaj grem k temu, kateri me je poslal, in nobeden od vas me ne vpraša: Kam greš?

6. Temveč ker sem vam to povedal, napolnila vam je žalost srce.

7. Ali jaz vam po pravici pravim: bolje vam je, da jaz odidem. Kajti če ne odidem, ne bo prišel tolažnik k vam; če pa odidem, poslal vam ga bom.

8. In kedar on pride, prepričal bo svet greha in pravice in sodbe.

9. Greha namreč, ker ne verujejo v mé;

10. Pravice pa, ker grem k očetu svojemu, in me ne boste več videli;

11. A sodbe, ker je vojvoda tega sveta odsojen.

12. Še veliko vam imam povedati; pa sedaj ne morete nositi.

13. Kedar pa on pride, Duh resnice, napotil vas bo na vsako resnico; ne bo namreč govoril od sebe, nego govoril bo, kar bo slišal, in oznanjeval vam bo prihodnje reči.

14. On bo mene oslavil, ker bo od mojega vzel in vam oznanil.

15. Vse, kar ima oče, moje je; za to sem rekel, da bo od mojega vzel in vam oznanil.

16. Malo, in ne boste me videli; in zopet malo, in videli me boste: ker jaz grem k očetu.

17. Tedaj rekó nekteri od učencev njegovih med seboj: Kaj je to, kar nam pravi: Malo, in ne boste me videli; in zopet malo, in videli me boste? in: Ker jaz grem k očetu?

18. In govorili so: Kaj je to, kar pravi: malo? Ne vémo, kaj pravi.

19. Jezus pa spozná, da ga hočejo vprašati, in reče jim: Ali za to se pohujšujete med seboj, ker sem rekel: Malo, in ne boste me videli; in zopet malo, in videli me boste?

20. Resnično resnično vam pravim, da boste jokali vi in plakali, in svet se bo radoval; a vi boste žalostni: ali žalost vaša se bo premenila v radost.

21. Žena, kedar rodi, ima žalost, ker je čas nje prišel; ali kedar porodi dete, ne spominja se več britkosti, od radosti, da se je rodil človek na svet.

22. Tako tudi vas sedaj žalost objemlje; pa zopet vas bom videl, in srce vaše se bo radovalo, in radosti vaše vam ne bo nihče odvezel.

23. In tisti dan me ne boste ničesar vpraševali. Resnično resnično vam pravim, da karkoli boste očeta v ime moje prosili, dal vam bo.

24. Doslej niste v ime moje ničesar prosili. Prosite, in prejeli boste, da bo radost vaša dopolnjena.

25. To sem vam povedal v prilikah; ali prišel bo čas, ko vam ne bom več govoril v prilikah, nego vam bom odkrito označeval za očeta.

26. Tisti dan boste v ime moje prosili; in ne pravim vam, da bom jaz prosil očeta za vas:

27. Kajti oče vas sam ljubi, ker ste vi mene ljubili, in ste verovali, da sem jaz izšel od Boga.

28. Izšel sem od očeta, in prišel sem na svet; in zopet zapuščam svet, in grem k očetu.

29. Rekó mu učenci njegovi: Glej, sedaj razločno govoriš, in prilike nobene ne praviš.

30. Sedaj vémo, da vse véš, in ti ni treba, da bi te kdo vpraševal. Po tem ti verujemo, da si od Boga izšel.

31. Odgovorí jim Jezus: Ali sedaj verujete?

32. Glej, prišel bo čas, in sedaj je prišel, da se boste razkropili vsak na svojo stran, in mene boste samega pustili; pa nisem sam, ker je oče z menoj.

33. To sem vam povedal, da boste mir imeli v meni. Na svetu boste britkost imeli; ali ne bojte se, jaz sem svet premagal.

XVII. POGLAVJE.

To je povedal Jezus, ter povzdigne oči svoje na nebo, in reče: Oče, prišel je čas; oslavi sina svojega, datudi sin tvoj tebe oslavi:

2. Kakor si mu dal oblast nad vsem človeštvom, da vsem, ktere si mu dal, dá večno življenje.

3. Večno življenje je pa to, da poznajo tebe edinega resničnega Boga, in kogar si poslal, Jezusa Kristusa.

4. Jaz sem te oslavlil, na zemlji; delo, ktero si mi dal, da ga storim, dodelal sem.

5. Sedaj pa oslavi, oče, ti mene sam pri sebi, s slavo, ktero sem imel pri tebi, predno je svet postal.

6. Razodel sem ime tvoje ljudém, ktere si mi dal od sveta; tvoji so bili, in meni si jih dal: in besedo tvojo so ohranili.

7. Sedaj vedó, da je vse, kar si mi dal, od tebe:

8. Kajti besede, ktere si meni dal, dal sem njim;

in oni so sprejeli, in razpoznali so resnično, da sem od tebe izšel, in verovali so, da si me ti poslal.

9. Jaz prosim za-nje; ne prosim za svet, nego za té, ktere si mi dal, ker so tvoji.

10. In vse moje je tvoje, in tvoje moje; in oslavlil sem se v njih.

11. In nisem več na svetu, in tí so na svetu, in jaz grem k tebi. Oče sveti! ohrani jih v ime svoje, ktere si mi dal, da bodo eno, kakor mi.

12. Dokler sem bil ž njimi na svetu, varoval sem jih v ime tvoje; ohranil sem jih, ktere si mi dal, in nobeden njih ni poginil, razen sin pogube, da se izpolni pismo.

13. A sedaj grem k tebi, in to govorim na svetu, da bodo imeli radost mojo izpolnjeno v sebi.

14. Jaz sem jim dal besedo tvojo, in svet jih sovraži, ker niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta.

15. Ne prosim, da jih s sveta vzemi, nego da jih obvaruj zlega.

16. Od sveta niso, kakor jaz nisem od sveta.

17. Posveti jih v resnici svoje; tvoja beseda je resnica.

18. Kakor si mene poslal na svet, poslal sem tudi jaz njih na svet.

19. In za njih se jaz sam posvečujem, da bodo tudi oni posvečeni v resnici.

20. Ne prosim te pa samo za té, nego tudi za tiste, kateri bodo po njih besedi verovali v mé;

21. Da bodo vsi eno; kakor ti, oče, v meni, in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nas eno: da bo svet veroval, da si me ti poslal.

22. In jaz sem slavo, katero si meni dal, njim dal; da bodo eno, kakor smo mi eno:

23. Jaz v njih, in ti v meni, da bodo združeni v eno, in da spozna svet, da si me ti poslal, in si jih ljubil, kakor si mene ljubil.

24. Oče, katere si mi dal, hočem, da kjer jaz bom, da bodo tudi oni z menoj: da bodo videli mojo slavo, katero si mi dal, ker si me

ljubil, predno je svet postal.

25. Oče pravični! svet tebe ni poznal, a jaz sem te poznal, in ti so poznali, da si me ti poslal.

26. In oznanil sem jim ime tvoje, in oznanjeval ga bom: da bo ljubezen, s katero si mene ljubil, v njih, in jaz v njih.

XVIII. POGlavJE.

Rekši to Jezus, izide z učenci svojimi čez potok Cedron, kjer je bil vrt, v kterega vnide on in učenci njegovi.

2. Vedel je pa tudi Juda, izdajavec njegov, za ta kraj; ker se je pogostoma shajal Jezus tu z učenci svojimi.

3. Juda torej vzeme drhal, in služabnike od velikih duhovnov in Farizejev, in pride tje s svetilnicami in bakljami in orožjem.

4. Jezus pa, kjer je vse vedel, kaj se bo ž njim zgodilo, izide, in reče jim: Koga iščete?

5. Odgovoré mu: Jezusa Nazarečana. Jezus jim

reče: Jaz sem. Stal je pa ž njimi tudi Juda, izdajavec njegov.

6. Ko jim je pa rekel: Jaz sem, odstopili so nazaj, in padli so na zemljo.

7. In zopet jih vpraša: Koga iščete? Oni pa rekó: Jezusa Nazarečana.

8. Jezus odgovorí: Rekel sem vam, da sem jaz. Četorej mene iščete, pustite, naj ti odidejo.

9. Da se izpolni beseda, katero jim je bil rekel: Ktere si mi dal, nobenega od njih nisem izgubil.

10. A Simon Peter je imel meč, in izdere ga, in udari hlapca vélikegu duhovna, in odseka mu desno uho. Ime pa je bilo hlapcu Malha.

11. Pa reče Jezus Petru: Vtakni meč svoj v nožnice. Ali naj keliha, kterega mi je podal oče, ne pijem?

12. Tedaj drhal in poglavar in služabniki Judovski Jezusa zgrabijo, in zvežejo ga.

13. In odpeljejo ga najprej k Anu; bil je namreč tast Kajfa, kateri je bil tisto leto véliki duhoven.

14. Bil je pa Kajfa tisti, kateri je bil Judom nasvetoval, da je bolje, da eden človek za ljudstvo umre.

15. Šel je pa za Jezusom Simon Peter, in neki drugi učenec. Ta učenec je bil pa z vélikim duhovnom znan, ter vnide z Jezusom na dvor vélikega duhovna.

16. A Peter je stal zunaj pri vratih. Tedaj izide drugi učenec, kateri je bil z vélikim duhovnom znan, in reče vratarici, in odpelje Simona noter.

17. Dekla vratarica pa reče Petru: Ali nisi tudi ti izmed učencev tega človeka? On reče: Nisem.

18. A hlapci in služabniki so bili zanetili ogenj, ker je bilo mraz, ter so stali in se ogrevali; stal je pa tudi Peter med njimi in se je grel.

19. A véliki duhoven vpraša Jezusa za učence njegove, in za nauk njegov.

20. Jezus mu odgovorí: Jaz sem očitno govoril svetu; jaz sem vsegdar učil v shajališči in v tempeljnu, kjer se vsegdar

Judje shajaja, in skrivaj nisem ničesar govoril.

21. Kaj vprašuješ mene? Vprašaj tiste, kateri so slišali, kaj sem jim govoril; glej, oni vedó, kaj sem jaz govoril.

22. Ko je pa to rekel, udari eden od služabnikov, kateri so tam stali, Jezusa po licu, in reče: Tako odgovarjaš vélikemu duhovnu?

23. Odgovorí mu Jezus: Če sem hudo govoril, izpričaj, *da je hudo*; če pa dobro, po kaj me biješ?

24. Ana ga pošlje zvezanega k vélikemu duhovnu Kajfu.

25. A Simon Peter je stal in se grel. Rekó mu tedaj: Ali nisi tudi ti izmed učencev njegovih? On utají, in reče: Nisem.

26. Eden od hlapcev vélikega duhovna, rojak tistemu, kteremu je bil Peter odsekal uho, reče: Te li nisem jaz videl ž njim na vrtu?

27. Peter pa zopet utají, in precej zapoje petelin.

28. A Jezusa so odpejlali od Kajfa v sodnišnico. Bilo je pa zjutraj; in oni

niso šli v sodnišnico, da se ne bi oskrunili, nego da bijedlivelikonočnojagnje.

29. Tedaj izide Pilat k njim, in reče: Kakošno tožbo imate zoper tega človeka?

30. Odgovoré in rekó mu: Ko ta ne bi bil hudodelnik, to ti ga ne bi bili izročili.

31. Pa jim Pilat reče: Vzemite ga vi, in sodite ga po svojej postavi. Judje pa mu rekó: Mi ne smemo nikogar umoriti.

32. Da se izpolni Jezusova beseda, katero jim je rekel, ko je zaznamoval, s kakošno smrtjo bo umrl.

33. In Pilat vnide zopet v sodnišnico, in pokliče Jezusa, in reče mu: Ti si kralj Judovski?

34. Odgovorí mu Jezus: Praviš li to sam od sebe, ali so ti drugi za-me rekli?

35. Pilat odgovorí: Jeli sem jaz Jud? Tvoj narod in véliki duhovni so te meni izročili; kaj si storil?

36. Jezus odgovorí: Moje kraljestvo ni s tega sveta; ko bi bilo moje kraljestvo

s tega sveta, moji služabniki bi bili branili, da ne bi bil Judom izročén: sedaj pa kraljestvo moje ni odtod.

37. Tedaj mu Pilat reče: Torej kralj si ti? Jezus odgovorí: Ti praviš, da sem jaz kralj. Jaz sem za to rojen, in za to sem prišel na svet, da pričam resnico. Vsak, kdor je od resnice, posluša glas moj.

38. Pilat mu reče: Kaj je resnica? In ko je to rekel, izide zopet k Judom, in reče jim: Jaz ne nahajam nobene krivice na njem.

39. Je pa navada pri vas, da vam enega izpustim na Veliko noč; hočete li torej, da vam izpustim kralja Judovskega?

40. Pa zavpijejo zopet vsi, govoreč: Ne tega, nego Baraba. Bil je pa Baraba razbojnik.

XIX. POGlavJE.

Tedaj Pilat Jezusa vzeme, in biča.

2. In vojaki spletó krono s trnja in mu jo denejo

na glavo, in oblečejo mu škrlaten plašč,

3. In govorili so: Zdrav, kralj Judovski! in bíli so ga po licu.

4. Pilat pa zopet izide ven, in reče jim: Glej, peljem vam ga ven, da spoznate, da ne nahajam na njem nobene krivice.

5. In Jezus izide ven, noseč trnjevo krono, in škrlatni plašč. In reče jim: Glej, človek!

6. Ko ga pa véliki duhovni in služabniki ugle-dajo, zavpijejo, govoreč: Križaj! križaj! Velí jim Pilat: Vzemite ga vi in križajte; kajti jaz ne nahajam nobene krivice na njem.

7. Odgovoré mu Judje: Mi imamo postavo, in po postavi našej je dolžen umreti, ker se je sina Božjega naredil.

8. Ko je pa Pilat to besedo slišal, zbojí se bolj.

9. In vnide zopet v sodnišnico, in reče Jezusu: Odkod si ti? Jezus pa mu ne dá odgovora.

10. Tedaj mu Pilat reče: Meni ne govoriš? Ne véš

li, da imam oblast križati te, in da imam oblast izpustiti te?

11. Jezus odgovorí: Ne imel bi nobene oblasti nad menoj, da ti ni dano od zgorej; za to ima tisti, kateri me je tebi izročil, veči greh.

12. Odsihmal je Pilat gledal, da bi ga izpustil. A Judje so kričali, govoreč: Če tega izpustiš, nisi prijatelj cesarju.

13. Ko je pa Pilat to besedo slišal, pripelje ven Jezusa, in sede na sodišče, na mesto, ktero se imenuje Litostroton, Hebrejski pa Gabata.

14. Bilo je pa v petek pred Veliko nočjó, okoli šeste ure. In reče Judom: Glej, kralj vaš!

15. Oni pa zavpijejo: Vzemi, vzemi, križaj ga! Reče jim Pilat: Kralja vašega bom križal? Véliki duhovni odgovoré: Nima-mo kralja, razen cesarja.

16. Tedaj jim ga izroči, naj ga križajo. Ter vzemó Jezusa in odpeljejo.

17. In noseč križ svoj, izide na mesto, imenova-

no Črepinjek, ktero se Hebrejski imenuje Golgota.

18. Tu ga razpnó, in ž njim dva druga od ene in druge strani, posredi pa Jezusa.

19. Napisal je pa Pilat tudi napis, in del ga je na križ; bilo je pa pisano: Jezus Nazarečan kralj Judovski.

20. Ta napis je torej veliko Judov bralo, ker je bil kraj, kjer so Jezusa razpeli, blizu mesta; in bilo je pisano Hebrejski, Grški, Latinski.

21. Pravili so torej véliki duhovni Judovski Pilatu: Ne piši: Kralj Judovski; nego, da je sam rekel: Kralj sem Judovski.

22. Pilat odgovorí: Kar sem pisal, pisal sem.

23. Vojaki pa, ko so bili Jezusa razpeli, vzemó obleko njegovo, (in napravijo štiri dele, vsakemu vojaku del,) in suknjo. A suknja ni bila šivana, nego od vrha vsa iztkana.

24. Za to rekó med seboj: Trgali je ne bomo, nego srečkajmo za njo, čegava bo; da se izpolni pismo,

ktero pravi: „Razdelili so obleko mojo med seboj, in za oblačilo moje so vrgli kocko.“ In vojaki storé tako.

25. Stale so pa pri križu Jezusovem mati njegova in sestra matere njegove Marija Kleopova, in Marija Magdalena.

26. Ko pa ugleda Jezus mater, in učenca, da stojí, kterega je ljubil, reče materi svojej: Žena, glej, sin tvoj!

27. Po tem reče učencu: Glej, mati tvoja! In od tega časa jo je vzel učenc k sebi.

28. Po tem, vedoč Jezus, da je uže vse dopolnjeno, da se izpolni pismo, reče: Žejen sem!

29. Stala je pa tam posoda polna octa; in oni napolnijo gobo z octom, in ovijejo jo okoli izopa, ter mu pritaknejo k ustom.

30. Ko je pa Jezus ocet okusil, reče: Dopolnjeno je! in nakloni glavo, in izročí duha.

31. Judje pa, da ne ostane truplo v soboto na

križu, ker je bil petek, (bil je namreč ta dan sobotni velik,) zaprosijo Pilata, naj jim goleni prebijejo, in jih snemejo.

32. Vojaki torej pridejo in prebijejo prvemu goleni in drugemu, kateri je bil ž njim križan.

33. Ko pa pridejo do Jezusa, in vidijo, da je uže umrl, ne polomijo mu goleni;

34. Nego eden od vojakov mu prebode s sulico rebra, in precej izide kri in voda.

35. In ta, ki je videl, priča, in pričanje njegovo je resnično, in on vé, da govori resnico, da boste vi verovali.

36. Zgodilo pa se je to, da se izpolni pismo: „Kost njegova se ne bo prelomila.“

37. In zopet drugo pismo pravi: „Pogledali bodo, kterega so prebodli.“

38. Po tem pa zaprosi Pilata Jožef iz Arimateje, (ker je bil učenec Jezusov, to da skrivaj za voljo strahú Judovskega,) da bi snel truplo Jezusovo; in

Pilat dovoli. Ter pride in sneme truplo Jezusovo.

39. Pride pa tudi Nikodem, (kteri je bil poprej po noči prišel k Jezusu,) in prinese z miro pomešane aloje kakihstofuntov.

40. In vzemeta truplo Jezusovo, in zavijeta ga v prte z dišavami vred, kakor imajo Judje navado pokopavati.

41. Bil je pa na mestu, kjer je bil križan, vrt, in na vrtunov grob, v kterega še nikoli nobeden ni bil položen.

42. Tu torej, za voljo petka Judovskega, ker je bil grob blizu, položita Jezusa.

XX. POGLAVJE.

A prvi dan tedna pride Marija Magdalena zgodaj, ko je šetema bila, na grob; in ugleda, da je kamen odvaljen od groba.

2. Tedaj odbeži in pride k Simonu Petru in drugemu učencu, kterega je Jezus ljubil, in reče jima: Vzeli so gospoda iz groba, in ne vémo, kam so ga položili.

3. In Peter izide in drugi učenec, in prideta na grob.

4. Bežala sta pa oba vkupej; in drugi učenec je hitreje bežal kakor Peter, in pride prvi na grob,

5. In sklonivši se, ugleda povoje, da ležé; ali vstopil ni.

6. Tedaj pride tudi Simon Peter za njim, in vnide v grob, in ugleda povoje, da ležé;

7. A prt, kteri je bil na glavi njegovej, ni ležal z drugimi prti, nego bil je posebej zvit na enem kraji.

8. Tedaj vnide tudi drugi učenec, kteri je bil prvi prišel na grob, in videl je, in veroval je.

9. Nista še namreč vedela pisma, da mora od mrtvih vstati.

10. In odšla sta učenca zopet k svojim.

11. A Marija je zunej pri grobu stala in jokala. Ko je pa jokala, skloni se v grob,

12. In ugleda dva angeља v belih oblačilih, da sedita, eden pri glavi, in

eden pri nogah, kjer je bilo ležalo truplo Jezusovo.

13. In rečeta jej ona: Žena, kaj jokaš? Reče jima: Ker so gospoda mojega vzeli, in ne vém, kam so ga položili.

14. In ko je to rekla, obrne se nazaj, in ugleda Jezusa, da stoji; ni pa vedela, da je Jezus.

15. Reče jej Jezus: Žena, kaj jokaš? koga iščeš? Ona, misleč, da je vrtnar, reče mu: Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil; in jaz ga bom vzela.

16. Reče jej Jezus: Marija! Ona se obrne, in reče mu: Rabuni! (kar se pravi: Učenik.)

17. Reče jej Jezus: Ne dotikaj se me, ker se še nisem vrnil k očetu svojemu. Pojdi pa k bratom mojim, in povej jim: Grem k svojemu in vašemu očetu, in svojemu Bogu in vašemu Bogu.

18. Marija Magdalena pride, in oznani učencem, da je videla Gospoda, in da jej je to rekel.

19. Ko je pa pozno bilo,

tisti prvi dan tedna, in so bile duri zaprte, kjer so bili učenci zbrani, za voljo strahú Judovskega, pride Jezus in stopi na sredo, in reče jim: Mir vam!

20. In ko je to rekel, pokaže jim roke in rebra svoja. In razveselé se učenci njegovi, videč Gospoda.

21. A Jezus jim zopet reče: Mir vam! Kakor je oče mene poslal, tudi jaz pošiljam vas.

22. In ko je to rekel, dahne, in reče jim: Prejmite svetega Duha.

23. Kterimkoli boste grehe odpustili, odpustili jim se bodo; kterimkoli jih boste zadržali, zadržali jim se bodo.

24. Tomaž pa, eden od dvanajsterih, ki se imenuje Dvojček, ni bil ž njimi, ko je Jezus prišel.

25. Pravili so mu torej drugi učenci: Videli smo Gospoda. On jim pa reče: Če ne vidim na rokah njegovih rane od žrebljev, in ne položim prsta svojega v rano od žrebljev, in ne vložim roke svoje

v rebra njegova: ne bom veroval.

26. In črez osem dnî so bili zopet učenci njegovi notri, in Tomaž ž njimi. Jezus pride, in duri so bile zaprte, in stopi na sredo, in reče: Mir vam!

27. Po tem reče Tomažu: vložì prst svoj sèm, in poglej roke moje; in podaj roko svojo, in položi v rebra moja: in ne bodi neveren, nego veren.

28. In Tomaž odgovorí, in reče mu: Gospod moj in Bog moj!

29. Reče mu Jezus: Ker si me videl, Tomaž, veruješ; blagor jim, kateri ne vidijo, pa verujejo.

30. In še veliko drugih čudežev je Jezus storil pred učenci svojimi, kateri niso zapisani v teh bukvah.

31. A ti so zapisani, da boste verovali, da Jezus je Kristus sin Božji, in da boste, verovaje, življenje imeli v ime njegovo.

XXI. POGlavJE.

Po tem se je Jezus zopet prikazal učencem na

morji Tiberijadskem; prikazal se je pa tako-le:

2. Bili so skupaj Simon Peter, in Tomaž, ki se imenuje Dvojček, in Natanael iz Kane Galilejske, in Zebedejeva, in dva druga izmed učencev njegovih.

3. Reče jim Simon Peter: Ribe grem lovit. Rekó mu: Tudi mi pojdemo s teboj. *Ter* izidejo in vstopijo precej v ladjo, in tisto noč niso nič vjeli.

4. Ko je pa uže jutro napočilo, stal je Jezus na bregu; ali učenci niso vedeli, da je Jezus.

5. In reče jim Jezus: Otroci! jeli imate kakošne jedí? Odgovoré mu: Ne.

6. On jim pa reče: Vrzite mrežo na desno stran ladje, pa boste našli. *Ter* vržejo, in niso je več mogli vleči od množice rib.

7. Tedaj reče učenec, ta, ktereга je Jezus ljubil, Petru: Gospod je. Simon Peter pa, ko zasliši, da je gospod, opaše si srajco, (bil je namreč nag,) in skoči v morje.

8. A drugi učenci pridejo

na ladji, (niso bili namreč daleč od zemlje, nego kakih dve sto komolcev,) in vlekli so mrežo z ribami.

9. Ko pa izstopijo na zemljo, ugledajo ogenj naložen in na njem ribo položeno, in kruh.

10. Velí jim Jezus: Prinesite od rib, ktere ste sedaj vjeli.

11. Simon Peter vstopi, in izvleče mrežo na zemljo, polno velikih rib sto in tri in petdeset; in da si ravno jih je toliko bilo, ni se mreža raztrgala.

12. Velí jim Jezus: Pridite, obedujte! Nobeden pa od učencev si ni upal vprašati ga: Kdo si ti? vedoč, da je gospod.

13. In Jezus pride, in vzeme kruh, in dá jim, in ravno tako ribo.

14. To se je uže v tretje prikazal Jezus učencem svojim, odkar je vstal od mrtvih.

15. A ko so poobedovali, reče Jezus Simonu Petru: Simon Jonov, ljubiš li me bolj, nego tí? Reče mu: Dà, gospod! ti véš, da te

ljubim. Reče mu: Pasi jagnjeta moja.

16. Reče mu zopet drugoč: Simon Jonov, ali me ljubiš? Reče mu: Dà, gospod! ti véš, da te ljubim. Velí mu: Pasi ovce moje.

17. Reče mu v tretje: Simon Jonov, ali me ljubiš? Peter postane žalosten, da mu je v tretje rekel: Ali me ljubiš? in reče mu: Gospod! ti vse véš; ti znaš, da te ljubim. Velí mu Jezus: Pasi ovce moje.

18. Resnično resnično ti pravim: Ko si bil mlajši, opasoval si se sam, in hodil si, kamor si hotel; kedar boš pa star, raztegnil boš roke svoje, in drugi te bo opasal, in odpeljal te bo, kamor ne boš hotel.

19. To je pa povedal, da je na znanje dal, s kakošno smrtjo bo oslavil Boga. In ko je to povedal, reče mu: Pojdi za menoj!

20. Obrnivši se pa Peter, ugleda učenca, kterega je Jezus ljubil, da gre za njim, kateri je bil na večerji tudi legel na prsi njegove, in je bil rekel: Gospod! kdo je tisti, ki te bo izdal?

21. Ko tega Peter ugle-
da, reče Jezusu: Gospod!
Kaj pa ta?

22. Reče mu Jezus: Če
hočem, da ostane dotlej,
ko pridem, kaj tebi za to?
Ti pojdi za menoj.

23. In razglasila se je
med brati ta beseda: Ta
učenec ne bo umrl. Ali
Jezus mu ni bil rekel,
da ne bo umrl; nego:
Če hočem, da ostane do-

tlej, ko pridem, kaj tebi
za to?

24. Ta učenec je ta, ki
pričuje za to, in je napisal
to; in vémo, da je priče-
vanje njegovo resnično.

25. Je pa še drugega
veliko, kar je storil Jezus,
in to, ko bi se posamez
vse napisalo, menim, da
tudi ves svet ne bi imel
prostora za bukve, ktere
bi se napisale. Amen.

DEJANJA SV. APOSTELJNOV.

I. POGlavJE.

Prvo torej knjigo sem
napisal o vsem, o Teofil,
kar je jel Jezus delati in
pa učiti,

2. Noter do dné, ko se
je gor vzel, potem ko je
zapovedi dal aposteljnóm,
ktere je bil po svetem
Duhu izvolil.

3. Kterim se je tudi po
trpljenji svojem živega
pokazal, z mnogimi goto-
vimi znamenji, in jim se
je štirideset dnî prikazo-

val, in govoril o kraljestvu
Božjem.

4. In ko se je ž njimi se-
šel, zapovedal jim je, naj
ne odidejo iz Jeruzalema,
nego čakajo obljube očē-
tove, ktero ste slišali od
mene;

5. Kajti Janez sicer je
krstil z vodo, ali vi se boste
krstili z Duhom svetim,
ne dolgo po teh dnéh.

6. Tí pa, kateri so se
bili sešli, vpraševali so ga
torej, govoreč: Gospod!
ali boš v teh dnéh zopet

postavil kraljestvo Izraelovo?

7. On pa jim reče: Ni vaše, da bi znali čas ali uro, katero je Bog svojeje oblasti pridržal;

8. Nego prejeli boste moč, ko pride sveti Duh na vas, in boste mi pričue v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji in noter do kraja zemlje.

9. In ko je to povedal, vzdignil se je vpričo njih: in oblak ga je vzel izpred njih oči.

10. In ko so gledali za njim, ko je šel na nebo, in glej, moža dva pristopita k njim v belej obleki,

11. Ktera tudi rečeta: Možjé Galilejci! kaj stojite in zrete na nebo? Ta Jezus, ki se je gor vzel od vas na nebo, ta bo prišel, kakor ste ga videli, da je šel na nebo.

12. Tedaj so se vrnili v Jeruzalem z gore, ktera se imenuje Oljska, in je blizo Jeruzalema, en sobotni dan hodá.

13. In ko so bili noter prišli, šli so gor v gornjo

izbo, kjer so prebivali: Peter in pa Jakob in Janez in Andrej, Filip in Tomaž, Jernej in Matevž, Jakob Alfejev in Simon Zelot in Juda Jakobov.

14. Vsi ti so bili ene misli stanovitni v molitvi in prošnji, z ženami in Marijo materjo Jezusovo, in z brati njegovimi.

15. In v te dni vstane Peter sredi učencev, in reče (bilo je pa ljudí kakih sto in dvajset imen):

16. Možjé bratje! moralo se je izpolniti to pismo, katero je prerekel sveti Duh z ustmi Davidovimi, za Juda, kateri je bil vodnik tem, ki so vjeli Jezusa;

17. Kajti prištet je bil nam, in prejel je bil del te službe.

18. Ta torej je pridobil njivo od nepravicega plačila, in obesil se je, in razpočil se je po sredi, in izsul se je ves drob njegov.

19. In na znanje je prišlo vsem, kateri prebivajo okoli Jeruzalema, tako, da se imenuje tisto polje v

lastnem njih jeziku Akeldama, to je Krvavo polje.

20. Pisano je namreč v bukvah psalmov: „Dvor njegov naj bo pust, in nikogar naj ne bo, kateri bi prebival v njem;“ in: „Škofijstvo njegovo naj prejme drugi.“

21. Za to je treba, da od teh móž, kateri so bili z nami ves čas, dokler je Gospod Jezus z nami prebival,

22. Začenši od krsta Janezovega noter do dné, ko se je gor vzel od nas: da bo eden od teh z nami vred priča vstajenja njegovega.

23. Ter postavijo dva, Jožefa, ki se imenuje Barzaba, s priimkom Just, in Matija.

24. In moleč rekó: Ti Gospod, ki poznaš srca vseh, pokaži, ktereга od teh dveh si izvolil,

25. Da prejme del te službe in aposteljstva, iz ktereга je izpadel Juda, da je odšel na svoj kraj.

26. In vržejo kocke za

nju, in kocka pade na Matija, in prištet je bil enajsterim aposteljnóm.

II. POGLAVJE.

In ko pride petdeseti dan, bili so vsi ene misli vkupej.

2. Kar vstane šum z neba kakor puhanje silnega vetra, in napolni vso hišo, kjer so sedeli.

3. Ter prikažejo jim se razdeljeni jeziki kakor ognjeni, in sedejo na vsakega od njih.

4. In vsi se napolnijo Duha svetega, in začno govoriti v drugih jezikih, kakor jim je Duh dajal izgovarjati.

5. Prebivali pa so v Jeruzalemu Judje, možjé pobožni, od vsakega naroda, kateri so pod nebom.

6. Ko se je pa zaslišal ta glas, snide se množica, in groza jih obide; kajti slišal je vsak od njih, da govore v njegovem jeziku.

7. In zavzemali so se in čudili, govoreč med seboj: Glej, niso li vsi ti, ki govore, Galilejci?

8. In kako mi slišimo vsak svoj jezik, v katerem smo se rodili?

9. Parčani in Medijani in Elamljani, in kateri prebivamo v Mezopotamiji, in pa Judeji in Kapadociji, Pontu in v Aziji,

10. Frigiji in pa Pamfiliji, Egiptu in v stranéh Libije, ktera je pri Cirenii, in prišelci iz Rima, Judje in poudeni,

11. Krečani in Arabljani: slišimo, da nam govoré v naših jezikih velika *dela* Božja.

12. In vsi so se zavzemali, in strmeli so, govoréč eden drugemu: Kaj če to biti?

13. A drugi so se posmehovali, in govorili so: Sladkega vinaso senapili.

14. Tedaj se vstopi Peter z enajsterimi, in povzdigne glas svoj, in reče jim: Možjé Judje in vsi, kateri prebivate okoli Jeruzalema! to vam bodi na znanje, in poslušajte besede moje.

15. Ti namreč niso, kakor vi menite, pijani, ko je še *le* tretja ura dné;

16. Nego to je, kar je rečeno po preroku Joelu:

17. „In poslednje dní bo, pravi Bog, izlil bom od duha svojega na vse človeštvo, in prerokovali bodo sinovi vaši in hčere vaše; in mladeniči vaši bodo videli prikazni, in starcem vašim se bodo sanjale sanje.

18. In tudi na hlapce zvoje in na deklesvoje bom tiste dní izlil od duha svojega in prerokovali bodo.

19. In pokazal bom čudeže gori na nebu, in znamenja doli na zemlji: kri in ogenj in kajenja dima.

20. Solnce se bo premenilo v temo, in mesec v kri, predno pride véliki in slavni dan Gospodov.

21. In zgodilo se bo, da vsak, kdor bo klical ime Gospodovo, zveličal se bo.“

22. Možjé Izraelci! slišali ste te besede: Jezusa Nazarečana, moža, ktere-gaje Bog potrdil med vami z močmí in čudeži in znamenji, ktera je Bog po njem storil med vami, kakor tudi sami véste,

23. Tega, po posebnem sklepu in previdnosti Božjej izdanega, vzeli ste, in po rokah krivičnikov priabili in umorili;

24. Kterega je Bog obudil, razvezavši vezí smrti, ker ni bilo mogoče, da bi ga bila ona držala.

25. Kajti David pravi za-nj: „Gledal sem Gospoda vedno pred seboj, ker je na desnej strani mene, da ne omahnem.

26. Za to se je oveselilo srce moje, in obradoval se je jezik moj; pa še tudi telo moje bo počivalo v upanji:

27. Ker ne boš pustil duše moje v peklu, in tudi ne boš dal, da bi svetnik tvoj videl trohnenja.

28. Naznanil si mi pota življenja; napolnil me boš z veseljem pred obličjem svojim.“

29. Možjé bratje! naj bo dovoljeno govoriti vam svobodno ob očaku Davidu, da je umrl in pokopan bil, in grob njegov je med nami do tega dné.

30. Prerok torej, in vedoč, da mu je Bog s pri-

sego prisegel, da bo po telesu iz semena ledja njegovega zbudil Kristusa, in ga posadil na prestol njegov:

31. Videl je naprej, in povedal je za vstajenje Kristusovo, da se duša njegova ni pustila v peklu, in tudi telo njegovo ni videlo trohnenja.

32. Tega Jezusa je Bog obudil, čemur smo mi vsi priče.

33. Z desnico Božjo torej povišan, in prejemši obljubo svetega Duha od očeta, izlil je to, kar vi sedaj vidite in slišite.

34. Kajti David ni šel gor na nebesa, nego sam pravi: „Rekel je Gospod gospodu mojemu: Sedi meni na desno,

35. Dokler ne položim sovražnikov tvojih nogam tvojim za podnožje.“

36. Za gotovo torej vedi vsa hiša Izraelova, da ga je za Gospoda in Kristusa naredil Bog, tega Jezusa, kterega ste vi križali.

37. Ko so pa to slišali, zbode jih v srce, ter rekó Petru in drugim apostelj-

nom: Kaj nam je storiti, možjé bratje?

38. Peter jim pa reče: Spokorite se, in krsti naj ve vsakdo izmed vas v ime Jezusa Kristusa za odpuščanje grehov; in prejeli boste dar svetega Duha.

39. Kajti za vas je obljuba, in za otroke vaše, in za vse, kateri so daleč, ktere koli bo poklical Gospod Bog naš.

40. In z mnogimi drugimi besedami je pričeval in opominjal *jih*, govoreč: Otmite se od tega hudobnega roda.

41. Kteri so torej besedo njegovo radi sprejeli, krstili so se; in pridružilo se je tisti dan kake tri tisoči duš.

42. Bili so pa stanovitni v nauku apostolskem in v družbi in v lomljenji kruha in v molitvah:

43. Obšel pa je vsako dušo strah, in veliko čudežev in znamenj se je godilo po apostelnih.

44. Vsi pa, kateri so verovali, bili so vkupej, in imeli so vse občno,

45. In lastnine in imenja so prodajali, in razdajali so jih vsem, kakor je kdo potreboval.

46. In vsak dan so bili stanovitno ene misli v tempeljnu, in lomili so po hišah kruh, in prejemali so jed z veseljem in priprostim srcem,

47. Hvaleč Boga in imajoč milost pri vsem ljudstvu. A Gospod je pridajal cerkvi vsak dan teh, kateri so se zveličevali.

III. POGlavJE.

A Peter in Janez sta šla vkupej gor v tempelj ob uri molitve, ob devetih.

2. In nosili so nekega moža, kateri je hrom bil iz telesa matere svoje; in pokladali so ga vsak dan pred tempeljnova vrata, ktera se imenujejo Lepa, da je prosil miloščine od teh, kateri so hodili v tempelj.

3. Ta, videvši Petra in Janeza, da hočeta iti v tempelj, prosil je, da bi prejel miloščine.

4. Peter pa, pogledavši

na-nj z Janezom, reče: Pogledj na naju!

5. In on je gledal na nju, misleč, da bo kaj prejel od nju.

6. Peter pa reče: Srebra in zlata nimam; kar pa imam, to ti dam. V ime Jezusa Kristusa Nazarečana, vstani in hodi!

7. In prijemši ga za desno roko, vzdigne *ga*: in precej so se utrdila stopala njegova in gležnji.

8. In poskočivši, stal je in hodil, in vnide ž njima v tempelj, hodeč in poskakujoč in hvaleč Boga.

9. In videlo ga je vse ljudstvo, da hodi in hvali Boga;

10. In poznali so ga, da je tisti, ki je za voljo miloščine sedel pri Lepih vratih tempeljnovih: in napolnijo se strmenja in groze nad tem, kar mu se je prigodilo.

11. Ko se je pa hromi ta, ki je bil ozdravel, držal Petra in Janeza, priteče k njim vse ljudstvo v lopo, kise imenuje Solomonova, in strmeli so.

12. Videč pa *to* Peter, odgovorí ljudstvu: Možjé

Izraelci! kaj se čudite temu, ali kaj naju gledate, kakor da bi bila s svojo močjó ali oblastjo storila, da ta hodi?

13. Bog Abrahamov, in Izakov, in Jakobov, Bog očetov naših oslavlil je sina svojega Jezusa, ktere-ga ste vi izdali, in zatajili ga pred obličjem Pilatovim, ko je on sodil, naj se izpustí.

14. A vi ste svetnika in pravičnega zatajili, in prosili ste, naj vam dá ubijavca.

15. A začetnika življenja ste umorili, ktere-ga je Bog obudil iz mrtvih, čemur smo mi priče.

16. In za voljo vere v ime njegovo je tega, ki ga vidite in poznate, utrdilo ime njegovo; in vera, ki je po njem, dala mu je popolno to zdravje vpricho vseh vas.

17. Ali sedaj, bratje, vém, da ste iz nevednosti storili, kakor tudi poglavarji vaši.

18. Bog pa, kar je bil naprej oznanil z ustmi vseh prerokov svojih, da

bo Kristus trpel, dopolnil je tako.

19. Spokorite se torej in izpreobrnite, da se izbrišejo grehi vaši: da pridejo časi ohlajenja od obličja Gospodovega,

20. In pošlje oznanjenega vam Jezusa Kristusa,

21. Kterega mora sicer nebo sprejeti do časov, ko se uravna vse, kar je Bog povedal z ustmi svetih prerokov svojih od nekedaj.

22. Mojzes namreč je rekel očakom: „Preroka vam bo zbudil Gospod Bog vaš izmed bratov vaših, kakor mene; njega poslušajte v vsem, karkoli vam bo govoril.

23. Bo pa, da vsaka duša, ktera ne bo poslušala tega preroka, iztrebila se bo iz ljudstva.“

24. Pa tudi vsi preroki od Samuela in po tem, kolikorkoli jih je govorilo, oznanili so te dni.

25. Vi ste sinovi prerokov in zaveze, ktero je storil Bog z očaki našimi, govoreč Abrahamu: „In

v semenu tvojem se bodo blagoslovili vsi narodi zemlje.“

26. Vam najprej je zbudil Bog sina svojega Jezusa, in poslal, da vas blagoslovi, da se vsak od vas obrne od hudobij svojih.

IV. POGlavJE.

Ko sta pa ljudstvu govorila, pristopijo k njima duhovni in poglavar tempeljna in Saduceji,

2. Kteri so bili nevoljni, da učita ljudstvo in oznanjujeta v Jezusu vstajanje od mrtvih.

3. In položé na nju roke, in denejo ju v ječo do jutra; kajti bil je uže večer.

4. Veliko teh pa, kteri so besedo slišali, verovalo jih je; in postalo je število móž kakih pet tisoči.

5. Zgodí se pa drugi dan, da se zberó njih poglavarji in starešine in pismarji v Jeruzalemu,

6. In Ana véliki duhoven in Kajfa in Janez in Aleksander, in kolikor jih je

bilo iz višega duhovskega rodú.

7. In postavivši ju na sredo, vpraševali so: S kakošno močjó, ali v čegavo ime sta vidva to storila?

8. Tedaj Peter, napolnivši se Duha svetega, reče jim: Poglavarji naroda in starešine!

9. Če naju danes izprašujete za dobroto, *kteró sva storila* bolnemu človeku, kako je on ozdravel:

10. Bodi na znanje vsem vam, in vsemu ljudstvu Izraelovemu, da v ime Jezusa Kristusa Nazarečana, kterega ste vi križali, kterega je Bog obudil iz mrtvih, po tem stójí ta pred vami zdrav.

11. Ta je kamen, kterega ste vi zidarji zavrgli, kteri je postal glava oglu.

12. In v nikomer drugem ni zveličanja; kajti ni ga drugega imena pod nebom danega ljudém, po kterem bi se mi mogli zveličati.

13. Videč pa srčnost Petrovo in Janezovo, in vedoč, da sta neučena in priprosta človeka, ču-

dili so se; in poznali so ju, da sta z Jezusom bila.

14. In videč človeka, kteri je ozdravel, da stójí ž njima, niso kaj imeli zoper reči.

15. In zapovedó jima, naj odideta ven iz zбора, in posvetujejo se med seboj,

16. Govoreč: Kaj bomo storili tema človekoma? kajti da se je znani čudež po njima zgodil, znano je vsem, kteri prebivajo v Jeruzalemu, in ne moremo utajiti.

17. Ali da se ne razglasí dalje med ljudstvom, zapretimo jima, naj nobenemu človeku več ne govorita o tem imenu.

18. In poklicavši ju zapovedó jima, naj nikoli več ne govorita in učita v ime Jezusovo.

19. A Peter in Janez odgovarjajoč jim, rečeta: Sodite, je li prav pred Bogom, da bi vas bolj poslušala, nego Boga.

20. Ne moreva namreč, da tega, kar sva videla in slišala, ne bi govorila.

21. Oni pa, zapretivši ji-

ma, izpusté ju, ko niso nahajali, kako bi ju kaznovali, za voljo ljudstva, ker so vsi hvalili Boga za to, kar se je zgodilo.

22. Imel je namreč več nego štirideset let ta človek, na katerem se je zgodil ta čudež ozdravljenja.

23. Ko so ju pa izpustili, prideta k svojim, in povesta jim, kaj so jima véliki duhovni in starešine rekli.

24. Oni pa, ko so *to* slišali, povzdignejo ene misli glas k Bogu, in rekó: Gospod, ti Bog, ki si ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih;

25. Kteri si z ustmi Davida hlapca svojega rekel: „Za kaj so se togotili pogani, in ljudstva izmišljala prazne reči?”

26. Postavili so se kralji zemlje, in poglavarji so se zbrali vkupej zoper Gospoda, in zoper Kristusa njegovega.“

27. Zbrali so se namreč zares zoper svetega sina tvojega Jezusa, kterega si pomazilil, Herod in Pontijski Pilat s pogani in ljudstvom Izraelovim,

28. Da storé, kar je roka tvoja in sklep tvoj sklenil, da naj se zgodí.

29. In sedaj, Gospod, poglej na njih pretenje, in daj hlapcem svojim, da bodo z vso srčnostjo govorili besedo tvojo,

30. S tem, da stegneš roko svojo na uzdravljanje, in da se znamenja in čudeži godé po imenu svetega sina tvojega Jezusa.

31. In ko so odmolili, potrese se mesto, na katerem so bili zbrani, in vsi se napolnijo Duha svetega, in govorili so besedo Božjo srčno.

32. A množica teh, kteri so verovali, bila je enega srca in enega duha; in nihče ni govoril, da je od tega, kar je imel, njegovega kaj, nego vse jim je bilo občno.

33. In z veliko močjó so dajali pričevanje aposteljni za vstajenje Gospoda Jezusa, in milost velika je bila na vseh njih.

34. Ni ga bilo namreč ubogega med njimi. Kajti kolikor jih je bilo, kteri so imeli njive ali hiše, pro-

dajali so, in donašali so ceno tega, kar so prodali,

35. In pokladali so aposteljnem pred noge; in delilo se je vsakemu, kakor je kdo potreboval.

36. Jozej pa, kateremu so aposteljni priimek Barnaba dali (kar se tolmači: Sin tolažbe), Levit, iz Cipra po rodu,

37. Ker je imel njivo, prodal je, in prinesel je ceno, in položil je aposteljnem pred noge.

V. POGLAVJE.

A neki mož Ananija po imenu, s Safiro ženo svojo prodal je posestvo,

2. In utajil je od cene, z vedezom žene svoje; in prinesel je en del in položil aposteljnem pred noge.

3. Peter pa reče: Ananija! za kaj je napolnil satan srce tvoje, da si se zlagal svetemu Duhu, in si utajil od cene njive?

4. Ali ne bi bila, ko bi bila ostala, tebi ostala; in prodana, ali ni bila v tvojej oblasti? Kaj, da si

to reč položil v srce svoje? Nisi se zlagal ljudém, nego Bogu.

5. Ko je pa Ananija te besede slišal, padel je in je izdahnil. In velik strah je obšel vse, kateri so to poslušali.

6. Vstavši pa mladeniči, vzemó ga, in odnesó ven in pokopljejo.

7. Zgodí se pa kake tri ure pozneje, pa vnide žena njegova, ne vedoč, kaj se je zgodilo.

8. Odgovorí pa jej Peter: Povej mi, ali sta za toliko prodala njivo? Ona pa reče: Dà, za toliko.

9. Peter jej pa reče: Kaj, da sta se dogovorila, da bosta izkušala duha Gospodovega? Glej, noge teh, ki so pokopali moža tvojega, pred durmi so, in ponesó te ven.

10. In pri tej priči mu je padla pred noge, in izdahnila je. In ko mladeniči vstopijo, najdejo jo mrtvo, in odnesó jo ven in pokopljejo poleg moža njenega.

11. In obšel je strah velik vso cerkev, in vse, kateri so to slišali.

12. Po rokah pa aposteljnov godilo se je veliko znamenj in čudežev med ljudstvom: (In bili so vsi ene misli v lopi Solomovnej;

13. A od drugih jim se ni upal nihče pridružiti: nego poveličevalo jih je ljudstvo.

14. In če dalje bolj so pristopali, kateri so verovali Gospodu, množice móž in pa žen.)

15. Tako, da so bolnike na ulice nosili in pokladali na postelje in odre, da bi vsaj senca mimo gredočega Petra koga od njih obsenčila.

16. Shajala pa se je tudi množica iz okolnih mest v Jeruzalem, in donašali so bolnike in ktere so mučili nečisti duhovi; in vsi so ozdravljali.

17. Vstavši pa véliki duhoven in vsi, kateri so bili ž njim, od ločinke Saducejske, napolnijo se ne-navidnosti,

18. In položé roke svoje na aposteljne, in denejo jih v občinsko ječo.

19. Ali angelj Gospodov

odpré po noči vrata ječe, in izpeljavši jih, reče:

20. Pojdite, in vstopite se, in govorite v tempeljnu ljudstvu vse besede tega življenja.

21. *Oni* pa, ko so *to* slišali, vnidejo zjutraj v tempelj, ter so učili. Ko pa pride véliki duhoven in kateri so bili ž njim, skličejo zbor in vse starešinstvo sinov Izraelovih, in pošljejo v ječo, naj jih pripeljejo.

22. Ko pa služabniki pridejo, ne najdejo jih v ječi; in vrnejo se in sporočé,

23. Govoreč: Ječo smo sicer našli z vso skrbjó zaprto, in varuhe stoječe pred vratmi; ko smo pa odprli, nismo nikogar notri našli.

24. Ko so pa slišali te besede duhoven in pa poglavar tempeljna in véliki duhovni, strmeli so nad njimi, kaj bi to bilo.

25. Pa pride nekdo in jim sporoči, govoreč: Glej, možjé, ktere ste deli v ječo, stojé v tempeljnu in učé ljudstvo.

26. Tedaj odide poglavar s služabniki, ter jih pripelje, ne s silo, ker so se bali ljudstva, da jih ne bi kamenjalo.

27. In ko jih pripeljejo, postavijo jih pred zbor, in vpraša jih véliki duhoven,

28. Govoreč: Ali vam nismo ostro naročili, da ne učíte v to ime? in glej, napolnili ste Jeruzalem z naukom svojim, in hočete na nas spraviti kri tega človeka.

29. Odgovarjajoč pa Peter in aposteljni, rekó: Boga je treba bolj poslušati, nego ljudi.

30. Bog očakov naših je obudil Jezusa, kterega ste vi na les obesili in umorili.

31. Tega je Bog z desnico svojo povišal za poglavarja in zveličarja, da dá Izraelu pokoro in odpušcanje grehov.

32. In mi smo mu priče teh reči, in pa Duh sveti, kterega je dal Bog tem, kateri so njemu pokorni.

33. Ko so pa to slišali, srdili so se, in mislili so jih umoriti.

34. Pa vstane neki Farizej v zboru, Hamaliel po imenu, učenik postave spoštovan od vsega ljudstva, in ukaže, naj aposteljne malo ven denejo.

35. In reče jim: Možjé Izraelci! pomislite dobro za te ljudi, kaj hočete storiti.

36. Kajti pred temi dnevi je vstal Tevda, govoreč, da je on nekaj, in pridružilo mu se je število móž kake štiri sto; on je bil ubit, in vsi, kateri so ga poslušali, razšli so se, in bili so na nič dejani.

37. Za tem je vstal Juda Galilejec, v dnéh popisovanja, in potegnil je dosti ljudstva za seboj; in on je poginil, in vsi, kateri so ga poslušali, razkropili so se.

38. In za to vam sedaj pravim, da odstopíte od teh ljudi, in pustíte jih; kajti če je od ljudi ta naklep ali to delo, razdrlo se bo;

39. Če je pa od Boga, ne morete ga razdreti: da se kako ne najde nad vami, da se Bogu ustavljate.

40. In poslušali so ga, in poklicavši aposteljne, pretepo jih, in naroče jim, naj ne govoré v ime Jezusovo, ter jih izpusté.

41. In oni so šli veseli izpred zбора, da so bili vredni spoznani, za ime njegovo sramoto prejeti.

42. In niso nehali v tempeljnu in po hišah vsak dan učiti in oznanjevati Jezusa Kristusa.

VI. POGLAVJE.

V te dní pa, ko so se učenci množili, vstane godrnjanje Grkov zoper Hebrejce, da se pri vsakdanjej delitvi njih vdove zanemarjajo.

2. In dvanajsteri pokličejo množico učencev, in rekó: To ne gre, da bi mi besedo Božjo opuščali, in oskrbljevali mize.

3. Ozrite se torej, bratje, po sedmih možéh poštenih izmed sebe, kateri so polni Duha svetega in modrosti, da jih postavimo nad tem opravilom;

4. A mi se bomo molitve in službe besede držali.

5. In ta beseda je bila vsej množici po godi; ter izvolijo Štefana, moža polnega vere in Duha svetega, in Filipa, in Prohora in Nikanora, Timona in Parmena, in Nikolaja izpreobrnjenca iz Antiohije.

6. Te postavijo pred aposteljne; in molivši, položé na-nje roke.

7. In beseda Božja je rastla, in število učencev se je silno množilo v Jeruzalemu; tudi velika truma duhovnov je bila pokorna veri.

8. Štefan pa, poln vere in moči, delal je čudeže in velika znamenja med ljudmi.

9. In vstane jih nekaj iz shajališča, katero se imenuje Libertinsko in Cirenejsko in Aleksandrinsko, in teh, kateri so bili iz Cilicije in Azije, in prepirali so se s Štefanom;

10. Ali niso se mogli upirati modrosti in Duhu, po katerem je govoril.

11. Tedaj podšuntajo možé, kateri naj bi rekli: Slišali smo ga govoriti

kletvine zoper Mojzesa in Boga.

12. Ternadražijo ljudstvo in starešine in pismarje, in napadejo in zgrabijo ga, in pripeljejo v zbor,

13. In postavijo krive priče, kateri so govorili: Ta človek ne neha govoriti kletvin zoper to sveto mesto in postavu.

14. Slišali smo ga namreč, da pravi: Ta Jezus Nazarečan bo razdel to mesto, in premenil bo šege, katere nam je izročil Mojzes.

15. In pogledavši na-nj vsi, kateri so sedeli v zboru, videli so obličje njegovo kakor obličje angelja.

VII. POGLAVJE.

Tedaj reče véliki duhoven: Je li to tako?

2. On pa reče: Možjé bratje in očetje, poslušajte! Bog slave se je prikazal očetu našemu Abrahamu, ko je bil v Mezopotamiji, predno se je nastanil v Haranu,

3. In rekel mu je: Izidi iz zemlje svoje, in od ro-

dovine svoje, in pojdi v zemljo, katero ti bom pokazal.“

4. Tedaj je izšel iz zemlje Kaldejske, in nastanil se je v Haranu. In odtod, ko je bil oče njegov umrl, preselil ga je v zemljo, v kateri vi sedaj prebivate.

5. In ni mu dal nasledstva v njej, ne za stopinjo noge; in obljubil jo je bil njemu dati v posest, in semenu njegovemu za njim, ko še ni imel sina.

6. Rekel pa je Bog tako: „Seme tvoje bo tuje v tujej zemlji, in podvrgli ga bodo sužnosti, in hudo bodo delali ž njim, štiri sto let.“

7. In narod, kteremu bodo služili, sodil bom jaz,“ rekel je Bog; „in po tem bodo izšli, in služili bodo meni na tem mestu.“

8. In dal mu je zavezo obreze; in tako je rodil Izaka, in obrezal ga je osmi dan; in Izak Jakoba, in Jakob dvanajstere očake.

9. In očaki so iz nevošljivosti Jožefa prodali v Egiptet; in bil je Bog ž njim,

10. In rešil ga je iz vseh nadlog njegovih, in dal mu je milost in modrost pred Faraonom kraljem Egiptovskim, in postavil ga je za poglavarja nad Egiptom in vso hišo svojo.

11. Prišla pa je lakota na vso zemljo Egiptovsko in Kanaansko, in velika nadloga; in niso našli živeža očaki naši.

12. Slišavši pa Jakob, da je žita v Egiptu, poslal je prvokrat očake naše.

13. In v drugo so spoznali Jožef bratjē njegovi, in znana je postala Faraonu rodovina Jožefova.

14. Poslavši pa Jožef, poklical je očeta svojega Jakoba, in vso rodovino svojo, pet in sedemdeset duš.

15. In sešel je Jakob v Egipet, in umrl je on in očetje naši;

16. In prenesli so jih v Sihem, in položili v grob, ktereга je kupil Abraham za ceno srebra od sinov Hemorja očeta Sihemovega.

17. Ko se je pa bližal čas obljube, katero je prisegel Bog Abrahamu, na-

rastlo je ljudstvo in umnožilo se v Egiptu,

18. Dokler ni vstal drugi kralj, kateri ni poznal Jožefa.

19. Ta je zvijaško storil z rodom našim, in zatrl je očete naše, da so morali izpostavlјati otroke svoje, da ne živé.

20. V ta čas se je rodil Mojzes, in bil je prijeten Bogu; kateri je bil tri mesece rejen v hiši očeta svojega.

21. A ko je izpostavlјen bil, vzela ga je hči Faraonova, in odgojila ga je sebi za sina.

22. In naučil se je Mojzes vse modrosti Egiptovske; in bil je mogočen v besedah in v dejanjih.

23. Ko je pa dopolnil štirideset let, prišlo mu je na misel obiskati brate svoje sinove Izraelove.

24. In ko je videl nekoga, da trpí krivico, obranil ga je, in maščeval je tega, kateri je krivico trpel, in ubil je Egipčana.

25. Menil je pa, da bratje njegovi umejo, da jim po njegovej roki hoče dati

Bog odrešenje; ali oni niso razumeli.

26. A drugi dan je prišel k njim, ko so se bojevali, in miril jih je, govoreč: „Možjé, vi ste bratje; po kaj delate krivico eden drugemu?“

27. Tisti pa, ki je delal krivico bližnjemu, odpahne ga, govoreč: Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika nad nami?

28. Ali me ti hočeš ubiti, kakor si ubil včeraj Egipčana?“

29. Mojzes je pa pobegnil na to besedo, in bil je tujec v zemlji Madijamskej, kjer je rodil dva sina.

30. In ko se je dopolnilo štirideset let, prikazal mu se je v puščavi gore Sinajske angelj Gospodov v plamenu gorečega grma.

31. Mojzes pa, ko je to videl, začudil se je prikazni; in ko je pristopil, da bi pogledal, oglasil mu se je glas Gospodov:

32. „Jaz sem Bog očetov tvojih, Bog Abrahamov in Bog Izakov in Bog Jakobov.“ Mojzes pa je strepetal, in ni upal pogledati.

33. Reče pa mu Gospod: „Izzuj obutalo z nog svojih; kajti mesto, na katerem stojiš, sveta je zemlja.

34. Dobro sem videl stisko naroda svojega, ki je v Egiptu, in njih zdihoвање sem slišal; in sešel sem, da jih rešim. In sedaj pridi, poslal te bom v Egipet.“

35. Tega Mojzesa, kteremu so se bili uprli, govoreč: „Kdo te je postavil za poglavarja in sodnika?“ tega je Bog za poglavarja in odrešenika poslal po roki angelja, kateri mu se je bil prikazal v grmu.

36. Ta jih je izpeljal, delajoč čudeže in znamenja v zemlji Egiptovskej in Rdečem morji, in v puščavi štirideset let.

37. Ta je tisti Mojzes, kije rekel sinovom Izraelovim: „Preroka vam bo obudil Gospod Bog izmed bratov vaših, kakor mene; njega poslušajte.“

38. Ta je tisti, ki je bil pri množici v puščavi z angeljem, kateri mu je govoril na gori Sinajskej, in z

očeti našimi, kateri je prejel besede življenja, da jih nam dá;

39. Kteremu niso hoteli pokorni biti očetje naši, nego so ga zavrgli, in obrnili srca svoja v Egiptet,

40. Rekši Aronu: „Naredi nam bogove, kateri bodo hodili pred nami; kajti ta Mojzes, ki nas je izpeljal iz zemlje Egiptovske, ne vémo, kaj mu se je zgodilo.“

41. In vlili so tele tiste dni, in darovali so daritev moliku, in veselili so se del rok svojih.

42. In odvrnil se je Bog, in izdal jih je, naj služijo ozvezdju neba, kakor je pisano v bukvah prerokov: „Ali ste mi darovali zaklanice in daritve štirideset let v puščavi, hiša Izraelova?

43. In ponesli ste šator Molohov, in zvezdo boga svojega Remfana, podobe, ktere ste naredili, da ste jim se poklanjali; in preselil vas bom za Babilon.“

44. Šator pričevanja so imeli očetje naši v puščavi, kakor jim je zapovedal

ta, ki je rekel Mojzesu, naj ga naredí po podobi, katero je videl;

45. Kterega so tudi prejeli očetje naši, in ponesli z Jezusom, v posestvo poganov, ktere je izgnal Bog izpred obličja očetov naših, noter do dnî Davida;

46. Kteri je milost našel pred Bogom, in je prosil, da bi našel prebivališče Bogu Jakobovemu.

47. A Solomon mu je sezidal hišo.

48. Ali najviši ne prebiva v tempeljnih z rokami narejenih, kakor prerok pravi:

49. „Nebo mi je stol, in zemlja podnožje nogam mojim. Kakošno hišo mi boste zidali? pravi Gospod. Ali katero je mesto za počivanje moje?

50. Ni li roka moja vsega tega naredila?“

51. Trdovratni in neobrezanih src in ušes! vi se vedno Duhu svetemu upirate; kakor očetje vaši, tudi vi.

52. Kterega od prerokov niso pregnali očetje vaši? In pomorili so te, kateri

so naprej oznanili prihod pravičnega, kakor izdajavci in ubijavci ste sedaj vi postali;

53. Kteri ste prejeli postavo po naredbi angeljev, in *je* niste ohranili.

54. Ko so pa to slišali, togotili so se v srcih svojih, in škripali so z zobmi zoper njega.

55. *On* pa, poln Duha svetega, ozré se na nebo, in ugleda slavo Božjo, in Jezusa, da stoji na desnici Božjej.

56. In reče: Glej, vidim nebesa odprta, in sina človečjega, da stoji na desnici Božjej.

57. In zakričavši z močnim glasom, zataknejo ušesa svoja, in planejo ene misli na-nj.

58. In izpahnivši *ga* ven iz mesta, pobijali so *ga* s kamenjem. In priče so položile oblačila svoja pred noge mladeniču, kteremu je bilo imel Savel.

59. In pobijali so s kamenjem Štefana, kteri je klical in govoril: Gospod Jezus, sprejmi duh moj!

60. In pokleknivši, za-

vpije z močnim glasom: Gospod, ne postavi jim tega greha! In rekši to, zaspal je.

VIII. POGlavJE.

Savel pa je bil privolil na njegovo smrt. In vstalo je ta dan veliko preganjanje zoper cerkev, ktera je bila v Jeruzalemu; in vsi so se razkropili po krajih Judejskih in Samarijskih, razen aposteljnov.

2. Pokopali pa so Štefana možjé pobožni, in plakali so zeló za njim.

3. A Savel je zatiral cerkev, in hodil je po hišah, in vlačil je možé in žene, ter izdajal v ječo.

4. Tí pa, kteri so se bili razkropili, hodili so okrog, oznanjujoč besedo.

5. A Filip, ko je prišel dol v mesto Samarijsko, oznanjeval jim je Kristusa.

6. In pazilo je ljudstvo enega duha na to, kar je Filip pravil, poslušajoč in gledajoč znamenja, ktera je delal.

7. Kajti duhovi nečisti so iz mnogih, kteri so *jih*

imeli, vpijoč z močnim glasom, izhajali. In veliko mrtvoudnih in hromih je ozdravelo.

8. In bila je velika radost v tem mestu.

9. Bil je pa neki mož po imenu Simon, kateri je poprej čaral v mestu, in mamil ljudstvo Samarijsko, govoreč, da je on nekaj velikega;

10. Kterega so vsi poslušali od najmanjega do največjega, govoreč: Ta je vélika moč Božja.

11. Poslušali so ga pa za to, ker jih je bil dolgo časa mamil s čarobnimi deli.

12. Ko so pa verovali Filipu, kateri je oznanjeval, kar kraljestvo Božje in ime Jezusa Kristusa zadeva, krščevali so se možjé in žene.

13. Tedaj je Simon tudi sam veroval; in krstivši se, držal se je Filipa. In videč znamenja in čudeže velike, kateri so se godili, strmél je.

14. Slišavši pa aposteljni, kateri so bili v Jeruzalemu, da je sprejela Sa-

marija besedo Božjo, pošljejo jim Petra in Janeza.

15. In ko sta prišla dol, molila sta za-nje, da bi prejeli Duha svetega.

16. (Kajti na nobenega od njih še ni bil prišel, nego bili so samo krščeni v ime Gospoda Jezusa.)

17. Tedaj sta pokladala roke na-nje, in prejemali so Duha svetega.

18. Videvši pa Simon, da se po pokladanji rok aposteljnov daje Duh sveti, prinese jima denarjev,

19. Govoreč: Dajta tudi meni to oblast, da, na kogarkoli položim roke, prejme Duha svetega.

20. Peter mu pa reče: Srebro tvoje naj s teboj vred pogine, da si pomislil, da se dar Božji more dobiti za denarje.

21. Nimaš ga dela ne deleža v tej reči; kajti srce tvoje ni pravo pred Bogom.

22. Spokori se torej od te hudobije svoje, in prosi Boga, da bi ti se odpustila misel srca tvojega.

23. Kajti vidim te, da si

v grenkem žolči in zvezi krivice.

24. Odgovarjajoč pa Simon, reče: Prosita vidva za-me Gospoda, da ne pride nič tega na mé, kar sta rekla.

25. Ona tedaj, popričavši in govorivši besedo Gospodovo, vrnila sta se v Jeruzalem, in mnogim vasém Samarijanskim sta oznanila evangelj.

26. Angelj pa Gospodov reče Filipu, govoreč: Vstani in pojdi proti poldnevu, na cesto, ktera peljá iz Jeruzalema dol v Gazo; ona je pusta.

27. In vstavši, odšel je. In glej, mož iz Etijopije skopljenec, komornik Kandake kraljice Etijopske, kateri je bil nad vsemi zakladi njenimi, in je bil prišel molit v Jeruzalem,

28. Vračal se je, in sedeč na vozu svojem, prebiral je preroka Izaija.

29. Duh pa reče Filipu: Pristopi in pridruži se temu vozu.

30. Pritekši pa Filip, sliši ga, da bere preroka

Izaija, ter reče: Ali pa umeš, kar bereš?

31. On pa reče: Kako bi mogel, če me kdo ne napoti? Ter zaprosi Filipa, naj vstopi in sede k njemu.

32. Vrsta pa pisma, katero je bral, bila je ta: „Kakor ovca na zaklanje se je odpeljal, in kakor je jagnje pred tistim, kateri ga striže, brez glasú: tako ni odprl ust svojih.

33. V ponižanji njegovem se je preklicala sodba njegova; a rod njegov kdo bo razložil? kajti življenje njegovo se bo vzelo od zemlje.“

34. Odgovarjajoč pa skopljenec Filipu, reče: Prosim te, o kom govori to prerok? o sebi, ali o katerem drugem?

35. Filip pa odpre usta svoja, in začensí od tega pisma, oznani mu Jezusa.

36. Ko sta pa šla po poti, prideta k nekej vodi; in skopljenec reče: Glej, voda! kaj brani krstiti mi se?

37. Filip pa reče: Če veruješ iz vsega srca, smeš. In odgovarjajoč, reče:

Verujem, da je Jezus Kristus sin Božji.

38. In ukaže voz ustaviti; in snideta oba v vodo, Filip in pa skopljenec: in krsti ga.

39. Ko sta bila pa izšla iz vode, vzel je Duh Gospodov Filipa; in ni ga več videl skopljenec: šel je pa vesel svoj pot.

40. A Filip se je našel v Azotu; in gredoč skozi, oznanjeval je evangelj vsem mestom, dokler ni prišel v Cezarejo.

IX. POGLAVJE.

Savel pa, kateri je še dihtel pretenje in smrt zoper učence Gospodove, pristopi k velikemu duhovnu,

2. In izprosi od njega pisem v Damask do shajališč, da če najde koga od tega pota, bodi si možé ali žene, da jih zvezane pripelje v Jeruzalem.

3. A ko je bil na poti, zgodí se, da se je bližal Damasku: in nagloma ga obsije svetloba z neba.

4. In padši na zemljo,

zasliši glas, da mu pravi: Savel, Savel! kaj me preganjaš?

5. Pa reče: Kdo si, Gospod? A Gospod reče: Jaz sem Jezus, kterega ti preganjaš; težko ti je proti ostnu brcati.

6. In trepetaje in strmeč, reče: Gospod! Kaj hočeš, da naj storim? In Gospod mu reče: Vstani in vniđi v mesto, in tam ti se bo povedalo, kaj ti je treba storiti.

7. Možjé pa, kateri so ž njim šli, ustavili so se, in strmeli so, ko so glas sicer slišali, pa nikogar niso videli.

8. In vstal je Savel od tâl; in z odprtimi očmi svojimi ni nikogar videl. Tedaj ga primejo za roko in pripeljejo v Damask.

9. In tri dni ni videl, in ni jedel ne pil.

10. Bil je pa neki učenec v Damasku po imenu Ananija; in reče mu Gospod v prikazni: Ananija! On pa reče: Glej me, Gospod!

11. A Gospod njemu: Vstani in pojdi v ulico, ktera se imenuje Ravna,

in vprašaj v hiši Judovej po imenu Savla, Taršana. Kajti glej, moli,

12. In videl je v prikazni moža po imenu Ananija, da je vstopil in položil na-nj roko, da spregleda.

13. Ananija pa odgovori: Gospod! slišal sem od mnogih za tega moža, koliko hudega je storil svetim tvojim v Jeruzalemu.

14. In tu ima oblast od velikih duhovnov vezati vse, kateri kličejo ime tvoje.

15. Pa mu Gospod reče: Pojdi; kajti posoda izvoljena mi je on, da ponese ime moje pred pogane in kralje, in sinove Izraelove.

16. Jaz namreč mu bom pokazal, koliko mu je treba za ime moje pretrpeti.

17. In Ananija odide, in vnide v hišo, in položivši na-nj roke, reče: Savel brat! Gospod me je poslal, Jezus, kateri ti se je prikazal na poti, po kateri si šel, da spregledaš in se napolniš Duha svetega.

18. In precej so odpadle

od oči njegovih kakor luskine, in spregledal je precej, in vstavši, krstil se je;

19. In vzemši jedí, okrepčal se je. Bil je pa Savel z učenci, kateri so bili v Damasku, nekaj dni.

20. In precej je po shajališčih oznanjeval Jezusa, da je on sin Božji.

21. In zavzemali so se vsi, kateri so poslušali, in govorili so: Ni li ta tisti, ki je pregnal v Jeruzalemu te, kateri so klicali to ime, in je za to sem prišel, da jih povezane popelje velikim duhovnom?

22. Savel pa je če dalje močnejši prihajal, in osramotoval je Jude, kateri so prebivali v Damasku, dokazujoč, da je ta Kristus.

23. Ko je pa minolo dosti dni, posvetujejo se Judje, da bi ga umorili.

24. Ali Savel zvé njih zalezovanje. In stražili so pri vratih noč in dan, da bi ga umorili.

25. Ali učenci ga vzemó po noči, in spusté po zidu, po vrvi v koši.

26. Ko je pa prišel Savel v Jeruzalem, izkusil se je pridružiti učencem; ali vsi so se ga bali, ker niso verjeli, da je učenec.

27. Barnaba ga pa vzeme in pripelje k apostelnom, in razloži jim, kako je bil na poti videl Gospoda, in da je ž njim govoril, in kako je v Damasku srčno oznanjeval ime Jezusovo.

28. In prebival je ž njimi v Jeruzalemu; in srčno je oznanjeval ime Gospoda Jezusa.

29. In govoril je in se prepiral z Grki; a oni so gledali, da bi ga umorili.

30. Zvedevši pa *to* bratje, odpeljejo ga dol v Cezarejo, in pošljejo ga v Tars.

31. In cerkve po vsej Judeji in Galileji in Samariji so imele mir, in utrjevale so se, in hodile so v strahu Gospodovem, in umnoževale so se s tolažbo Duha svetega.

32. Zgodí se pa, da Peter, ko je obiskoval vse, pride tudi k svetim, kateri so prebivali v Lidi.

33. In tu najde nekega človeka Eneja po imenu, kateri je uže osem let ležal na odru, in je bil mrtvouden.

34. In reče mu Peter: Eneja! Jezus Kristus te uzdravlja; vstani in postelji si sam. In precej je vstal.

35. In videli so ga vsi, kateri so prebivali v Lidi in Saronu, in izpreobrnili so se h Gospodu,

36. A v Jopi je bila neka učenka po imenu Tabita (ktera se, če raztolmačiš, imenuje Srna); ta je bila polna dobrih del in miloščin, ktere je dajala.

37. Zgodilo pa se je v te dni, da je zbolela in umrla; in omivši jo, položili so jo v vrhnjo izbo.

38. Ker je pa Lida blizu Jope, in so učenci slišali, da je Peter v njej, pošljejo dva moža k njemu, proseč, naj ne odlaša priti do njih.

39. Vstavši pa Peter, odide ž njima; in ko pride, odpeljejo ga v vrhnjo izbo, in obstopijo ga vse

vdove, jokajoč in pokazujoč sukne in oblačila, ktera jim je delala Srna, dokler je bila ž njimi.

40. Izgnavši pa vse ven Peter, poklekne in moli; in obrnivši se k truplu, reče: Tabita, vstani! In ona odpre oči svoje; in ko ugleda Petra, sede.

41. In podavši jej roko, vzdigne jo; in poklicavši svete in vdove, pokaže jo živo.

42. In razglasí se po vsej Jopi, in veliko jih je verovalo v Gospoda.

43. Zgodí pa se, da je dosti dní prebil v Jopi pri nekem Simonu strojarji.

X. POGlavJE.

Bil je pa neki mož v Cezareji po imenu Kornelij, stotnik trume, ktera se je imenovala Italijska,

2. Pobožen in bogaboječ z vso hišo svojo, kteri je dajal veliko miloščine ljudém, in je molil k Bogu neprenehoma;

3. Videl je v prikazni razločno, okoli devete ure

dné, angelja Božjega, da je prišel k njemu, in mu je rekel: Kornelij!

4. On pa, pogledavši nanj in uplašivši se, reče: Kaj je, Gospod? Pa mu reče: Molitve tvoje in miloščine tvoje so prišle v spomin pred Bogom.

5. In sedaj pošlji v Jopo móž, in pokličí Simona, kteri ima priimek Peter;

6. On gostuje pri nekem Simonu strojarji, komur je hiša pri morji: on ti bo povedal, kaj ti je treba storiti.

7. Ko je pa angelj, kteri je s Kornelijem govoril, odšel, pokliče dva od domačih svojih, in pobožnega vojaka izmed teh, kteri so mu služili;

8. In razloživši jim vse, pošlje jih v Jopo.

9. A drugi dan, ko so bili ti na poti in so se mestu bližali, izide Peter na streho molit, okoli šeste ure,

10. In postane lačen, in hotel je jesti. Ko so pa oni pripravljali, zamakne se,

11. In ugleda nebo od-

prto, in nekako posodo da shaja na-nj, kakor velik prt, za čvetero ogle privezana, in se spušča na zemljo;

12. V kateri so bile vse štirinogate in divje in lažeče živali zemlje, in tice nebeške.

13. In oglasí mu se glas: Vstani, Peter, zakolji in jej!

14. Peter pa reče: Nikakor ne, Gospod! kajti nikoli nisem jedel kaj nagnjusnega ali nečistega.

15. In glas mu zopet v drugo reče: Kar je Bog očistil, ne imej ti za nagnjusno.

16. To pa se je zgodilo trikrat. In zopet se je vzela posoda gor na nebo.

17. Ko je pa Peter sam pri sebi strmél, kaj bi bila ta prikazen, ktero je videl, in glej, možjé, kteri so bili poslani od Kornelija, izprašali so hišo Simonovo, in stali so pred vratmi;

18. In poklicavši, vpraševali so, če Simon s primkom Peter tu gostuje.

19. Ko je pa Peter pre-

mišljeval o prikazni, reče mu Duh: Glej, trije možjé te iščejo;

20. Vstani torej, in snidi, in pojdi ž njimi, brez pomišljevanja; kajti jaz sem jih poslal.

21. In Peter snide k možém, kteri so bili od Kornelija k njemu poslani, in reče: Glej, jaz sem, kterega iščete; kaj je vzrok, za voljo kterega ste prišli?

22. Oni pa rekó: Kornelij stotnik, mož pravičen in pobožen, imajoč dobro pričevanje od vsega naroda Judovskega, prejel je povelje od angelja svetega, naj te pokliče v hišo svojo, da sliši besede od tebe.

23. Tedaj jih noter pokliče in vzeme pod streho. A drugi dan izide Peter ž njimi, in nekaj bratov, kteri so bili v Jopi, odide ž njim.

24. In drugi dan vnidejo v Cezarejo; a Kornelij jih je pričakoval, sklicavši rojake svoje in bližnje prijatelje.

25. Ko se pa zgodí, da

Peter vnide, pride mu Kornelij naproti, in pade na noge, ter se pokloni.

26. Peter pa ga vzdigne, govoreč: Vstani! tudi jaz sem človek.

27. In govoreč ž njim, vnide, in najde jih veliko zbranih,

28. In reče jim: Vi véste, kako nespodobno je možu Judu družiti se ali hoditi k tujcu; in meni je Bog pokazal, naj ne imenujem nikogar nagnjusnega ali nečistega.

29. Za to sem tudi brez pomišljanja prišel, ko sem bil poklican. Vprašujem torej, iz katerega vzroka ste me poklicali?

30. In Kornelij reče: Od četrtega dné noter do te ure sem se postil, in ob devetej uri sem molil v hiši svoje; in glej, mož se postavi pred menoj v svetlem oblačilu, in reče:

31. Kornelij, uslišana je molitev tvoja, in miloščine tvoje so v spominu pred Bogom.

32. Pošlji torej v Jopo, in pokliči Simona s pri-

imkom Petra; on gostuje v hiši Simona strojarja pri morji: on ti bo povedal, ko pride.

33. Za to sem precej poslal k tebi; in ti si prav storil, da si prišel. Sedaj torej vsi mi pred Bogom stojimo, da slišimo vse, kar ti je zapovedano od Boga.

34. Tedaj Peter odpre usta, in reče: V resnici vidim, da Bog ne gleda na lice,

35. Nego v vsakem narodu, kdor se ga bojí in dela pravico, prijeten mu je.

36. Besedo, ktero je poslal sinovom Izraelovim, oznanjujoč mir po Jezusu Kristusu (ta je vsem Gospod):

37. Vi véste, kaj se je zgodilo po vsej Judeji, počenši od Galileje, po krstu, katerega je oznanjeval Janez:

38. Jezusa iz Nazareta, kako ga je pomazilil Bog z Duhom svetim in močjó; kateri je prešel, delajoč dobroto in uzdravljajoč vse, ktere je bil hudič

posedel, ker je bil Bog ž njim.

39. In mi smo pričevalo vsemu, kar je storil v deželi Judovskeje, in v Jeruzalemu; kterege so na les obesili in umorili.

40. Tega je Bog obudil tretji dan, in dal mu je, da se je pokazal,

41. Ne vsemu ljudstvu, nego pričam poprej izvoljenim od Boga, nam, kteri smo ž njim jedli in pili, potem ko je bil vstal od mrtvih.

42. In ukazal nam je, naj oznanjujemo ljudstvu, in pričamo, da je on odločeni od Boga sodnik živih in mrtvih.

43. Temu vsi preroki pričajo, da bo po imenu njegovem prejel odpuščenje grehov vsak, kdor veruje va-nj.

44. Ko je Peter še govoril te besede, pade Duh sveti na vse, kteri so poslušali.

45. In zavzemó se verni iz obreze, kteri so bili s Petrom prišli, da se je tudi na pogane izlil dar Duha svetega;

46. Kajti slišali so jih govoriti jezike, in poveljevatí Boga. Tedaj odgovorí Peter:

47. Ali more kdo vodo zabraniti, da se ne bi krstili ti, ki so Duha svetega prejeli, kakor tudi mi?

48. In ukaže jih krstiti v ime Gospoda. Tedaj ga zaprosijo, naj bi ostal *pri njih* nekoliko dní.

XI. POG L A V J E.

Slišali pa so aposteljni in bratje, kteri so bili v Judeji, da so tudi pogani sprejeli besedo Božjo.

2. In ko je prišel Peter v Jeruzalem, prepirali so se ž njim, kteri so bili iz obreze,

3. Govoreč: K možém neobrezanim si šel, in jedel si ž njimi.

4. Peter pa začne, in izkladal jim je po vrsti, govoreč:

5. Jaz sem v mestu Jopi molil, in videl sem v zamaknjenji prikazen, da je shajala nekaka posoda, kakor velik prt, in se je

za čvetero ogle spuščala z neba, in prišla noter do mene.

6. In pogledavši va-njo, opazim in ugledam štirinogate in divje in lazeče živali zemlje, in tice nebeške.

7. In zaslišim glas, da mi pravi: Vstani, Peter, zakolji in jej!

8. In rekel sem: Nikakor ne, Gospod! kajti nagnjusnega ali nečistega ni nikoli nič prišlo v usta moja.

9. Odgovorí pa mi glas v drugo z neba: Kar je Bog očistil, ne imej ti za nagnjusno.

10. To pa se je zgodilo trikrat, in zopet se je potegnilo vse na nebo.

11. In glej, precej se trije možje postavijo pred hišo, v kateri sem bil, poslani iz Cezareje k meni.

12. In reče mi Duh, naj grem brez pomišljanja ž njimi. Prišlo je pa z menoj tudi teh-le šest bratov, in vstopili smo v hišo moževo.

13. In povedal nam je, kako je videl angelja v

hiši svoje, da je pristopil in mu rekel: Pošlji v Jopo móž, in pokliči Simona s priimkom Petra,

14. Kteri ti bo govoril besede, po katerih se boš zveličal ti in vsa hiša tvoja.

15. Ko sem pa jel govoriti, pade sveti Duh nanje, kakor tudi na nas v začetku.

16. Tedaj sem se spomenil besede Gospodove, kakor je povedal: „Janez sicer je krstil z vodo, ali vi se boste krstili z Duhom svetim.“

17. Ko jim je torej Bog dal ravno ta dar, kakor tudi nam, kateri smo verovali v Gospoda Jezusa Kristusa: kdo pa sem bil jaz, da bi bil mogel Bogu zabraniti?

18. Ko so pa to slišali, umolknili so, in slavili so Boga, govoreč: Torej tudi poganom je Bog dal pokoro za življenje.

19. Ti pa, kateri so se bili razkropili za voljo stiške, ktera je nastala za Štefana, prešli so noter do Fenicije, nikomur ne go-

voreč besede, razen samo Judom.

20. Bili so pa nekteri od njih možjé Ciprani in Cireneci, kateri so, ko so bili prišli v Antijohijo, govorili tudi Grkom, in označevali Gospoda Jezusa.

21. In bila je roka Gospodova ž njimi; in veliko število jih je verovalo in izpreobrnilo se h Gospodu.

22. In prišel je glas o tem do ušes cerkve, ktera je bila v Jeruzalemu; in poslali so Barnaba, naj odide do Antijohije.

23. Ta, ko je prišel, in je videl milost Božjo, oveselil se je, in prosil je vse, naj s stanovitnim srcem ostanejo v Gospodu.

24. Kajti bil je mož dober in poln Duha svetega in vere. In pridružilo se je veliko ljudstva Gospodu.

25. Tedaj izide Barnaba v Tars iskat Savla; in ko ga je našel, pripelje ga v Antijohijo.

26. In zbirala sta se celo leto v cerkvi, in učila sta dosti ljudstva, in imeno-

vali so se učenci najprej v Antijohiji Kristjani.

27. V te dni so pa prišli iz Jeruzalema preroki v Antijohijo.

28. In vstavši eden od njih po imenu Agab, oznani po Duhu, da bo lakota velika po vsem svetu; ktera je tudi bila za Klavdija cesarja.

29. Tedaj učenci, vsak po zmožnosti svoje, sklenejo v pomoč poslati bratom, kateri so prebivali v Judeji;

30. Kar so tudi storili, poslavši starešinam po roki Barnabovej in Savlovej.

XII. POGLAVJE.

V ta čas pa vzdigne Herod kralj roke, da bi nektere od cerkve mučil.

2. In umorí Jakoba brata Janezovega z mečem.

3. In videvši, da je po godi Judom, sklene tudi Petra vjeti (bili so pa dnevi presnih kruhov);

4. Kterega je tudi vjel in posadil v ječo, in izročil štirim četvericam vo-

jakov, naj ga varujejo, in hotel ga je po Velikej noči izpeljati pred ljudstvo.

5. Petra torej so sicer varovali v ječi; a cerkev je molila za-nj k Bogu neprenehoma.

6. Ko ga je pa imel Herod izpeljati, tisto noč je spal Peter med dvema vojakoma, okovan v dvojne verige; a varuhi pred vratmi so stražili ječo.

7. In glej, angelj Gospodov pristopi, in svetloba se zasveti v ječi; in udarivši Petra v rebra, zbudi ga, govoreč: Vstani hitro! In spadle so mu verige z rok.

8. In reče mu angelj: Opaši se, in obuj opanke svoje. In storil je tako. In reče mu: Ogrni plašč svoj, in pojdi za menoj.

9. In izšel je, in šel je za njim; in ni vedel, da je res, kar se je godilo po angelji, nego menil je, da vidi prikazen.

10. Ko sta bila pa prešla mimo prve straže in druge, prideta do železnih vrat, ktera so držala v mesto, in ta jima se sama

od sebe odpró. Ter izideta, in prideta v eno ulico, in precej odstopi angelj od njega.

11. In ko pride Peter k sebi, reče: Sedaj vém res, da je poslal Gospod angelja svojega, in me je otel iz roke Herodove in vsega čakanja ljudstva Judovskega.

12. In razmislivši to, pride do hiše Marije matere Janeza s priimkom Marka, kjer je bilo veliko zbranih, kateri so molili.

13. Ko je pa Peter na vežna vrata potrkal, pristopi deklica po imenu Roda poslušat.

14. In spoznavši glas Petrov, od veselja ni odprla vrat, nego odbežala je noter, in sporočila je, da stoji Peter pred vratmi.

15. Oni jej pa rekó: Meša ti se. A ona je trdila, da je tako. Oni so pa govorili: Angelj njegov je.

16. A Peter je čakal in trkal. Ko pa odpró, ugle-dajo ga, in ostrmé.

17. Namignivši pa z roko, naj molcé, razloží jim, kako ga je Gospod izpe-

ljal iz ječe. In reče: Sporočite to Jakobu in bratom. In izšel je, in odšel je v drugi kraj.

18. Ko se je pa zdanilo, ni bil majhen strah med vojaki, kaj da se je s Petrom zgodilo.

19. Herod pa, ko ga je zahteval in *ga* ni našel, izpraša varuhe, in ukaže jih odpeljati; in snide iz Judeje v Cezarejo, ter je *tu* živel.

20. Bil je pa Herod jenzen na Tirce in Sidonce; a *oni* enodušno pridejo k njemu, in pregovorivši Blasta komornika kraljevega, prosili so mirú, za to, ker je njih dežela dobivala živež iz kraljeve.

21. A odločeni dan se je oblekel Herod v kraljevo oblačilo, in sedši na sodišče, govoril jim je.

22. Ljudstvo pa je vpilo: Božji glas je *to*, a ne človeški.

23. Pri tej priči pa ga je udaril angelj Gospodov, za to ker ni dal slave Bogu: in sneden od črvov je umrl.

24. A beseda Gospodo-

va je rastle in razširjala se.

25. A Barnaba in Savel sta se vrnila iz Jeruzalema, ko sta bila opravila službo, in vzela sta s seboj tudi Janeza s priimkom Marka.

XIII. POGlavJE.

Bili so pa v cerkvi, ktera je bila v Antijohiji, nekteri preroki in učeniki: Barnaba in Simeon, ki se je imenoval Niger, in Lucij Cirenec, in Manahen, s Herodom četrtnikom odgojen, in Savel.

2. Ko so pa oni službo Gospodu opravljali in se postili, reče sveti Duh: Odločite mi Barnaba in Savla za delo, na katero sem ju poklical.

3. Tedaj, postivši se in molivši, položé roke na nju, ter *ju* odpusté.

4. Ta torej, poslana od Duha svetega, snideta v Selevcijo, in odtod se odpeljeta po morji na Ciper.

5. In ko sta prišla v Salamino, oznanjevala sta besedo Božjo po shajali-

ščih Judovskih; imela sta pa tudi Janeza za služabnika.

6. In ko sta prešla otok noter do Pafa, najdeta nekega vražarja, lažnjivega preroka Juda, ktere-mu je bilo ime Barjezu,

7. In je bil z namestnikom Sergijem Pavlom, pametnim možem. Ta, poklicavši Barnaba in Savla, želel je slišati besedo Božjo.

8. Ali ustavljal jima se je Elima, vražar (tako namreč se tolmači ime njegovo), gledajoč, da bi namestnika odvrnil od vere.

9. Savel pa, ki se tudi Pavel imenuje, poln Duha svetega, pogledavši na-nj,

10. Reče: O polni vsake zvijače in vsake hudobije, sin hudičev, sovražnik vsake pravice! ali ne boš nehal prevračati pravih potov Gospodovih?

11. In sedaj, glej, roka Gospodova je zoper té, in slep boš in ne boš videl solnca do časa. In pri tej priči je padel na-nj

mrak in tema, in tipajoč okoli, iskal je vodnika.

12. Tedaj je namestnik, ko je videl, kaj se je zgodilo, veroval, in čudil se je nauku Gospodovemu.

13. Odpeljavši pa se iz Pafa Pavel in kateri so bili ž njim, pridejo v Pergo Pamfilijsko. Janez pa se loči od nju, in vrne se v Jeruzalem.

14. Ona pa, ko sta bila odšla iz Perge, prideta v Antijohijo Pisidijsko, in vnideta v sobotni dan v shajališče, in sedeta.

15. Po branji postave in prerokov pa pošljejo poglavarji shajališča k njima, govoreč: Moža brata! če je v vaju beseda tolažbe za ljudstvo, govorita.

16. Vstavši torej Pavel, pomigne z roko, naj umolknejo, ter reče: Možje Izraelci, in kateri se bojite Boga, poslušajte!

17. Bog naroda tega Izraelovega je izvolil očete naše, in povišal je ljudstvo, ko so prebivali v zemlji Egiptovske, in s povzdignjeno roko jih je izpeljal iz nje.

18. In okoli štirideset let je potrpel ž njih šegami v puščavi.

19. In pokončavši sedem narodov v zemlji Kanaanскеj, razdelil jim je po kocki njih zemljo.

20. In po tem, kakih štiri sto in petdeset let, dal jim je sodnike do Samuela preroka.

21. In odtlej so zahtevali kralja, in dal jim je Bog Savla sina Kisovega, moža iz rodú Benjaminovega, štirideset let.

22. In ko je bil tega zavrgel, obudil jim je Davida za kralja, kateremu je tudi rekel, pričevaje: „Našel sem Davida Jesejevega, moža po srcu svojem, kateri bo izpolnjeval vso voljo mojo.“

23. Iz njegovega semena je Bog po obljubi obudil Izraelu zveličarja Jezusa,

24. Ko je oznanil Janez pred prihodom njegovim krst pokore vsemu ljudstvu Izraelovemu.

25. Ko je pa Janez tek svoj dopolnjeval, govoril je: „Kdo menite, da sem jaz? Nisem jaz, nego glej,

prišel bo za menoj, komur nisem vreden obutala odvezati z nog.“

26. Možjé bratje, sinovi rodú Abrahamovega, in kateri se med vami bojé Boga! vam se je poslala beseda tega življenja.

27. Kajti tí, kateri prebivajo v Jeruzalemu, in njih poglavarji, ker tega niso poznali, odsodili so ga, in tako so glasove prerokov, kateri se vsako soboto beró, dopolnili;

28. In nobene krivice smrtne niso našli, in prosili so Pilata, naj ga pogubi.

29. In ko so dopolnili vse, kar je bilo pisano za njega, sneli so ga z lesa in položili v grob.

30. A Bog ga je obudil iz mrtvih,

31. In pokazoval se je več dní tem, kateri so bili ž njim vred prišli iz Galileje v Jeruzalem, kateri so pričé njegove predljudstvom.

32. In mi vam oznanjujemo obljubo, ktera se je obljubila očetom, da je to

Bog izpolnil nam njih otrokom, obudivši Jezusa,

33. Kakor je tudi v drugem psalmu pisano: „Sin moj si ti; jaz sem te danes rodil.“

34. Da ga je pa obudil iz mrtvih, da se ne vrne več v trohnenje, rekel je tako: „Dal vam bom svetinjo Davidovo zvesto.“

35. Za to pravi tudi na drugem mestu: „Ne boš dal, da bi svetnik tvoj videl trohnenje.“

36. Kajti David, ko je bil ob času svojem poslužil volji Božje, zaspal je, in položili so ga k očetom njegovim, in videl je trohnenje.

37. Ta pa, ki ga je Bog obudil, ni videl trohnenja.

38. Znano vam torej bodi, možjé bratje! da vam se po njem odpuščanje grehov oznanjuje;

39. In od vsega, od česar se v Mojzesovej postavi niste mogli opravičiti, opravičil se bo v tem vsak, kdor veruje.

40. Glejte torej, da ne pride na vas, kar je rečeno v prerokih:

41. „Glejte, zaničevavci! in čudite se in izginite; kajti delo bom jaz storil v dnéh vaših, delo, kteremu ne boste verovali, če vam kdo pové.“

42. Ko sta pa izšla iz shajališča Judovskega, prosili so ju pogani, naj bi jim drugo soboto govorila te besede.

43. In ko se je zbor razšel, odšlo je veliko Judov in pobožnih izpreobrnjenecv za Pavlom in Barnabom, ktera sta, govoreč jim, prigovarjala, naj ostanejo v milosti Božje.

44. A drugo soboto se je skoro vse mesto zbralo, da bi slišali besedo Božjo.

45. Videč pa Judje ljudstvo, napolnijo se nena-vidnosti, in govorili so zopor to, kar je pravil Pavel, nasprotujoč in preklinjajoč.

46. Tedaj Pavel in Barnaba srčno rečeta: Vam se je morala najprej govoriti beseda Božja; ko jo pa zametujete, in se ne vredne štejete večnega življenja, glej, obračava se do poganov.

47. Kajti tako nam je zapovedal Gospod: „Postavil sem te za luč poganom, da boš na zveličanje noter do kraja zemlje.“

48. Ko so pa pagani to slišali, veselili so se, in slavili so besedo Gospodovo, in verovali so, kolikor jih je bilo odločenih za večno življenje.

49. In razširjala se je beseda Gospodova po vsej deželi.

50. Judje pa nadražijo pobožne in poštene žene in prvake mestne, inzbudé preganjanje zoper Pavla in Barnaba, in izženó ju iz svojih krajev.

51. A ona sta otresla prah z nog svojih na njih, in prišla sta v Ikonijo.

52. Učenci pa so se napolnjevali radosti in Duha svetega.

XIV. POGlavJE.

Zgodí se pa v Ikoniji, da sta šla vkupej v shajališče Judovsko, in sta govorila, tako, da je veliko

mnoštvo Judov in Grkov verovalo.

2. Tisti Judje pa, kateri niso verovali, podpihajo in nadražijo duše poganov zoper brate.

3. Ali ostala sta dosti časa, govoreč srčno v Gospodu, kateri je pričeval besedo milosti svoje, in je dajal, da so se znamenja in čudeži godili po njihovih rokah.

4. In množica mestna se razdelí; in eni so bili z Judi, eni pa z aposteljnomma.

5. Ko so se pa vzdignili pagani in Judje s poglavarji svojimi, da bi ju zasramotili in kamenjali,

6. Zvesta, in pobegneta v Likaonski mesti Listro in Derbo, in okolico,

7. In tu sta oznanjevala evangelj.

8. In sedel je v Listri en mož bolan na nogah, hrom iz telesa matere svoje, kateri ni bil nikoli hodil.

9. Ta je poslušal Pavla, ko je govoril; in on pogleda na-nj, in videvši, da ima vero, da bo ozdravel,

10. Reče z močnim gla-

som: Stopi na noge svoje po konci! In skočil je, in hodil je.

11. Ljudstvo pa, ko je videlo, kar je Pavel storil, povzdignejo glas svoj, govoreč Likaonski: Bogova sta v človeškej podobi sešla k nam.

12. In imenovali so Barnaba Jupiterja; a Pavla Merkurija, ker je bil on načelnik besede.

13. Duhoven pa Jupiterjev, ki je bil pred mestom, pripelje juncev, in prinese vencev pred vrata, in hotel jima je z ljudstvom darovati.

14. Ko sta pa aposteljna Barnaba in Pavel to slišala, raztrgala sta oblačila svoja, in skočila sta med ljudstvo kričeč,

15. In govoreč: Možjé! kaj to delate? Tudi midva sva umrljiva, vam enaka človeka, ktera vam oznanjujeva, da se od teh praznih reči obrnite k živemu Bogu, kteri je ustvaril nebo in zemljo in morje in vse, kar je v njih;

16. Kteri je v preteklih časih pustil vse narode,

da so hodili po svojih potih:

17. Vendar pa ni sebe brez pričevanja pustil, delajoč dobrote, dajoč nam z neba dež in rodovitne čase, napolnjujoč srca naša z jedjó in veseljem.

18. In govoreč to, komaj sta ustavila ljudstvo, da jima ni darovalo.

19. Med tem pa pride nekaj Judov iz Antijohije in Ikonije, in pregovorivši ljudstvo, kamenjali so Pavla in izvlekli iz mesta, misleč, da je umrl.

20. Ko so ga pa učenci obstopili, vstane in vnide v mesto; in drugi dan izide z Barnabom v Derbo.

21. In ko sta oznanila evangelj temu mestu, in sta mnoge podučila, vrnila sta se v Listro in Ikonijo in Antijohijo,

22. Potrjujoč duše učencev, opominjajoč, da naj ostanejo v veri, in da nam je treba po mnogih stiskah vnit v kraljestvo Božje.

23. In postavivši jim starešine po cerkvah, molivši s postom, izročila sta

jih Gospodu, v kterega so verovali.

24. In prešla sta Pisidijo in prišla v Pamfilijo.

25. In govorivši v Pergibesedo, sešla sta v Atalijo;

26. In odtod sta se odpeljala po morji v Antiohijo, odkoder sta bila izročena milosti Božje na delo, katero sta dokončala.

27. Ko sta pa prišla in sta zbrala cerkev, sporočila sta, koliko reči je Bog ž njima storil, in da je odprl poganom vrata vere.

28. In prebila sta tu ne malo časa z učenci.

XV. POGlavJE.

In pride jih nekaj iz Judeje, in učili so brate: Če se ne obrežete po šegi Mojzesovej, ne morete zveličati se.

2. Ko je torej nastal razpor, in se Pavel in Barnaba nista malo prepirala ž njimi, sklenejo, da naj odidejo Pavel in Barnaba in nekteri drugi izmed njih gor k apostelnom in starešinam v Je-

ruzalem, za voljo tega vprašanja.

3. Oni torej spremljeni od cerkve, šli so skozi Fenicijo in Samarijo, pripovedovaje izpreobrnjenje poganov; in delali so veliko radost vsem bratom.

4. Ko so pa prišli v Jeruzalem, sprejela jih je cerkev in aposteljni in starešine, in sporočili so, koliko reči je Bog ž njima storil.

5. Ali vstalo jih je nekaj od ločinke Farizejske, kteri so bili verovali, in govorili so: Obrezovati se morajo, in naročiti se mora, naj postavo Mojzesovo izpolnjujejo.

6. In aposteljni in starešine se zberó, da to reč presodijo.

7. Ko so se pa veliko prepirali, vstane Peter in jim reče: Možjé bratje! vi véste, da je od prvih dní Bog izmed nas izbral, da so iz mojih ust slišali pogani besedo evangelja, in so verovali.

8. In Bog, kteri pozná srca, popričal jim je, davši jim Duha svetega, kakor tudi nam.

9. In nobenega razločka ni postavil med nami in njimi, ko je po veri očistil njih srca.

10. Sedaj torej, kaj izkušate Boga, da nakladate učencem jarem na vrat, kterege ne očetje naši, ne mi nismo mogli ponesti?

11. Nego po milosti Gospoda Jezusa Kristusa verujemo, da se bomo zveličali, kakor tudi oni.

12. Tedaj je vsa množica umolknila, in poslušali so Barnaba in Pavla, ktera sta pripovedovala, kolika znamenja in čudeže je Bog storil po njima med pogani.

13. Ko sta umolknila, odgovorí Jakob, govoreč: Možjé bratje, čujte me!

14. Simon je povedal, kako je Bog najprej obiskal *pogane*, da bi prejel iz njih ljudstvo imenu svojemu;

15. In s tem se vjemajo besede prerokov, kakor je pisano:

16. „Po tem se bom vrnil, in sezidal bom zopet dom Davidov, ki je padel; in razvaline njegove bom

zopet sezidal, in povzdignil ga bom:

17. Da ljudjé, kateri ostanejo, poiščejo Gospoda, in vsi narodi, na ktere se je ime moje poklicalo: pravi Gospod, kateri vse to dela.“

18. Bogu so od vekomaj znana vsa dela njegova.

19. Za to jaz sodim, naj se ne nadlegujejo, kateri se od poganov obračajo k Bogu.

20. Nego piše naj jim se, da naj se zdržujejo ognjušenja od molikov in kurbarije in udavljenega in krvi:

21. Kajti Mojzes jih od starodavnih časov po vseh mestih ima, kateri ga oznanjujejo, ko se po shajališčih vsako soboto bere.

22. Tedaj so aposteljni in starešine z vso cerkvijo sklenili izvoliti možé izmed sebe, in poslati v Antijohijo s Pavlom in Barnabom: Juda s primkom Barsaba, in Sila, znamenita moža med brati.

23. In pisali so po njihih rokah to: Aposteljni in

starešine in bratje pozdravljajo brate izmed poganov, kateri so po Antiohiji in Siriji in Ciliciji.

24. Ker smo slišali, da so nekteri izmed nas izšli, in so vas zbegali z besedami, in zmotili duše vaše, govoreč, da se obrezujete in izpolnjujete postavo, katerim nismo zapovedali;

25. Sklenili smo ene misli zbrani izvoliti možé in poslati k vam, z ljubljenima našima Barnabom in Pavlom,

26. Človekoma, ktera sta dala duši svoji za ime Gospoda našega Jezusa Kristusa.

27. Poslali smo torej Juda in Sila, ktera bosta tudi sama z besedo povedala ravno to.

28. Dopadlo je namreč svetemu Duhu in nam, nobenega bremena več ne nakladati vam, razen teh potrebnih reči:

29. Da se zdržujete molikom darovanega in krvi in udavljenega in kurbarije. Če se boste tega va-

rovali, boste prav delali. Zdravi!

30. In ko so jih bili odpravili, prišli so v Antiohijo; in zbravši množico, izročili so pismo.

31. Ko so pa prebrali, razveselili so se tolažbe.

32. A Juda in Sila, ktera sta bila tudi preroka, utolažila sta z mnogimi besedami brate, in utrdila.

33. In ko sta *tu* nekaj časa prebila, odpustili so ju bratje v miru k apostelnom.

34. Sklenil je pa Sila tam ostati.

35. A Pavel in Barnaba sta živela v Antiohiji, in učila sta in oznanjevala, tudi z mnogimi drugimi, besedo Gospodovo.

36. A črez nekoliko dní reče Pavel Barnabu: Vrni va se in obiščiva brate svoje po vseh mestih, v katerih sva oznanila besedo Gospodovo, kako se imajo.

37. Barnaba je pa hotel, da bi vzela s seboj Janeza, ki se je imenoval Marka.

38. Ali Pavlu se je za dobro zdelo, da tega, ki se

je ločil od nju iz Pamfilije, in ni šel ž njima na delo, ne bi jemala s seboj.

39. Za to vstane razpor, tako, da sta se ločila eden od drugega, in je Barnaba vzel Marka, in se je odpeljal po morji na Ciper;

40. A Pavel izbere Sila, in izide, priporočen milosti Božjej od bratov.

41. In hodil je po Siriji in Ciliciji, in utrjeval je cerkve.

XVI. POGlavJE.

Pride pa v Derbo in Listro; in glej, neki učelec je bil tu po imenu Timotej, sin neke žene Judinje, ktera je verovala, očeta pa Grka;

2. Za kterege so dobro pričali bratje, kateri so bili v Listri in Ikoniji.

3. Tega je hotel Pavel, da bi šel ž njim, in vzešči, obreže ga za voljo Judov, kateri so bili v tistih krajih; kajti vedeli so vsi za očeta njegovega, da je Grk.

4. Ko so pa hodili po

mestih, priporočevali so jim, naj izpolnjujejo ustave, ktere so sklenili aposteljni in starešine v Jeruzalemu.

5. In cerkve so se utrjevale v veri, in množilo se je njih število vsak dan.

6. In ko so prehodili Frigijo in Galacijsko deželo, zabranil jim je sveti Duh govoriti besedo v Aziji.

7. In ko so prišli v Mizijo, izkušali so iti v Bitonijo: ali Duh jim ni pustil.

8. A ko so prešli Mizijo, snidejo v Troado.

9. In prikaže se Pavlu po noči prikazen. Neki mož Macedonec je stal, proseč ga in govoreč: Pridi v Macedonijo in pomagaj nam.

10. Ko je bil pa prikazen videl, ogledali smo se precej, da izidemo v Macedonijo, prepričani, da nas je Gospod poklical, da jim oznanimo evangelj.

11. Ko smo se torej odpeljali iz Troade, prišli smo na ravnost v Samotracijo, in drugi dan v Neapolj.

12. In odtod v Filipo, ktera je prvo mesto strani Macedonske, selišče. V tem mestu pa smo se nekoliko dni mudili,

13. In v sobotni dan smo izšli iz mesta k vodi, kjer je bil navadni kraj molitve, in sedši, govorili smo ženam, ktere so se bile zbrale.

14. In neka žena po imenu Lidija, ktera je prodajala škrlat, iz mesta Tijatirskega, bogaboječa, poslušala je; in odprl jej je Bog srce, da je pazila na to, kar je Pavel govoril.

15. Ko se je pa krstila, in hiša njena, prosila je, govoreč: Če mislite, da sem Gospodu verna, vnidite v hišo mojo in ostanite; in primorala nas je.

16. Zgodí se pa, ko smo šli na molitev, sreča nas neka deklica, ktera je ime-la duha vedeža, in je veliko dobička dajala gospodarjem svojim z vedeževanjem.

17. Ta je bila šla za Pavlom in nami, in vpila je, govoreč: Ti ljudjé so služabniki Boga najviše-

ga, kteri vam oznanjujejo pot zveličanja.

18. A to je delala veliko dni. Pavla je pa bolelo, in obrnivši se, reče duhu: Ukazujem ti po imenu Jezusa Kristusa, da izidi iz nje. In izšel je še tisto uro.

19. Ko so pa videli gospodarji njeni, da je izšlo upanje njih dobička, pri-mejo Pavla in Sila, in odvlečejo *ju* na trg k poglavarjem.

20. In pripeljavši *ju* k poglavarjem, rekó: Ti ljudjé motijo naše mesto, ker so Judje;

21. In oznanjujejo šege, kterih mi ne smemo sprejemati ne izpolnjevati, ker smo Rimljani.

22. In ljudstvo vstane zoper nju; in poglavarji jima raztrgajo oblačila, in veleli so *ju* šibati.

23. In ko so *ju* zelo pretepli, vržejo *ju* v ječo, naročivši varuhu ječe, naj *ju* skrbno varuje.

24. In on, prejemši takošno zapoved, vrže *ju* v najnotranjo ječo, in dene jima noge v klado.

25. A o polnoči sta Pavel in Sila molila in hvallila Boga; in jetniki so ju poslušali.

26. Kar vstane potres velik, tako, da se je temelj ječe zganil; in pri tej priči so se odprla vsa vrata, in vsem je odpadlo železje.

27. Ko se je pa varuh ječe prebudil, in je videl vrata ječe odprta, izdere meč in hotel se je umoriti, misleč, da so jetniki pobegnili.

28. Pavel pa zakliče z močnim glasom, govoreč: Ne stori si nič žalega; saj smo vsi tu.

29. On pa, izprošivši luč, poletí noter, in pade drhtajoč Pavlu in Silu pred *noge*.

30. In izpeljavši ju ven, reče: Gospoda! kaj mi je treba storiti, da se zveličam?

31. Ona pa rečeta: Veruj v Gospoda Jezusa Kristusa, in zveličal se boš ti in hiša tvoja.

32. In govorila stam u besedo Gospodovo, in vsem, kateri so bili v hiši njegovej.

33. In vzel ju je še tisto uro noči, in izmil od ran, in krstil se je on in vsi njegovi precej.

34. In odpeljavši ju v hišo svojo, postavil je mizo, in veselil se je, da je z vso hišo veroval v Boga.

35. Ko se je pa zdaniło, pošljejo poglavarji beriče, govoreč: Izpusti te ljudi.

36. In varuh ječe sporočí te besede Pavlu: Poslali so poglavarji, da se imata izpustiti; sedaj torej izidita, in pojdita v miru.

37. Ali Pavel jim reče: Šibali so naju očitno, neobsojena, človeka Rimljana, in vrgli v ječo: in sedaj naju skrivaj izpuščajo? Ne tako; nego sami naj pridejo in naju izpeljejo.

38. In beriči sporočé te besede poglavarjem; in uplašijo se, slišavši, da sta Rimljana.

39. Ter pridejo in ju zaprosijo: in izpeljavši ju, prosili so, naj izideta iz mesta.

40. In ko sta bila izšla

iz ječe, prišla sta k Lidiji; in videvši brate, utolažila sta jih, in izšla sta.

XVII. POGlavJE.

In šla sta skozi Amfipolj in Apolonijo, in prišla sta v Solun, kjer je bilo shajališče Judovsko.

2. In Pavel vnide po navadi k njim, in razgovarjal se je ž njimi tri sobote iz pisem,

3. Razkladajoč in dokazujoč, da je bilo treba, da je Kristus trpel in vstal od mrtvih, in da ta Jezus, kterega vam jaz oznanjujem, je Kristus.

4. In nekteri od njih so verovali, in pridružili so se Pavlu in Silu, in od pobožnih Grkov velika množica, in imenitnih žen ne malo.

5. Ali trdovratni Judje so zavidali, in privzemši nekaj hudobnih mož izmed drhali, in zbravši trumo, nadražili so mesto; in obstopili so hišo Jazonovo, in iskali so ju, da bi ju izpeljali pred ljudstvo.

6. Ko ju pa niso našli, povlečejo Jazona in nekatere brate pred starešine mestne, vpijoč: Ti, ki so ves svet razdražili, ti so tudi sèm prišli,

7. Ktere je sprejel Jazon; in ti vsi delajo zoper cesarjeve zapovedi, govoreč, da je nekdo drugi kralj, Jezus.

8. In razdražili so ljudstvo in starešine mestne, kateri so to poslušali.

9. In ko so bili prejeli zadostenje od Jazona in drugih, pustili so jih.

10. Bratje pa naglo po noči odpravijo Pavla in Sila v Berejo; in ko tje prideta, odideta v shajališče Judovsko.

11. Ti so bili pa blagosrčniji od Solunskih; ti so sprejeli besedo z vsem poželenjem, in vsak dan so preiskovali pisma, če je to tako.

12. In tako jih je veliko od njih verovalo, in poštenih Grških žen in mož ne malo.

13. Ko so pa Judje Solunski zvedeli, da tudi v Bereji oznanjuje Pavel

besedo Božjo, pridejo tudi tje, in vzdignejo ljudstvo.

14. Ali bratje so tedaj Pavla naglo odpravili, da je šel v primorje; a Sila in Timotej sta ostala tam.

15. Ti pa, kateri so bili Pavla spremili, pripeljali so ga do Atene; in ko so prejeli sporočilo do Sila in Timoteja, naj bi kar najhitreje prišla k njemu, vrnili so se.

16. Ko ju je pa Pavel v Ateni čakal, vname se duh njegov v njem, ko je videl, da je mesto molikovanju udano;

17. In razgovarjal se je v shajališči z Judi in pobožnimi, in na trgu vsak dan s tistimi, na ktere je naletel.

18. Nekteri od Epikurejskih in Stojskih modrijanov so se pa prepirali z njim; in eni so govorili: Kaj hoče ta kvasè povedati? a drugi: Zdi se, da je oznanjevalec tujih bogov: ker jim je Jezusa in vstajanje oznanjeval.

19. In vzemó ga in odpeljejo na Areopag, govo-

reč: Moremo li zvedeti, kakošen je ta novi nauk, kterega ti oznanjuješ?

20. Kajti nekaj novega nam nosiš v ušesa; za to hočemo zvedeti, kaj če to biti.

21. (Vsi Atenjani pa in tujci, kateri so prihajali, niso imeli drugega opraviti, nego kaj novega pripovedovati ali poslušati.)

22. Pavel pa, vstopivši se sredi Areopaga, reče: Možjé Atenjani! po vsem vas vidim, da ste nekako preverni.

23. Ko sem namreč prehajal in ogledoval svetišča vaša, našel sem tudi oltar, na katerem je bilo napisano: Ne poznanimu bogu. Kogar torej častite, da si ravno *ga* ne poznate, tega vam jaz oznanjujem.

24. Bog, kateri je ustvaril svet in vse, kar je v njem, ta, ki je gospodar neba in zemlje, ne prebiva v tempeljnih, kateri so z rokami narejeni;

25. In ne streže mu se s človeškimi rokami, kakor da bi česa potreboval,

ko sam daje vsem življenje in dihanje in vse;

26. In je ustvaril iz ene krvi ves rod človeški, da prebiva po vsem licu zemlje, in je odločil odmenjene čase in meje njih prebivanja:

27. Da bi iskali Gospoda, ne bi li ga kako otipali ali našli; da si ravno ni daleč od nobenega od nas.

28. Kajti v njem živimo in se gibljemo in smo; kakor so tudi nekteri pesnikov vaših rekli: „Kajti tudi rodú njegovega smo.“

29. Ker smo torej Božjega rodú, ne smemo misliti, da je božanstvo enako zlatu ali srebru ali kamenu, izrezanemu po umetnosti in izmišljenji človekovem.

30. Bog torej, ne gledajoč na čase nevednosti, oznanjuje sedaj vsem ljudém povsodi, naj delajo pokoro;

31. Za to, ker je postavil dan, ko bo sodil ves svet po pravici, po možu, ktereга je odločil, podavši vero vsem s tem,

da ga je obudil od mrtvih.

32. Ko so pa slišali vstajanje mrtvih, nekteri so se posmehovali; a drugi so rekli: O tem te bomo drugoč slišali.

33. In tako je odšel Pavel izmed njih.

34. A nekteri možjé so mu se pridružili in so verovali; med kterimi je bil Dionizij Areopagitski, in žena po imenu Damara, in drugi ž njima.

XVIII. POGlavJE.

Po tem je pa Pavel, ko se je bil ločil iz Atene, prišel v Korint.

2. In našel je nekega Juda po imenu Akvila, iz Ponta po rodu, kteri je bil nedavno prišel iz Italije, in Priscilo ženo njegovo (za to, ker je bil zapovedal Klavdij, da imajo vsi Judje iti iz Rima), in prišel je k njima.

3. In ker je bil ravno tistega rokodelstva, ostal je pri njima in je delal; bila sta pa po rokodelstvu delavca šatorov.

4. In prepiral se je v shajališči vsako soboto, in prigovarjal je Judom in Grkom.

5. Ko sta pa prišla iz Macedonije Sila in Timotej, pričeval je Pavel navdušen Judom, da Jezus je Kristus.

6. Ko so pa oni nasprotovali in preklinjali, otrese oblačila, in reče jim: Kri vaša vam *pridi* na glavo; čist jaz odslej k poganom pojdem.

7. In ko je odšel odtod, prišel je v hišo nekega Justa po imenu, kateri je častil Boga, in kogar hiša je bila tik shajališča.

8. Krisp pa, poglavar shajališča, veroval je v Gospoda z vso hišo svojo; in veliko Korinčanov, kateri so poslušali, verovalo je in krščevalo se.

9. Reče pa Gospod Pavlu po noči v prikazni: Ne boj se, nego govori in ne molči;

10. Kajti jaz sem s teboj, in nihče te ne bo napadel, da bi ti kaj storil: ker imam veliko ljudstva v tem mestu.

11. In prebil je tu eno leto in šest mesecev, učeč pri njih besedo Božjo.

12. Ko je bil pa Galijon namestnik v Ahaji, napadli so Judje enodušno na Pavla; in pripeljali so ga na sodišče,

13. Govoreč: Ta nagovarja ljudi, naj časté Boga zoper postavo.

14. Ko je pa hotel Pavel usta odpreti, reče Galijon Judom: Ko bi bila kaka krivica ali dejanje hudobno, o Judje, poslušal bi vas po dolžnosti;

15. Ker je pa vprašanje za besedo in imena in za vaše postave, glejte sami: kajti jaz ne čem biti sodnik v teh rečéh.

16. In odgnal jih je od sodišča.

17. Tedaj zgrabijo vsi Grki Sostena poglavarja shajališča, in bíli so ga pred sodiščem; ali Galijon se ni nič zmenil za to.

18. A Pavel je še dosti dní ostal, in poslovivši se z brati, odpeljal se je po morji v Sirijo, in ž njim Priscila in Akvila; in ostrigel je v Kenhrah

glavo: imel je namreč obljubo.

19. In pride v Efez, in onadva pustí tam; a on vnide v shajališče, in prepíral se je z Judi.

20. Ko so ga pa prosili, naj bi dalje časa ostal pri njih, ni pritrdiril;

21. Nego poslovil se je ž njimi, govoreč: Prihodnji praznik moram po vsakej ceni praznovati v Jeruzalemu; ali vrnil se bom, če Bog hoče, zopet k vam. In odpeljal se je iz Efeza.

22. In ko je prišel v Cezarejo, šel je gor in je pozdravil cerkev, in sešel je v Antijohijo.

23. In ko se je nekaj časa pomudil, izšel je, in prehodil je zapored Galacijsko stran in Frigijo, utrjujoč vse učence.

24. Prišel je pa v Efez neki Jud po imenu Apolo, Aleksandrijan po rodu, mož razgovoren, učen v pismih.

25. Ta je bil podučen v potu Gospodovem, in, goreč v duhu, govoril je in učil pridno to, kar zadeva

Gospoda, in poznal je samo krst Janezov.

26. In ta je jel srčno oznanjevati v shajališči. Ko sta ga pa Akvila in Priscila slišala, vzela sta ga, in razložila sta mu pot Gospodov natanjčneje.

27. A ko je hotel iti v Ahajo, opomenili so ga bratje, in pisali so učencem, naj ga sprejmó. In ko je prišel, pripomogel je mnogo tistim, kteri so verovali po milosti.

28. Kajti trdo je Jude neprenehoma zavračeval pred ljudstvom, dokazujoč iz pisem, da Jezus je Kristus.

XIX. POGLAVJE.

Zgodí se pa, ko je bil Apolo v Korintu, da Pavel, prehodivši gorenje strani, pride v Efez; in ko je našel nekaj učencev,

2. Reče jim: Ali ste prejeli Duha svetega, ko ste postali verni? Oni mu pa rekó: Saj še slišali nismo, da je sveti Duh.

3. In reče jim: Na kaj

torej ste se krstili? Oni pa rekó: Na krst Janezov.

4. Pavel pa reče: Janez je krstil s krstom spokore, govoreč ljudstvu, da naj verujejo v tega, kateri bo za njim prišel, to je v Kristusa Jezusa.

5. Ko so pa to slišali, krstili so se v ime Gospoda Jezusa.

6. In ko je položil Pavel roke na-nje, prišel je sveti Duh na-nje, in govorili so jezike in prerokovali.

7. Bilo je pa vseh móž kakih dvanajst.

8. In ko je prišel v shajališče, govoril je srčno, tri mesece prepirajoč se in učeč o kraljestvu Božjem.

9. Ko so bili pa nekteri otrpneli in niso hoteli pokorni biti, hudo govoreč o potu *Gospodovem* pred množico, odstopil je od njih, in odločil je učence, in učil je vsak dan v šoli nekega Tirana.

10. In to se je godilo dve leti, tako, da so vsi, kateri so prebivali v Aziji, slišali besedo Gospoda Jezusa, Judje in Grki.

11. In čudeže ne majhne je delal Bog po rokah Pavlovih;

12. Tako, da so na bolnike pokladali potne prte od života njegovega in opasnike, in puščale so jih bolezni, in duhovi hudobni so izhajali iz njih.

13. In izkušali so nekteri izmed Judov, kateri so okrog hodili in hudiče rotiti, klicati na tiste, kateri so imeli duhove hudobne, ime Gospoda Jezusa, govoreč: Zaklinjamo vas pri Jezusu, kterega Pavel oznanjuje.

14. Bilo je pa nekkih sedem sinov Skeve Juda, vélikega duhovna, kateri so to delali.

15. Odgovarjajoč pa duh hudobni, reče: Jezusa poznam, in Pavla vém; vi pa, kdo ste?

16. In skočivši človek, v katerem je bil duh hudobni, na-nje, premagal jih je, in izdelal jih je, tako, da so nagi in ranjeni ubežali iz tiste hiše.

17. To je pa prišlo na znanje vsem Judom in Grkom, kateri so prebivali

v Efezu; in obšel jih je strah vse, in poveličevalo se je ime Gospoda Jezusa.

18. In mnogo teh, kateri so verovali, dohajalo je in izpovedovali so se, in razodevali so dela svoja.

19. A mnogi tistih, kateri so uganjali vraže, znesli so bukve, in sežgali so jih pred vsemi; in ko so preudarili njih ceno, našli so, da so veljale petdeset tisoči srebrnikov.

20. Tako krepko je beseda Božja rastla in utrjevala se.

21. A ko se je to dopolnilo, nameni Pavel v duhu, da prehodivši Macedonijo in Ahajo, pojde v Jeruzalem, in reče: Po tem, ko bom tam, moram tudi Rim videti.

22. In poslal je v Macedonijo dva od tistih, kateri so mu služili, Timoteja in Erasta; a sam je ostal nekaj časa v Aziji.

23. Vstal je pa v ta čas ne majhen hrup za voljo pota Gospodovega.

24. Neki Demetrij namreč po imenu, srebrar, ki je delal Dijani srebrne

cerkvice, dajal ja umetnikom ne malo dela;

25. In sklicavši te, in druge takošne delavce, reče: Možjé! véste, da imamo od tega dela zaslužek svoj;

26. In vidite in slišite, da ne samo v Efezu, nego skoro po vsej Aziji je ta Pavel veliko ljudstva pregovoril in odvrnil, govoreč, da *bogovi*, kateri so z rokami narejeni, niso bogovi.

27. Ni pa samo to v nevarnosti, da bo delo naše na nič prišlo, nego tudi vélike boginje Dijane tempelj se bo za nič štel, in poginilo bo veličastvo te, katero vsa Azija in ves svet častí.

28. Ko so pa *to* slišali, napolnijo se jeze, in kričali so, govoreč: Velika je Dijana Efežanov!

29. In napolni se vse mesto zmešnjave; in zaženó se enodušno na gledališče, in zgrabijo Gaja in Aristarha, Macedonca, tovariša Pavlova.

30. Ko je pa Pavel hotel

vniti med ljudstvo, niso mu pustili.

31. Pa tudi nekteri od Azijskih poglavarjev, kateri so mu bili prijatelji, poslali so k njemu, in prosili so ga, naj se ne podá v gledališče.

32. Vpili so pa eni to, drugi drugo; kajti bil je zbor poln zmešnjave, in največ jih je bilo med njimi, kateri niso vedeli, po kaj so se sešli.

33. A nekteri izmed ljudstva so izvlekli Aleksandra, ko so ga Judje naprej tiščali; Aleksander pa zamahne z rokó, da naj umolknejo, in hotel je ljudstvu odgovoriti.

34. Ko so pa spoznali, da je Jud, vzdignejo vsi en glas, in vpili so kaki dve uri: Velika je Dijana Efežanov!

35. Pisar pa, ko je ljudstvo upokojil, reče: Možjé Efežani! kdo pa je človek, kateri ne vé, da mesto Efežanov častí véliko boginjo Dijano in od Jupiterja padlo *podobo*?

36. Ker se torej to ne more tajiti, treba je, da

se umirite, in ne delate nič naglo.

37. Kajti pripeljali ste te ljudi, kateri niso ne tempeljna oropali, ne boginje vaše preklinjali.

38. Če imajo pa Demetriji in umetniki, kateri so ž njim, tožbo zoper koga, sodnije so, in namestniki so; naj tožijo eden drugega.

39. Če pa kaj drugega iščete, obravnalo se bo v postavnem zboru.

40. Kajti v nevarnosti smo, da bomo zatoženi za voljo današnjega punta, ko nimamo nobenega vzroka, s katerim bi mogli odgovor dati za ta hrup.

41. In rekši to, razpustil je zbor.

XX. POGlavJE.

Ko je pa hrup nehal, pokliče Pavel učence, in poslovivši se, izide, da odide v Macedonijo.

2. In prehodivši te strani, in utolaživši jih z mnogimi besedami, pride v Grško.

3. In prebivši tu tri me-

sece, sklene, ker so ga Judje, ko se je imel po morji odpeljati v Sirijo, zalezovali, vrniti se skozi Macedonijo.

4. Spremljal ga je pa noter do Azije Sopater iz Bereje; od Solunjanov pa Aristarh in Sekund, in Gaj iz Derbe in Timotej: a od Azijanov: Tihik in Trofim.

5. Ti so bili šli naprej, in čakali so nas v Troadi.

6. A mi smo se po dnevih presnih kruhov po morji odpeljali iz Filipe, in prišli smo k njim v Troado v petih dnéh, kjer smo se sedem dní mudili.

7. A prvi dan po soboti, ko so se učenci zbrali, da bi lomili kruh, govoril jim je Pavel, ker je hotel drugi dan iziti, in podaljšal je govor svoj do polnoči.

8. Bilo pa je dosti svetilnic v vrhnjej izbi, kjer so bili zbrani.

9. In sedel je neki mladenič po imenu Evtih na oknu, premagan od trdega spanja, in ko je Pavel dolgo govoril, omahnil je v spanji, in padel je s tret-

jega nadstropja dol, in vzdignili so mrtvega.

10. Pavel pa snide, in pade na-nj, in objemši ga, reče: Umirite se; kajti duša njegova je v njem.

11. In odšedši gor, in prelomivši kruh, okusil je, in govoril je mnogo noter do dné, in tako je izšel.

12. A mladeniča so bili pripeljali živega, in utolažili so se ne malo.

13. A mi smo stopili na ladjo, in odpeljali smo se v Ason, kjer smo imeli sprejeti Pavla; kajti tako je bil naročil, hoteč sam peš hoditi.

14. Ko se je bil pa v Asonu k nam pridružil in smo ga sprejeli, prišli smo v Mitileno.

15. In odpeljavši se od-tod, prišli smo drugi dan Hiju nasproti; in en dan potem smo se priplavili k Samu; in ko smo v Trogiliji prenočili, prišli smo drugi dan v Milet.

16. Odločil je bil namreč Pavel, da bomo pri Efezu mimo šli, da se ne bi v Aziji zamudil; kajti hitel je, da bi, ako bi mu bilo

mogoče, na binkoštni dan v Jeruzalemu bil.

17. Poslal je pa iz Mileta v Efez, in poklical je starešine cerkve.

18. Ko so pa prišli k njemu, reče jim: Vi véste od prvega dné, ko sem prišel v Azijo, kako sem ves čas z vami bil,

19. Služeč Gospodu z vso ponižnostjo in mnogimi solzami in izkušnjami, ktere so mi se dogodile za voljo zalezovanja Judov;

20. Kako nisem nič koristnega izpustil, da vam ne bi bil oznanil in učil vas očitno in po hišah,

21. Pričevaje Judom in Grkom izpreobrnjenje k Bogu, in vero v Gospoda našega Jezusa Kristusa.

22. In sedaj, glej, jaz zvezan v duhu, grem v Jeruzalem, ne vedoč, kaj mi se bo v njem prigodilo,

23. Razen, da Duh sveti po vseh mestih priča, govoreč, da me ječa in stiske čakajo.

24. Ali mene nič ne

skrbí, in tudi življenje moje mi ni drago, da le dokončam tek svoj z radostjo, in službo, ktero sem prejel od Gospoda Jezusa, da popričam evangelj milosti Božje.

25. In sedaj, glej, jaz vé, da ne boste več videli obličja mojega, vi vsi, med kterimi sem hodil, oznanjujoč kraljestvo Božje.

26. Za to vam pričujem današnji dan, da sem čist od krvi vseh;

27. Kajti nisem se umaknil, da vam ne bi bil oznanil vse volje Božje.

28. Pazite torej na-se, in na vso čredo, v kterej vas je Duh sveti postavil za škofo, da pasete cerkev Božjo, ktero je pridobil s krvjó svojo.

29. Kajti jaz vé, da bodo po odhodu mojem prišli med vas grabljivi volkovi, kteri ne bodo prizanašali čredi;

30. In izmed vas samih bodo vstali možjé, kteri bodo napačno govorili, da bi potegnili učence za seboj.

31. Za to čujte, spominjajoč se, da tri leta noč in dan nisem nehal s solzami opominjati vsakega izmed vas.

32. In sedaj vas, bratje, priporočam Bogu in besedi milosti njegove, kateri more sezidati in dati vam delež med vsemi posvečenimi.

33. Srebra ali zlata ali oblačila nisem od nikogar pozelel;

34. Saj sami véste, da to, kar je bilo treba meni in tistim, kateri so bili z menoj, prislužile so té-le roke.

35. Vse sem vam pokazal, da je tako treba truditi se in sprejemati slabe, in spominjati se besed Gospoda Jezusa, da je on rekel: „Mnogo bolje je dajati, nego jemati.“

36. In ko je to povedal, poklekne na kolena svoja, in molil je z vsemi njimi.

37. In velik jok je vstal med vsemi; in objemši Pavla, poljubovali so ga:

38. Žalostni največ za voljo besede, katero je re-

kel, da ne bodo več videli obličjanjegovega. In spremili so ga na ladjo.

XXI. POGlavJE.

Ko se je pa zgodilo, da smo se odtrgali od njih in smo se odpeljali, prišli smo na ravnost v Kon, v drugi dan v Rod, in odtod v Pataro.

2. In ko smo našli ladjo, ktera je imela jadрати v Fenicijo, vstopili smo in smo se peljali.

3. Ko smo pa Ciper ugledali, pustili smo ga na levej, in peljali smo se v Sirijo, in prišli smo v Tir; tu namreč je imela ladja iztovoriti blago.

4. In ko smo učencev našli, ostali smo tu sedem dní; ti so govorili Pavlu po Duhu, naj ne hodi gor v Jeruzalem.

5. Ko so se pa dnevi izpolnili, izšli smo, in spremljali so nas vsi z ženami in otroci noter do predmestja, in pokleknivši na bregu, molili smo.

6. In ko smo se poslovili eden od drugega, stopili

smo v ladjo; a oni so se vrnili domú.

7. Mi pa, ko smo vožnjo iz Tira dokončali, prišli smo dol v Ptolemajdo; in pozdravivši se z brati, ostali smo en dan pri njih.

8. A drugi dan smo izšli, Pavel in kateri smo bili ž njim, in prišli smo v Cezarejo; in šli smo v hišo Filipa evangeljista, ki je bil eden od sedmerih, in ostali smo pri njem.

9. Ta pa je imel štiri hčere device, ktere so prerokovale.

10. Ko smo se pa več dní mudili, pride iz Judeje neki prerok po imenu Agab.

11. In ko je prišel k nam, vzeme pas Pavlov, in zvezavši si roke in noge, reče: To velí sveti Duh: Moža, kogar je ta pas, bodo tako zvezali Judje v Jeruzalemu, in izročili ga bodo poganom v roke.

12. Ko smo pa to slišali, prosili smo mi in ondejšnji, naj ne hodi gor v Jeruzalem.

13. Ali Pavel odgovo-

ri: Kaj delate, da jokate in mi cepate srce? Kajti jaz nisem le pripravljen zvezan biti, nego tudi umreti v Jeruzalemu za ime Gospoda Jezusa.

14. In ko ga nismo mogli pregovoriti, umolknili smo, rekši: Volja Gospodova naj bo.

15. A po teh dnéh smo se odpravili, in šli smo gor v Jeruzalem.

16. Šlo je pa tudi učencev iz Cezareje z nami, kateri so peljali s seboj nekega Mnasona iz Cipra, starega učenca, pri katerem smo imeli gostovati.

17. In ko smo prišli v Jeruzalem, sprejeli so nas bratje ljubeznjivo.

18. A drugi dan je šel Pavel z nami k Jakobu, in prišli so vsi starešine.

19. In ko se je bil ž njimi pozdravil, razložil je vse po vrsti, kaj je storil Bog med pogani po njegovej službi.

20. Oni pa, ko so to slišali, slavili so Gospoda; im rekó mu: Vidiš, brat! koliko tisoči Judov je, kateri so sprejeli vero;

in vsi so vneti za postavo.

21. Slišali pa so za-te, da učiš odstop od Mojzesa vse Jude, kateri so med pogani, govoreč, naj ne obrezujejo sinov svojih, in da naj se tudi po šegah ne ravnaajo.

22. Kaj bi torej? Mnoci se bo gotovo zbrala; kajti slišali bodo, da si prišel.

23. To torej stori, kar ti povemo: Mi imamo štiri možé, kateri imajo obljubo na sebi;

24. Té vzemi, in očisti se ž njimi, in plačaj, naj si ostrižejo glave, in vsi bodo zvedeli, da to, kar so za-te slišali, ni res, nego da tudi sam tako živiš, da izpolnjuješ postavo.

25. Za tiste pa, kateri so izmed poganov sprejeli vero, presodili smo mi, in pisali smo, da naj nič takošnega ne izpolnjujejo, razen da naj se varujejo molikom darovanega in krvi in udavljenega in kurbarije.

26. Tedaj je Pavel vzel

možé, in očistivši se ž njimi drugi dan, šel je v tempelj, in naznanjeval je, *kedaj se bodo* izpolnili dnevi očiščevanja, dokler se ni darovala daritev za vsakega od njih.

27. Ko so se pa sedmeri dnevi imeli izpolniti, nekteri Judje, kateri *so prišli* iz Azije, ugledavši ga v tempeljnu, nadražijo vse ljudstvo, ter položé roke na-nj,

28. Kričeč: Možjé Izraelci, pomagajte! Ta je tisti človek, ki zoper ljudstvo in postavo in ta kraj vse povsodi uči; in vrh tega je tudi Grke pripeljal v tempelj, in oskrnil je ta sveti kraj.

29. (Kajti videli so bili poprej Trofima Efežana ž njim v mestu, za kterega so mislili, da ga je Pavel v tempelj pripeljal.)

30. In vse mesto se je vzdignilo, in drlo je ljudstvo skupej; in zgrabivši Pavla, vlekli so ga iz tempeljna: in precej so se vrata zaprla.

31. Ko so ga pa iskali umoriti, pride glas do

jezernika vojaške trume, da se je ves Jeruzalem spuntal.

32. In on precej vzeme vojakov in stotnikov, in priteče nad-nje. Ko so pa ugledali jezernika in vojake, nehali so bítí Pavla.

33. Tedaj se jezernik približa in ga prime, in velí ga vkleniti v dve verigi; in vpraša, kdo da je, in kaj da je storil.

34. In eni so vpili to, a drugi drugo med ljudstvom. Ko pa ni mogel gotovega zvedeti za voljo hrupa, ukaže ga v grad odpeljati.

35. In ko je prišel do stopnic, prigodí se, da so ga morali vojaki nesti za voljo sile ljudstva;

36. Kajti šla je za njim množica ljudstva, kričeč: Pogubi ga!

37. In ko je imel vniti v grad Pavel, reče jezerniku: Ali smem nekaj govoriti s teboj? On pa reče: Znaš Grški?

38. Nisi li ti tisti Egipčan, ki je pred temi dnevi punt napravil, in izpeljal

v puščave štiri tisoči razbojnikov?

39. Pavel pa reče: Jaz sem Jud iz Tarsa, meščan ne neznanega mesta v Ciliciji; prosim pa te, dovoli mi govoriti ljudstvu.

40. In ko mu je dovolil, namigne Pavel z roko ljudstvu, naj umolknejo; in ko je nastala velika tihota, pregovori v Hebrejskem jeziku, govoreč:

XXII. POGlavJE.

Možjé bratje in očetje! čujte sedaj moj odgovor k vam.

2. (Ko so pa slišali, da jim v Hebrejskem jeziku govori, bili so še bolj tiho.) In reče:

3. Jaz sem mož Jud, rojen v Tarsu Cilicijskem, odgojen pa v tem mestu pri nogah Gamalijelovih, podučen na tanko v očetovskeje postavi, vnet za Boga, kakor ste vsi vi danes.

4. Jaz sem preganjal ta pot noter do smrti, vežoč in izdajoč v ječe možé in žene,

5. Kakor mi tudi véliki duhoven priča, in vse stareinstvo; od katerih sem tudi pisem prejel do bratov in sem šel v Damask, da bi pripeljal tudi tiste, kateri so tam bili, zvezane v Jeruzalem, da bi se mučili.

6. Zgodí pa se, ko sem šel in sem se bližal Damasku, okoli poldneva, da me nagloma obsije velika svetloba z neba;

7. In padel sem na tla, in slišal sem glas, da mi pravi: Savel, Savel! kaj me preganjaš?

8. Jaz sem pa odgovoril: Kdo si, Gospod? In reče mi: Jaz sem Jezus Nazarečan, ktereга ti preganjaš.

9. Tisti pa, kateri so bili z menoj, videli so sicer svetlobo, in uplašili so se; ali glasú niso slišali, kateri mi je govoril.

10. In rekel sem: Kaj naj storim, Gospod? A Gospod mi reče: Vstani in pojdi v Damask; in tam ti se bo povedalo vse, kar ti je odločeno, da storiš.

11. Ko pa nisem videl od bliščeče te svetlobe, peljali so me za roko, kateri so bili z menoj, in prišel sem v Damask.

12. Neki Ananija pa, človek pobožen po postavi, kateri ima pričevanje od vseh Judov, kateri *tam* prebivajo,

13. Pride k meni, in vstopivši se, reče mi: Savel brat, spreglej! In jaz sem še tisti čas pogledal na-nj.

14. On pa reče: Bog očetov naših te je izvolil, da spoznaš voljo njegovo, in vidiš pravičnega, in slišiš glas iz ust njegovih:

15. Kajti boš mu priča pri vseh ljudéh tega, kar si videl in slišal.

16. In sedaj, kaj se obotavljaš? Vstani, in krsti se, in operi grehe svoje, poklicavši ime Gospodovo.

17. Zgodí se pa, ko sem se bil vrnil v Jeruzalem, in sem v tempeljnu molil, da sem se zamaknil,

18. In videl sem ga, in rekel mi je: Pohiti in

izidi naglo iz Jeruzalema, ker ne bodo sprejeli pričevanja tvojega za-me.

19. In jaz sem rekel: Gospod! sami vedó, da sem jaz zapiral in bil po shajališčih té, kateri so verovali v tebe;

20. In ko se je prelivala kri Štefana pričevavca tvojega, tudi jaz sem stal zraven, in privolil sem na smrt njegovo, in varoval sem oblačila tistih, kateri so ga pobijali.

21. In reče mi: Pojdi; kajti jaz te bom daleč poslal med pogane.

22. In poslušali so ga do te besede, ter povzdignejo glas svoj, govoreč: Vzemi z zemlje takošnega; ker ni prav, da živí.

23. Ko so pa kričali, in metali oblačila, in prah lučali k višku,

24. Ukaže ga jezernik v grad odpeljati, rekši, naj ga z biči iztezajo, da bi zvedel, za kakošno krivico tako vpijejo nad njim.

25. Ko so ga pa z jermeni pritegnili, reče Pavel stotniku, kateri je *tam* stal: Smete li človeka

Rimljana, in neobsojene-ga bičati?

26. Slišavši pa *to* stotnik, pristopi in sporoči jezerniku, govoreč: Glej, kaj boš storil; kajti ta človek je Rimljan.

27. Pristopivši pa jezernik, reče mu: Povej mi, če si ti Rimljan? On pa reče: Dà.

28. In jezernik odgovorí: Jaz sem za veliko denarja to državljanstvo pridobil. A Pavel reče: Jaz sem se pa tudi rodil.

29. Tedaj so precej odstopili od njega, kateri so ga imeli tezati; pa tudi jezernik se je bal, ko je zvedel, da je Rimljan, in da ga je bil zvezal.

30. Drugi dan pa, ker je hotel za gotovo zvedeti, za kaj ga Judje tožijo, razveže ga od vezî, in ukaže priti velikemu duhovnu in vsemu zboru njihove-mu; in pripeljavši Pavla dol, postavi ga pred-nje.

XXIII. POGlavJE.

In Pavel, pogledavši na zbor, reče: Možjé bratje! jaz sem z vso dobro vestjó

živel pred Bogom do današnjega dné.

2. Véliki duhoven Ananija pa ukaže tistim, kateri so pri njem stali, naj ga udarijo po ustih.

3. Tedaj mu Pavel reče: Udaril te bo Bog, stena pobeljena! in ti sediš, da bi me sodil po postavi, in zoper postavo me veliš bíti?

4. Tisti pa, kateri so zraven stali, rekó: Vélikega duhovna Božjega preklinjš?

5. Pa reče Pavel: Nisem vedel, bratje, da je véliki duhoven; pisano je namreč: „Poglarvarja naroda svojega ne preklinjaj.“

6. Vedoč pa Pavel, da je eden del Saducejev, a drugi Farizejev, zavpije v zboru: Možjé bratje, jaz sem Farizej, sin Farizejev; za voljo upanja in vstajanja mrtvih sem na sodbi.

7. Ko je pa to rekel, nastane razpor med Farizeji in Saduceji, in množica se razdelí.

8. Kajti Saduceji pravijo, da ni vstajanja, in

tudi angelja in duha ne; a Farizeji trdijo oboje.

9. In vstala je velika krika; in vstavši pismarji od strani Farizejske, pobijali so, govoreč: Nič hudega ne nahajamo na tem človeku; če mu je pa duh govoril ali angelj, ne nasprotujmo Bogu.

10. Ko je pa vstal razpor velik, bal se je jezernik, da ne bi Pavla raztrgali, ter ukaže, naj snidejo vojaki in ga potegnejo izmed njih, in odpeljejo v grad.

11. Drugo noč pa pristopi Gospod k njemu, in reče: Ne boj se, Pavel! kajti kakor si v Jeruzalemu pričal za-me, tako moraš tudi v Rimu pričati.

12. Ko se je pa zdanilo, zbere se nekaj Judov, in zaroté se, govoreč, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler ne ubijejo Pavla.

13. Bilo jih je pa več kakor štirideset, kateri so se bili tako zakleli.

14. Ti pristopijo k vélikim duhovnom in starešinam, in rekó: S prisego smo se zakleli, da ne bo-

mo ničesar okusili, dokler Pavla ne ubijemo.

15. Sedaj torej vi z zborom naznanite jezerniku, naj ga pripelje jutri k vam, kakor da bi hoteli kaj natanjčnjega zvedeti za njegove zadeve; a mi smo pripravljene, da ga ubijemo, predno se približa.

16. Slišavši pa sin sestre Pavlove za to zalezovanje, pride in vnide v grad, in sporoči Pavlu.

17. Poklicavši pa Pavel enega od stotnikov, reče: Tega mladeniča odpelji k jezerniku; kajti ima mu nekaj sporočiti.

18. On ga torej vzeme in pripelje k jezerniku, in reče: Jetnik Pavel me je poklical in prosil, naj tega mladeniča popeljem k tebi, kateri ima nekaj s teboj govoriti.

19. In jezernik ga prime za roko in odide na stran, in vpraševal je: Kaj je, kar mi imaš povedati?

20. Pa reče: Judje so se dogovorili, da te bodo prosili, da bi jutri pripeljal Pavla v zbor, kakor

da bi hoteli kaj natanjčnjega izprašati za-nj.

21. Ti jih pa ne poslušaj; kajti zalezuje ga izmed njih več kakor štiri-deset móž, kateri so se zarotili, da ne bodo ne jedli ne pili, dokler ga ne umoré; in sedaj so pripravljene, in čakajo tvojega odgovora.

22. Tedaj jezernik mladeniča odpustí, naročivši mu, naj nikomur ne pové, da si mi to naznanil.

23. In poklicavši dva stotnika, reče: Pripravita dve sto vojakov, da pojdejo do Cezareje, in sedemdeset konjikov, in dve sto strelcev, po tretjej uri nočí;

24. In pripeljejo naj živino, da Pavla posadé in zdravega pripeljejo k Feliksu, poglavarju.

25. In napiše pismo, ktero se je tako-le glasilo:

26. Klavdij Lizija pozdravlja častitega poglavarja Feliksa.

27. Tega moža so Judje zgrabili, in hoteli so ga umoriti; ali prišel sem z vojsko, in otel sem ga, ko

sem zvedel, da je Rimljan.

28. Hoteč pa zvedeti vzrok, za kaj ga tožijo, peljal sem ga v njih zbor.

29. In našel sem, da ga tožijo za vprašanja njih postave, da pa nima nobene krivice, za katero bi bil vreden smrti ali vezi.

30. Ko mi se je pa naznanil naklep, ktereга so kovali Judje zoper tega moža, poslal sem precej k tebi, sporočivši tudi tožnikom, naj pred teboj povedó, kar imajo zoper njega. Zdrav!

31. Tedaj so vojaki, kakor jim se je bilo naročilo, Pavla vzeli in odpeljali po noči v Antipatrido.

32. A drugi dan so se vrnili v grad, pustivši konjike, da so šli ž njim.

33. Ti pa, ko so prišli v Cezarejo, oddali so pismo poglavarju, in postavili so Pavla pred-nj.

34. Poglavar pa, ko je prebral in vprašal, iz ktere dežele da je, in je zvedel, da iz Cilicije:

35. Zaslišal te bom,

reče, kedar tudi tožniki tvoji pridejo. In ukazal je, naj ga varujejo v dvoru Herodovem.

XXIV. POGlavJE.

Črez pet dní pa snide véliki duhoven Ananija s starešinami in govornikom nekim Tertulom; in ti pridejo pred poglavarja zoper Pavla.

2. Ko je bil pa poklican, začne tožiti Tertul, govoreč:

3. Da imamo veliko mirú po tebi, in pravice in sreče, ktere se narodu temu godé po tvojej previdnosti, vselej in povsodi častiti Feliks! sprejemamo z vso hvaležnostjo.

4. Ali da ti ne bom dalje nadlegoval, prosim, da bi nas poslušal ob kratkem po svojej dobroti.

5. Našli smo namreč tega človeka, da je kuga, in budí punt zoper vse Jude po vsem svetu, in je vodnik ločinki Nazaretskej,

6. Kteri je izkusil tudi tempelj oskruniti; ktereга smo tudi zgrabili in

po svojeji postavi hoteli soditi;

7. Ali prišel je Lizija jezernik, ter ga je z veliko silo iz rok naših odpeljal,

8. Ukazavši tožnikom njegovim, naj gremo k tebi; od njega boš mogel sam, ko izprašaš, vse to zvedeti, za kar ga mi tožimo.

9. Pritrdili pa so tudi Judje, govoreč, da je to tako.

10. Pavel pa odgovori, ko mu je poglavar namignil, da naj govori: Ker véim, da si veliko let sém sodnik temu narodu, odgovarjal bom to, kar se mene tiče, toliko srčneje:

11. Ko lahko zvéš, da ni več kakor dvanajst dni, kar sem prišel molit v Jeruzalem.

12. In niso me našli v tempeljnu, da bi se bil s kom prepiral ali da bi bil napravljaj hrup med ljudstvom, ne po shajališčih, ne po mestu;

13. In tudi izkazati ne morejo, za kar me sedaj tožijo.

14. To ti pa priznavam, da po poti, ktero imenu-

jejo ločinko, tako služim Boga očakov, verovaje vse, kar je po postavi in v prerokih pisano,

15. Upanje imajoč na Boga, ktereга tudi oni sami čakajo, da bo vstajanje mrtvim, pravičnim in nepravičnim.

16. V tem si pa sam prizadevam, da bi brezmažežno vest imel pred Bogom in ljudmi vsegdar.

17. Črez več pa let sem prišel miloščino delit narodu svojemu in daritve;

18. Pri tem so me našli očiščenega v tempeljnu, ne z ljudstvom ne s hrupom, neki Judje iz Azije,

19. Kteri bi imeli predte priti in tožiti, če kaj imajo zoper mene.

20. Ali naj tí sami povedó, če so našli krivico na meni, ko sem stal pred zborom;

21. Razen za voljo tega edinega glasú, s kterim sem zavpil, stoječ med njimi: Za voljo vstajanja mrtvih me sodite danes.

22. Slišavši pa to Feliks, odloží jim, na tanko ve-

doč, kar ta pot zadeva, in reče: Kedar Lizija jezernik snide, razsodil bom vašo stvar.

23. In ukazal je stotniku, da se ima Pavel varovati, in da naj se nikomur od njegovih ne brani streči mu ali dohajati k njemu.

24. A čez nekaj dni pride Feliks z Druzilo ženo svojo, ktera je bila Judinja, in pokliče Pavla, in slišal ga je o veri v Kristusa.

25. Ko je pa govoril on o pravici in zdržljivosti in prihodnej sodbi, uplašil se Feliks, in odgovoril: Za sedaj pojdi; a kedar bom prigoden čas imel, poklical te bom.

26. Zraven se je pa tudi nadejal, da mu bo Pavel dal denarja, da bi ga izpustil; za to ga je tudi pogostoma klical in se razgovarjal ž njim.

27. Ko ste se pa izpolnili dve leti, prejme Feliks nastopnika Porcija Festa; hoteč pa Feliks Judom ugoditi, pustil je Pavla zvezanega.

XXV. POGlavJE.

Fest torej, ko je bil prišel v deželo, izšel je čez tri dni iz Cezareje v Jeruzalem.

2. In prišli so k njemu véliki duhovni in prvaki Judovski zoper Pavla, in prosili so ga,

3. Iskajoč milosti zoper njega, da bi ga poslal v Jeruzalem, in zalezovali so, da bi ga umorili na poti.

4. Fest pa odgovorí, da se Pavel varuje v Cezareji, in da on sam kmalu pojde tje;

5. Kteri torej od vas morejo, reče, naj z menoj snidejo, in če je kakošna krivica na tem možu, naj ga tožijo.

6. In prebivši med njimi ne več kakor deset dni, snide v Cezarejo, in drugi dan sede na sodišče, in ukaže Pavla pripeljati.

7. Ko ga pa pripeljejo, obstopijo ga Judje, kteri so prišli iz Jeruzalema, in prinašali so zoper Pavla mnoge in težke krivice,

kterih niso mogli izkazati,

8. Ko se je Pavel zagovarjal: Nič se nisem pregrešil ne zoper postavo Judovsko, ne zoper tempelj, ne zoper cesarja.

9. Fest pa, hoteč Judom ugoditi, odgovori Pavlu in reče: Hočeš iti gor v Jeruzalem, da te tam sodim za to?

10. Pavel pa reče: Na cesarjevem sodišči stojim, kjer me je treba soditi; Judom nisem nobene krivice storil, kakor tudi ti dobro véš.

11. Kajti če sem kriv, in sem kaj smrti vrednega storil, ne branim se umreti; če pa nič tega ni, česar me dolžé, ne more me nihče njim izdati. Na cesarja se sklicujem.

12. Tedaj Fest, pogovorivši se z zborom, reče: Na cesarja si se sklical, k cesarju pojdeš.

13. Ko je pa minulo nekoliko dní, prideta Agripa kralj in Bernika v Cezarejo pozdravljat Festa.

14. Ko sta se pa več dní tam mudila, pové Fest

kralju zadevo Pavlovo, govoreč: Nekega moža je pustil Feliks v ječi,

15. Za voljo kterega so, ko sem bil v Jeruzalemu, prišli k meni véliki duhovni in starešine Judovski, proseč, naj ga obso-
dim;

16. Kterim sem odgovoril, da ni navada pri Rimljanih, da bi se izdal kakošen človek na smrt, dokler obtoženi nima pred licem tožnikov, in ne prejme mesta, da se zagovarja za krivico.

17. Ko so se torej tu sešli, sedel sem brez vsega odlašanja drugi dan na sodišče, in ukazal sem moža pripeljati;

18. Kogar tožniki stojéč tam, niso nobene takošne krivice očitali, kakoršnih sem pričakoval jaz;

19. Nego nekošna vprašanja o svojej praznej veri so imeli zoper njega, in o nekošnem Jezusu, kateri je umrl, za kogar je Pavel trdil, da živí.

20. Jaz pa, ne vedoč, kaj bi na to vprašanje

odgovoril, rekel sem, ako bi hotel iti v Jeruzalem, in tam sojen biti za to.

21. Ko se je pa Pavel oglasil, da naj ga varujemo do Avgustove sodbe, ukazal sem ga varovati, dokler ga ne pošljem k cesarju.

22. Agripa pa Festu reče: Rad bi tudi jaz tega človeka slišal. On pa: Jutri, reče, ga boš slišal.

23. Drugi dan pa, ko je prišel Agripa in Bernika z veliko slavo, in sta vstopila v sodnišnico, z jezerniki in najjimenitnimi mestnimi možmi, in je bil Fest ukazal, pripelejo Pavla.

24. In Fest reče: Agripa kralj, in vsi možjé, kateri ste tu z nami! vidite tega, za voljo ktere-ga me je vsa množica Judov nadlegovala v Jeruzalemu in tu, kričeč, da ne sme živeti več.

25. Jaz pa, ko sem spoznal, da ni nič smrti vrednega storil, in se je tudi on sam sklical na cesarja, sklenil sem ga poslati;

26. Za ktere-ga nimam

kaj gotovega pisati gospodarju: za to sem ga pripeljal pred vas, in zlasti pred tebe, kralj Agripa, da bom, ko se izpraša, imel kaj pisati.

27. Kajti neumno mi se zdí poslati zvezanega, krivice pa njegove ne naznaniti.

XXVI. POGlavJE.

Agripa pa Pavlu reče: Dopušča ti se, da sam zase govoriš. Tedaj se je Pavel zagovarjal, stegnivši roko:

2. Srečnega se štejem, kralj Agripa, da se imam danes pred teboj zagovarjati, za vse, česar me Judje dolžé:

3. Zlasti, ker vém, da poznaš vse šege in prepire, kateri so med Judi: za to te prosim, da bi me potrpežljivo poslušal.

4. Življenje torej moje od mladosti, kakošno je bilo od začetka med narodom mojim v Jeruzalemu, vedó vsi Judje,

5. Poznajoč me od začetka (če hočejo pričati),

da sem po najostrejšej ločinki vere naše živel ko Farizej.

6. In sedaj stojim pred sodbo za voljo upanja obljube, katero je obljubil Bog očetom našim;

7. Ktero dvanajsteri rodovi naši, služoč *Bogu* noč in dan, upajo doseči. Za voljo tega upanja sem, kralj Agripa! tožen od Judov.

8. Kaj? Neverjetno vam se zdí, da Bog mrtve obuja?

9. Tudi jaz sem sicer menil, da moram zoper ime Jezusa Nazarečana veliko nasprotnega storiti;

10. Kar sem tudi storil v Jeruzalemu, in veliko svetih sem jaz v ječe zaprl, ko sem bil od velikih duhovnov oblast prejel. In ko so jih morili, pristajal sem na sodbo.

11. In po vseh shajališčih sem jih pogosto mučil in silil preklinjati: in neizmerno sem divjal zoper nje, in preganjal sem *jih* tudi noter do vnanjih mest,

12. In ko sem za tega voljo šel v Damask z oblastjo in dovoljenjem od velikih duhovnov:

13. O poldne na potu sem videl, kralj, z neba luč svetlejšo od svetlobe solnčne, ktera je obsijala mene in tiste, kateri so bili z menoj.

14. In ko smo vsi padli na zemljo, slišal sem glas, da mi pravi v Hebrejskem jeziku: Savel! Savel! kaj me preganjaš? Težko ti *je* proti ostnu brcati.

15. Jaz sem pa rekel: Kdo si, Gospod? On pa reče: Jaz sem Jezus, kterega ti preganjaš.

16. Ali vstani in stopi na noge svoje; za to namreč sem ti se prikazal, da te naredim za služabnika in pričo tega, kar si videl, in tega, v čemer ti se bom pokazoval;

17. In otel te bom od ljudstva in poganov, med ktere te sedaj pošiljam,

18. Da jim odpreš oči, da se izpreobrnejo od teme kluči, in od oblasti satanove k Bogu: da prej-

mó odpuščanje grehov, in delež med svetimi po veri, ktera je v mene.

19. Za to, kralj Agripa! nisem bil nepokoren nebeškej prikazni,

20. Nego sem najprej tem, kateri so v Damasku in v Jeruzalemu, in po vsej deželi Judejskej, a po tem poganom oznanil, naj se spokoré in izpreobrnejo k Bogu, delajoč vredna dela pokore.

21. Za tega voljo so me Judje v tempeljnu zgrabili in izkusili z rokami umoriti.

22. Ali dobivši pomoč, ktera je od Boga, stojim do današnjega dné, in pričam malim in velikim, ne govoreč nič drugega nego, kar so govorili preroki, da se bo zgodilo, in Mojzes:

23. Da bo Kristus trpel, in da bo, prvi iz vstajanja mrtvih, luč oznanjeval narodu in poganom.

24. Ko je pa to odgovarjal, reče Fest z močnim glasom: Mešaš se, Pavel! Velika učenost tvoja ti jemlje um.

25. On pa reče: Ne mešam se, vrli Fest, nego besede resnice in razumnosti govorim.

26. Saj vé za to kralj, pred katerim tudi svobodno govorim; ne verujem namreč, da bi mu bilo od tega kaj neznano: kajti to se ni godilo v kotu.

27. Veruješ, kralj Agripa, prerokom? Vém, da veruješ.

28. Agripa pa Pavlu reče: Malo, pa me boš pregovoril, da Kristijan postanem.

29. Pavel pa reče: Želel bi od Boga, da, bodi si malo ali veliko, da ne bi samo ti, nego tudi vsi, kateri poslušajo danes, takošni bili, kakoršen sem tudi jaz, razen vezî teh.

30. In ko je to izgovoril, vstane kralj in poglavar, in Bernika, in kateri so z njimi sedeli;

31. In ko so bili na stran odšli, razgovarjali so se, govoreč: Ta človek ni nič smrti ali vezî vrednega storil.

32. Agripa pa Festu reče: Izpustil bi se lahko

ta človek, da se ni sklical na cesarja.

XXVII. POGlavJE.

Kakor je bilo pa sklenjeno, da se imamo po morji odpeljati v Italijo, izročili so Pavla in nekaj drugih jetnikov stotniku, po imenu Juliju, od cesarske trume.

2. In stopivši na ladjo Adramitsko, da se popeljemo poleg Azijskih krajev, odrinili smo; in bil je z nami Aristarh Macedonec iz Soluna.

3. In drugi dan smo prišli v Sidon. In Julij je priljudno ravnal s Pavlom, in dovolil mu je k prijateljem iti in dati si postreči.

4. In ko smo odtod odrinili, peljali smo se za Ciprom, ker so nam bili vetrovi nasproti.

5. In ko smo morje, ktero je med Cilicijo in Pamfilijo, prepluli, prišli smo v Miro Licijsko.

6. In tu je našel stotnik ladjo Aleksandrijsko, kte-

ra je jadrjala v Italijo, in del nas je va-njo.

7. Ko smo se bili pa mnogo dnî počasi vozili, in komaj proti Gnidu prišli, ker nam veter ni dal, dopluli smo pod Kret pri Salmonu.

8. In komaj se vozeč mimo njega, prišli smo v neki kraj, kateri se imenuje Dobro Pristanišče, poleg kterega je bilo blizu mesto Laseja.

9. Ko je bilo pa veliko časa prešlo, in je bila vožnja že nevarna, ker je uže tudi post minul, opominjal je Pavel,

10. Govoreč jim: Možjé! vidim, da hoče vožnja z nevoljo in veliko izgubo biti, ne le za blago in ladjo, nego tudi za življenje naše.

11. Ali stotnik je krmarju in gospodarju ladje bolj verjel, nego temu, kar je Pavel pravil.

12. In ker pristanišče ni bilo pripravno za zimovanje, sklenili so skoro vsi, odpeljati se odtod, ne bi li kako mogli priti do Fenike, da bi prezimili

v pristanišči Kretskem, katero gleda proti jugu in zahodnjemu severju.

13. Ko je pa jug po-tegnil, misleč, da bodo namen dosegli, odrinili so, in peljali so se blizu ob Kretu.

14. Ali ne dolgo po tem se vzdigne njemu nasproti vihar vrtinec, kateri se imenuje Vzhodnji sever.

15. Ko je pa ladjo zaneslo, in se ni mogla vetru upirati, izročili smo jo valovom, in nosili so nas.

16. Ko nas je pa pod neki otočič, kateri se imenuje Klavda, zaneslo, komaj smo mogli zadržati čolnič;

17. In ko so ga vzdignili, poslužili so se pripomočkov, in ovili so ladjo; in boječ se, da ne bi na kleče zadeli, spustili so jadra, in tako so se peljali.

18. Ko nas je pa vihar hudo metal, izmetavali so drugi dan.

19. In tretji dan smo s svojimi rokami ladijno orodje izmetali.

20. Ko se pa ne solnce

ne zvezde niso pokazale več dni, in ni majhena burja pritiskala, izginilo je uže vsako upanje, da bi se oteli.

21. In ko se uže dolgo časa ni jedlo, tedaj Pavel, stoječ sredi njih, reče: Imeli bi bili, o možjé! poslušati me in ne odriniti od Kreta, in obvarovati se te nevolje in izgube;

22. A sedaj vas opominjam, da bodite srčni: kajti nobeno življenje od vas se ne bo izgubilo, razen ladja.

23. Prikazal mi se je namreč to noč angelj Božji, kogar sem, in komur služim,

24. Govoreč: Ne boj se, Pavel! pred cesarjem imaš stati; in glej, podaril ti je Bog vse, kateri se peljejo s teboj.

25. Za to bodite srčni, možjé! ker verujem Bogu, da se bo tako zgodilo, kakor mi je bilo rečeno.

26. Imamo pa na neki otok naleteti.

27. Ko je pa štirinajsta noč prišla, in smo se vo-

zili po Jadranskem morji, okoli polnoči zdelo se je mornarjem, da jim se bliža neki kraj.

28. In izmerivši globočino, najdejo dvajset sežnjev; a ko so malo dalje prišli, in so zopet izmerili globočino, našli so petnajst sežnjev.

29. In boječ se, da ne bi na skalnata mesta naleteli, vrgli so s krma štiri mačke, in želeli so, da bi se dan naredil.

30. Ko so pa mornarji gledali pobegniti iz ladje, in so spustili čolnič v morje, z izgovorom, kakor da hočejo s prednjega konca mačke spustiti,

31. Reče Pavel stotniku in vojakom: Če ti ne ostanejo v ladji, to se vi oteti ne morete.

32. Tedaj so vojaki odsekali vrví čolniču, in pustili so, da je izpadel.

33. A ko se je uže danilo, prosil je Pavel vse, da naj vzemó jedí, govoreč: Štirinajsti dan je danes, kar čakate in živite brez jedí, ne vzemši ničesar.

34. Za to vas prosim, da vzemite jedí; kajti to je za vaše zdravje: ker nikomur od vas ne bo las z glave spadel.

35. In ko je to rekel, vzal je kruh, in zahvalil je Boga pred vsemi; in prelomivši, jel je jesti.

36. Tedaj so vsi srčneji postali, in vzeli so tudi oni jedí.

37. Bilo nas je pa vseh duš na ladji dve sto šest in sedemdeset.

38. In ko so se nasitili jedí, olajšali so ladjo, izmetavši žito v morje.

39. Ko se je pa zdanilo, niso poznali dežezele; ugle dajo pa neki zaliv, ki je imel breg, na ktere ga so mislili, ko bi mogli, izvleči ladjo.

40. In ko so bili mačke vzdignili, prepustili so *ladjo* morju, odvezavši ob enem vrví krmil; in razpeli so prednje jadro po vetru, in vozili so se proti bregu.

41. Ko so pa naleteli na kraj, kateri je imel po obéh stranéh morje, zaudarili so z ladjo ob peč; in

prednji konec se je nasadil in je ostal trd, a krm se je razbijal od sile valovja.

42. Vojaki pa so se dogovorili, da bodo jetnike pomorili, da ne bi kdo izplaval in pobegnil.

43. Stotnik pa, hoteč Pavla ohraniti, prepové njih naklep, in ukaže, naj tisti, kateri znajo plavati, najprej izkočijo in izidejo na zemljo;

44. Drugi pa nekteri na deskah, nekteri pa na *kosovih* od ladje: in tako se je zgodilo, da so vsi živi izšli na zemljo.

XXVIII. POGlavJE.

In ko so se bili oteli, tedaj so spoznali, da se otok imenuje Melita.

2. Divjaki pa so nam izkazovali ne majheno ljudmilost; kajti naložili so grmado, in sprejeli so nas vse, za dež, ki je šel, in za mraz.

3. Ko je pa zgrabil Pavel kup hoste, in je del na ogenj, izide gad od vročine, in obesi mu se za roko.

4. Ko so pa videli divja-

ki, da mu visi zver na roki, govorili so med seboj: Gotovo je ta človek ubijavec, kterega, otetega iz morja, pravica maščevavka ne pustí živeti.

5. On pa otrese zver na ogenj, in nič hudega mu se ni zgodilo.

6. Oni so pa čakali, da bo otekel ali h krati padel in umrl. Ko so pa dolgo čakali, in so videli, da mu se nič hudega ne zgodi, premenili so se, in pravili so, da je Bog.

7. Okoli tega kraja pa so bile pristave poglavarja otoka, po imenu Publija, kateri nas je sprejel in tri dni prijazno gostil.

8. Zgodí se pa, da je oče Publijev od mrzlice in griže bolan ležal: k temu Pavel vnide, in molivši, položí na-nj roke, in uzdravil ga je.

9. In ko se je to zgodilo, dohajali so tudi drugi, kateri so imeli bolezní na otoku, in ozdravljali so se;

10. Kteri so nas tudi z velikimi častmí častili, in ko smo odšli, naložili so, kar je bilo potreba.

11. A po treh mesecih smo se odpeljali na ladji Aleksandrijskej, ktera je bila prezimila na otoku, in je imela znamenje Dvojčekov.

12. In pripeljavši se v Sirakuz, ostali smo *tu* tri dni.

13. Odtod smo se okoli peljali, in prišli smo v Regijo, in ko je en dan potem potegnil jug, prišli smo drugi dan v Puteole.

14. Tu smo našli bratov, in prosili so nas, naj bi pri njih prebili sedem dnî; in tako smo prišli v Rim.

15. In odtod, ko so bratje slišali za nas, izšli so nam naproti noter do Agapijevega Trga in Treh Krčem; in ko jih je videl Pavel, zahvalil je Boga, in napolnil se je zaupanja.

16. Ko smo pa prišli v Rim, izročil je stotnik jetnike vojvodu; a Pavlu se je dovolilo prebivati, kjer sam hoče, z vojakom, kteri ga je varoval.

17. Zgodí pa se po treh dnéh, da skliče Pavel prvake Judovske; in ko

so se sešli, govoril jim je: Možjé bratje! da si ravno jaz ničesar nisem storil zoper narod ali šege očetovske, vendar so me zvezanega iz Jeruzalema izročili v roke Rimljanom;

18. Kteri so me, zaslišavši me, hoteli izpustiti, za to, ker ni bilo nobene smrtne krivice na meni.

19. Ko so se pa Judje ustavljali, prisiljen sem bil sklicati se na cesarja, ne kakor da bi narod svoj imel za kaj tožiti.

20. Za voljo tega torej vzroka sem vas poklical, da bi *vas* videl in ogovoril; kajti za voljo upanja Izraelovega sem okovan v to verigo.

21. Oni mu pa rekó: Mi nismo ne pisem za-te prejeli iz Judeje, in tudi nobeden izmed bratov ni prišel, da bi sporočil ali govoril kaj o tebi hudega.

22. Prosimo pa slišati od tebe, kaj da misliš; kajti za to ločinko nam je znano, da jej se povsodi zoper govori.

23. In ko so mu odlo-

čili dan, prišlo jih je k njemu v stanovanje veliko; katerim je razlagal, pričevaje, kraljestvo Božje, in izkazujoč jim to, kar se dotiče Jezusa, iz postave Mojzesove in prerokov, od zore do mraka.

24. In nekteri so verovali temu, kar jim je pravil, a nekteri niso verovali.

25. In ker niso bili ene misli med seboj, odhajali so, ko je rekel Pavel eno besedo: Dobro je povedal sveti Duh po Izaiji preroku očetom našim,

26. Govoreč: „Pojdi k temu ljudstvu in reci: S sluhom boste slišali, in ne boste umeli; in z očmi boste gledali, in ne boste videli.

27. Kajti okamenelo je

srce temu ljudstvu, in z ušesi težko slišijo, in oči svoje so zatisnili: da ne bi kako z očmi videli, in z ušesi slišali, in s srcem umeli in izpreobrnili se, ter bi jih uzdravil.“

28. Bodi vam torej znano, da se je poganom poslalo zveličanje Božje: oni bodo tudi poslušali.

29. In ko je to povedal, odšli so Judje, in imeli so mnogo prepira med seboj.

30. Ostal je pa Pavel celi dve leti v svojem najetem stanovanji, in sprejemal je vse, kateri so dohajali k njemu,

31. Oznanjujoč kraljestvo Božje, in učeč to, kar je Gospoda Jezusa Kristusa, z vso srčnostjo, in nikdor mu ni branil.

PAVLA APOST. LIST RIMLJANOM.

I. POGlavJE.

Pavel, služabnik Jezusa Kristusa, poklican apostelj, odločen za evangelj Božji,

2. (Kterega je naprej obljubil po prerokih svojih v pismih svetih,)

3. O svojem sinu, (rojenem iz semena Davidovega po mesu,

4. Potrjenem za sina Božjega v moči z duhom svetosti po vstajanji mrtvih,) Jezusu Kristusu, gospodu našem,

5. (Po katerem smo prejeli milost in aposteljstvo na poslušnost vere med vsemi pogani za ime njegovo,

6. Med katerimi ste tudi vi, poklicani Jezusa Kristusa,)

7. Vsem kateri so v Rimu, ljubljnim Božjim, poklicanim svetim, milost vam in mir od Boga očeta našega in Gospoda Jezusa Kristusa.

8. Najprej se pa zahvaljujem Bogu svojemu po Jezusu Kristusu za vse vas, da se vera vaša oznanja po vsem svetu;

9. Kajti priča mi je Bog, kteremu služim v duhu svojem v evangelji sina njegovega, da se vas neprenehoma spominjam,

10. Vsegdar v svojih molitvah proseč, da bi se mi kako uže posrečilo v volji Božjej priti k vam.

11. Kajti močno želim videti vas, da bi vam dal

kakošen duhovni dar za potrjenje vaše;

12. A to je, da se skup porazveselimo z vami s skupno vero, vašo in mojo.

13. Ne čem pa, bratje, da bi ne vedeli, da sem mnogi krat namenil priti k vam, (pa sem bil zadržan noter do sedaj,) da bi kakošen sad dobil tudi med vami, kakor tudi med drugimi pogani.

14. Grkom in pa divjakom, modrim in pa neumnim sem dolžnik.

15. Tako, kar se mene tiče, voljen sem tudi vam, kateri ste v Rimu, evangelj oznaniti.

16. Kajti ne sramujem se evangelja Kristusovega, ker je moč Božja na zveličanje vsakemu, kateri veruje, Judu pa najprej in Grku.

17. Ker se pravica Božja v njem razodeva iz vere v vero, kakor je pisano: „A pravični bo od vere živel.“

18. Kajti razodeva se jeza Božja z neba na vsako nepobožnost in krivico ljudi, kateri resnico v krivici zadržujejo;

19. Kajti kar je znano za Boga, očitno je med njimi, ker jim je Bog razodel.

20. Ker kar se na njem ne more videti, to se od ustvarjenja sveta opaža in vidi na delih: njegova večna moč in božanstvo, da jih ni moči zagovarjati.

21. Kajti spoznavši Boga, niso ga kakor Boga poslivali niti mu zahvalili, nego zmelo se jim je v njih mislih in potamnelo je njih nerazumno srce.

22. Izdajajoč se za modre, ponoreli so,

23. In premenili so slavo netrohljivega Boga s podobno obraza trohljivega človeka in ptic in četveronogih živali in lazečih zverin.

24. Za to jih je tudi izročil Bog v željah src v nečistost, da se skrunijo njih telesa med njimi samimi;

25. Kteri so premenili resnico Božjo v laž in so izkazali večo čast in službo stvoru nego stvarniku, kteri je blagoslovljen na veke. Amen.

26. Za to jih je izročil Bog v sramotne strasti, kajti

njih ženske so premenile naravno upotrebljevanje v protinaravno,

27. A enako so tudi možki, zavrgši naravno upotrebljevanje ženske, unetili se v svojej želji eden za drugega, možki z možkimi sram počinjaje in zasluženo plačo svoje zmote na sebi samih prejemaje.

28. In kakor niso odobrili, Boga imeti v spoznanji, izročil jih je Bog popačenej pameti, da so delali, kar ni spodobno,

29. Ter so bili napolnjeni vsake krivice, kurbarstva, malopridnosti, lakomnosti, hudobnosti, polni zavisti, ubojstva, prepira, zvijače, zlobnosti;

30. Prišepetovavci, obrekovavci, zaničevavci Boga, grozovitniki, ošabniki, bahachi, izmišljevavci hudega, roditeljem nepokorni;

31. Nerazumni, ne držeči zaveze, brez ljubezni, nespravljivi, nemilostni;

32. Kteri, če ravno so spoznali Božjo pravico, da so, kteri taka dela delajo, vredni smrti, ne samo to delajo, nego tudi privo-

ljujejo na to s temi, kateri to delajo.

II. POGLAVJE.

Za to se ne moreš zagovarjati, o človek vsak, kateri koli sodiš; kajti v čemer sodiš drugega, sebe samega obsojaš, ker ravno tisto delaš, kateri sodiš.

2. Vemo pa, da sodba Božja prihaja po resnici na té, kateri taka dela delajo.

3. Jeli pač misliš to, o človek, kateri sodiš tiste, kateri taka dela delajo, a to delaš, da boš ti ubežal sodbi Božje?

4. Jeli bogastvo njegove dobrote in prizanesljivosti in potrpljivosti zaničuješ, ne vedoč, da te dobrota Božja na spokornost vodi?

5. S svojo trdovratnostjo pa in z nepokornim srcem spravljaš sebi samemu jezo za dan jeze in razodetja pravične sodbe Boga,

6. Kteri bo dal vsakemu po njegovih delih:

7. Tistim namreč, kateri s stanovitnostjo v dobrem delu slavo in čast in netrohljivost iščejo, večno življenje;

8. A prepirljivim in resnici nepokornim, krivici pa pokornim, srd in jezo.

9. Stiska in zadrega na vsako dušo človeka, kateri hudo dela, najprej pa na Juda in Grka;

10. A slava in čast in mir vsakemu, kateri dobro dela, najprej pa Judu in Grku;

11. Ker Bog ne gleda, kdo je kdo.

12. Kajti kateri koli so brez postave pregrešili, brez postave bodo tudi poginili, in kateri koli so v postavi pregrešili, po postavi se bodo sodili,

13. (Kajti kateri poslušajo postavo, niso pravični pred Bogom, nego kateri po postavi delajo, opravičili se bodo.

14. Ker kedar pogani, kateri nimajo postave, po naravi, kar je postavno, delajo, ti so ne imajoč postave, sami sebi postava;

15. Kteri kažejo, da je delo po postavi zapisano v njih srcih, ker jim je vest za pričo in se misli med seboj tožijo ali tudi zagovarjajo),

16. Na dan, kedar bo so-

dil Bog skrivnosti ljudske, poleg mojega evangelja po Jezusu Kristusu.

17. Glej ti imaš ime Jud in naslanjaš se na postavo in hvališ se z Bogom,

18. In poznaš voljo in izbiraš, kar je bolje, ker si naučen od postave,

19. In si sam prepričan, da si vodnik slepih, svetlost tistih, kateri so v mraku,

20. Podučevavec nerazumnih, učitelj neučenih, imajoč obrazec znanja in resnice v postavi.

21. Kteri torej učiš drugega, sebe li ne učiš? kateri oznanjaš, naj se ne krade, kradeš?

22. Kteri govoriš, naj se ne prešestuje, prešestuješ? kateri odurjaš malike, svetišče okradaš?

23. Kteri se hvališ s postavo, s prestopom postave Bogu nečast delaš?

24. „Ker se ime Božje po vas preklinja med pogani,“ kakor je pisano.

25. Obreza je res da hasnovita, če po postavi delaš; če si pa prestopnik

postave, postala je tvoja obreza neobreza.

26. Če torej obreza pravice postave varuje, ne bo li se njegova neobreza za obrezo vzela?

27. In sodila bo neobreza od narave, ktera postavo izpolnjuje, tebe s črko in obrezo prestopnika postave.

28. Kajti ni Jud, kateri je po zvonanju Jud, tudi ni obreza, ktera je izvunaj na mesu,

29. Nego to je Jud, kateri je iznotraj, in obreza srca v duhu, ne v črki, *to je obreza*; komur hvala ne od ljudi, nego od boga.

III. POGLAVJE.

Kaj ima torej Jud obilneje? ali kaj hasni obreza?

2. Mnogo, vsakakor; kajti prvič zaupali mu so se izreki Božji.

3. Pa kaj, če niso verovali nekteri? bo li njih nevera vero Božjo odpravila?

4. Bog ne daj! nego Bog naj bo resničen, a vsak človek lažnjivec, kakor je pisano: „Da se opravičiš

v svojih besedah in zmagáš, kedar te bodo sodili.“

5. Če pa naša krivica Božjo pravico potrjuje, kaj porečemo? da je nepravilčen Bog, kedar se jezi? Po človeku govorim.

6. Bog ne daj! ker kako bo sodil Bog svet?

7. Kajti če se resnica Božja v mojej laži poobilša na njegovo slavo, za kaj bi bil še tudi jaz kakor grešnik sojen?

8. In ne smemo li, (kakor kričé na nas in pravijo nekteri, da mi govorimo), storiti hudo, da pride dobro? Teh le čaka pravična sodba.

9. Kaj torej? jeli smo bolji? nikakor; kajti prej smo dokazali, da so Judje in pa Grki vsi pod grehom,

10. Kakor je pisano: „Da ni pravičnega ne enega;

11. Ni ga, kateri bi bil razumen, ni ga, kateri bi iskal Boga.

12. Vsi so se uganili, ob enem so se izpridili; ni ga, kateri bi delal dobro, ni ga le enega ne.“

13. „Grob odprt je njih

grlo, s svojimi jeziki go-ljufno govore; „kačji strup je pod njih ustnicami.“

14. „Njih usta so polna kletve in grenkobe.“

15. „Hitre so njih noge, da kri prelijó.“

16. „Potrtje in nadloga je na njih potih.“

17. „In poti mira niso spoznali.“

18. „Ni straha Božjega pred njih očmi.“

19. Vemo pa, da vse, kar postava govori, govorim tem, kateri so v postavi, da se vsaka usta zamašé in kriv postane ves svet Bogu;

20. Kajti iz del postave se ne bo opravičilo nobeno meso pred njim, ker skozi postavo prihaja spoznanje greha.

21. Sedaj pa se je brez postave pravica Božja pokazala, spričevana od postave in prerokov.

22. A pravica Božja z vero Jezusa Kristusa v vse in na vse, kateri verujejo, ker ga ni razložka;

23. Kajti vsi so pregrešili ter jim manjka slave Božje,

24. In opravičujejo se daroma z njegovo milostjo

po odkupljenji v Jezusu Kristusu,

25. Kterega si je naprej odménil Bog za pomirjenje po veri v njegovej krvi, da pokaže svojo pravico z odpuščenjem prejšnjih grehov

26. V potrpljenji Božjem, da pokaže svojo pravico v sedanjem času, da je on pravičen in da opravičuje tega, kateri je iz vere Kristusove.

27. Kje je torej hvala? Zavrgla se je. Po kakošnej postavi? jeli del? ne, nego po postavi vere.

28. Mislimo torej, da se z vero opravičuje človek, brez del postave.

29. Jeli je Bog samo Judovski? jeli ni tudi poganski? Dà, tudi poganski.

30. Kajti eden je Bog, kateri bo opravičil obrezo iz vere in neobrezo po veri.

31. Postavo torej odpravljamo z vero? Bog ne daj! nego postavo stavimo.

IV. POGLAVJE.

Kaj torej porečemo, da je Abraham naš oče našel po mesu?

2. Kajti če se je Abraham iz del opravičil, ima hvalo, ali ne pri Bogu.

3. Ker kaj pravi pismo? „Veroval pa je Abraham in zaračunilo se mu je za pravico.“

4. A tistemu, kateri dela, ne računi se plača po milosti, nego po dolgu;

5. Tistemu pa, kateri ne dela, a veruje v tistega, kateri opravičuje nepobožnega, računi se njegova vera za pravico.

6. Kakor tudi David pravi, da je blago človeku, komur Bog računi pravico brez del.

7. „Blagor jim, kterim so se odpustile nepostavnosti in kterih grehi so se pokrili.“

8. „Blagor možu, kteremu ni zaračunil Gospod greha.“

9. Blago torej to le je v obrezi ali v neobrezi? Kajti pravimo, da se je zaračunila Abrahamu vera za pravico.

10. Kako torej se mu je zaračunila? kedar je bil v obrezi ali v neobrezi?

Ne v obrezi, nego v neobrezi.

11. In prejel je znamenje obreze, pečat pravice vere, ktera je v neobrezi, da bi bil oče vseh, kateri verujejo v neobrezi, da bi se zaračunilo tudi njim za pravico;

12. In da bi bil oče obreze ne samo tistim, kateri so iz obreze, nego tudi tistim, kateri hodijo po stopinjah vere v neobrezi očeta našega Abrahama;

13. Kajti ni se dala s postavo obljuba Abrahamu ali njegovemu semenu, da bo dedič sveta, nego s pravico vere.

14. Ker če so dediči ti, kateri so iz postave, prazna je vera in brez veljave obljuba.

15. Kajti postava jezo napravlja, ker kjer ni postave, tudi ni prestopa.

16. Za to iz vere, da po milosti, da bi bila trdna obljuba vsakemu semenu, ne samo tistemu, ktero je iz postave, nego tudi tistemu, ktero je iz vere Abrahama, kateri je oče vseh nas,

17. (Kakor je pisano: „Za očeta mnogih narodov sem te postavil.“) pred Bogom, kteremu je veroval, kateri oživlja mrtve in kliče to, kar ni, kakor da je.

18. Kteri je veroval na up proti upu, da postane oče mnogih narodov poleg rečenega: „Tako bo seme tvoje.“

19. In ne oslabevši v veri ni premislil svojega telesa uže umrtvljenega, ker je imel blizu sto let, in mrtvosti maternice Sarine.

20. A na obljubo Božjo ni posumnjil z nevero, nego ojačil se je v veri davši čast Bogu,

21. In popolnoma prepričavši se, da je, kar je obljubil, mogoč tudi storiti.

22. Za to se mu je tudi zaračunilo za pravico.

23. Ali ni napisano samo za njega, da se mu je zaračunilo;

24. Nego tudi za nas, kterim ima biti zaračunjeno, kateri verujemo v tistega, kateri je obudil Je-

zusa Gospoda našega iz mrtvih,

25. Kteri je bil dan za grehe naše in je vstal za opravičenje naše.

V. POGlavJE.

Opravičivši se torej z vero, imamo mir z Bogom po gospodu našem Jezusu Kristusu,

2. Po katerem smo tudi pristop dobili z vero v to milost, v kateri stojimo, in hvalimo se z upom slave Božje.

3. Pa ne samo to, nego se tudi hvalimo v stiskah vedoč, da stiska potrpljivost dela,

4. A potrpljivost izkušnost, izkušnost pa up,

5. A up ne osramočuje, ker je ljubezen Božja izlita v srcih naših po duhu svetem danem nam.

6. Kajti Kristus je, ko smo mi še slabi bili, *svoj* čas za nepobožne umrl,

7. Ker bo težko kdo za pravičnega umiral, za dobrega lahko da se kdo drzne umreti.

8. Pokazuje pa Bog svojo

ljubezen do nas, da je, ko smo mi še grešniki bili, Kristus za nas umrl.

9. Mnogo bolje se bomo torej, opravičivši se sedaj v krvi njegovej, po njem jeze rešili.

10. Kajti če smo se spravili z Bogom s smrtjo njegovega sina, dokler smo sovražniki bili, s tem bolje se bomo zveličali spravivši se v njegovem življenji.

11. Pa ne samo to, nego se tudi hvalimo z Bogom po Gospodu svojem Jezusu Kristusu, po katerem smo sedaj spravo dobili.

12. Zato kakor je po enem človeku greh na svet prišel in po grehu smrt, in tako je na vse ljudi smrt prišla, v komer so vsi pregrešili.

13. Kajti greh je bil noter do postave na svetu, ali se greh ne računi, dokler ni postave.

14. Nego zakraljevala je smrt od Adama do Mojzesa tudi nad temi, kateri niso pregrešili na spodobo Adamovega prestopa, kateri je podoba tega, kateri je imel priti.

15. Ali ni kakor pregreha tako tudi dar, kajti če so po pregrehi enega mnogi pomrli, za mnogo bolje se je milost Božja in dar v milosti enega človeka Jezusa Kristusa na mnoge poobilšal.

16. In dar ni kakor greh enega, ker obsojenje je bilo iz ene pregrehe na pogubo, a dar iz mnogih pregreh na opravičenje.

17. Kajti če je za pregreho enega smrt zakraljevala po tem enem, za mnogo bolje bodo tisti, kateri prejemajo obilnost milosti in dara pravice, v življenji kraljevali po enem Jezusu Kristusu.

18. Kakor je torej po pregrehi enega prišlo obsojenje na vse ljudi, tako je tudi po pravičnosti enega prišlo na vse ljudi opravičenje življenja.

19. Kajti kakor so po neposlušnosti enega človeka grešni postali mnogi, tako bodo tudi po poslušnosti enega pravični postali mnogi.

20. A postava je zravni tega prišla, da se pomnoži

pregreha, a kjer se pregreha pomnoži, tam se še bolje poobilša milost,

21. Da bi, kakor je zakraljeval greh za smrt, tako tudi zakraljevala milost spravico na večno življenje po Jezusu Kristusu Gospodu našem.

VI. POGlavJE.

Kaj torej porečemo? bomo li ostali v grehu, da se milost pomnoži?

2. Bog ne daj! Kteri smo umrli grehu, kako bomo še živeli v njem?

3. Ne veste li, kteri koli smo se pokrstili v Kristusa Jezusa, da smo se v njegovo smrt pokrstili?

4. Torej smo se vkup ž njim pokopali po krstu v smrt, da bi, kakor je vstal Kristus iz mrtvih po očetovej slavi, tako tudi mi hodili v novem življenji.

5. Kajti če smo ž njim enaki po podobnosti njegove smrti, tudi bomo po podobnosti vstajenja,

6. Vedoč to, da je bil stari naš človek ž njim na križ razpet, da se grešno telo

zatore, da bi več ne služili grehu.

7. Kajti kateri je umrl, opravičen je od greha.

8. Če smo pa umrli s Kristusom, verujemo, da bomo tudi živeli z njim,

9. Vedoč, da Kristus, vstavši iz mrtvih, več ne umira; smrt nad njim več ne gospoduje.

10. Ker daje umrl, grehu je umrl na en krat, a da živi, živi Bogu.

11. Tako tudi vi za se mislite, da ste mrtvi grehu, a živi Bogu v Kristusu Jezusu gospodu našem.

12. Ne kraljuje naj torej greh v vašem smrtnem telesu, da ga poslušate v poslušanjih njegovih.

13. Tudi ne dajte svojih udov grehu za orožje krivice, nego dajte sebe Bogu kakor kateri ste živi iz mrtvih, in ude svoje Bogu za orožje pravice.

14. Kajti greh ne bo nad vami gospodoval, ker niste pod postavo, nego pod milostjo.

15. Kaj torej? bomo li grešili, ker nismo pod po-

stavo, nego pod milostjo? Bog ne daj!

16. Ne veste li, komur dajete sebe za sluge v poslušnost, daste tistega sluge, kogar poslušate; ali greha za smrt, ali pa poslušnosti za pravico?

17. A hvala Bogu, da ste bili sužnji grehu, pa ste iz srca posluhnili podobo nauka, v katero ste se izročili.

18. Osvobodivši se pa greha postali ste služabniki pravice.

19. Po človeški govorim za voljo slabosti vašega mesa. Kajti kakor ste dali svoje ude za sužnje nečistosti in nepostavnosti na nepostavnost, tako dajte sedaj svoje ude za sluge pravici na posvečenje.

20. Kajti kedar ste bili sužnji greha, svobodni ste bili pravice.

21. Kakošen sad ste torej imeli ta krat od tega, za kar se sedaj sramujete? kajti konec onega je smrt.

22. Sedaj pa, osvobodivši se greha, a postavši Božji služabniki, imate sad svoj

posvečenje, a konec večno življenje.

23. Kajti plača za greh je smrt, a dar Božji večno življenje v Kristusu Jezusu Gospodu našem.

VII. POGlavJE.

Ne veste li, bratje, (tistim namreč, kateri postavo poznajo, govorim,) da postava gospoduje nad človekom, kolikor časa živi?

2. Kajti omožena žena je s postavo privezana na moža, dokler on živi, če jej pa mož umre, odvezana je od moža.

3. Za to se bo torej prešestnica imenovala, če, dokler nje mož živi, postane žena drugega moža; če pa mož umre, prosta je od postave, da ne bo prešestnica, če postane žena drugega moža.

4. Tako, bratje moji, ste tudi vi umrli postavi po telesu Kristusovem, da postanete drugega, tistega, kateri je iz mrtvih vstal, da sad obrodimo Bogu.

5. Kajti ko smo bili v mesu, delale so v naših

udih grešne strasti *zbujene* po postavi, da smrti sad obrodé.

6. Sedaj smo se pa rešili postave, ko je odmrlo to, v čemer smo bili držani tako, da služimo v novosti duha in ne v starini črke.

7. Kaj torej porečemo? postava je greh? Bog ne daj! Ali greha nisem spoznal razen s postavo, kajti za poželenje bi ne bil vedel, ko bi postava ne govorila: „Ne poželi.“

8. Ko je pa priložnost dobil greh po zapovedi, napravil je v meni vsako poželenje; kajti greh brez postave je bil mrtev.

9. A jaz sem živel brez postave nekdam, ko je pa zapoved prišla, oživel je greh,

10. A jaz sem umrl in našlo se je, da mi je ta zapoved, ktera je bila za življenje, za smrt.

11. Kajti greh, dobivši priložnost z zapovedjo, ukanil me je in ž njo umoril.

12. Tako je postava sveta in zapoved sveta in pravična in dobra.

13. Dobro je torej meni postalo smrt? Bog ne daj! Nego greh, da se pokaže greh, pripravljajoč mi z dobrim smrt, da postane čez mero grešen greh po zapovedi.

14. Kajti vemo, da je postava duhovna, a jaz sem mesen, suženj pod oblastjo greha.

15. Ker kar delam, ne umejem, kajti kar hočem, tega ne delam, nego kar sovražim, to delam.

16. Če pa to delam, kar ne čem, pritrjam postavi, da je dobra.

17. Sedaj pa uže nič več jaz ne delam tega, nego v meni prebivajoči greh.

18. Kajti vem, da ne prebiva v meni, (to je v mojem mesu,) dobro, ker hoteti, to je pri meni, ali *do konca* doganjati dobro, tega ne nahajam.

19. Kajti dobro, kar hočem, ne delam, nego hudo, kar ne čem, delam.

20. Če pa to delam, kar ne čem jaz, nič več jaz tega ne delam, nego v meni prebivajoči greh.

21. Nahajam torej po-

stavo, kedar hočem dobro delati, da se me hudo drži.

22. Kajti veselim se postavi Božjej po notranjem človeku;

23. Ali vidim drugo postavo v svojih udih, ktera se ustavlja postavi uma mojega in me zavjema z grešno postavo, ktera je v mojih udih.

24. Jaz nesrečni človek! kdo me bo otel iz telesa te smrti?

25. Zahvaljujem se Bogu po Jezusu Kristusu gospodu našem. Tako torej sam jaz z duhom služim postavi Božjej, a z mesom postavi greha.

VIII. POGlavJE.

Nobenega torej obsojenja ni za tē, kateri so v Kristusu Jezusu in ne živé po mesu, nego po duhu.

2. Kajti postava duha življenja v Kristusu Jezusu me je osvobodila od postave greha in smrti,

3. Ko je bilo to postavi nemogoče, ker je bila oslABLJENA po mesu, poslal

je Bog svojega sina v podobu grešnega mesa in je za greh obsodil greh v mesu,

4. Da se pravičen je postave izpolni v nas, kateri živimo ne po mesu, nego po duhu.

5. Kajti, kateri so po mesu, mislijo na to, kar je meseno, a kateri so po duhu, na to, kar je duhovno.

6. Kajti meseno mišljenje je smrt, a duhovno mišljenje je življenje in mir.

7. Za to ker je meseno mišljenje sovraštvo do Boga, ker se Božjej postavi ne podlaga, ker se tudi ne more.

8. Kteri so pa v mesu, Bogu ugodni biti ne morejo.

9. A vi niste v mesu, nego v duhu, če Božji duh prebiva v vas; če pa kdo duha Kristusovega nima, ta ni njegov.

10. Če je pa Kristus v vas, telo je mrtvo za voljo greha, duh pa življenje za voljo pravice.

11. Če pa duh tistega, kateri je obudil Jezusa iz mrtvih, prebiva v vas, oži-

vil bo tisti, kateri je obudil Kristusa iz mrtvih, tudi smrtna telesa vaša po duhu svojem prebivajočem v vas.

12. Tako smo torej, bratje, dolžniki ne mesu, da živimo po mesu;

13. Kajti če po mesu živite, imate umreti, če pa z duhom mesena dela morite, živeli boste.

14. Ker so vsi, ktere koli duh vodi, sinovi Božji.

15. Kajti niste zopet prejeli duha sužnjosti za strah, nego prejeli ste duha posinstva, v katerem kličemo: aba, oče!

16. Sam ta duh spričuje našemu duhu, da smo otroci Božji.

17. Če smo pa otroci, tudi smo dediči, in sicer dediči Božji in sodediči Kristusovi, če ž njim trpimo, da se tudi ž njim oslavimo.

18. Kajti mislim, da trpljenja sedanjega časa nimajo vrednosti proti slavi, ktera se ima razodeti nad nami.

19. Kajti željno čakanje

stvara čaka razodetja sinov Božjih;

20. Ker je stvor podložen nečimurnosti, ne iz dobre volje, nego za voljo tistega, kateri ga je podložil, na upanje,

21. Da se bo tudi sam stvor osvobodil sužnjosti skaze na svobodo slave otrok Božjih.

22. Kajti vemo, da vsak stvor zdihuje in čuti *hude* bolečine noter do sedaj.

23. Pa ne samo on, nego tudi sami imajoči prvino duha, tudi mi sami v sebi zdihujemo čakajoč posilstva, odkupljenja svojega telesa.

24. Kajti z upanjem smo se zveličali. Upanje pa, katero se vidi, ni upanje, ker kar kdo vidi, kaj tudi upa?

25. Če pa upamo, česar ne vidimo, s potrpljivostjo čakamo.

26. Tako pa tudi duh pomaga našim slabostim; ker kaj bomo prosili kakor treba ne vemo; nego duh sam prosi za nas z neizrečenimi zdihi.

27. Kteri pa srca izkuša,

ve, kaj je misel duha, ker poleg Boga prosi za svetnike.

28. Vemo pa, da tem, kateri Boga ljubijo, vse zdaja k dobremu, tem, kateri so poklicani po sklepu;

29. Ker ktere je naprej spoznal, té je tudi odločil, da bodo enaki obličju njegovega sina, da bi on prvorojeni bil med mnogimi brati.

30. In ktere je odločil, té je tudi poklical; in ktere je poklical, té je tudi opravičil; in ktere je opravičil, té je tudi oslavil.

31. Kaj tedaj porečemo na to? Če je Bog z nami, kdo je proti nam?

32. Kteri vlastnemu sinu ni zanesel, nego ga je za vse nas dal, kako ne bo tudi ž njim nam vsega podaril?

33. Kdo bo tožil proti izbranim Božjim? Bog, kteri opravičuje.

34. Kdo je, kateri bo obsodil? Kristus, kateri je umrl, pa je še tudi vstal, kateri je tudi na desnici Boga, kateri tudi prosi za nas.

35. Kdo nas bo razločil

od ljubezni Kristusove? stiska ali nadloga, ali preganjanje, ali lakota, ali nagota, ali nevarnost, ali meč?

36. (Kakor je pisano: „Za voljo tebe nas moré celi dan, imajo nas kakor ovce za klanje.“)

37. Ali v vsem tem premagujemo po tistem, kateri nas je ljubil.

38. Kajti prepričan sem, da ne smrt, ne življenje, ne angelji, ne poglavarstva, ne moči, ne sedanjost, ne prihodnjost,

39. Ne višina, ne globočina, ne druga ktera stvar nas ne bo mogla ločiti od ljubezni Božje, ktera je v Kristusu Jezusu Gospodu našem.

IX. POGlavJE.

Resnico govorim v Kristusu, ne lažem, to mi spričuje moja vest v duhu svetem,

2. Da imam veliko žalost in neprenehano bolečino v svojem srcu.

3. Kajti želel bi, da bi bil sam jaz preklet od

Kristusa za svoje brate, kateri so mi v rodu po mesu;

4. Kteri so Izraeljci, kterih je posinstvo, in slava, in zaveze, in postavodajstvo, in služba, in obljuje,

5. Kterih so očetje, in od kterih je Kristus po mesu, kateri je Bog nad vsemi blagoslovljen na veke. Amen.

6. Ni pa tako, da je beseda Božja izgubljena, ker niso vsi ti Izraeljci, kateri so od Izraelja.

7. Tudi kateri so seme Abrahamovo, niso vsi otroci, nego: „V Izaku se ti bo imenovalo seme.“

8. To je, niso ti, kateri so otroci mesa, otroci Božji, nego otroci obljuje računijo se za seme.

9. Kajti beseda obljuje je ta: „Ta čas bom prišel in Sara bo imela sina.“

10. Pa ne samo ona, nego tudi Rebeka, z enim imajoč otroke, z Izakom očetom našim;

11. Kajti ko se še nista narodila, tudi ne storila kaj dobrega ali hudega, da bi ostal sklep Božji poleg izbire,

12. Ne za voljo del, nego za voljo tistega, kateri kliče, reklo se jej je: „Večiče, bo služil manjšemu.“

13. Kakor je pisano: „Jakoba sem ljubil, a Ezava sovražil.“

14. Kaj torej porečemo? krivica je pri Bogu? Bog ne daj!

15. Kajti Mojzesu govori: „Pomiloval bom, kogar pomilujem, in usmilil se ga bom, kogar se usmiljujem.“

16. To torej ni v moči ne tega, kateri hoče, ne tega, kateri neče, nego Boga, kateri pomiluje.

17. Kajti pismo govori Faraonu: „Za to sem te obudil, da pokažem na tebi svojo moč, in da se oznani moje ime po vsej zemlji.“

18. Tako torej kogar hoče, pomiluje, a kogar hoče, trdi.

19. Porečeš mi torej: kaj se še toži? kdo njegovej volji nasprotuje?

20. Ali kdo si ti, o človek, kateri se z Bogom pregovarjaš? poreče li izdelek izdelovavcu: za kaj si me naredil tako?

21. Nima li oblasti lončar nad glino, da iz ravno tiste grude naredi eno posodo za čast, a drugo za nečast?

22. Če je Bog hotel pokazati jezo in razglasiti svojo moč, prenesel je v velikej potrpljivosti posode jeze pripravljene za pogubo.

23. In da bi razglasil bogastvo slave svoje na posodah usmiljenja, ktere je naprej pripravil za slavo,

24. Ktere nas je tudi poklical ne samo izmed Judov, nego tudi izmed pogganov;

25. (Kakor tudi pri Oseji pravi: „Imenoval bom ne moje ljudstvo svoje ljudstvo, in neljubico ljubico.“

26. In bode, na mestu, kjer se jim je reklo: „Niste moj narod vi, tam se bodo imenovali sinovi Boga živega.“

27. Jesaija pa vpije nad Izraeljem: „Ko bi bilo število sinov Izraeljevih kolikor morskega peska, ostanek se bo zveličal.“

28. Kajti besedo je dokončeval in skrajševal v

pravici, da bo besedo skrajšano storil Gospod na zemlji.“

29. In kakor je naprej povedal Jesajja: „Ko bi gospod Sabaot ne bil pustil nam semena, kakor Sodoma bili bi postali in Gomorhi podobni.“)

30. Kaj torej porečemo? da so pogani, kateri niso iskali pravice, dobili pravico, ali pravico, ktera je iz vere;

31. A Izraelj iskajoč postavo pravice na postavo pravice ni zadel?

32. Za voljo česa? ker ni iz vere, nego kakor iz del pravice; kajti spotaknili so se ob kamen spotike,

33. Kakor je pisano: Glej, polagam v Sionu kamen spotike in skalo pohujšanja; in kdor koli veruje v njega, osramotil se ne bo.

X. POGLAVJE.

Bratje, dobra želja mojega srca in molitev k Bogu je za zveličanje Izraelja.

2. Kajti spričujem jim,

da imajo vnetost za Boga, ali ne po spoznanji.

3. Kajti ne poznavajoč Božje pravice in iščoč svojo vlastno pravico utrditi, niso se pravici Božjej podložili.

4. Ker je konec postave Kristus na pravico vsakemu, kateri veruje.

5. Kajti Mojzes piše za pravico, ktera je od postave: „Človek, kateri je to storil, živel bo v tem.“

6. A pravica, ktera je iz vere, tako govori: „Nereci v srcu svojem: Kdo pojde gor na nebo? to je da Kristusa dol popelje;

7. Ali: „Kdo pojde dol v brezno? to je, da Kristusa iz mrtvih gor popelje.“

8. Ali kaj pravi: „Blizu tebe je beseda, v ustih tvojih in v srcu tvojem;“ to je beseda vere, ktero oznanjujemo.

9. Ker če spoznavaš z usti svojimi gospoda Jezusa in veruješ v svojem srcu, da ga je Bog obudil iz mrtvih, zveličal se boš.

10. Kajti s srcem se veruje v pravico, a z usti se spoznava za zveličanje.

11. Kajti pismo pravi: „Kdor koli veruje v njega, osramotil se ne bo.“

12. Ker ni razločka med Judom in pa Grkom, ker je ravno tisti gospod vseh, bogat za vse, kateri kličejo njega.

13. Kajti vsak, kateri bo klical ime Gospodovo, zveličal se bo.

14. Kako torej bodo klicali tistega, v kterega niso verovali? kako bodo verovali, kterega niso slišali? kako bodo slišali brez oznanjevalca?

15. A kako bodo oznanjevali, če niso poslani? kakor je pisano: „Kako lepe so noge teh, kateri oznanjujejo mir, kateri oznanjujejo dobro!“

16. Ali vsi niso bili poslušni evangelju, kajti Jesaija pravi: „Gospod, kdo je verjel temu, kar je slišal od nas?“

17. Tako je vera od slišanja, a slišanje po besedi Božje.

18. Ali pravim: Niso li slišali? Se vé da: „Po vsej zemlji je izšel njih glas in na kraje naseljenega sveta njih besede.“

19. Ali pravim: Nili spoznal Izraelj? Prvi Mojzes govori: „Jaz vas bom razdražil po ne ljudstvu, po ljudstvu nerazumnem razjezil vas bom.“

20. A Jesaija se drzne in pravi: „Našli so me ti, kateri me niso iskali, razodet sem bil tem, kateri za me niso prašali.“

21. K Izraelju pa govori: „Ves dan sem molil roke svoje k ljudstvu neverujočemu in se pregovarjajočemu.“

XI. POGlavJE.

Pravim torej: Jeli Bog zavrgel ljudstvo svoje? Bog ne daj! kajti tudi jaz sem Izraeljec, iz semena Abrahamovega, iz rodu Benjaminovega.

2. Ni zavrgel Bog ljudstva svojega, kterega je naprej spoznal. Jeli ne veste, kaj pravi za Elija pismo? kakor se toži Bogu na Izraelja govoreč:

3. „Gospod, preroketvoje so poubili in oltare tvoje so razkopali, in jaz sem

ostal sam in iščejo dušo mojo.“

4. Ali kaj pravi njemu Božji odgovor? „Pustil sem sebi sedem tisoč mož, kateri niso pripognili kolena pred Baalom.“

5. Tako je torej tudi v sedanjem času ostanek po izbiri milosti.

6. Če pa iz milosti, ni več iz del, kajti bi milost več ne bila milost; a če iz del, več ni milost, kajti bi delo več ne bilo delo.

7. Kaj torej? Česar je iskal Izraelj, tega ni dobil, a izbira je dobila, drugi pa so bili zaslepljeni,

8. (Kakor je pisano: „Dal jim je Bog duha brljavega, oči, da ne vidijo, in ušesa, da ne slišijo,.) noter do današnjega dne.

9. In David pravi: „Postane naj jim njih miza za zanjko, in za lov, in za puhušanje in za povračilo;

10. Potamné naj njih oči, da ne vidijo, in njih hrbet čisto upogni.“

11. Pravim torej: Jeli so se spotaknili, da padejo? Bog ne daj! nego od njih pregrehe je zveličanje za

pogane, da bi jih na posnemanje razdražili.

12. Če je pa njih pregreha bogastvo za svet in njih izguba bogastvo za pogane, koliko bolje njih polnost!

13. Kajti vam poganom govorim, in dokler sem jaz apostelj poganov, hvalim svojo službo,

14. Ne bi li kako na posnemanje razdražil svoje meso in zveličal ktere izmed njih;

15. Ker če je njih zavrženje sprava sveta, kaj bi bilo sprejetje, če ne življenje iz mrtvih?

16. Če je pa prvina sveta, tudi je testo, in če je korenina sveta, tudi so veje.

17. Če so se pa nektere veje odlomile, a ti, ker si bil divja olika, vcepil si se na nje in postal sodeležnik olikove korenine in tolšče,

18. Ne hvali se z vejami; če se pa hvališ, ne nosiš ti korenine, nego korenina tebe.

19. Porečeš torej: Odlomile so se veje, da bi se jaz vcepil.

20. Dobro, za voljo ne-

vere so se odlomile, ti pa z vero stojiš. Ne prevzetuj, nego boj se.

21. Ker če Bog naravnim vejam ni prizanesel, da tudi tebi kako ne prizanesese.

22. Glej torej dobroto in ostrost Božjo: nad temi, kateri so padli, ostrost, a nad teboj dobroto, če ostaneš v dobroti; če ne, tudi ti boš posekan.

23. A oni, če ne ostanejo v neveri, vcepili se bodo, kajti Bog je mogoč zopet jih vcepiti.

24. Kajti če si ti odsekan od olike po naravi divje in si se vcepil proti naravi na pravo oliko, koliko bolje ti le, kateri se bodo vcepili na vlastno oliko?

25. Kajti ne čem, da bi vi, bratje, ne vedeli skrivnosti, (da bi ne bili sami v sebi razumni,) da je trdokornost Izraelja deloma zadela, dokler ne vnide polnost poganov.

26. In tako se bo zveličal ves Izraelj, kakor je pisano: „Prišel bo iz Siona rešitelj in odvrnil nepobožnost od Jakoba;

27. In to jim je od mene zaveza, kedar odvzamem njih grehe.“

28. Poleg evangelja so sicer sovražniki za voljo vas, a poleg izbire so ljubljenci za voljo očetov.

29. Kajti brez kesanja so darovi in klicanje Božje,

30. Ker kakor tudi vi nekdanj niste verjeli Bogu, a sedaj ste usmiljenje dobili po njih neveri:

31. Tako tudi ti sedaj niso verjeli, po vašem usmiljenji da bi tudi oni usmiljenje dobili.

32. Kajti zaprl je Bog vse v neverstvo, da bi se vseh usmilil.

33. O globočina bogastva in modrosti in znanja Božjega! kako neizvedljive so njegove sodbe in kako nezasledljive njegove poti!

34. Kajti: „kdo je spoznal misel Gospodovo?“

35. Ali: „kdo je bil njemu svetovavec?“ Ali: „kdo je njemu naprej dal, ter mu se bo nazaj dajalo?“

36. Kajti od njega in po njem in v njem je vse, njemu slava na veke. Amen.

XII. POGlavJE.

Opominjam vas torej, bratje, po usmiljenji Božjem, da podastetelesa svoja za žrtvo živo, sveto, prijetno Bogu, pametno službo svojo.

2. In ne ravnajte se poleg veka tega, nego premenjajte se z obnavljanjem uma svojega, da izkušate, katero je volja Božja dobra in prijetna in popolna.

3. Kajti pravim po milosti, ktera mi je dana, vsakemu, kdor je med vami, naj ne misli o sebi bolje, nego je treba misliti, nego naj misli pametno, kakor je Bog vsakemu podelil mero vere.

4. Kajti kakor imamo v enem telesu mnoge ude, a vsi udje nimajo ravno tistega opravka,

5. Tako smo mnogi eno telo v Kristusu, a po eden smo eden drugega udje.

6. Imamo pa darove po milosti, ktera nam je dana, razne: bodi si preroštvo, poleg razmere vere;

7. Bodi si službo, v službi; bodi si kdor uči, v učenji,

8. Bodi si kdor opominja, v opominjanji; kdor pode-ljuje, v priprostosti; kdor je nad kaj postavljen, v skrbljivosti; kdor se usmi-ljuje, v veselji.

9. Ljubezen bodi nehinavska, odurjajte hudo, držite se dobrega.

10. Z bratovsko ljubeznijo eden drugega srčno ljubite, s častjo eden drugega premagujte;

11. V opravku ne bodite leni, v duhu bodite vroči, Gospodu služite;

12. V upanji se veselite, v stiski bodite strpljivi, v molitvi stanovitni;

13. Potreb svetih se udeležujte, gostoljubnost iščite;

14. Blagoslavlajte tiste, kateri vas preganjajo, blagoslavlajte, a ne preklinjajte;

15. Veselite sez veselimi, in jokajte z jokajočimi;

16. Bodite ene misli med seboj, ne mislite na visoke stvari, nego z nizkimi se zlagajte; ne bodite razumni sami v sebi.

17. Nikomur hudega za hudo ne vračajte. Premišljajte to, kar bi bilo dobro pričo vseh ljudi.

18. Če je mogoče, kolikor je v vašej moči, imejte mir z vsemi ljudmi.

19. Ne maščujte se sami, ljubljeni, nego dajte mesto jezi, kajti pisano je: „Moje je maščevanje, jaz bom povračal, govori Gospod.“

20. Če je torej lačen tvoj sovražnik, siti ga, če je žejen, poji ga, kaj tito delajoč kopičil mu boš žerjave oglje na glavo.

21. Ne daj se hudemu premagati, nego premagaj v dobrem hudo.

XIII. POGlavJE.

Vsaka duša naj se višim oblastim podlaga, kajti ni oblasti razen od Boga, in te oblasti, ktere so, postavljene so od Boga.

2. In tako, kdor se ustavlja oblasti, ustavlja se narredbi Božjej, a kateri se ustavljajo, sebi bodo obsojenje prejeli.

3. Kajti poglavarji niso strah dobrih del, nego

hudih. Hočeš pa ne bati se oblasti? Dobro delaj, imel boš hvalo od nje;

4. Kajti Božji služabnik je tebi na dobro. Če pa hudo delaš, boj se; kajti zastonj meča ne nosi, ker je Božji služabnik, kaznovavec na jezo tega, kateri hudo dela.

5. Za kaj treba je podlagati se, ne samo za voljo je, nego tudi za voljo svesti.

6. Kajti za to tudi davke plačujete, za kaj služabniki so Božji pa se ravno s tem stanovitno pečajo.

7. Dajte torej vsem, kar ste dolžni: komur davek, davek; komur mito, mito; komur strah, strah; komur čast, čast.

8. Nikomur ničesar dolžni ne bodite, razen da ljubite eden drugega, kajti kdor ljubi drugega, postavo je izponil;

9. Ker: „Ne prešestuj, ne ubijaj, ne kradi, ne prisegaj po krivem, ne želi,“ in če je ktera druga zapoved, ta le beseda jo obsega: „Ljubi bližnjega

svojega kakor samega sebe.“

10. Ljubezen bližnjemu hudega ne napravlja. Izpolnjenje torej postave je ljubezen.

11. In to *delajmo* vedoč za čas, da je ura, da se že iz spanja zbudimo; kajti sedaj nam je bliže zveličanje, nego kedar smo véro sprejeli.

12. Noč je minula, a dan se je približal; odvrzimo torej dela tmine in oblecimo se v orožje svetlosti.

13. Kakor po dnevi, spodobno hodimo, ne v pojedinjah in pijanščinjah, ne v kurbarstvih in hotljivostih, ne v prepiru in zavisti;

14. Nego oblecite Gospoda Jezusa Kristusa in ne delajte si skrbi za meso na poželenja.

XIV. POGLAVJE.

A slabega v veri sprejemljite ne na razločevanje misli,

2. Kajti eden veruje, da sme vse jesti, a kdor je slab, sočivo jé.

3. Kdor jé, naj ne zaničuje tistega, kateri ne jé, in kdor ne jé, naj ne sodi tistega, kateri jé, kajti Bog ga je sprejel.

4. Ti kdo si, kateri sodiš tujega hlapca? Vlastnemu gospodarju stoji ali pada, ali vstal bo, kajti mogoč je Bog postaviti ga.

5. Eden razloča dan od dneva, a drugi sodi, da so vsi dnevi enaki. Vsak naj se v vlastnem razumu popolno prepriča.

6. Kdor razloča dan, Gospodu razloča, in kdor ne razloča dneva, Gospodu ne razloča; kdor jé, Gospodu jé, ker se Bogu zahvaljuje, in kdor ne je, Gospodu ne jé in se zahvaljuje Bogu.

7. Kajti nikdor nas sebi ne živi in nikdor sebi ne umira.

8. Kajti če živimo, Gospodu živimo, in če mrjemo, Gospodu mrjemo; če torej živimo, če mrjemo, Gospodovi smo.

9. Kajti za to je Kristus umrl in vstal in zopet oživel, da gospoduje nad mrtvimi in živimi.

10. Ti pa za kaj sodiš brata svojega? ali tudi ti, za kaj zaničuješ brata svojega? ker vsi se bomo postavili pred sodišče Kristusovo.

11. Kajti pisano je: „Živim jaz, govori Gospod, da se bo meni pripognilo vsako koleno, in vsak jezik bo Boga spoznaval.“

12. Tako bo torej vsak naš za se odgovor dajal Bogu.

13. Nič več torej eden drugega ne sodimo, nego presodite bolje, da ne stavite spotike bratu ali pohujšanja.

14. Vem in prepričan sem v gospodu Jezusu, da nič ni nečisto po sebi, razen kdor misli, da je kaj nečisto, za njega je nečisto.

15. Če se pa za voljo jedi tvoj brat žalosti, nič več ne hodiš po ljubezni. Ne pogublaj s svojo jedjo tistega, za katerega je Kristus umrl.

16. Ne dajte torej, da se preklinja vaše dobro.

17. Kajti Božje kraljestvo ni jed ne pijača, nego pra-

vica in mir in radost v duhu svetem.

18. Ker kdor v tem služi Kristusu, ugoden je Bogu in izkušen ljudem.

19. Za to se torej pogajajmo za mir in za zburjanje eden drugega na pobožnost.

20. Za voljo jedi ne razdiraj dela Božjega; vse je sicer čisto, ali hudo za človeka, kateri je na spotiko.

21. Dobro je, nejesti mesa in ne piti vina ne ničesar, nad čimer bi se brat tvoj spotikal ali pohujševal ali slabil.

22. Ti imaš vero? sam za se jo imej pred Bogom; blagor mu, kdor ne sodi samega sebe v tem, kar ima za dobro.

23. Kdor pa razloča, obsojen je, če je, kajti ni po veri; a vse, kar ni po veri, greh je.

XV. POGlavJE.

Dolžni pa smo mi, kateri smo močni, slabosti slabih nositi in ne samim sebi po godu delati.

2. Kajti vsak vas naj dela bližnjemu po godu na dobro za zbujanje pobožnosti.

3. Kajti tudi Kristus ni sebi po godu storil, nego kakor je pisano: „Ogovoristih, kateri so tebe ogovarjali, padli so na me.“

4. Ker kar koli se je poprej napisalo, napisalo se je za naš nauk, da s potrpljivostjo in s tolažbo pisem up imamo.

5. A Bog potrpljivosti in tolažbe naj vam da ene misli biti med seboj po Kristusu Jezusu,

6. Da enodušno z enimi usti slavite Boga in očeta gospoda našega Jezusa Kristusa.

7. Za to sprejemljite eden drugega, kakor je tudi Kristus sprejel nas na slavo Božjo.

8. Pravim namreč, da je Jezus Kristus sluga postal obreze za voljo resnice Božje, da bi potrdil obljube očetov.

9. Pogani naj pa za voljo usmiljenja Boga poslavé, kakor je pisano: „Za to te bom spoznaval med

pogani, in imenu tvojemu prepeval.“

10. In zopet pravi: „Oveselite se, pogani, z njegovim ljudstvom.“

11. In zopet: „Hvalite Gospoda vsi pogani in pohvalite ga vsa ljudstva.“

12. In zopet Jesaija pravi: „Bode korenina Jesejeva in kateri bo vstal gospodovat nad pogani; v njega bodo upali pogani.“

13. Bog upanja pa naj vas napolni vsake radosti in mira v verovanji, da bi imeli obilnost v upanji, v moči duha svetega.

14. A prepričan sem, bratje moji, tudi sam jaz za vas, da ste tudi vi sami polni dobrote, napolnjeni vsakega znanja, mogoči tudi eden drugega svariti.

15. Pa sem vam drznejše napisal, bratje, deloma, da vas zopet opomenem, po milosti, katero mi je Bog dal.

16. Da bom služabnik Jezusa Kristusa med pogani, opravljajoč sveto službo evangelja Božjega, da postane prinesek po-

ganov prijeten, posvečen v duhu svetem.

17. Imam torej hvalo v Kristusu Jezusu gledé Boga.

18. Kajti ne bom se predrznil govoriti kaj, kar ni napravil Kristus po meni, za poslušnost poganov, z besedo in dejanjem,

19. V moči znamenj in čudežev, v moči duha Božjega tako, da sem od Jeruzalema in po okolici tja do Ilirika izpolnil evangelj Kristusov,

20. Tako namreč prizadevajoč si, da se oznanja evangelj ne, kjer se je imenoval Kristus, da bi na tujej podlagi ne izdal,

21. Nego kakor je pisano: „Kterim se ni oznanilo za njega, videli bodo, in kateri niso slišali, razumeli bodo.“

22. To me je tudi najbolje oviralo, da nisem prišel k vam.

23. Sedaj pa nič več mesta ne imajoč v teh zemljah, a imajoč željo priti k vam od več let,

24. Kedar pojdem na Španjsko, pridem k vam,

ker upam tam tudi potujoč videti vas, in da me boste vsi spremili tja, ko se vas poprej nekoliko navoljim.

25. Sedaj pa potujem v Jeruzalem služiti svetim.

26. Kajti Macedonija in Ahaja sta sklenili neka-košen sklad storiti za uboge onih svetih, kateri so v Jeruzalemu.

27. Sklenilista, tudi dolžni stajim; kajti če so deležniki postali njih duhovnih stvari pogani, dolžni so tudi v telesnih stvareh postreči jim.

28. To torej končavši in zapečativši jim ta sad, odpotoval bom preko vas na Španjsko.

29. A vem, kedar pridem k vam, da bom prišel v polnem blagoslovu evangelja Kristusovega.

30. Prosim pa vas, bratje, po gospodu našem Jezusu Kristusu in po ljubezni duha, da mi pomorete v molitvah za me k Bogu;

31. Da se rešim tistih, kateri ne verujejo v Judeji in da moja služba za Je-

ruzalem prijetna postane svetim;

32. Da v radosti pridem k vam po volji Božjej in si skupej z vami odpočijem.

33. A Bog mira bodi z vsemi vami. Amen.

XVI. POGLAVJE.

Priporočam vam pa Febo sestro našo, ktera je služabnica cerkve Kenhrejske,

2. Da bi jo sprejeli v Gospodu spodobno za svete in jej pomagli, v kateri koli stvari bi vas potrebovala, ker je tudi ona mnogim pomogla in tudi samemu meni.

3. Pozdravite Priscilo in Akvila pomagavca moja v Kristusu Jezusu,

4. (Ktera sta za dušo mojo svoj vrat podvrgla; kterima se ne samo jaz zahvaljujem, nego tudi vse cerkve poganske),

5. In njih domačo cerkev. Pozdravite Epeneta, ljubljenelega mojega, kteri je prvina iz Ahaje v Kristusu.

6. Pozdravite Marijo, kte-

ra se je mnogo potrudila za nas;

7. Pozdravite Andronika in Junija, moja sorodnika in moja sojetnika, ktera sta znamenita med aposteljni, ktera sta tudi bila pred menoj v Kristusu.

8. Pozdravite Amplija, ljubljenelega mojega v gospodu;

9. Pozdravite Urbana, pomagavca našega v Kristusu, in Stahija, ljubljenelega mojega.

10. Pozdravite Apela, izkušenelega v Kristusu, pozdravite domače Aristobulove;

11. Pozdravite Herodijona, sorodnika mojega. Pozdravite domače Narcisove, kteri so v Gospodu.

12. Pozdravite Trifeno in Trifoso, kteri sta se potrudili v Gospodu. Pozdravite Persido ljubljeno, ktera se je mnogo potrudila v Gospodu.

13. Pozdravite Rufa, izbranega v Gospodu, in mater njegovo in mojo.

14. Pozdravite Asinkrita, Flegonta, Herma, Patro-

ba, Hermeja in brate, kateri so ž njimi.

15. Pozdravite Filologa in Julijo, Nereja in sestrojegovovo in Olimpana in vse svete, kateri so ž njimi.

16. Pozdravite eden drugega v poljubku svetem. Pozdravljajo vas cerkve Kristusove.

17. Prosim vas pa, bratje, da gledate na tiste, kateri delajo razpore in pohujšanja proti nauku, ktere ga ste se vi naučili in izognite se jim.

18. Kajti taki gospodu našemu Jezusu Kristusu ne služijo, nego svojemu trebuhu, in z dobrikavim govorom in lepo besedo prekanjujejo srca nehudobnih,

19. Ker se je vaša poslušnost razšla med vse. Radujem se torej nad vami, pa hočem, da ste modri za dobro, a priprosti za hudo.

20. Bog mira pak bo potrl satana pod vašimi nogami

v hitrem. Milost gospoda našega Jezusa Kristusa z vami. Amen.

21. Pozdravljajo vas Timotej, moj pomagavec, in Lucij in Jason in Sosipater, sorodniki moji.

22. Pozdravljam vas jaz Tercij, kateri sem napisal ta list, v Gospodu.

23. Pozdravlja vas Gaj, gostilnik moj in vse cerkve. Pozdravlja vas Erast, mestni ključar, in Kvart brat.

24. Milost gospoda našega Jezusa Kristusa z vsemi vami. Amen.

25. Tistemu pa, kateri je mogoč vas utrditi po evangelji mojem in oznanjanji Jezusa Kristusa, po odkritji skrivnosti od večnih časov zamolčane, a razodete sedaj po preroških pismih, poleg zapovedi večnega Boga, za poslušnost vere med vse pogane oznanjene,

26. Samemu modremu Bogu po Jezusu Kristusu slava na veke. Amen.

PAVLA APOST. KORINČANOM LIST PRVI.

I. POGlavJE.

Pavel poklican apostelj Jezusa Kristusa po volji Božje in Sosten brat,

2. Cerkvi Božje v Korintu, posvečenim v Kristusu Jezusu, poklicanim svetim z vsemi, kateri kličejo ime gospoda našega Jezusa Kristusa na vsakem mestu, svojem in našem.

3. Milost vam in mir od Boga očeta našega in gospoda Jezusa Kristusa.

4. Zahvaljujem se pa Bogu svojemu vsegdar za vas, za milost Božjo dano vam v Kristusu Jezusu,

5. Da ste v vsem oboogateli v njem, v vsakej besedi in v vsakem umenji,

6. Kakor se je pričevanje Kristusovo utrdilo med vami,

7. Tako da ne zmanjkuje nobenega dara vam čakajočim odkritja gospoda našega Jezusa Kristusa,

8. Kteri vas bo tudi utrdil do kraja, da boste nekrivični na dan gospoda našega Jezusa Kristusa.

9. Zvest je Bog, po katerem ste poklicani na občinstvo sina njegovega Jezusa Kristusa gospoda našega.

10. Opominjam vas pa, bratje, v imenu gospoda našega Jezusa Kristusa, da vsi eno govorite in da ne bodo med vami razdori, nego da boste utrjeni v enem umu in enej misli.

11. Kajti izvedel sem za vas, bratje moji, od Hlojinih domačih, da so prepiri med vami.

12. Pravim pa to, da vsak vas govori: Jaz sem Pavlov, jaz pa Apolov, jaz pa Kefov, a jaz Kristusov.

13. Jeli je Kristus razdeljen? jeli je bil Pavel na križ razpet za vas, ali ste se v ime Pavlovo pokrstili?

14. Hvalim Bogu, da ni-

sem nikogar vas krstil razen Krispa in Gaja,

15. Da kdo ne poreče, da sem v svoje ime krstil.

16. Krstil sem pa tudi Stefanov dom, več pa ne vem, če sem koga krstil.

17. Kajti Kristus me ni poslal krščevat, nego oznanjevat evangelj, ne v modrosti besede, da se ne izprazni križ Kristusov.

18. Kajti beseda križa je tistim, kateri se pogublajo, neumnost, nam pa, kateri se zveličujemo, je moč Božja.

19. Kajti pisano je: „Pogubil bom modrost modrih in razumnost razumnih bom zavrgel.“

20. Kje je modri? Kje pismar? Kje preiskovavec tega veka? Jeli ni v neumnost preobrnil Bog modrosti tega sveta?

21. Ker kedar v modrosti Božjej ni spoznal svet po modrosti Boga, sklenil je Bog po neumnosti oznanjevanja zveličati te, kateri verujejo.

22. Kajti tudi Judje znamenja prosijo in Grki modrosti iščejo.

23. A mi oznanjujemo Kristusa na križ razpetega, Judom torej pohujšanje a Grkom neumnost.

24. Samim pa, kateri so poklicani, Judom in pa Grkom Kristusa, Božjo moč in Božjo modrost,

25. Ker je neumnost Božja modrejša od ljudi in slabost Božja je močnejša od ljudi.

26. Kajti glejte poklic svoj, bratje, da niste mnogi modri po mesu, ne mnogi močni, ne mnogi imenitni.

27. Ali kar je neumno tega sveta, to si je Bog izbral, da modre osramoti, in kar je slabo tega sveta, to si je Bog izbral, da osramoti, kar je močno.

28. In kar je neimenitno tega sveta in zaničevano, izbral si je Bog, in to kar ni, da uniči to kar je,

29. Da se ne pohvali nobeno meso pričo njega.

30. A vi ste iz njega v Kristusu Jezusu, kateri nam je postal modrost od Boga, pravica in pa posvečenje in odrešenje,

31. Da, kakor je pisano: „Kdor se hvali, v Gospodu naj se hvali.“

II. POGlavJE.

In jaz, ko sem prišel k vam, bratje, nisem prišel z visokostjo besede ali modrosti oznanjevat vam pričevanja Božjega,

2. Kajti nisem sodil, da vem kaj med vami razen Jezusa Kristusa in tega na križ razpetega.

3. In jaz sem v slabosti in v strahu in mnogem trepetu prišel med vas.

4. In govor moj in oznanjevanje moje ni bilo v pregovorljivih besedah človeške modrosti, nego v dokazovanji duha in moči,

5. Da bi vera vaša ne bila v modrosti človeškej, nego v moči Božjej.

6. Ali modrost govorimo, ktera je med popolnimi, a ne modrosti tega veka, niti poglavarjev tega veka, kateri se uničujejo.

7. Nego govorimo modrost Božjo v skrivnosti, tisto skrito, ktero je od-

ložil Bog pred vekovi za našo slavo,

8. Ktere nikdor izmed poglavarjev tega veka ni spoznal; ker ko bi jo bili spoznali, ne bi bili gospoda slave na križ razpeli.

9. Nego kakor je pisano: „Kar oko ni videlo in uho ni slišalo in v srce človeku ni prišlo, to je pripravil Bog tem, kateri ga ljubijo.“

10. Nam pa je Bog razodel po duhu svojem, kajti duh vse preiskuje, tudi globočine Božje.

11. Ker kdo vé izmed ljudi, kaj je v človeku, razen človečji duh, kateri je v njem? Tako tudi nikdor ne ve, kaj je v Bogu, razen božji duh.

12. Mi pa nismo duha tega sveta prejeli, nego duha, kateri je iz Boga, da vemo, kaj nam je darovano od Boga.

13. Kar tudi govorimo, ne v učenih besedah človečje modrosti, nego v učenih duha svetega, duhovne stvari z duhovnimi primerjaje.

14. Telesni človek pa ne sprejema, kar je od duha Božjega, ker mu je neumnost in ne more umeti, ker se duhovno razsoja,

15. Duhovni pa vse razsoja, a njega samega nikdor ne razsoja.

16. „Ker kdo je spoznal um Gospodov, kateri ga bo podučil?“ A mi um Kristusov imamo.

III. POGlavJE.

Tudi jaz, bratje, nisem mogel govoriti vam kakor duhovnim, nego kakor mesenim, kakor neučenim v Kristusu.

2. Z mlekom sem vas napojil in ne z jedjo, kajti še niste mogli in tudi še sedaj ne morete,

3. Ker ste še meseni; kajti kjer so med vami zavist in prepir in nezložnosti, niste li meseni, in postopate po človeku?

4. Ker kedar kdo pravi: „Jaz sem Pavlov“, a drugi: „Jaz sem Apolov,“ niste li meseni?

5. Kdo je torej Pavel, a kdo Apolo, nego služab-

nika, po katerih ste vero prejeli in kakor je vsakemu Gospod dal?

6. Jaz sem posadil, Apolo je polil, ali Bog je dal, da je zraslo.

7. Tako ni ne tisti kaj, kateri sadi, ne kateri poliva, nego kateri daje rasti, Bog.

8. A ta, kateri sadi in kateri poliva, sta eno; vsak pa bo vlastno plačo prejel po vlastnem trudu;

9. Kajti Božji sodelavci smo; Božja njiva, Božje poslopje ste.

10. Po milosti Božje, ktera mi je dana, položil sem, kakor moder zidar podstavo, a drugi na njo zida; ali vsak naj gleda, kako na njo zida.

11. Kajti druge podstave nikdor ne more položiti razen položene, ktera je Jezus Kristus.

12. Če pa kdo zida na tej podstavi zlato, srebro, drago kamenje, drva, seno, strn;

13. Vsakega delo bo očitno postalo; kajti dan bo razodel, ker se bo v ognji odkrilo, in delo vsa-

kega, kakošno je, ogenj bo izkusil.

14. Če ostane koga delo, ktero je nazidal, prejel bo plačo.

15. Če koga delo izgori, kvaren bo; sam pa se bo zveličal, ali tako, kakor po ognji.

16. Ne veste, da ste tempelj Božji, in duh Božji prebiva v vas?

17. Če kdo pokvari tempelj Božji, pokvaril bo tega Bog, kajti je tempelj Božji svet, kateri ste vi.

18. Nikdor naj sebe ne ukanjuje; če kdo misli, da je moder med vami v tem veku, naj neumen postane, da postane moder.

19. Kajti modrost tega sveta je neumnost pri Bogu, ker je pisano: „Kteri grabi modre v njih vlastnej zvižaji.“

20. In zopet: „Gospod pozna misli modrih, da so prazne.“

21. Tako naj se nikdor ne hvali z ljudmi, kajti vse je vaše,

22. Bodi si Pavel, bodi Apolo, bodi Kefa, bodi

svet, bodi življenje, bodi smrt, bodi sedanje ali bodoče; vse je vaše,

23. Vi pa Kristusovi, a Kristus Božji.

IV. POGlavJE.

Tako naj za nas misli človek, kakor da smo hlapci Kristusovi in oskrbniki skrivnosti Božjih.

2. Kar se pa v ostalem išče od oskrbnikov, to je, da se vsak zvest najde.

3. Meni je pa to najmanje, da me sodite vi ali človečji dan; ali tudi sam sebe ne sodim.

4. Kajti ničesar sam sebi nimam očitati, ali to me ne opravičuje; a sodnik moj je gospod.

5. Tako pred časom nič ne sodite, dokler ne pride gospod, kateri bo razsvetil, kar je skrito tme in odkril misli srčne, in tedaj se bo hvala zgodila vsakemu od Boga.

6. To sem pa, bratje, obrnil na se in na Apola za voljo vas, da se od naju naučite ne više o sebi misliti, nego je pisano, da

se nikdor nad nikogar ne napihujete za drugega.

7. Ker kdo te razloča? kaj pa imaš, česar nisi prejel? če si pa tudi prejel, kaj se hvališ, kakor da nisi prejel?

8. Uže ste nasičeni, uže ste obogateli, brez nas ste zakraljevali, in Bog daj, da bi bili zakraljevali, da bi tudi mi z vami zakraljevali.

9. Ker mislim, da je Bog nas aposteljne poslednje postavil kakor te, kateri so za smrt odločeni, ker smo postali pogled svetu in angeljem in ljudem.

10. Mi smo neumni za voljo Kristusa, a vi razumni v Kristusu; mi slabi, a vi močni; vi slavni, a mi brez časti.

11. Noter do te ure tudi trpimo lakoto in žejo in goli smo in bijejo nas za ušesa in nimamo stalnega mesta,

12. In trudimo se delajoč z vlastnimi rokami; ko nas izmerjajo, blagoslavljam; ko nas preganjajo, trpimo;

13. Ko nas preklinjajo,

molimo; kakor smeti sveta smo postali, vseh opláčina noter do sedaj.

14. Ne pišem tega, da bi vas sramotil, nego vas kakor svoje ljubljene otroke svarim.

15. Kajti če imate deset tisoči učiteljev v Kristusu, ali nimate mnogo očetov, ker v Kristusu Jezusu po evangelji sem vas jaz rodil.

16. Prosim vas torej, bodite moji posnemavci.

17. Za to sem vam poslal Timoteja, kateri je dete moje ljubljeno in verno v Gospodu, kateri vas bo opomenil mojih poti, ktere so v Kristusu, kakor povsodi v vsakej cerkvi učim.

18. Kakor da ne bi k vam prišel, napihnili so se nekteri.

19. Ali prišel bom kmalu k vam, če Gospod hoče, in bom spoznal ne besedo napihnenih, nego moč.

20. Kajti ni v besedi kraljestvo Božje, nego v moči.

21. Kaj hočete? da pridem k vam s šibo ali z ljubeznijo in v duhu krotkosti?

V. POGlavJE.

Celo se sliši, da je kurbarstvo med vami, in to tako kurbarstvo, kakoršno se tudi med pogani ne imenuje, da ima nekdo ženo svojega očeta.

2. In vi ste napihneni in niste rajši žalovali, da bi se odpravil iz sredi vas tisti, kateri je tako delo storil?

3. Ker jaz kakor nenažoči s telesom ali nazoči z duhom odsodil sem uže kakor nazoči, da se tisti, kateri je tako napravil,

4. V imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa, kedar se zberete vi in moj duh, z močjo Gospoda našega Jezusa Kristusa

5. Izročite satanu na pogubo mesa, da se duh zveliča na dan Gospoda Jezusa.

6. Ni dobra hvala vaša. Jeli ne veste, da malo kvasa vse testo skisa?

7. Izčistite torej stari kvas, da boste novo testo, kakor ste presni; kajti

tudi naša pasha se je za nas zaklala, Kristus.

8. Za to praznujmo ne v starem kvasu hudobe in napačnosti, nego v presnini čistote in resnice.

9. Pisal sem vam v listu, da se ne mešate s kurbarji.

10. In ne sploh s kurbarji tega sveta, ali lakomci, ali roparji, ali malikovavci; kajti drugače bi vam bilo iz tega sveta iti.

11. Sedaj sem vam pa pisal, da se ne mešate, če je ta, kateri se brat imenuje, kurbar, ali lakomec, ali malikovavec, ali psovač, ali pijanec, ali ropar. S takim tudi da ne jeste.

12. Kajti kaj je meni mari, da tudi sodim tiste, kateri so zunej? Ne sodite li vi tiste, kateri so notri?

13. Kteri so pa zunej, tiste sodi Bog. Odpravite hudobnika izmed sebe.

VI. POGlavJE.

Drzne li se kdo vas imajoč tožbo na drugega pravedati se pred nepravičnimi in ne pred svetimi?

2. Ne veste li, da bodo sveti svet sodili? in če bo po vas sojen svet, kaj ste nevredni sodeb najmanjših stvari?

3. Ne veste, da bomo angelje sodili, nikar li stvari, ktere dotičejo življenje?

4. Kedar imate torej sodbe, ktere dotičejo življenje, postavljate za sodnike tiste, kteri niso nič cenjeni v cerkvi.

5. Na sramoto vam govorim. Tako ga ni modrega med vami ne enega, kteri bo mogel razsoditi med bratom svojim,

6. Nego se brat z bratom pravda, in to pred nevernimi?

7. Uže to je torej celo slabo pri vas, da sodbe imévate med seboj. Za kaj si ne dajete rajši krivice delati? za kaj se rajši ne dajete oškodovati?

8. Nego vi krivico delate in oškodovávate, in to brate.

9. Ne veste li, da krivični kraljestva Božjega ne bodo podedovali? Ne ukanjajte se: ne kurbarji,

ne malikovavci, ne prešestniki, ne mehkuži, ne moželežniki,

10. Ne tatje, ne lakomci, ne pijanci, ne obrekovavci, ne roparji kraljestva Božjega podedovali ne bodo.

11. In to ste bili nekteri, ali ste se umili, ali ste se posvetili, ali ste se opravičili v imenu gospoda Jezusa in v duhu Boga našega.

12. Vse mi je dopuščeno, ali ni vse koristno; vse mi je dopuščeno, ali jaz se ne bom dal čemu premagati.

13. Jedi so za trebuh, a trebuh za jedi, ali Bog bo onega in te pokončal. Telo pa ni za kurbarstvo, nego za Gospoda in Gospod za telo.

14. Bog je pa tudi Gospoda obudil, in vas bo obudil s svojo močjo.

15. Ne veste, da so vaša telesa udje Kristusovi? Vzemši torej ude Kristusove storil bom kurbine ude? Bog ne daj!

16. Jeli ne veste, kdor se s kurbo druží, da je eno

telo? „Kajti, dejal je, ta dva bosta eno meso.“

17. A kdor se z Gospodom druží, eden je duh.

18. Bežite od kurbarstva. Vsak drugi greh, ktereга če človek stori, je zunej telesa; kdor se pa kurbá, greši proti vlastnemu telesu.

19. Jeli ne veste, da je vaše telo tempelj duha svetega, kateri je v vas, ktereга imate od Boga, in niste sami svoji?

20. Kajti kupljeni ste za drago ceno. Poslavite torej Boga v telesu svojem in v duhu svojem, kar je Božje.

VII. POGlavJE.

Za to pa, kar ste mi pisali: dobro je človeku žene ne dotikati se.

2. A da ne bo kurbarstva, za to imej vsak svojo ženo in vsaka imej svojega moža.

3. Ženi mož dolžno dobrovoljnost dajaj, tako isto tudi žena možu.

4. Žena nad svojim telesom nima oblasti, nego

mož; tako isto tudi nad svojim telesom nima oblasti mož, nego žena.

5. Ne utezajte se eden drugemu razen z dogovorom za čas, da utegneta postiti se in moliti; in zopet se na to snidite, da vas ne izkuša satan za voljo nezdržljivosti vaše.

6. To pa govorim iz prizanesljivosti, ne po zapovedi.

7. Kajti hočem, da bi bili vsi ljudje, kakor sam jaz; ali vsak ima vlasten dar od Boga, ta tako, a ta tako.

8. Pravim pa neoženjenim in vdovcem: dobro jim je, če ostanejo, kakor jaz.

9. Če se pa ne zdržujejo, naj v zakon stopijo, ker je bolje v zakon stopiti, nego pa goreti.

10. Zakonskim pa naročam ne jaz, nego Gospod, naj se žena od moža ne razloča.

11. Če se pa tudi razloči, naj ostane brez moža ali pa naj se z možem spravi, in mož naj žene ne odpušča.

12. Drugim pa jaz pravim, ne Gospod: če ima kateri brat ženo nevernico in ona privoljuje prebivati ž njim, naj je ne odpušča,

13. In žena, če ima moža nevernika in on privoljuje prebivati ž njo, naj ga ne odpušča.

14. Kajti posvečen je mož nevernik po ženi in posvečena žena nevernica po možu, ker če ne, nečisti so vaši otroci, sedaj so pa sveti.

15. Če se pa nevernik razloča, naj se razloča; ni vezan brat ali sestra v takih stvareh; na mir pa nas je poklical Bog.

16. Ker kaj veš, žena, če moža zveličaš? ali kaj veš, mož, če ženo zveličaš?

17. Le kakor je vsakemu podelil Bog, kakor je vsakega poklical Gospod, tako naj ravna; in tako po vseh cerkvah velevam.

18. Obrezan li je kdo poklican? naj si kožice ne navlači; v neobrezi je kdo poklican? naj se ne obrezuje.

19. Obreza ni nič in ne-

obreza ni nič, nego izpolnjevanje Božjih zapovedi.

20. Vsak naj v tem poklicu, v katerem je bil poklican, ostane.

21. Suženj si bil poklican? ne maraj; ali če tudi moreš postati svoboden, udeleži se rajši svobode.

22. Kajti kdor je v Gospodu poklican suženj, svobodnik je Gospodov, tako tudi, kdor je svobodnik poklican, suženj je Kristusov.

23. Za drago ceno ste kupljeni, ne postajite sužnji ljudem.

24. Vsakdo, bratje, naj ostane pred Bogom v tem, v čemer je poklican.

25. Za device pa Gospodove zapovedi nimam, ali dajem svet, kakor kateri sem milost prejel od Gospoda, da bi bil veren.

26. Menim torej, da bo to dobro za sedanjo potrebo, da je dobro človeku tako biti.

27. Privezan si na ženo? ne išči razveze. Razvezan si od žene? ne išči žene.

28. A če se tudi oženiš, ne pregrešiš; tudi devica,

če se omoži, ne pregreši; stisko pa po mesu bodo taki imeli; a jaz vam prizanašam.

29. To pa pravim, bratje, ker je čas, kateri preostaja, prikrajšan, da bodo tudi tisti, kateri imajo žene, kakor bi jih ne imeli;

30. In kateri jokajo, kakor bi ne jokali; in kateri se veselé, kakor bi se ne veselili; in kateri kupujejo, kakor bi ne imeli;

31. In kateri uživajo ta svet, kakor bi ga ne živili; kajti prehaja obraz tega sveta.

32. Hočem pa, da ste brez skrbi. Kdor je neoženjen, skrbi za Gospodovo, kako bo Gospodu ugodil;

33. Kdor se je pa oženil, skrbi za posvetno, kako bo ženi ugodil.

34. Drugo je žena in drugo devica. Ktera je brez moža, skrbi za to, kar je Gospodovo, da je sveta s telesom in z duhom. Ktera je pa omožena, skrbi za to, kar je posvetno, kako bo ugodila možu.

35. To pa vam samim na korist govorim, ne da vržem zanjko na vas, nego za spodobno in stanovitno službo Gospodovo brez ovire.

36. A če kdo méni, da je sramota za devico njegovo, ko bi bila v zrelej dobi in bi tako imela biti, kar hoče naj dela, ne greši; možé naj jih.

37. Kdor pa stoji trden v srcu svojem in nima potrebe, a ima oblast nad lastno voljo, in je tako odločil v svojem srcu, da obvaruje svojo devico, dobro dela.

38. Tako tudi, kdor jo moží, dobro dela; a kdor je ne moží, bolje dela.

39. Žena je vezana s postavo, dokler živi njen mož; če jej pa mož umre, svobodna je, da se omoži s komer hoče, samo v Gospodu.

40. Ali srečnejša je, če tako ostane, po mojej misli, kajti mislim, da imam tudi jaz duha Božjega.

VIII. POGLAVJE.

Za mališke žrtve pa vemo, ker imamo vsi znanje. Znanje napihuje, a ljubezen zbuja pobožnost.

2. Če kdo misli, da kaj ve, nikakor ni spoznal, kako je treba spoznati.

3. Če pa kdo ljubi Boga, ta je spoznan od njega.

4. Za jedenje maliških žrtev torej vemo, da malik ni nič na svetu, in da ni drugega boga razen enega.

5. Kajti če tudi so, kateri se imenujejo bogovi, bodi si na nebu, bodi si na zemlji, (kakor je bogov mnogo in gospodov mnogo,)

6. Ali za nas je eden Bog oče, od kterega je vse in mi v njem; in eden Gospod Jezus Kristus, po kterem je vse in mi po njem.

7. Ali ni v vseh znanja, kajti nekteri v svesti si, da je malik kaj, noter do seh dob, kakor mališke žrtve jedó in njih vest, ker je slaba, skruni se.

8. Jed pa nas ne dela prijetnih pred Bogom; kajti če jemo, nismo nič večji, niti manjši, če ne jemo.

9. Glejte pa, da kako ta vaša oblast ne postane spotika slabim.

10. Kajti če kdo ugleda tebe, kateri imaš znanje, v mališkej cerkvi ležati za mizo, jeli se ne bo njegova vest, ker je slab, zbujala na jedenje maliških žrtev?

11. In pogubil se bo po tvojem znanji ta slabi brat, za kterega je Kristus umrl?

12. Tako grešeč zoper brate in bijoč njih slabo vest grešite zoper Kristusa.

13. Za to če jed pohujšuje brata mojega, ne bom jedel mesa na veke, da si brata ne pohujšam.

IX. POGLAVJE.

Nisem apostelj? nisem svoboden? nisem li Jezusa Kristusa gospoda našega videl? niste li vi moje delo v Gospodu?

2. Če drugim nisem apo-

stelj, ali vam sem, kajti pečat mojega aposteljstva ste vi v Gospodu.

3. Moje zagovarjanje tem, kateri me sodijo, je to:

4. Jeli nimamo oblasti jesti in piti?

5. Jeli nimamo oblasti sestro ženo s seboj voditi, kakor tudi drugi apostelj-ni in bratje Gospodovi in Kefa?

6. Ali sam jaz in Barnaba nimava oblasti to delati?

7. Kdo služi za vojnika na vlastne stroške kdaj? kdo sadi vinograd in od njegovega sada ne jé? ali kdo pase čredo in od mleka črede ne jé?

8. Jeli po človeku to govorim? ne govori li to tudi postava?

9. Kajti v Mojzesovej postavi je pisano: „Ne zaveži gobca mlatečemu volu.“ Jeli Bog skrbi za vole?

10. Govori li vsakakor za nas? Dà, za voljo nas je pisano: „Z upanjem mora orati, kdor orje, in kdor mlati, od upanja svojega del imeti z upanjem.“

11. Če smo vam mi duhovno posejali, veliko li je, če bomo mi vaše meseno želi?

12. Če imajo drugi del te vaše oblasti, čemu ne s tem bolje mi? Ali nismo se poslužili te oblasti, nego vse prenašamo, da kakošne ovire ne damo evangelju Kristusovemu.

13. Ne veste, da ti, kateri opravljajo sveto službo, od svetinje jedó, kateri služijo oltarju, da se z oltarjem delé?

14. Tako je tudi Gospod naredil, da ti, kateri oznanjujejo evangelj, od evangelja živé.

15. Jaz pa ničesar tega nisem upotrebil in nisem napisal tega, da bi se tako zgodilo z menoj, kajti rajši umrem, nego da mi kdo mojo slavo uniči.

16. Ker če oznanjam evangelj, ni mi se hvaliti, ker mi je to treba, a gorje mi, če evangelja ne oznanjam.

17. Kajti če iz dobre volje to delam, plačo imam; če pa po sili, oskrbnništvo mi je zaupano.

18. Kaj je torej moja plača? da oznanjujoč evangelj zastonj dam evangelj Kristusov, da bi hudo ne upotrebil svoje oblasti v evangelji.

19. Kajti ko sem bil svoboden od vseh, storil sem se suženj vseh, da bi jih več pridobil.

20. In bil sem Judom kakor Jud, da bi Jude pridobil; a tem, kateri so bili pod postave, kakor pod postavo, da bi pridobil te, kateri so bili pod postavo.

21. Tistim pa, kateri so bili brez postave, kakor da bi bil brez postave, (dasi ravno ne brez postave Bogu, nego v postavi Kristusu,) da bi pridobil tiste, kateri so bili brez postave.

22. Bil sem slabim kakor slab, da bi pridobil slabe. Vsem sem bil vse, da bi vsakakor neke zveličal.

23. To pa delam za voljo evangelja, da bi del od njega prejel.

24. Ne veste, da tisti, kateri na tekališči tekó, vsi tekó, a eden prejema da-

rilo? Tako tecite, da bi prejeli.

25. Vsak pa, kateri se bori, zdržuje se od vsega: oni torej, da dobé strohljiv venec, a mi nestrohljiv.

26. Jaz torej tako tečem, ne kakor na negotovo; tako se borim, ne kakor bi po zraku mahal.

27. Nego tarem svoje telo in usužnjujem, da ne bi kako drugim oznanjavavši sam zavržljiv bil.

X. POGLAVJE.

Ne čem pa, bratje, da bi ne vedeli, da so naši očetje vsi pod oblakom bili in so vsi skozi morje prešli.

2. In so se vsi v Mojzesa krstili v oblaku in v morji,

3. In so vsi ravno tisto duhovno jed jedli,

4. In so vsi ravno tisto duhovno pijačo pili; kajti pili so iz duhovne spremeljajoče skale, a ta skala je bila Kristus.

5. Ali večí del njih ni

bil po godu Bogu, kajti so bili pobiti v puščavi.

6. To pa so izgledi za nas postali, da bi ne želeli hudega, kakor so tudi oni pozeleli.

7. Tudi ne bodite malikovavci, kakor nekteri njih, kakor je pisano: „Sedlo je ljudstvo jest in pit in vstalo igrat.“

8. Tudi ne kurbajmo se, kakor so se nekteri izmed njih kurbali in padlo jih je v enem dnevi tri in dvajset tisoč.

9. Tudi ne izkušajmo Kristusa, kakor so tudi nekteri izmed njih izkušali in so poginili od kač.

10. Tudi ne mrmrajte, kakor so nekteri izmed njih mrmrali in so poginili od pogubnika.

11. To se je pa vse godilo njim za izgleda, a napisalo se je za svarilo nam, na ktere so prišli konci vekov.

12. Tako kdor misli, da stoji, naj gleda, da ne pade.

13. Ni vas nobeno izkušanje prijelo, razen človeško; veren je Bog, kateri

vam ne bo dal izkušanim biti nad vašo moč, nego bo storil z izkušanjem tudi izhod, da boste mogli prenesti.

14. Za to, ljubljani moji, bežite od malikovavstva.

15. Kakor pametnim govorim; razsodite vi, kar pravim.

16. Kelih blagoslova, ktereга blagoslavljamo, ni li podeljevanje krvi Kristusove? Kruh, ktereга lomimo, ni li podeljevanje telesa Kristusovega?

17. Kajti smo en kruh, eno telo mnogi, ker vsi imamo del od tega enega kruha.

18. Glejte Izraelja po mesu: niso li, kateri žrtve jedó, deležniki oltarja?

19. Kaj torej pravim? da je malik kaj? ali da je mališka žrtva kaj?

20. Nego kar žrtvujejo pogani, da žrtvujejo vragom in ne Bogu. Ne čem pa, da boste vi deležniki vragov.

21. Ne morete keliha Gospodovega piti in keliha vražjega, ne morete imeti

del od mize Gospodove in mize vražje.

22. Dražimo li naj Gospoda? jeli smo močnejši od njega?

23. Vse mi je dopuščeno, ali ni vse koristno; vse mi je dopuščeno, ali vse ne zbuja na pobožnost.

24. Nikdor naj svojega ne išče, nego vsak to, kar je drugega.

25. Vse, kar se prodaja v mesnici, jejte nič ne popraševaje za voljo vesti.

26. Kajti Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje.

27. Če vas pa kliče kdo nevernikov in hočete iti, jejte vse, kar se pred vas stavi, nič ne popraševaje za voljo vesti.

28. Če vam pa kdo poreče: „To je mališka žrtva“, ne jejte za voljo tistega, kateri je to obznanil in za voljo vesti; kajti Gospodova je zemlja in kar jo napolnjuje.

29. Ali ne pravim za tvojo vest, nego za onega drugega; ker čemu bi mojo svobodo sodila tuja vest?

30. Če imam jaz del hvale, za kaj bi se preklinjal za to, za kar se zahvaljujem?

31. Če torej jeste ali pijete ali kaj delate, vse delajte Bogu na slavo.

32. Bodi brez spotike Judom in Grkom in cerkvi Božjej.

33. Kakor tudi jaz vsem o vsakem po godu delam ne išoč, kar je koristno samemu, nego to, kar mnogim, da se zveličajo.

XI. POGlavJE.

Posnemavci moji bodite, kakor sem tudi jaz Kristusov.

2. Hvalim vas pa, bratje, da se v vsem mene spominjate in držite zapovedi, kakor sem vam jih dal.

3. Hočem pa, da veste, da je vsakemu možu glava Kristus, a glava ženi mož, glava pa Kristusu Bog.

4. Vsak mož, kateri moli ali prerokuje s pokrito glavo, sramoti svojo glavo.

5. A vsaka žena, ktera

moli ali prerokuje razoglava, sramoti svojo glavo, kajti je to toliko, kakor bi bila ostrižena.

6. Ker če se ne pokriva žena, naj se tudi striže; če je pa sramota za ženo striči se ali briti, naj se pokriva.

7. Mož ne sme glave pokrivate, kajti je podoba in slava Božja, a žena je slava moževa.

8. Kajti ni mož od žene, nego žena od moža.

9. Kajti ni ustvarjen mož za voljo žene, nego žena za voljo moža.

10. Za to mora imeti žena oblast na glavi za voljo angeljev.

11. Sicer ni ne mož brez žene, ne žena brez moža, v Gospodu.

12. Kajti kakor je žena od moža, tako je tudi mož po ženi, a vse je od Boga.

13. Sami med seboj presodite, je li spodobno za ženo, da razoglava Boga moli.

14. Ali ne uči li vas sama natura, da je možu, če pušča dolge vlase rasti, sramota?

15. A ženi, če si pušča dolge vlase, slava? kajti dani so jej vlasje na mesto pokrivala.

16. Če se pa zdi, da je kdo prepirljiv, mi te navade nimamo, tudi cerkve Božje ne.

17. To naročaje ne hvalim, da se ne na bolje, nego na huje zbirate.

18. Kajti prvič, kedar se zbirate v cerkvi, slišim, da so razpori med vami, in deloma to verjamem,

19. Ker je potrebno, da so ločinke med vami, da se pokažejo med vami, kateri so izkušeni.

20. Ko se torej zbirate na eno mesto, to ni Gospodovo večerjo jesti.

21. Kajti vsak svojo večerjo pred sebe jemlje ter jé, in tako je eden lačen, a drugi se opija.

22. Jeli nimate hiš, da jeste in pijete? Ali zamečete li cerkev Božjo in sramotite tiste, kateri nimajo? Kaj naj vam rečem? Hvalil vas bom v tem? Ne hvalim.

23. Kajti jaz sem prejel od Gospoda, kar sem tudi

vam izročil, da je gospod Jezus tisto noč, v kateri je bil izdajan, vzel kruh

24. In zahvalivši se prelomil in rekel: „Vzemite, jejte: to je moje telo, katero se za vas lomi, to delajte na moj spomin;“

25. Tako tudi kelih po večerji govoreč: „Ta kelih je novi zakon v mojej krvi; to delajte, kolikor koli krat pijete, na moj spomin.“

26. Kajti kolikor koli krat jeste ta kruh in ta kelih pijete, smrt Gospodovo oznanjujete, dokler ne pride.

27. Tako kdor jé ta kruh in pije ta kelih nevredno, kriv bo telesa in krvi Gospodove.

28. Ali človek naj izkuša sam sebe in tako jé od kruha in od keliha pije;

29. Kajti kdor jé in pije nevredno, obsojenje sebi jé in pije ne razsojajoč telesa Gospodovega.

30. Za to so med vami mnogi slabi in bolni in spi jih veliko.

31. Kajti ko bi mi sebe razsojali, ne bili bi sojeni.

32. Ko smo pa sojeni, strahuje nas Gospod, da ne bi bili s svetom obsojeni.

33. Tako, bratje moji, ko se zbirate k jedi, eden drugega čakajte.

34. Če je pa kdo lačen, doma naj jé, da bi se na obsojenje ne shajali. Drugo bom vredil, kedar pridem.

XII. POGlavJE.

A za duhovne stvari ne čem, bratje, da bi ničesar ne znali.

2. Veste, da ste pogani bili in hodili k nemim malikom, kakor so vas vodili,

3. Za to vam dajem na znanje, da nikdor v duhu Božjem govoreč ne govori prekletstva Jezusu, in nikdor ne more reči gospoda Jezusa razen v duhu svetem.

4. So pa razločki darov, ali eden je duh.

5. In so razločki službe, ali eden je Gospod.

6. In so razločki del, ali eden je Bog, kateri dela vse v vsem.

7. A vsakemu se daje razodetje duha na korist,

8. Kajti enemu se po duhu daje beseda modrosti, a drugemu beseda znanja po ravno tistem duhu,

9. Drugemu pa vera v ravno tistem duhu, a drugemu dar ozdravljanja v ravno tistem duhu;

10. A drugemu dela moči, drugemu pa preroštvo, a drugemu razločevanje duhov, drugemu pa raznovrstnost jezikov, a drugemu razkladanje jezikov.

11. A vse to dela ravno tisti duh, razdeljujoč po svojej volji vsakemu kakor hoče.

12. Kajti kakor je telo eno in ude ima mnoge, a vsi udje enega telesa, če tudi jih je mnogo, eno so telo; tako tudi Kristus.

13. Ker smo se v enem duhu mi vsi v eno telo krstili, bodi si Judje, bodi si Grki, bodi si sužnji, bodi si svobodni, in vsi smo se v enega duha napojili.

14. Kajti telo ni eden ud, nego mnogi.

15. Če reče noga: „nisem

roka, nisem od telesa,“ je li za to ni od telesa?

16. In če reče uho: „nisem oko, nisem od telesa,“ jeli za to ni od telesa?

17. Ko bi bilo celo telo oko, kje bi bil sluh? ko bi bilo celo sluh, kje bi bil voh?

18. Sedaj je pa Bog postavil ude enega vsakega izmed njih po telesu, kakor je hotel.

19. Ko bi bili pa vsi eden ud, kje bi bilo telo?

20. Sedaj so pa mnogi udje, a telo eno.

21. Pa oko ne more reči roki: „ni mi te treba,“ ali zopet glava nogama: „ni mi vaju treba.“

22. Nego s tem bolje so potrebnejši udje telesa, kateri se slabejši zdé;

23. In kateri nam se zdé manje častni na telesu, okoliteh stavimo obilnejšo čast, in naši nespodobni imajo obilnejšo spodobnost.

24. A našim spodobnim pa *tega* ni treba. Ali Bog je zložil telo, davši pomanjkljivemu večo čast,

25. Da bi ne bilo raz-

pora v telesu, nego da bi udje enako skrbeli eden za drugega.

26. In če trpi eden ud, ž njim trpé vsi udje, a če se slavi eden ud, ž njim se veselé vsi udje.

27. Vi pa ste telo Kristusovo in udje med seboj;

28. In nekte si je postavil Bog v cerkvi prvič za aposteljne, drugič za preroke, tretjič za učitelje, po tem moči, za tem dari ozdravljanja, pomaganja, vladanja, raznovrstnost jezikov.

29. Jeli so vsi aposteljni? jeli vsi preroki? jeli vsi učitelji? jeli vsi moči?

30. Jeli imajo vsi darove ozdravljanja? jeli vsi jezike govoré? jeli vsi razkladajo?

31. Hrepenite pa za boljšimi darovi, in še bolj-šo pot vam kažem.

XIII. POGlavJE.

Ko bi človeške jezike govoril in angeljske, a ljubezni ne bi imel, bil bi brneča med in zvenčeče cimbale.

2. In ko bi imel preroštvo in bi vedel vse skrivnosti in vse znanje, in ko bi imel vso vero tako, da bi gore prestavljal, a ljubezni ne bi imel, nič nisem.

3. In ko bi na koščke porazdajal vse kar imam in ko bi dal svoje telo, da se zežgem, a ljubezni ne bi imel, nič mi ne koristi.

4. Ljubezen je potrpljiva, dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, ljubezen se ne hvali, ne napihuje se,

5. Ne vede se nespodobno, ne išče svojega, ne togoti se, ne misli hudega;

6. Ne raduje se krivici, a raduje se resnici,

7. Vse pokriva, vse veruje, vse upa, vse prenaša.

8. Ljubezen nikoli ne prestaja, a bodi si preroštva, nehala bodo; bodi si jeziki, umolknili bodo; bodi si znanje, nehalo bo.

9. Kajti nekoliko poznamo in nekoliko prero-kujemo.

10. Kedar pa pride, kar je popolno, tedaj bo to nekoliko nehalo.

11. Ko sem bil otrok,

kakor otrok sem govoril, kakor otrok sem mislil, kakor otrok sem razsojal, ko sem pa mož postal, opustil sem stvari otročje.

12. Kajti sedaj vidimo še skozi zrcalo v uganjki, ta krat pa bomo z licem v lice; sedaj še poznam nekoliko, ta krat pa bom spoznal, kakor sem bil tudi jaz spoznan.

13. Sedaj pa ostaja vera, upanje, ljubezen, to troje; naj večja od njih pa je ljubezen.

XIV. POGlavJE.

Hrepenite za ljubeznijo, a trudite se za duhovne stvari, bolje pa, da prerokujete.

2. Kajti kdor govori v jeziku, ne govori ljudem, nego Bogu, ker nikdor ne sluša; z duhom pa govori skrivnosti;

3. A kdor prerokuje, ljudem, govori na zbujanje pobožnosti in na opominjanje in na tolažbo.

4. Kajti kdor v jeziku govori, sam sebe zbuja na pobožnost, kdor pa prero-

kuje, cerkev zbuja na pobožnost.

5. Hočem pa, da vsi govorite jezike, bolje pa, da prerokujete, kajti večji je kdor prerokuje, nego kdor govori jezike, razen če razklada, da bi se cerkev zbudila na pobožnost.

6. Sedaj pa, bratje, če pridem k vam jezike govoreč, kaj vam bom koristil, če vam ne bom govoril ali v razodetji, ali v znanji, ali v preroštvu, ali v nauku?

7. Kakor brezdušne stvari, ktere glas dajo, bodi si piščal, ali gosli, če razločka v glasovih ne dajo, kako se bo umelo, kaj se piska ali gode?

8. Ker če nerazločen glas trobenta dá, kdo se bo pripravil za boj?

9. Tako tudi vi, če z jezikom razumljive besede ne daste, kako se bo umelo, kaj pravite? kajti v zrak boste govorili.

10. Toliko vrst glasov, postavim, je na svetu in nobeden izmed njih ni brez znamenovanja.

11. Če torej ne vem moči

glasa, mutec bom govorečemu in govoreči bomeni mutec.

12. Tako tudi vi, ko se trudite za duhovne dari, glejte, da boste za pobožno zbujevanje cerkve bogati.

13. Za to, kdor govori v jeziku, naj moli, da bi razkladal.

14. Kajti če molim v jeziku, duh moj moli, a um moj je brez sada.

15. Kaj torej? molil bom z duhom, a molil bom tudi z umom; prepeval bom z duhom, a prepeval bom tudi z umom.

16. Ker če blagosloviš z duhom, ta kateri je nepodučen, kako poreče amen na tvoj blagoslov, ko ne ve, kaj govoriš?

17. Ti se, res da, dobro zahvaljuješ, ali drugi se ne zbuja na pobožnost.

18. Zahvaljujem se svojemu Bogu, da bolje od vseh vas jezike govorim.

19. Toda v cerkvi rajši pet besed s svojim umom rečem, da tudi druge podučim, nego pa tisoč besed v jeziku.

20. Bratje, ne bodite

deca, nego v zlobi bodite deca, a v umu bodite popolni.

21. V postavi je pisano: „Z drugimi jeziki in z drugimi ustnicami bom govoril temu ljudstvu in tudi tako me ne bodo poslušali, govori Gospod.“

22. Tako so jeziki za znamenje ne tem, kateri verujejo, nego nevernim, in preroštvo ne nevernim, nego tem, kateri verujejo.

23. Ko bi se torej sešla cerkev vsa na eno mesto in bi vsi jezike govorili in vnišli bi tudi nepodučeni ali neverniki, je li ne porekó, da norite?

24. Ko bi pa vsi prerovali a vnišel bi kak nevernik ali nepodučen, ozmerjajo ga vsi, sodijo ga vsi.

25. In tako se skrivnosti njegovega srca razodevajo in tako padši na obraz molil bo Boga oznanjujoč, da je Bog za res v vas.

26. Kaj je torej, bratje? Kedar se shajate, vsak vas ima psalem, ima nauk, jezik ima, razodetje ima, razkladanje ima; vse naj

se zgodi na zbujevanje po-
božnosti.

27. Če v jeziku kdo go-
vori, naj *govorita* po dva
ali k večemu po trije in
eden za drugim, in eden
naj razklada.

28. Ko bi pa ne bilo raz-
kladavca, molči naj v
cerkvi, a sebi naj govori
in Bogu.

29. Preroka naj pa go-
vorita dva ali trije, drugi
naj pa razsojajo.

30. Če se pa drugemu,
kteri sedi, *kaj* razodene,
prvi naj molči.

31. Kajti morete eden
po eden vsi prerokovati,
da se vsi učé in vsi opo-
minjajo.

32. In duhovi preroški
podlagajo se prerokom.

33. Ker Bog ni Bog punta,
nego mira, kakor po vseh
cerkvah svetniških.

34. Žene vaše naj v cer-
kvah molčé, kajti ni jim
dopuščeno govoriti, nego
podlagati se, kakor tudi
postava pravi.

35. A če se hočejo česa
naučiti, doma naj svoje
može prašajo; kajti grdo
je ženam v cerkvi govoriti.

36. Je li od vas beseda
Božja izšla? je li k vam
samim prišla?

37. Če kdo misli, da je
prerok ali duhoven, spozna
naj, kar vam pišem, da so
gospodove zapovedi.

38. Če pa kdo ne vé, naj
ne vé.

39. Tako, bratje, trudite
se, da prerokujete in go-
voriti v jezikih nikar ne
branite.

40. Vse naj se spodobno
in po redu godi.

XV. POGlavJE.

Napominjam vam pa,
bratje, evangelj, ktereга
sem vam oznanil, ktereга
ste tudi sprejeli, v katerem
tudi stojite,

2. Po katerem se tudi
zveličujete, če držite, ka-
kor sem vam oznanil, če
le niste zastonj verovali.

3. Kajti izročil sem vam
najprej to, kar sem pre-
jel, da je Kristus umrl za
naše grehe, poleg pisem,

4. In da je bil pokopan
in da je vstal tretji dan
poleg pisem,

5. In da se je prikazal

Kefu, po tem dvanajstem; rim;

6. Po tem se je prikazal čez pet sto bratom na enkrat, katerih največ noter do sedaj živi, nekaj jih je pa tudi pozaspalo.

7. Za tem se je prikazal Jakobu, po tem aposteljnom vsem,

8. In izmed vseh naj na zadnje, kakor kakemu prezgodaj rojenemu, prikazal se je tudi meni.

9. Kajti jaz sem najmanjši izmed aposteljnov, kateri nisem vreden imenovati se apostelj, ker sem preganjal cerkev Božjo.

10. Ali po milosti Božjej sem kar sem, in njegova milost proti meni se ni izpraznila in natrudil sem se bolje od vseh njih, ali ne jaz, nego milost Božja, ktera je z menoj.

11. Bodi si torej jaz ali oni, tako oznanjujemo in tako ste verovali.

12. Če se oznanjuje, da je Kristus iz mrtvih vstal, kako pravijo nekteri med vami, da ni vstajanja mrtvih?

13. Če pa ni vstajanja

mrtvih, tudi Kristus ni vstal.

14. A če Kristus ni vstal, prazno je po tem naše oznanjevanje, prazna pa tudi vera vaša.

15. Nahajamo se pa tudi lažnjive priče Božje, kajti smo popričali zoper Boga, da je obudil Kristusa, ktereга ni obudil, če mrtvi ne vstajajo.

16. Kajti če mrtvi ne vstajajo, tudi Kristus ni vstal.

17. A če Kristus ni vstal, zastonj je vera vaša, še ste v grehah svojih.

18. Po tem so se tudi, kateri so v Kristusu zaspali, pogubili.

19. Če samo v tem življenji v Kristusa upamo, vredni smo obžalovanja najbolje od vseh ljudi.

20. Sedaj pa je Kristus vstal iz mrtvih, postal je prvina tistih, kateri so pozaspali.

21. Zakaj, ko je bila po človeku smrt, tudi je po človeku vstajanje mrtvih.

22. Kajti kakor v Adamu vsi umirajo, tako bodo tudi v Kristusu vsi oživel.

23. Ali vsak v lastnem redu: prvina Kristus, za tem ti, kateri so Kristusovi v prihodu njegovem;

24. Po tem konec, kedar izroči kraljestvo Bogu in očetu, kedar odpravi vsako poglavarstvo in vsako oblast in moč.

25. Kajti mora kraljevati noter dotle, dokler ne dene vseh sovražnikov pod svoje noge.

26. A najzadnji sovražnik se bo odpravila smrt.

27. Kajti: „Vse je podložil pod njegove noge,“ ali ko je rekel: „Vse je podloženo,“ očitno je, da razen tega, kateri mu je vse podložil.

28. Kedar se pa vse njemu podloži, tedaj se bo tudi sam sin podložil temu, kateri je vse njemu podložil, da bi Bog bil vse v vsem.

29. Sicer kaj počnó, kateri se krščujejo za mrtve, če sploh mrtvi ne vstajajo? kaj se tudi krščujejo za mrtve?

30. Za kaj se tudi mi nevarnostim nastavljam vsako uro?

31. Vsak dan umiram, pri vašej hvali, bratje, ktero imam v Kristusu Jezusu gospodu našem.

32. Kajti če sem se po človeku boril z zvermi v Efesu, kakošno imam korist, če mrtvi ne vstajajo? Jejmo in pijmo, kajti jutri bomo umrli!

33. Ne dajte se zavesti! Pačijo dobre navade slabi pogovori.

34. Predramite se pravo in ne grešite; kajti poznanja Božjega nekteri nimajo, na sramoto vam pravim.

35. Ali poreče kdo: Kako vstajajo mrtvi? in v kakošnem telesu prihajajo?

36. Nespametni! ti kar seješ, oživelo ne bo, če ni umrlo,

37. In kar seješ, ne seješ telesa, ktero ima biti, nego golo zrno, postavimo, pšenično ali ktero drugo;

38. A Bog mu daje telo, kakor hoče, in vsakemu semenu svoje telo.

39. Ni vse meso enako meso, nego je drugo meso človečje, drugo meso ži-

vinsko, drugo ribje in drugo ptičje.

40. So tudi telesa nebeška in telesa zemeljska, ali je druga slava nebeških, a druga zemeljskih;

41. Druga je slava solnca in druga slava meseca, in druga slava zvezd, kajti zvezda se od zvezde loči v slavi.

42. Tako tudi vstajanje mrtvih: seje se v trohljivosti, vstaja pa v netrohljivosti;

43. Seje se v nečasti, vstaja v slavi; seje se v slabosti, vstaja v moči;

44. Seje se telo telesno, vstaja telo duhovno; je telo telesno, in je telo duhovno.

45. Tako je tudi pisano: „Postal je prvi človek Adam v dušo živo;“ zadnji Adam v duh oživlja joč.

46. Ali ni prvo duhovno, nego telesno, po tem duhovno.

47. Prvi človek je iz zemlje, prstén; drugi človek, gospod je z neba.

48. Kakoršen je bil prsteni, taki so prsteni, in

kakoršen nebeški, taki so nebeški.

49. In kakor smo nosili podobo prstenega, nosili bomo tudi podobo nebeškega.

50. To pa pravim, bratje, da meso in kri Božjega kraljestva podedovati ne moreta, tudi trohljivost netrohljivosti ne deduje.

51. Lej, skrivnost vam govorim: „Vsi ne bomo zaspali, a vsi se bomo spremenili

52. V hipu, v trenutku z očmi, v poslednjem glasu trobente, kajti trobentalo se bo in mrtvi bodo vstajali netrohljivi in mi se bomo izpremenili.

53. Ker to trohljivo mora obleči netrohljivost in to smrtno obleči brezsmrtnost.

54. Kedar pa to trohljivo obleče netrohljivost in to smrtno obleče brezsmrtnost, tedaj se bo zgodila tista beseda napisana: „Požrla se je smrt v zmagi.“

55. „Kje je, smrt, tvoje želo? kje je, pekel, tvoja zmaga?“

56. Želo smrti pa je greh, a moč greha postava.

57. Ali hvala Bogu, kateri nam daje zmago po gospodu našem Jezusu Kristusu.

58. Za to, bratje moji ljubljani, bodite stano vitni, nepremakljivi, obilni vsegdar v delu gospodovem, vedoč, da vaš trud ni prazen v Gospodu.

XVI. POGlavJE.

A gledé zbiré za svete storite tudi vi tako, kakor sem naredil za Galatijske cerkve.

2. Prvi dan po sobotah naj vsak vas pri sebi deva na stran in spravlja, kolikor mu se dobro zdi, da ne bodo zbiré ta krat, kedar pridem.

3. Kedar pa pridem, pošljem tiste, ktere za dobre za to spoznate po listih, da odnesó vaš blagoslov v Jeruzalem;

4. Ko bi pa vredno bilo, da tudi jaz grem, pojdejo z menoj.

5. Prišel bom pa k vam, kedar Macedonijo prej-

dem, (kajti šel bom skozi Macedonijo).

6. A pri vas se more biti pomudim, ali pa tudi čez zimo ostanem, da me vi spremite, kedar bom hodil.

7. Kajti ne čem vas le mimo gredé videti, a upam nekoliko časa pri vas ostati, če Gospod ukrene.

8. Ostal pa bom v Efesu noter do binkošti.

9. Kajti vrata so mi odprta velika in široka in nasprotnikov je mnogo.

10. Če pa pride Timotej, glejte, da bo brez straha pri vas; kajti opravlja gospodovo delo kakor jaz.

11. Nikdor naj ga torej ne zaničuje, a odpošljite ga v miru, da pride k meni, ker ga pričakujem z brati.

12. Gledé brata Apola pa: mnogo sem ga prosil, da bi prišel k vam z brati, in nikakor ga ni bila volja sedaj priti, a prišel bo, kedar utegne.

13. Čujte, stojte v veri, možki se držite, trdni bodite.

14. Vse vaše naj se v ljubezni godi.

15. Prosim vas pa, bratje: veste za Stefanov dom, da je prvina v Ahaji in da so se na služenje svetim odločili;

16. Da se tudi vi podlagate takim in vsakemu, kateri ž njimi dela in se trudi.

17. Veselim se pa prihoda Stefanovega in Fortunatovega in Ahajikovega, ker so mi nadomestili, da nisem vas pogrešal;

18. Zakaj spokojili so mojega duha in vašega. Spoštujte torej take.

19. Pozdravljajo vas cerkve Azijske; pozdravljata vas v Gospodu mnogo Akvila in Priscila s cerkvijo v njunem domu.

20. Pozdravljajo vas bratje vsi; pozdravite eden drugega v svetem poljubku.

21. Pozdrav z mojo, Pavlovo roko.

22. Če kdo ne ljubi gospoda Jezusa Kristusa, preklet bodi, maràn athà!

23. Milost gospoda Jezusa Kristusa z vami.

24. Moja ljubezen z vami vsemi v Kristusu Jezusu. Amen.

Korinčanom prvi list pisan iz mesta Filipov a poslan po Stefanu in Fortunatu in Ahajiku in Timoteji.

PAVLA APOST. KORINČANOM LIST DRUGI.

I. POGLAVJE.

Pavel apostelj Jezusa Kristusa po volji Božjej in Timotej brat, cerkvi Božjej v Korintu s svetimi vsemi, kateri so po vsej Ahaji.

2. Milost vam in mir od

Boga očeta našega in gospoda Jezusa Kristusa.

3. Blagoslovljen Bog in oče gospoda našega Jezusa Kristusa, oče usmiljenosti in Bog vsake tolažbe,

4. Kteri nas tolaži v vsa-

kej stiski s tolažbo, s katero tolaži nas same Bog;

5. Kajti kakor so obilna trpljenja Kristusova za nas, tako je po Kristusu obilna tudi tolažba naša.

6. Če smo pa stiskani, za vašo tolažbo in zveličanje je, katero se dela v prenašanji istih trpljenj, ktera tudi mi trpimo; če se pa tolažimo, za vašo tolažbo in zveličanje je, in upanje naše je trdno za vas;

7. Vedoč, da kakor ste deležniki trpljenj, tako ste tudi tolažbe.

8. Kajti ne čemo, da bi ne vedeli, bratje, za stisko našo, ktera se je dogodila nam v Aziji, da nas je preobtežila črez moč, tako da smo obupali tudi živeti.

9. Ali sami v sebi smo smrtno obsodo imeli, naj bi ne upali v sebi, nego v Bogu, kteri obuja mrtve;

10. Kteri nas je iz tolike smrti otel in otema, v kterega upamo, da bo še otemal,

11. Če pripomagate tudi vi za nas z molitvijo, da bi se za dar, kterega imamo po mnogih ljudéh,

mnogi zahvalili za voljo nas.

12. Kajti hvala naša je to, priča vesti naše, da smo se v prostosti in čistosti Božjej, ne v mesenej modrosti, nego v milosti Božjej vedli na svetu, posebno pa med vami.

13. Ker vam drugega ne pišemo, nego kar berete alikar spoznavate, a upam, da boste tudi do konca spoznavali.

14. Kakor ste deloma tudi spoznali nas, da smo hvala vašá, kakor tudi vi naša, na dan gospoda Jezusa.

15. In s tem zaupanjem sem hotel k vam priti poprej, da bi drugo milost imeli,

16. In po vas preko priti v Macedonijo in zopet iz Macedonije priti k vam in od vas spremljen biti v Judejo.

17. Ko sem torej to hotel, je li sem lahkomišljeno ravnal? ali kar sklepam, po mesu sklepam, da bi bilo pri meni „da, da“ in „ne, ne?“

18. Ali zvest je Bog, da

beseda naša k vam ni bila „da“ in „ne“,

19. Kajti Božji sin Jezus Kristus, ktereга smo med vami oznanili jaz in Silvan in Timotej, ni bil „da“ in „ne“, nego „da“ je v njem bilo.

20. Ker kolikor je obetov Božjih, v njem so „da“ in v njem amen Bogu na slavo po nas.

21. Ta pa, kateri potrjuje nas z vami v Kristusa in nas je pomazal, Bog je,

22. Kteri nas je tudi zapečatil in dal zalog duha v srcih naših.

23. A jaz za pričo Boga k sebi kličem na svojo dušo, da iz prizanašanja do vas še nisem prišel v Korint;

24. Ne da gospodujemo z vašo vero, nego sodelavci smo radosti vaše, kajti z vero stojite.

II. POGLAVJE.

Odsodil sem pa v sebi to, da zopet ne pridem v žalosti k vam.

2. Kajti če jaz žalostim vas, kdo je, kateri bi me

razveselil, če ne ta, kateri se žalosti po meni?

3. In napisal sem vam to isto, da ne bi žalosti imel, ko pridem, od teh, za ktere bi se imel radovati, nadejajoč se za vas vse, da je moja radost vseh vas *radost*.

4. Kajti z veliko stisko in s srčno težavo sem vam pisal z mnogimi solzami, ne da se žalostite, nego da ljubezen spoznate, ktero imam obilno do vas.

5. Če je pa kdo vžalostil, ni mene vžalostil, le nekoliko, da ne obtežujem vseh vas.

6. Dosti je takemu ta kazen od več njih;

7. Tako da nasproti rajši vi odpustite in potolažite, da bikako preobilna žalost ne utopila takega.

8. Za to vas opominjam, da potrdite do njega ljubezen.

9. Kajti za to sem tudi pisal, da spoznam izkušnost vašo, je li ste v vsem poslušni.

10. Komur pa kaj odpustite, *njemu* tudi jaz; kajti jaz, če sem kaj od-

pustil, komur sem odpustil, za voljo vas *sem* pred obličjem Kristusovim,

11. Da bi nas ne ukanil satan, kajti niso nam njegove misli neznane.

12. A ko sem prišel v Troado za voljo evangelja Kristusovega in so mi bila vrata odprta v Gospodu,

13. Nisem imel mira v duhu svojem, ker nisem našel Tita brata; nego vzešši slovo od njih, šel sem ven v Macedonijo.

14. Ali Bogu hvala, kateri nam vsegdar zmago daje v Kristusu, in dišavo znatnosti svoje razodeva po nas na vsakem mestu.

15. Ker smo Kristusova prijetna dišava Bogu v teh, kateri se zveličujejo in v tistih, kateri se pogubljujejo.

16. Enim je dihet smrti za smrt, a drugim dihet življenja za življenje, in za to kdo je zmožen?

17. Kajti nismo kakor mnogi, kateri preobračajo besedo Božjo, nego kakor iz čistote, nego kakor iz Boga, pričo Boga, v Kristusu govorimo.

III. POGlavJE.

Začinjamo li zopet sami sebe hvaliti? ali potrebujemo, kakor nekteri, priporočnih listov na vas ali od vas?

2. List naš ste vi, vpisan v naših srcih, poznan in bran od vseh ljudi;

3. Kteri se pokazujete, da ste list Kristusov izdan od nas, pisan ne s črnilom, nego z duhom Boga živega, ne na kamenenih ploščah, nego na mesenih ploščah srca.

4. A zaupanje tako imamo po Kristusu v Boga;

5. Ne da bi bili zmožni sami po sebi izmisliti kaj kakor sami iz sebe, nego je naša zmožnost od Boga;

6. Kteri nas je tudi zmožne storil, da smo služabniki novega zakona, ne črke, nego duha, kajti črka ubija, a duh oživlja.

7. Če je pa služba smrti v črkah vrezana v kamene bila v slavi tako, da niso mogli pogledati sinovi Izraeljevi v obličje Mojzeso za voljo slave obličja

njegovega, ktera je minljiva,

8. Kako ne bo mnogo boljše služba duha v slavi?

9. Kajti če je služba obsojenja v slavi, za mnogo boljše je obilna služba pravice v slavi.

10. Ker tudi ni bilo oslavljenost, kar se je oslavlilo v tem delu, za voljo prevelike slave.

11. Kajti če je v slavi, kar prestaja, za mnogo boljše je v slavi, kar ostaja.

12. Imajoč torej toliko upanje, veliko zaupnost upotrebljujemo.

13. In ne kakor je Mojzes deval zagrinjalo na svoje obličje, da ne bi videli sinovi Izraeljevi konca tega, kar prestaja;

14. Ali obtrdele so njih misli, kajti noter do današnjega dne isto zagrinjalo pri branji starega zakona ostaja neodgrnjeno, ker se v Kristusu odpravlja;

15. Nego do danes, kedar se bere Mojzes, zagrinjalo na njih srcih leži.

16. Kedar se bo pa zgodilo spreobrnjenje k Go-

spodu, sname se zagrinjalo.

17. A Gospod je duh; kjer je pa duh gospodov, tam je svoboda.

18. A mi vsi, kateri z odkritim obličjem slavo gospodovo jasno gledamo, premenjujemo se v ravno tisto podobo iz slave v slavo, kakor od gospodovega duha.

IV. POGlavJE.

Za to imajoč to službo, kakor smo usmiljenje dobili, ne oslabevamo.

2. Nego odrekli smo se skrivnih del sramote ter ne hodimo v zvijačah: tudi ne preobračamo besede Božje, nego z razodevanjem resnice stavimo sami sebe pred vsako vest človečjo pričo Boga.

3. Če je pa tudi zakrit evangelj naš, v tistih je zakrit, kateri se pogublajo;

4. V kterih je Bog tega veka oslepil pameti nevernih, da jim ne zasveti svetlost evangelja slave Kristusa, kateri je podoba Božja.

5. Kajti sami sebe ne oznanjujemo, nego Kristusa Jezusa gospoda; a sami sebe *kakor* služabnike vaše za voljo Jezusa.

6. Ker Bog, kateri je rekel iz tme luči zasvetiti, sam je, kateri je zasvetil v srcih naših na svetlost poznanja slave Božje v obliči Jezusa Kristusa.

7. Imamo pa ta zaklad v lončenih posodah, da bi bila preobilnost moči Božja in ne iz nas.

8. V vsem nas stiskajo, ali nismo na tesnem; v zadregah smo, ali ne omagujemo.

9. Pregarjajo nas, ali nismo zapuščeni; pobijajo nas, ali ne ginemo.

10. Vsegdar umiranje gospoda Jezusa na telesu s seboj nosimo, da bi se tudi življenje Jezusovo na našem telesu pokazalo.

11. Kajti vedno se mi živi na smrt izdajemo za voljo Jezusa, da bi se tudi življenje Jezusovo pokazalo na smrtnem mesu našem.

12. Tako smrt v nas dela, a življenje v vas.

13. A imajoč istega duha vere poleg pisanega: „Veroval sem, za to sem govoril“, tudi mi verujemo, za to tudi govorimo;

14. Vedoč, da kateri je obudil gospoda Jezusa, obudil bo tudi nas po Jezusu in postavil z vami.

15. Kajti vse je za voljo vas, da bi milost pomnožena po mnogih zahvalo pooblišala na slavo Božjo.

16. Za to ne pešamo; ali če se tudi zunanji naš človek pokončuje, pa se notranji obnavlja od dne do dne.

17. Kajti sedanja lahka stiska naša spravlja nam obilno, preobilno večno vse pretežno slavo,

18. Ker ne gledamo na to, kar se vidi, nego na to, kar se ne vidi; kajti to, kar se vidi, začasno je, ali kar se ne vidi, večno je.

V. POGlavJE.

Ker vemo, če zemeljska naša hiša prebivanja razpade, da imamo prebivališče od Boga, hišo ne

z rokami napravljeno, več-
no v nebesih.

2. Kajti tudi v tem zdi-
hujemo, želeč obleči se v
prebivališče svoje, katero
je iz nebes.

3. Če se bomo le tudi
oblečeni, ne goli naši.

4. Kajti kateri smo v tem
prebivanji, zdihujemo ob-
teženi; ker se ne čemo
sleči, nego na to obleči,
da življenje pogoltne to,
kar je smrtno.

5. Kteri nas je pa ravno
za to ustvaril, Bog *je*, kateri
nam je tudi dal zalog duha.

6. Dobre volje smo torej
vsegdar in vemo, dokler
smo v telesu doma, da
potujemo na tujem, od
Gospoda.

7. (Ker po veri hodimo,
ne po gledanji.)

8. Ali smo dobre volje
in hočemo rajši izseliti se
iz telesa in naseliti se k
Gospodu.

9. Za to tudi hrepenimo
biti mu ugodni, bodi si
da smo doma, bodi si da
smo se izselili.

10. Kajti vsi se moramo
pokazati pred sodišče Kri-
stusovo, da prejme vsak

po tem, kar je v telesu
storil, bodi si dobro, bodi
si hudo.

11. Vedoč torej za strah
Gospodov ljudem svetu-
jemo, a Bogu smo razodeti.
Upam pa, da smo tudi v
vaših vestih razodeti.

12. Ker vam zopet sami
sebe ne hvalimo, nego vam
priložnost dajemo hvaliti
se z nami, da imate kaj
proti tem, kateri se na lice
hvalijo in ne v srcu.

13. Ker če smo predaleč
stopili, Bogu *smo*, če smo
pa zmerni, vam *smo*.

14. Kajti ljubezen Kri-
stusova nas priganja, kateri
smo to sodili da, če je
eden za vse umrl, po tem
so vsi umrli;

15. In za vse je umrl, da
bi ti, kateri živé, nič več
za se ne živeli, nego za
tega, kateri je za nje umrl
in vstal.

16. Tako mi od sedaj ni-
kogar ne poznamo po
mesu; če smo pa tudi
poznali po mesu Kristusa,
ali sedaj nič več ne po-
znamo.

17. Tako če je kdo v
Kristusu, novo stvarjenje

je; staro je prešlo, lej postalo je novo vse.

18. A vse to je od Boga, kateri nas je spravil s seboj po Jezusu Kristusu in nam je dal službo sprave.

19. Kajti Bog je bil v Kristusu in je svet spravil s seboj in ni mu zaračunal njegovih pregreh in položil je v nas besedo sprave.

20. Na mesto Kristusa smo torej poslani, kakor da bi Bog opominjal po nas. Prosimo na mesto Kristusa: spravite se z Bogom.

21. Kajti tega, kateri ni vedel za greh, storil je za voljo nas greh, da bi bili mi pravica Božja v njem.

VI. POGLAVJE.

A kakor pomagavci opominjamo vas, da bi ne bili zastonj milosti Božje prejeli;

2. (Kajti pravi: „Prigoden čas sem te uslišal in na dan zveličanja pomogel sem ti“. Lej, sedaj je čas dobro prigoden, lej, sedaj je dan zveličanja.)

3. Nikomur v ničemer ne

dajemo spotike, da se ne pograja služba;

4. Nego v vsem izkazujemo se kakor Božje služabnike v potrpljenji mnogem, v stiskah, v potrebah, v težavah,

5. V udarcih, v ječah, v puntih, v trudih, v nespavanji, v postu,

6. V čistoti, v znanji, v prizanesljivosti, v dobrotljivosti, v duhu svetem, v nehinavskeji ljubezni,

7. V besedi resnice, v moči Božjeji, z orožjem pravice na desno in levo;

8. S slavo in nečastjo, s slabimi in dobrimi glasi, kakor potepuhi in resnični;

9. Kakor neznani in znani; kakor umirajoči in lej, živimo; kakor kaznjeni in ne umorjeni;

10. Kakor žalosteči se, a vedno se veseleči; kakor siromaki, a mnoge bogateči; kakor ničesar ne imajoči in vse imajoči.

11. Naša usta so odprta k vam, Korinčani, srce naše je razširjeno.

12. Vam ni tesno *mesto* v nas, ali vam je tesno v srcih vaših.

13. A da nam isto to povrnete, (kakor otrokom govorim), razširite se tudi vi.

14. Ne vpregajte se vkup z neverniki; kajti kakošno vdeležbo ima pravica z nepostavnostjo? a kakošno občinstvo svetlost s tmo?

15. Pa kakošno je vje-manje Kristusa z Belijalom? ali kakošen del ima vernik z nevernikom?

16. A kakošna je zložnost tempeljna Božjega z maliki? kajti vi ste tempelj Boga živega, kakor je rekel Bog: „Prebival bom v njih in med njimi bom hodil, in bom njih Bog in oni bodo moje ljudstvo.“

17. Za to: „Izidite iz sredi njih in odločite se, govori Gospod,“ „in nečistega se ne dotikujte; in jaz vas bom sprejel,

18. In bom vam oče in vi boste meni sinovi in hčere,“ pravi Gospod vse-mogoči.

VII. POGlavJE.

Imajoč torej te obljube, ljubljeni, očistimo se vsa-

kega madeža mesa in duha dogotavlja je svetost v strahu Božjem.

2. Primate nas. Nikomur nismo krivice storili, nikogar nismo popačili, nikogar nismo ukanili.

3. Ne govorim na obsodbo, kajti poprej sem rekel, da ste *tako* v srcih naših, da bi *mi radi* z vami vkup umrli in vkup živeli.

4. Velika je moja zaupnost v govoru k vam, velika moja hvala za voljo vas; napolnjen sem tolažbe, preobilno imam radosti poleg vse stiske naše.

5. Kajti kedar smo prišli v Macedonijo, nobenega počitka ni imelo meso naše, nego v vsem smo bili stiskani: izvunaj boji, iznotraj strahi.

6. Ali Bog, kateri tolaži ponižne, potolažil nas je s prihodom Titovim.

7. Toda ne samo s prihodom, nego tudi s tolažbo, s katero se je on potolažil za vas, pripovedujoč nam vaše želenje, vaš jok, vašo vnetost za mene, ta-

ko da sem se bolje obveselil.

8. Ker če tudi sem vas razžalostil z listom, ni mi žal, če tudi mi je žal bilo, kajti vidim, da vas je oni list, če tudi za čas, razžalostil.

9. Sedaj se radujem, ne da ste se razžalostili, nego da ste se razžalostili na pokoro; kajti razžalostili ste se po Bogu, da bi v ničemer kvara ne imeli od nas.

10. Ker žalost po Bogu napravlja pokoro na zveličanje, za katero se ni kesati, a žalost sveta napravlja smrt.

11. Kajti lej, to samo, da ste se po Bogu razžalostili, kakošno vam je napravilo marljivost, pa zagovarjanje, pa nevoljo, pa strah, pa želenje, pa vnetost, pa maščevanje! V vsem ste se pokazali, da ste čisti v delu.

12. Za kaj če tudi sem vam pisal, *pisal sem* ne za voljo tistega, kateri je krivico storil, tudi ne za voljo tistega, kateremu se je krivica storila, nego da se

pokaže marljivost naša za vas med vami pričo Boga.

13. Za to smo potolaženi s tolažbo vašo; še obilneje pa smo se obradovali nad radostjo Titovo, ker ste spokojili duh njegov vsi vi.

14. Kajti če sem se v čem njemu pohvalil z vami, nisem se osramotil; nego kakor smo vam vse v resnici govorili, tako je tudi pohvala naša k Titu resnična postala.

15. In srce njegovo vam je bolje vdano, kedar se spominja poslušnosti vseh vas, kako ste ga s strahom in trepetom sprejeli.

16. Radujem se torej, da se v vsem smem oslanjati na vas.

VIII. POGlavJE.

Ana znanje vam, bratje, dajemo milost Božjo, ktera je dana v cerkvah Macedonskih;

2. Da se je v mnogej izkušnji stiske obilnost njih radosti in njih preveliko siromaštvo pooblašalo na bogastvo njih prostosti.

3. Kajti bili so po moči, pričam, in črez moč dobrovoljni,

4. Z mnogo prošnjo proseči nas, da blagodar in občinstvo službe k svetim prejmemo,

5. In ne, kakor smo upali, nego sebe so dali najprej Gospodu in nam po volji Božjej,

6. Da zaprosimo Tita, naj bi, kakor je započel, tako tudi dokončal med vami tudi ta blagodar.

7. Ali kakor ste v vsem obilni v veri in besedi in znanji in vsakej marljivosti in v svojej ljubezni do nas, obilni bodite tudi v tem blagodarju.

8. Ne govorim po zapovedi, nego da po marljivosti drugih resničnost vaše ljubezni izkusim.

9. Kajti poznate milost Gospoda našega Jezusa Kristusa, da je, če tudi bogat, za voljo vas ubožal, da se vi z njegovim ubožtvom obogatite.

10. In svet v tem dajem, kajti to je vam na prid, kateri so ne samo to sto-

riti, nego tudi hoteti započeli od lani.

11. Sedaj pa dokončajte to tudi storiti, da bo, kakor je bila dobra volja hoteti, tako tudi dokončati od tega, kar imate.

12. Kajti če je dobra volja, prijeten je vsak po tem kar ima, ne po tem kar nima.

13. Ker ni, da imajo drugi počitek, a vi stisko, nego enako, da bi bila v sedanjem času vaša obilnost za njih pomanjkanje,

14. Da bi tudi onih obilnost bila za vaše pomanjkanje, da bode enakost,

15. Kakor je pisano: „Kdor je mnogo *nabral*, in imel preobilo, in kdor je malo, ni muzmanjkalo.“

16. Hvala pa Bogu, kateri je dal ravno tisto skrbljivost za vas v srce Titovo,

17. Ker je prošnjo sprejel, a bil je marlivejši pa je svojevoljno šel ven k vam.

18. Poslali smo pa ž njim vred brata, kterega hvala v evangelji je povseh cerkvah.

19. Ali ne samo to, nego

je tudi izvoljen od cérkev za sopotnika našega s tem milodarom, ktereга oskrbljujemo za samega Gospoda slavo in vašo dobro voljo;

20. Ogibajoč se tega, da nas kdo ne pograja za to obilnost, ktero oskrbljujemo,

21. Skrbeči za dobro ne samo pričo Gospoda, nego tudi pričo ljudi.

22. Poslali smo pa ž njim vred brata svojega, ktereга smo izkusili v mnogih stvareh mnogi krat, da je marljiv, sedaj pa, da je mnogo marljivejši po mnogem zaupanji na vas.

23. Kar pa Tita dotiče, on je moj drug in pomagavec med vami, kar pa dotiče naše brate, oni so aposteljni cerkveni, slava Kristusova.

24. Dokaz torej svoje ljubezni in naše hvale z vami na njih pokažite in pričo cérkev.

IX. POGLAVJE.

Ker za službo, ktera je za svete, ni mi treba pisati vam;

2. Kajti znana mi je vaša dobra volja, s ktero se za vas Macedoncem hvalim, da je Ahaja pripravljena od lani, in vaša vnetost jih je več pobudila.

3. A brate sem poslal, da se hvala naša z vami ne izprazni v tem delu, da boste, kakor sem govoril, gotovi;

4. Da se kako, ko pridejo z menoj Macedonci in najdejo vas negotove, ne osramotimo mi, da ne rečemo vi, v tej stanovitosti hvale.

5. Potrebno se mi je torej zazdelo poprositi brate, da bi najprej šli k vam in prej pripravili ta naprej obljubljeni blagoslov tako kakor blagoslov in ne kakor skopost.

6. To pa *velim*, kdor seje skopo, skopo bo tudi žel, in kdor seje v blagoslovih, v blagoslovih bo tudi žel;

7. Vsak kakor v srcu odločuje, ne iz žalosti ali po sili; kajti veselega dajavca ljubi Bog.

8. A mogoč je Bog dati vam obilnost vsakega blagodara, da v vsem vseg-

dar vsako dovoljnost imajoč imate obilnost za vsako delo dobro.

9. (Kakor je pisano: „Razsul je, dal je ubogim, njegova pravica ostaje na vek.“

10. A kdor daje seme sejaču, dal bo tudi kruh za jed in napolnil bo setev vašo in pomnožil sadove pravice vaše.)

11. Da se v vsem oboogatite za vsako priprostost, ktera dela po nas zahvalo Bogu.

12. Ker služba tega opravila ne dopolnjuje samo pomanjkanja svetih, nego je tudi obilna po zahvalah Bogu od mnogih,

13. Kedar po tej izkušenej službi hvalijo Boga za vaše podložno pripoznanje evangelja Kristusovega in za prosto podeljevanje njim in vsem,

14. In po njih molitvi za vas, kateri hrepené za vami za voljo premnoge milosti Božje nad vami.

15. A hvala Bogu za njegov neizrečeni dar.

X. POGlavJE.

Sam pa jaz Pavel opominjam vas po krotkosti in tihosti Kristusovej, kateri sem pričó vas res da ponižen med vami, a kedar me ni pri vas, pa drzen proti vam.

2. Prosim pa, da mi ne bo treba, kedar bom pri vas, zdrzniti se s to zaupnostjo, s katero mislim zdrzniti se na nektere, kateri mislijo, kakor da po mesu hodimo.

3. Kajti če tudi po mesu hodimo, ne vojskujemo se po mesu,

4. (Ker orožje našega vojskovanja ni meseno nego močno po Bogu za razdevanje trdnih mest),

5. Naklepe razdevajoč in vsako visokost, ktera se vzdiguje proti poznanju Božjemu; in zavjemajoč vsako pametna poslušnost Kristusu,

6. In v pripravi imajoč maščevanje za vsako neposlušnost, kedar se izpolni vaša poslušnost.

7. Gledate li na to, kar

vam je pred očmi? Če kdo upa v sebi, da je Kristusov, misli naj zopet v sebi da, kakor je on Kristusov, tako smo tudi mi Kristusovi.

8. Kajti če se tudi kaj obilneje pohvalim z oblastjo našo, katero nam je dal Gospod za zidanje in ne za razdevanje vaše, ne bom se osramotil.

9. Da se ne bo videlo, kakor da vas strašim z listovi,

10. Ker so listovi, veli, težki in jaki, ali ko je s telesom nazoči, slab je in beseda mu nič ne velja.

11. To naj misli, kdor je tak, da, kakoršni smo v besedi po listih nenazoči, takošni smo tudi nazoči v dejanji.

12. Kajti ne drznemo se pridjati se k nekterim ali primeriti se ž njimi, kateri sami sebe povzdigujejo; nego kateri sami po sebi sami sebe merijo in primerjajo sami sebe s seboj, ne umejo.

13. A mi se ne bomo črez nemero hvalili, nego po meri vodila, ktere

nam je podelil Bog mero, da dosežemo tudi noter do vas.

14. Kajti mi se ne stozamo predaleč, kakor da ne dosežamo do vas; za kaj tudi noter do vas smo prišli v evangelji Kristusovem.

15. Ne hvaleč se črez nemero s tujimi trudi, ali up imajoč, kedar se pomnoži vera vaša, da se v vas poveličamo po vodilu svojem na obilnost,

16. Da se onikraj vas evangelj oznani, ter se ne pohvalimo s tem, kar je po tujem vodilu narejeno.

17. „Kdor se pa hvali, v Gospodu naj se hvali.“

18. Kajti ni ta, kateri sam sebe povzdiguje, izkušen, nego ta, kogar Gospod povzdiguje.

XI. POGLAVJE.

O da bi me trpeli malo v mojej nespameti, pa saj me tudi trpite!

2. Kajti vnet sem za vas z Božjo vnetostjo, ker sem vas zagovoril enemu mo-

žu, da devico čisto privedem Kristusu;

3. Ali se bojim, da se ne bi kako, kakor je kača Evox ukanila z zvijačo svojo, tako tudi pokvarile misli vaše od priprostosti, ktera je v Kristusu.

4. Kajti ko bi ta, kateri prihaja, drugega Jezusa oznanjeval, kterega nismo oznanili, ali bi drugega duha prejekali, kterega niste prejeli, lepo bi trpeli.

5. Ker mislim, da v ničemer nisem manjši od prevelikih aposteljnov.

6. Kajti če tudi sem neuk v govoru, vendar nisem v znanji; ali v vsem smo znani pri vseh med vami.

7. Jeli sem greh storil sam sebe ponižujoč, da se vi povišate, da sem vam zastonj Božji evangelj oznanil?

8. Druge cerkve sem slekel vzemši plačo na službo vam, in ko sem prišel k vam in bil ubog, nisem bil nikomur nadležen,

9. Kajti moje ubožstvo so nadopolnili bratje, kateri so prišli od Macedonije, in v vsem brez teže vam

sem se zdržal in bom še držal.

10. Je resnica Kristusova v meni, da mi se ta hvala ne bo zadelala v krajih Ahajskih.

11. Za kaj? ker vas ne ljubim? Bog ve.

12. Kar pa delam, to bom tudi delal, da odsečem priložnost tistim, kateri priložnost hočejo, da bi se, v čemer se hvalijo, našli *taki*, kakor tudi mi.

13. Kajti taki so krivi aposteljni, ukanljivi delavci, premenjajoči se v aposteljne Kristusove,

14. In ni čuda, kajti sam satan se premenja v angelje svetlobe.

15. Ni torej nič velikega, če se tudi služabniki njegovi premenjajo v služabnike pravice, kterih konec bo poleg njih del.

16. Zopet pravim: nikdor naj ne misli, da sem nespameten; če pa ne, pa me sprejemite kakor nespametnega, da se nemalo tudi jaz pohvalim.

17. Kar govorim, ne govorim po Gospodu, nego

kakor v nespameti, v tej stanovitnosti hvale.

18. Ko se mnogi hvalijo po mesu, hvalil se bom tudi jaz.

19. Kajti radi trpite nespametne, ko ste *sami* pametni;

20. Ker trpite, če vas kdo usužnjuje, če kdo pojedaja, če kdo jemlje, če se kdo povzdiguje, če vas kdo v lice bije.

21. Po nečasti pravim, ker kakor da smo mi oslabeledi. V čemer je pa kdo drzen, (po nespameti govorim), drzen sem tudi jaz.

22. Hebrejci so? tudi jaz sem; Izraeljci so? tudi jaz sem; seme Abrahamovo so? tudi jaz sem;

23. Služabniki Kristusovi so? (ne govorim po pameti), še bolje sem jaz: v trudih obilneje, v udarcih neizmerneje, v ječah obilneje, v smrti mnogi krat.

24. Od Judov sem jih dobil pet krat štirideset brez ene,

25. Tri krat sem bil izšiban, en krat kamenovan, tri krat se je z menoj lad-

ja razbila, noč in dan sem v globočini prebil.

26. Potoval sem mnogi krat, bil sem v nevarnostih od vod, v nevarnostih od razbojnikov, v nevarnostih od rodovine, v nevarnostih od poganov, v nevarnostih v mestu, v nevarnostih v puščavi, v nevarnostih na morji, v nevarnostih med krivimi brati;

27. V trudu in težavi, dosti krat v nespavanji, v lakoti in žeji, velikrat v postu, v mrazu in goloti,

28. Brez tega, kar je zvon tega: prihajanje *ljudi* k meni vsak dan, skrb za vse cerkve.

29. Kdo oslabi, da bi tudi jaz ne oslabeled? Kdo se pohujšuje, da bi tudi mene ne skelelo?

30. Če se je treba hvaliti, s svojo slabostjo se bom hvalil.

31. Bog in oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, kateri je blagoslovljen na veke, ve, da ne lažem.

32. V Damasku je dal namestnik kralja Areta

stražiti Damaščansko mesto ter me je hotel vjeti,

33. In skozi okno v kočari so me po zidu spustili in izbegnil sem iz njegovih rok.

XII. POGLAVJE.

Ali hvaliti se mi ne pomaga, kajti prišel bom na prikazni in razodetja Gospodova.

2. Poznam človeka v Gospodu, kateri je bil pred štirinajstimi leti, (ali v telesu, ne vem, ali v duhu zvon telesa, ne vem, Bog ve,) vzet noter v tretja nebesa;

3. In vem takega človeka, (ali v telesu, ali zvon telesa, ne vem, Bog ve),

4. Da je bil vzet v raj in slišal neizrekljive besede, katerih ni smeti človeku pripovedati.

5. S takim se bom hvalil, sam s seboj se pa ne bom hvalil, razen s slabostmi svojimi.

6. Kajti ko bi se hotel pohvaliti, ne bil bi nespameten, ker bi resnico govoril; ali se varujem, da

ne bi kdo pomislil za me več, kar vidi v meni, ali kar sliši za me.

7. In da bi se v obilnosti razodetij ne prevzdigoval, dal se trn v meso, angelj satan, da me za uho bije, da se ne povzdigujem.

8. Zanj sem trikrat Gospoda molil, naj odstopi od mene,

9. In dejal mi je: „Dosti ti je moja milost, kajti moč moja se v slabosti popolnoma pokazuje.“ Torej se bom rajši hvalil s svojimi slabostmi, da se ušatori v me moč Kristusova.

10. Za to sem dobre volje v slabostih, v zasrambah, v potrebah, v pregonih, v težavah za Kristusa; kajti kedar sem slab, tedaj sem močen.

11. Postal sem nespameten hvaleč se, vi ste me prisilili. Kajti mene bi morali vi hvaliti, ker nisem bil nič manjši od prevelikih aposteljnov, če ravno sem nič.

12. Kajti znamenja aposteljna so se storila med vami v vsakem potrpljenji,

v znamenjih in čudežih in močeh.

13. Ker kaj je, v čemer ste bili manjši od drugih cérkev? Le da vas jaz sam nisem nadlegoval. Odpušite mi to krivico.

14. Lej tretjič sem pripravljen priti k vam in ne bom vas nadlegoval, kajti ne iščem, kar je vaše, nego vas, ker niso dolžni otroci roditeljem blago spravljati, nego roditelji otrokom.

15. A jaz bom prav rad trošil ter se iztrošil za duše vaše, če me tudi, s čim obilneje vas ljubim, s tem manje ljubite.

16. Ali naj bo, jaz vam nisem nadleže delal, nego zvit človek pridobil sem vas z zvijačo.

17. Jeli sem vas po katerem teh, ktere sem k vam poslal, za kaj opravil?

18. Naprosil sem Tita in ž njim poslal brata; jeli vas je Tit za kaj opravil? nismo li v enem duhu hodili? ne po enih stopinjah?

19. Zopet mislite, da vam sezagovarjamo? pričo Bo-

ga v Kristusu govorimo; a vse to je, ljubljeni, za vaše zbujevanje v pobožnosti.

20. Kajti bojim se, da vas kako, kedar k vam pridem, ne najdem kakoršne hočem, in da mene najdete, kakoršnega ne čete; da kako ne bo preprirov, zavisti, srdov, svaj, ogovarjanja, prišepetovanja, napihovanja, puntov;

21. Da me, kedar zopet pridem, ne poniža Bog moj pri vas, in da ne bom žalostil mnogih, kateri so poprej grešili in se niso pokesali za nečistost in kurbirstvo in hotljivost, ktero so počeli.

XIII. POGlavJE.

Lej, tretjič grem k vam. Na to kar povesta dve priči ali tri, stala bo vsaka beseda.

2. Naprej sem povedal in naprej pravim kakor nazoči drugič, in nenazoči sedaj pišem tem, kateri so prej grešili in drugim vsem, da, kedar pridem zopet, ne bom prizanašal,

3. Ko izkušnje iščete po meni govorečega Kristusa, kateri med vami ni slab, nego je močen med vami.

4. Kajti če je bil tudi na križ razpet po slabosti, vendar živi po moči Božjej. In tako smo tudi mi slabi v njem, ali živeli bomo z njim po moči Božjej med vami.

5. Sami sebe izkušajte, če ste v veri, sami sebe ogledujte; ali ne poznate li sami sebe, da je Kristus v vas? razen če ste v čem neizkušeni.

6. A upam, da boste spoznali, da mi nismo neizkušeni.

7. Molim pa Boga, da ne storite nič hudega, da se mi izkušeni pokažemo, nego da vi dobro delate, a mi da bomo kakor neizkušeni.

8. Kajti ne morem kaj proti resnici, nego za resnico.

9. Ker se veselimo, ke-dar smo mi slabi a vi ste močni. Pa za to tudi molimo za vašo popolnost.

10. Za to pišem to nenazoči, da mi nazoči ne bo treba ostremu biti po oblasti, katero mi je dal Gospod na zidanje in ne na razdevanje.

11. Sicer se pa, bratje, radujte, popolni bodite, tolažite se, ene misli bodite, mir imejte in Bog ljubezni in mira bo z vami.

12. Pozdravite eden drugega v svetem poljubku. Pozdravljajo vas sveti vsi.

13. Milost Gospoda Jezusa Kristusa in ljubezen Božja in občinstvo svetega Duha z vsemi vami. Amen.

Korinčanom drugi list pisan iz mesta Filipov v Macedoniji, a poslan po Titu in Luki.

PAVLA APOST. GALATOM LIST.

I. POGLAVJE.

Pavel apostelj, (ne od ljudí, tudi ne po človeku, nego po Jezusu Kristusu in Bogu očetu, kateri ga je obudil iz mrtvih.)

2. In vsi bratje, kateri so

z menoj, cerkvam Galaškim,

3. Milost vam in mir od Boga očeta in Gospoda našega Jezusa Kristusa,

4. Kteri je dal sebe za grehe naše, da nas reši iz sedanjega hudega veka po volji Boga in očeta našega,

5. Kteremu slava na veke vekov. Amen.

6. Čudim se, da ste se tako hitro odvrnili od tega, kteri vas je poklical v milosti Kristusovej na drugi evangelj,

7. Kteri ni drugi, samo da so nekteri, kteri vas zmedajo in hočejo preobrniti evangelj Kristusov.

8. Ali tudi, ko bi vam mi ali angelj iz nebes oznanjeval evangelj drugač, nego smo vam mi oznanili, preklet bodi.

9. Kakor smo poprej rekli, tudi sedaj zopet pravim: če vam kdo oznanjuje evangelj drugač, nego ste ga prejeli, preklet bodi.

10. Jeli sedaj ljudi nagovarjam ali Boga? ali gledam ljudem po godu biti?

Kajti ko bi še ljudem po godu bil, ne bil bi Kristusov služabnik.

11. Na znanje vam pa dajem, bratje, da evangelj, kterega sem jaz oznanil, ni po človeku;

12. Tudi ga nisem jaz po človeku prejel, niti ga se naučil, nego po razodetji Jezusa Kristusa.

13. Kajti slišali ste moje vedenje nekdej v judovstvu, pa sem čez mero preganjal cerkev Božjo in jo zatiral,

14. In sem napredoval v judovstvu bolje od mnogih vrstnikov v rodu svojem in bil sem preobilo vnet za očetovska svoja sporočila.

15. A kedar se je zvidelo Bogu, kteri me je izbral iz telesa matere moje in poklical po milosti svoje,

16. Da razodene sina svojega v meni, da ga z evangeljem oznanim med pogani, precej nisem za svet poprašal mesa in krvi,

17. Tudi nisem šel gor v Jeruzalem k tistim, kteri so bili pred menoj aposteljni, nego odšel sem v

Arabijo in zopet sem se povrnil v Damask.

18. Po tem čez tri leta sem prišel gor v Jeruzalem, da vidim Petra, in ostal sem pri njem petnajst dni.

19. Ali drugega izmed aposteljnov nisem videl, razen Jakoba, brata Gospodovega.

20. A kar vam pišem, lej pričo Boga, da ne lažem.

21. Po tem sem prišel v kraje Sirske in Cilicijske.

22. A bil sem neznan po licu cerkvam Judejskim, ktere so v Kristusu bile;

23. Samo slišali so, da tisti, kateri nas je nekdej preganjal, sedaj oznanjuje vero, ktero je nekdej zatiral,

24. In slavili so v meni Boga.

II. POGlavJE.

Po tem čez štirinajst let sem zopet prišel gor v Jeruzalem z Barnabom, vzešši s seboj tudi Tita.

2. Prišel sem pa gor po razodetji in razložil jim evangelj, ktereга ozna-

njam med pogani, a posebej tem, kateri so se za kaj šteli, da kako zastonj ne tečem ali sem tekkel.

3. Ali tudi Tit, kateri je bil z menoj in je bil Grk, ni bil prisiljen, da se obreže,

4. In to za voljo lažnih bratov, kateri so se vmes vrinili in so zravni prišli izvedovat svobodo našo, ktero imamo v Kristusu Jezusu, da bi nas zasužnjili,

5. Kterim se le uro nismo dali v podložnost, da bi resnica evangelja ostala med vami.

6. A od tistih, kateri so se šteli, da so kaj, [*nič nisem prejel*], (kakošni so nekdej bili, za to mi nič ni; Bog ne gleda, kdo je kdo,) kajti ti, kateri so se za kaj šteli, meni niso nič pridali;

7. Nego nasprot, videvši, da je meni zaupan evangelj neobreze kakor Petru obreze,

8. (Kajti kateri je v Petru delal za aposteljstvo obreze, delal je tudi v meni za pogane),

9. In spoznavši milost,

ktera se je meni dala, podali so Jakob in Kefa in Joan, kateri so se šteli za stebre, desnico meni in Barnabu na občinstvo, naj greva midva med pogane, a oni med obrezo,

10. Samo da se spominjava ubogih, za kar sem se tudi potrudil, da se tako stori.

11. Kedar je pa prišel Peter v Antijohijo, v óči sem proti njemu stopil, ker je bil graje vreden.

12. Kajti predno so prišli neki od Jakoba, jedel je s pogani; a kedar so prišli, umikal se je in odločeval, boječ se tistih, kateri so iz obreze bili.

13. In ž njim so se pohlinili tudi drugi Judje, tako da je tudi Barnaba zavedlo njih hlinjenje.

14. Ali ko sem videl, da ne hodijo prav k evangeljskej resnici, rekel sem Petru pred vsemi: če ti, kateri si Jud, poganski živíš in ne judovski, zakaj pogane siliš, da živé judovski?

15. Mi smo po porodu

Judje in ne iz poganov grešniki,

16. Pa vedoč, da se ne opravičuje človek z deli postave, nego z vero Jezusa Kristusa, verovali smo tudi mi v Jezusa Kristusa, da bi se opravičili z vero Kristusovo in ne z deli postave, ker se ne bo opravičilo z deli postave vsako meso.

17. Če smo se pa mi, kateri se iščemo opravičiti v Kristusu, našli tudi sami grešniki, jeli je torej Kristus grehu služabnik? Bog ne daj!

18. Ker če to, kar sem podrl, zopet zidam, pokazujem se sam, da sem prestopnik.

19. Kajti jaz sem po postavi umrl postavi, da Bogu živim.

20. S Kristusom sem na križ razpet. Živim pa ne več jaz, nego živi v meni Kristus; kar pa sedaj živim v mesu, v veri živim Sina Božjega, kateri me je ljubil in je dal sam sebe za me.

21. Ne zamečem milosti

Božje; ker če je po postavi pravica, tedaj je Kristus zastonj umrl.

III. POGLAVJE.

O nespametni Galati! kdo vas je obajal, da resnici ne verujete, katerim se je pred očmi Jezus Kristus opisal, *in zdaj je med vami na križ razpet?*

2. To samo hočem izvedeti od vas, jeli ste z deli postave duha prejeli ali s poslušanjem vere?

3. Tako ste nespametni? počemši z duhom sedaj z mesom dokončujete?

4. Toliko ste zastonj pretrpeli? če bi bilo le tudi zastonj.

5. Kteri vam torej daje duha in dela moči v vas, jeli *to dela* z deli postave ali s poslušanjem vere?

6. Kakor *se veli*: „Abraham je veroval Bogu in zaračunilo se mu je za pravico.“

7. Znajte tedaj, da so tisti, kateri so iz vere, sinovi Abrahamovi.

8. Pismo pa naprej videniš, da z vero opravičuje

pogane Bog, oznanilo je naprej Abrahamu: „V tebi se bodo blagoslovili vsi pogani.“

9. Tako se tisti, kateri so iz vere, blagoslavlajo z vernim Abrahamom.

10. Kajti kateri koli so iz del postave, pod kletvijo so; kajti pisano je: Preklet vsak, kdor ne ostane v vsem, kar je pisano v knjigi postave, danaj stori.

11. Da se pa v postavi nikdor ne opravičuje pred Bogom, očitno je, zakaj: „Pravični bo iz vere živel.“

12. A postava ni iz vere, nego: „Človek, kateri je to storil, živel bo v tem.“

13. Kristus nas je odkupil iz kletve postave postavši za nas kletev, (kajti pisano je: „Preklet vsak, kdor visi na drevesu.)

14. Da pride med pogane blagoslov Abrahamov v Kristusu Jezusu, da prejmemo obljubo duha po veri.

15. Bratje, po človeku govorim: Nikdor človečje potrjene zaveze ne zameče ali jej kaj pridaja.

16. Abrahamu pa so se dale obljube in semenu njegovemu. Ne pravi: „In semenom,“ kakor za več njih, nego kakor za enega: „In semenu tvojemu,“ kateri je Kristus.

17. To pa pravim: zaveze, katero je naprej potrdil Bog na Kristusa, čez štiri sto in trideset let dana postava ne preklicuje, da se odpravi obljuba.

18. Kajti če je iz postave dedščina, ni več iz obljube. Abrahamu je pa po obljubi podaril Bog.

19. Čemu torej postava? Za voljo prestopov se je pridodala, dokler ne pride seme, komur je obljuba dana, in naredili so jo angelji v roki posrednika.

20. Ali posrednik ni enega, Bog pa je eden.

21. Jeli je torej postava proti obljubam Božjim? Bog ne daj! kajti ko bi se dala postava, katera bi bila mogoča oživiti, zares bi bila iz vere pravica.

22. Ali zaprlo je pismo vse pod greh, da bi se obljuba iz vere Jezusa

Kristusa dala tem, kateri verujejo.

23. Predno je pa vera prišla, varovali smo se pod postavo zaprti za vero, ktera se je imela razodeti.

24. Tako je bila postava voditeljica naša do Kristusa, da se z vero opravičimo.

25. A ko je vera prišla, več nismo pod voditeljico.

26. Kajti vsi ste sinovi Božji po veri v Kristusu Jezusu,

27. Kajti kateri koli ste se v Kristusa pokrstili, Kristusa ste oblekli.

28. Ni tu Juda ne Grka; ni tu sužnja ne svobodnega; ni tu možkega ne ženske; kajti vi vsi ste eden v Kristusu Jezusu.

29. Če ste pa vi Kristusovi, tedaj ste Abrahamovo seme, in po obljubi dediči.

IV. POGLAVJE.

Pravim pa: Dokler je dedič nepolnoleten, nič se ne loči od sužnja, če je tudi gospodar vsega.

2. Nego je pod oskrbniki

in opravniki noter do dne postavljenega po očetu.

3. Tako smo bili tudi mi, kedar smo bili nepolnoletni, pod počeli sveta zasuznjani.

4. A kedar se je čas dopolnil, izposlal je Bog Sina svojega rojenega iz žene, podloženega pod postavo,

5. Da tiste, kateri so bili pod postavo, izkupi, da posinstvo prejmemo.

6. Ker ste pa sinovi, izposlal je Bog duha Sina svojega v srca vaša, kateri vpije: abá, oče!

7. Tako nič več nisi suženj, nego sin; če si pa sin, tudi si dedič Božji po Kristusu.

8. Ali tedaj ste, se ve da ne poznavajoč Boga, služili tistim, kateri po naravi ni bogovi,

9. A sedaj spoznavši Boga, a bolje spoznani od Boga, kako se obračate zopet k slabim in ubogim počelom, katerim zopet iznovič služiti hočete?

10. Dneve obhajate in mesece in čase in leta.

11. Bojim se za vas, da

bi se ne bil kako zastonj trudil med vami.

12. Bodite kakor sem jaz, ker sem tudi jaz, kakor vi, bratje, prosim vas; nobene krivice mi niste storili.

13. A veste, da sem vam v slabosti mesa najprej evangelj oznanil.

14. In izkušnjave moje na mesu mojem niste zadčili ne popljuvali, nego kakor angelja Božjega ste me sprejeli, kakor Kristusa Jezusa.

15. Kakošno torej je bilo blaženstvo vaše? kajti pričam vam, da bi bili, ko bi mogoče bilo, oči svoje izkopali in dali meni.

16. Tako sem vaš sovražnik postal govoreč vam resnico?

17. Ne vnemajo se dobro za vas, nego hočejo vas izkleniti, da bi se vi za nje vnemali.

18. Dobro pa je vnemati se v dobrem vsegdar in ne samo kedar sem jaz pri vas,

19. Otroci moji, ktere zopet z bolečinami porajam, dokler se ne vpodobi Kristus v vas;

20. Hotel bi sedaj pri vas biti in premeniti glas svoj, ker se ne izvedam v vas.

21. Recite mi, kateri pod postavo hočete biti, jeli postave ne poslušate?

22. Kajti pisano je, da je Abraham dva sina imel, enega z deklo in enega s svobodkinjo,

23. Ali kateri je bil od dekle, narodil se je po mesu, a kateri od svobodkinje, po obljubi.

24. To je v prispodobi govorjeno, kajti to sta dve zavezi: ena z gore Sinajske, ktera poraja zaslužnjost, in ta je Agar.

25. Ker Agar pomenja Sinaj goro v Arabiji in stoji v enej vrsti s sedanjim Jeruzalemom in služi z otroki svojimi,

26. A gornji Jeruzalem je svobodkinja, ktera je mati vseh nas.

27. Kajti pisano je: „Razveseli se, nerodovitnica, ktera ne porajaš. Izpregovori in zavpij, ktera z bolečinami ne porajaš, ker je mnogo več otrok té, ktera je osamljena, nego ktera ima moža.

28. Mi pa smo, bratje, po Izaaku otroci obljube.

29. Ali kakor je ta krat tisti, kateri se je po mesu narodil, preganjal tega, kateri je bil po duhu, tako tudi sedaj.

30. Ali kaj pravi pismo? „Izvrzi deklo in nje sina; kajti ne bo dedoval sin deklin s sinom svobodkinjinim.“

31. Tedaj, bratje, nismo otroci deklini, nego svobodkinjini.

V. POGlavJE.

V svobodi torej, s ktero nas je Kristus osvobodil, stojte in ne vprezite se zopet v jarem sužnjosti.

2. Lej jaz Pavel pravim vam, da vam, če se obrežete, Kristus ne bo nič pomagal,

3. A pričam zopet vsakemu človeku obrezanemu, da je dolžen celo postavo izpolniti.

4. Odpravljani ste od Kristusa, kateri koli se s postavo opravičate, iz milosti ste izpadli.

5. Kajti mi z duhom

iz vere čakamo upa pravice.

6. Kajti v Kristusu Jezusu nima kaj veljave ne obreza ni neobreza, nego vera po ljubezni delajoča.

7. Tekli ste dobro, kdo vas je ustavil, da resnici niste pokorni?

8. To pregovarjanje ni od tega, kateri vas kliče.

9. Malo kvasa vse testo skisa.

10. Jaz se upam za vas v Gospodu, da nič drugega ne boste mislili. Kdor vas pa moti, nosil bo obsojenje, bodi si kdor koli.

11. Ali, bratje, če jaz obrezo še oznanjam, zakaj me še preganjajo? Tedaj je odpravljeno pohujšanje križa.

12. O da bi bili odsečeni tudi tisti, kateri vas zavajajo,

13. Kajti vi ste na svobodo poklicani, bratje, samo naj svoboda ne bo za priložnost mesu, nego iz ljubezni služite eden drugemu.

14. Kajti vsa postava se izpolnjuje v enej besedi, v temle: „Ljubi bližnjega

svojega kakor samega sebe.“

15. A če eden drugega grizete in vjedate, gledite, da eden drugega ne iztrebite.

16. Pravim pa: po duhu hodite in poželenja mesa ne boste izpolnjevali;

17. Kajti meso želi proti duhu, a duh proti mesu, to se pa upira eno drugemu, da ne delate, kar hočete.

18. A če se dajete duhu voditi, niste pod postavo.

19. Očitna so pa dela mesena, kakor je prešestvo, kurbarstvo, nečistost, hotljivost,

20. Malikovavstvo, zavdajavstvo, sovražtva, prepiri, zavisti, maščevanja, svaje, razprtja, razkolništva,

21. Nevoščljivosti, ubojstva, pijanstva, poedinje in kar je temu podobnega; za kar vam naprej pravim, kakor sem tudi naprej povedal, da tisti, kateri to delajo, kraljestva Božjega ne bodo podedovali.

22. Sad duhovni je pa ljubezen, radost, mir,

potrpljivost, dobrota, dobrotljivost, vera, krotkost, zdržljivost.

23. Proti takemu ni postave.

24. Kteri so pa Kristusovi, meso so na križ razpeli sè sljami in željami.

25. Če živimo po duhu, po duhu tudi hodimo.

26. Ne iščimo prazne slave, da eden drugega šuntamo, da smo eden drugemu nevoščljivi.

VI. POGLAVJE.

Bratje, če tudi vjame človeka kaka pregreha, vi, kteri ste duhovni, ravnajte takega v duhu krotkosti, gledeč na se, da tudi ti ne boš izkušán.

2. Eden drugega bremena nosite, in tako ste izpolnili postavo Kristusovo.

3. Kajti če kdo misli, da je kaj, a nič ni, nori sam sebe.

4. A svoje delo naj vsakdo izkuša, in tedaj bo v samem sebi imel hvalo in ne v drugem,

5. Kajti vsak bo svoje vlastno breme nosil.

6. A kdor se uči besede, naj deli vsako dobro s tem, kteri uči.

7. Ne motite se, Bog se ne daje zasmehovati; kajti kar seje človek, to bo tudi žel.

8. Ker kdor seje v meso svoje, od mesa bo žel pogubo, a kdor seje v duha, od duha bo žel življenje večno.

9. A dobro delati ne opešajmo, kajti ob svojem času bomo želi, če ne obnemagamo.

10. Kakor imamo torej prigoden čas, delajmo dobro vsem a najbolje tem, kteri so naše vere.

11. Vidite, koliko sem vam napisal s svojo roko.

12. Kteri hočejo ugodni biti po mesu, silijo vas, da se obrezujete, samo da ne bodo za voljo križa Kristusovega preganjani.

13. Ker tudi, kteri se obrezujejo, sami postave ne držé, nego hočejo, da se vi obrezujete, da se z vašim mesom hvalijo.

14. A jaz Bog ne daj da

bi se hvalil, razen s križem Gospoda našega Jezusa Kristusa, po katerem je meni svet na križ razpet in jaz svetu.

15. Kajti v Kristusu Jezusu nima kaj veljave ne obreza niti neobreza, nego novo stvarjenje.

16. In kolikor jih po tem vodilu hodi, mir na nje in

usmiljenje in na Izraelj Božji.

17. A na dalje: nadleg naj mi nikdor ne dela, kajti jaz rane Gospoda Jezusa na telesu svojem nosim.

18. Milost Gospoda našega Jezusa Kristusa z duhom vašim, bratje. Amen.

Galatom je napisan iz Rima.

Sloven. Matth. - Galat.

Natisnil A. Holzhausen na Dunaji.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000048527

